

СТИВЪН КЛИНГ

МАЛКО
СЛЕД ЗАЛЕЗА

СТИВЪН КИНГ

МАЛКО СЛЕД ЗАЛЕЗА

Превод: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан Георгиев

chitanka.info

Драги наши верни читатели,

Вероятно като пламенни почитатели на Стивън Кинг вече сте прочели всички (или почти всички) негови романи и знаете, че си струва труда. След като прелистите последната страница на „Малко след залеза“, ще знаете още нещо — че Кинг си остава и некоронованият крал на разказа. С всяка следваща дума, с всеки следващ ред започваме да се чувстваме като мушици, впримчени в паяжината на повествованието, което обаче ни доставя безмерно удоволствие. За Кинг границата между живота и смъртта много често е мъглява, а онова, което поддържа целостта на крехката действителност, всеки момент може да рухне. Оттук и умението му да ни държи в напрежение и да не ни оставя да заспим, докато не прочетем и последната дума. Сама по себе си всяка история е шедьовър, поразяващ не само със сюжета, но и с усещането за съпричастност към героите — обикновени хора, попаднали в необикновени ситуации.

Миговете след залеза или след настъпването на здрача (ако повече ви харесва) са магически — тогава всичко добива други измерения, тогава въображението протяга пръсти към сенките, размиващи се в мрака, и рисува невъобразими сцени. Тогава пристъпвате в света на Стивън Кинг — вълшебен, неповторим и привличащ като магнит.

Представям си какво сте видели. Да, наистина е страховито; но в крайна сметка това е минала история, повторение на стара мистерия... Подобни сили не могат да бъдат назовани, не можем да си ги представим, освен ако не са завоалирани и не са като символ, който за повечето от нас ще изглежда като чудата поетична приумица, а за други — глуповат разказ. Така или иначе и аз, и вие донякъде сте се докоснали до ужаса, който може би се крие в тайното местенце на живота, облечен в човешка плът, нещо безформено, което придобива форма. О, Остин, как е възможно? Как самата слънчева светлина не помръква пред този ужас, как земната твърд не се разтапя и не завира под този товар?

Артър Мейкън
„Великият бог Пан“

ПРЕДГОВОР

Един ден през 1972 се прибрах у дома от работа и заварих съпругата си, седнала до кухненската маса и стиснала градинска ножица. Усмиваше се, което означаваше, че не съм сгазил лука, но пък веднага ми поиска портфейла. Което не вещаеше нищо добро.

Все пак ѝ го дадох. Тя извади кредитната ми карта за бензин — по онова време от „Тексако“ редовно изпращаха такива карти на младите семейни двойки — и я разряза на три големи парчета. Запротестирах, че картата е много полезна и че в края на месеца винаги плащаме поне минималната вноска (понякога дори повече), обаче благоверната ми само поклати глава и заяви, че лихвите са по-големи, отколкото можем да си позволим с нашия мижав семеен бюджет.

— Предпочитам да те лиша от изкушението — добави. — Вече унищожих моята.

И толкоз! През следващите две години и двамата не притежавахме кредитни карти.

Тя постъпи правилно, постъпи разумно, защото тогава едва бяхме прехвърлили двайсетте, а вече имахме две деца и едва свързвахме двата края. Преподавах английски в една гимназия, а през летните ваканции работех в обществена пералня, обслужваща най-вече разни мотели; понякога сам шофирах камиона за доставка на изпраното спално бельо. През деня Таби се грижеше за децата и пишеше стихове, щом ги сложеше да поспят следобед, а когато се върнех от училище, отиваше да изкара пълна смяна в „Дънкин Донатс“. Двете ни заплати стигаха за наема, за храна и за еднократни пеленки за невръстния ни син, не и за таксата за телефон — отказахме се от тази придобивка също както от кредитните карти на „Тексако“. Изкушението да проведеш междуградски разговор беше прекалено голямо. Оставах малко парици за книги — нито аз, нито Таби можехме да живеем, без да четем — и за задоволяване на моите пороци (бира и цигари), но за почти нищо повече. Със сигурност

нямахме пари за удоволствието да притежаваме онова удобно, но много опасно пластмасово правоъгълниче.

Мизерните средства, които ни оставаха, отиваха най-вече за ремонт на колата, за хонорари на лекари или за онова, което с Таби наричахме „детски тъпотии“ — играчки, кошарка, купена втора ръка, или за няколко от онези влудяващи книги на Ричард Скеъри. Тези пари често бяха от разказите, които продавах на списания като „Кавалиър“ и „Адам“. По онова време изобщо не ставаше въпрос за съчиняване на литература и всяко обсъждане на „дългосрочната“ стойност на произведенията ми щеше да е лукс, подобен на притежаването на кредитна карта на „Тексако“. Сумите от разказите, които продавах (с променлив успех), бяха добре дошли като пари, намерени на улицата. За мен бяха като поредица от пиняти, по които удрях, но не с пръчка, а с въображението си. Понякога ги разбивах и от тях падаха неколкостотин долара. Друг път не успявах.

За мой късмет — повярвайте, че в живота адски ми върви, и то в много отношения — работата ми доставяше неописуемо удоволствие. С тези разкази бягах от действителността, устройвах си купон. Следвах един подир друг като хитове по рокрадио АМ, което неизменно гърмеше в стаичката, служеща едновременно за сушене на прането и за мой кабинет.

Пишех ги бързо и с лекота, рядко се връщах към текста след втората му преработка и никога не се питах откъде ми хрумват сюжетите, по какво структурата на добрия разказ се отличава от структурата на един роман или как се справям с изграждането образите и с периода, през който се развива действието. Разчитах само на интуицията си и на младежката си самоувереност. Не ме интересуваше нищо, освен че ги съчинявах. Само за това ми пукаше. И през ум не ми минаваше, че писането на разкази е крехко умение и може да бъде загубено, ако не се практикува редовно. На мен обаче не ми се струваше никак крехко. Усещането ми за повечето мои разкази от онова време бе като за булдозери.

Мнозина американски автори на бестселъри не пишат разкази. Съмнявам се, че е заради парите; на преуспелите писатели не се налага да се замислят върху този аспект. Може би причината е, че когато светът на авторите, които пишат по цял ден, се свие до примерно седемдесет хиляди думи, изведнъж ги обзема нещо като творческа

клаустрофобия. Или пък с течение на времето губят уменията за умалвяване. Много неща в живота са като карането на велосипед, но съчиняването на разкази не е сред тях. Можеш да забравиш как става.

В края на осемдесетте и през деветдесетте все по-рядко пишех разкази, а онези, които все пак сътворявах, ставаха все по-дълги (в този сборник са включени няколко). В това нямаше нищо лошо — усещах как тези идеи се трупат в една ниша в съзнанието ми и жадуват да бъдат осъществени. След време някои ми послужиха; други (за голямо мое съжаление) умряха и бяха отнесени като прах.

Още по-лошо беше, че вече не знаех как да оползотворя някои свои хрумвания — факт, който ме вбесяваше. Знаех, че бих могъл да напиша тези разкази в импровизирания си кабинет или на портативната пишеща машина „Оливети“ на Таби, но дори като по-възрастен и по-опитен в занаята, дори след като разполагах с по-скъпи оръдия на труда — например компютъра „Макинтош“, на който пиша и тази вечер, пак бях безпомощен. Спомням си, че след като оплесках един разказ, си се представих като остарял майстор на мечове, който безпомощно се взира в прекрасна сабя от толедска стомана и опечалено си казва: „Навремето и аз знаех как да изработвам такива оръжия.“

Един ден преди три-четири години получих писмо от Катрина Кенисън, редакторка на излизащия веднъж годишно сборник „Най-добрите американски разкази“ (по-късно я замести Хайди Питлор — на нея посвещавам книгата, която държите). Госпожа Кенисън ме попита имам ли желание да редактирам сборника за 2006. Приех моментално и без всякакво колебание. Причините бяха много, някои дори алтруистични, обаче ще бъда долен лъжец, ако не призная, че имах подмолна цел. Смятах, че ако прочета повече разкази, ако се потопя в най-доброто, предлагано от американските литературни списания, може би донякъде ще си възвърна уменията, което постепенно ми се изплъзваше. Не защото парите ми бяха необходими (дори малките суми са добре дошли, когато още прохождаш в занаята) за някоя част за колата на старо или за подарък за жена ми по случай рождения ѝ ден, а понеже смятах, че загубата на способността да съчинявам разкази в замяна на куп кредитни карти е неизгодна сделка.

Като нещатен редактор изчетех стотици разкази, но не желая да се отплесвам на тази тема; ако проявявате интерес, купете си този

сборник и прегледайте предговора (ще имате удоволствието да прочетете двайсет страхотни разказа — няма лошо, нали така?) По време на работата ми върху сборника се случи нещо важно, свързано с онова, което ще прочетете по-нататък — у мен отново се събуди старата тръпка и започнах да пиша като преди. Надявах се да стане така, но не смеех да повярвам, че магията ще подейства. „Уила“ беше първият от „новите“ разкази, пръв е и в настоящия сборник.

Бива ли ги тези мои творения? Надявам се. Ще ви помогнат ли да издържите скучен полет със самолет (ако четете) или дълго пътуване с кола (ако слушате компактдиск)? Искрено се надявам, защото когато се случва, то е като магия.

Беше ми хубаво да ги пиша, това е сигурно. Знам още, че ще ви харесат... поне се надявам. Надявам се да ви грабнат. И докато помня как да ги съчинявам, ще продължавам напред.

О, и още нещо. Известно ми е, че някои читатели се интересуват как и защо съм написал някои разкази. Ако сте сред тях, в края на сборника са поместени моите бележки. Грехота е, ако ги прегледате, преди да сте прочели разказите.

Сега ви оставям на мира, но преди да ви напусна, искам да ви благодаря за вниманието. Щях ли да упражнявам тази професия, ако не бяхте вие? Истината е, че пак щях да пиша. Защото изпитвам удоволствие, когато думите започват да се напасват и въображаемите хора се подчиняват на „диригентската ми палка“. Но с теб е по-хубаво, верни ми читателю.

Винаги е по-хубаво с теб.

Сарасота, Флорида
25 февруари 2008

УИЛА

— Не виждаш онова, което ще ти избодат очите — бе казала тя, но понякога той виждаше. Мислеше си, че донякъде заслужава упреците ѝ, обаче тя не беше съвсем права. И сега, докато последният светлик на слънцето над планинската верига Уинд Ривър се обагреше в яростен оранжев цвят, Дейвид огледа помещението на железопътната гара и забеляза, че Уила си е отишла. Каза си, че не е съвсем сигурен, но съмнението бе само в съзнанието му — свиването на стомаха му беше най-солидното доказателство.

Тръгна да търси Ландър, който си падаше по нея. Беше я нарекъл огън-жена, когато тя заяви, че ония от „Амтрак“ са пълни боклуци, задето са ги оставили да бедстват в това място на края на географията. Повечето от тях изобщо не я харесваха — бедстваща или не.

— Смърди на мокри бисквити! — извика му Хелън Палмър, когато той мина край нея. Както обикновено се беше дотътрила до скамейката в ъгъла и се беше разположила на нея. Госпожа Райнхарт, която бдеше над нея, оставяйки съпруга ѝ да си отдъхне, широко се усмихна на Дейвид.

— Виждала ли си Уила? — попита той.

Все така усмихната, Райнхарт поклати глава.

— Риба за вечеря! — избухна госпожа Палмър. На слепоочието ѝ пулсираше тънка синя вена. Няколко души се обърнаха да я погледнат. — Само туй ни липсваше!

— Шшт, Хелън — смъмри я Райнхарт. Може би малкото ѝ име беше Сали, обаче Дейвид си мислеше, че би запомнил подобно име — напоследък се срещаше толкова рядко. Днес светът принадлежеше на жени, наречени Амбър, Ашли и Тифани. Уила също беше сред застрашените видове и само като си го помисли, стомахът отново го сви.

— На бисквити! — процеди Хелън. — Ония гадни бисквити, дето ни ги даваха в лагера.

Хенри Ландър седеше до съпругата си на скамейката под часовника. Прегърнал я беше през раменете. Вдигна поглед и поклати глава още преди Дейвид да го попита за Уила:

— Не е тук, съжалявам. Може да е отишла до града, ако имаш късмет. Пръждосала се е завинаги, ако нямаш. — Той вдигна палец като човек, пътуващ на автостоп.

Дейвид не вярваше, че годеницата му ще тръгне сама на автостоп — беше напълно изключено, но повярва, че я няма. Разбрал го беше още когато преброи присъстващите и в съзнанието му изплува фраза от отдавна забравена книга или стихотворение: „Вик на липса, липса в сърцето.“

Сградата на железопътната гара напомняше тясно дървено гърло. Хората се разхождаха напред-назад или седяха прегърбени на скамейките под призрачните флуоресцентни лампи. Подобна поза можеше да се види само на места, където пътниците чакат повредата или каквото там се беше объркало, да бъде поправено и да възобновят пътуването си. Малцина идваха нарочно в Кроухарт Спрингс, Уайоминг.

— Да не си посмьл да хукнеш подир нея, Дейвид — обади се Рут Ландър. — Вече се стъмни, а навън вилнеят какви ли не гадини. И не само койоти. Куцийт продавач на книги каза, че зърнал два вълка при товарното депо отатък линията.

— Бигърс — каза Хенри. — Името му е Бигърс.

— Не ми дреме, ако ще да се казва Джак Изкормвача — заяви тя. — Мисълта ми е, че вече не си в Канзас, Дейвид.

— Ама ако тя е отишла...

— Излязла е още по светло — прекъсна го Хенри Ландър, като че ли дневната светлина щеше да попречи на вълк (или на мечка) да нападне сама жена. Според Дейвид бе напълно възможно. Беше банкер, а не специалист по диви зверове. И то млад банкер.

— Ако пристигне влакът, дето ще ни вземе, тя ще го изпусне. — Не можеше да им набие в главите този простичък факт. „Не вдявах“ — както се биха изразили колегите му в чикагската банка.

Хенри повдигна вежди:

— Да не си мислиш, че ако и двамата го изпуснете, нещата ще се оправят?

Тогава щяха да вземат автобус или заедно да изчакат следващия влак. Ясно бе като бял ден и Хенри и Рут Ландър го знаеха. А може би не. Погледнеше ли ги — погледнеше ли онова, което щеше да му избодат очите — виждаше досада и умора, типични за хора, попаднали в безизходица на някаква гара сред пущинака. Кой освен него се интересуваше от Уила? Ако тя се изгубеше сред платата, кой освен Дейвид Сандърсън щеше да забележи? Повечето дори не я харесваха, дори я мразеха без всякаква причина, веднъж онази гадина Урсула Дейвис подхвърли, че ако майката на Уила беше махнала буквата А в края на името ѝ, то щеше повече да ѝ подхожда.

— Отивам в града да я търся — обяви той.

Хенри въздъхна:

— Глупаво е, синко.

— Не можем да се оженим в Сан Франциско, ако тя остане в Кроухарт Спрингс — подхвърли Дейвид, опитвайки се да обърне всичко на майтап.

Дъдли мина край тях. Дейвид не знаеше дали това е малкото или фамилното му име; известно му беше само, че Дъдли е важна клечка в компания за офис оборудване и пътуваше за Мисула за някакво регионално съвещание. Обикновено беше затворен и мълчалив, затова смехът му, напомнящ рев на магаре, бе изненадващ... не, направо шокиращ.

— Ако изпуснете влака — заяви той, — ще си намерите някой мирови съдия и ще се ожените тук. После ще разправяте на приятелите си, че сватбата ви е била спретната набързо като във филмите за Дивия запад. Дий, жребецо!

— Не хуквай да я търсиш — отново се обади Хенри. — Няма да сме тук за дълго.

— Съветваш ме да я зарежа, така ли? Я не дрънкай глупости.

Той се отдалечи, преди Ландър или жена му да отговорят. Джорджия Андрисън седеше наблизко и гледаше как дъщеричката ѝ, облечена с червена рокличка, подскача по мръсните подови плочки. Пами Андрисън сякаш нямаше умора. Дейвид се опита да си спомни дали я е виждал заспала, откакто влакът дерайлира на железопътния възел Уинд Ривър и всички пътници се бяха озовали тук като забравен пакет в отделението за изгубен багаж. Май веднъж я бе зърнал да

дреме, отпуснала глава на скута на майка си. А може би само си беше въобразил, защото смяташе, че петгодишните деца спят много.

Пами прескачаше от плочка на плочка (същинска подвижна лудория), сякаш плочките бяха начертани квадрати за игра на дама. Червената ѝ рокличка подскачаше около пухкавите ѝ коленца.

— Познавах един човек, казваше се Гупи — тананикаше си монотонно. Главата го заболя от стържещия ѝ глас. — Той се спъна и падна на неговото дупе. Познавах един човек, казваше се Дейвид. Той се спъна и падна на неговото бейби. — Изкиска се и посочи Дейвид.

— Пами, престани! — смъмри я Джорджия Андрисън. Усмихна му се и отметна косата си. Стори му се, че жестът ѝ изразява неопишуема умора. Помисли си, че горката жена ще бере много ядове с буйната си дъщеричка, особено след като на хоризонта нямаше никакъв господин Андрисън.

— Виждала ли си Уила? — попита я.

— Излезе. — Тя посочи вратата, над която имаше табела с надпис: „АВТОБУС, ТАКСИТА, ЗА ХОТЕЛСКИ РЕЗЕРВАЦИИ ПОЗВЪНТЕ ПО БЕЗПЛАТНИЯ ТЕЛЕФОН.“

Бигърс доуца до тях:

— На твоє място не бих излязъл в тая пустош, освен ако не съм въоръжен с мощна пушка. Навън има вълци, видях ги.

— Познавах едно момиче, казваше се Уила — продължи да каканиже Пами. — Заболя я зъб и се набоде на голяма вила. — Просна се на пода и се запревива от смях.

Пътуващият търговец Бигърс не изчака да му отговорят, а закуцука към другия край на помещението. Сянката му се удължи, скъси се под флуоресцентните лампи, после отново се удължи.

Фил Палмър се облягаше на вратата под надписа за автобуса и такситата. Той беше пенсиониран застрахователен агент. Със съпругата му пътуваха за Портланд. Възнамеряваха да останат за известно време при най-големия си син и жена му, но Палмър беше споделил с Дейвид и Уила, че вероятно Хелън никога няма да се върне в дома си. Имаше рак и страдаше от Алцхаймерова болест. Уила я наричаше „жената две в едно“. Дейвид я беше скастрил, че е много жестока, а тя го изгледа, понечи да каже нещо, после само поклати глава.

Палмър подхвърли обичайния си лаф:

— Ей, банкера, дай една цигара.

А Дейвид отговори както обичайно:

— Не пуша, господин Палмър.

— Само те пробвах, момко — заяви онзи и се намръщи, като видя, че Дейвид излезе на бетонната площадка, на която хората, слизащи от влаковете, чакаха автобуса за Кроухарт Спрингс. — Хич не си го помисляй, млади приятелю!

Някакво животно — може би голямо куче, а може би не — нададе вой откъм другия край на гарата, където салвията и зановецът почти скриваха железопътната линия. Още едно животно започна да вие в съзвучие с него, после двата гласа постепенно стихнаха.

— Ей за това говорех, умнико. — Палмър се усмихна, сякаш бе предизвикал ужасния вой, за да докаже колко опасности дебнат навън.

Дейвид му обърна гръб и заслиза по стъпалата, силният вятър издуваше тънкото му сако. Движеше се бързо, иначе имаше опасност да се откаже. Само първата стъпка беше трудна, после започна да си мисли само за Уила.

— Дейвид! — Палмър вече не се шегуваше. — Недей.

— Защо? Тя е излязла. Освен това вълците са ей-там. — Той посочи с палец зад себе си. — Ако изобщо са вълци.

— Разбира се, че са. И може би няма да те нападнат — по това време на годината не са прегладнели. Само че е безсмислено и двамата да останете Бог знае колко време посред тая пустош на края на географията само защото на дамата са й липсвали градските удобства.

— Май не разбираш — тя е моето момиче.

— Ще те открехна на нещо, което няма да ти хареса, драги — ако тя се смяташе за твое момиче, нямаше да те зареже. Как мислиш?

Дейвид не отговори веднага, защото не знаеше какво мисли. Може би защото често не виждаше онова, което щеше да му избоде очите. Така твърдеше Уила. Накрая се обърна към Дейвид Палмър, който все така се облягаше на вратата.

— Мисля, че човек не бива да изоставя годеницата си.

Палмър въздъхна:

— Право да ти кажа, почти ми се иска ония ми ти вълци да си признат от градския ти задник. Може пък да ти дойде акълът в главата. Малката Уила Стюарт обича само себе си и всички освен теб го разбират.

— Ако мина край някой денонощен магазин, да ти взема ли цигари?

— Че защо не? — измърмори Палмър. Сетне, тъкмо когато Дейвид прекоси надписа „ТАКСИТА. ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, изрисуван на пустата улица без тротоари, се провикна подир него: — Ей, чакай!

Дейвид се обърна.

— Автобусът ще дойде чак утре, а до града са пет километра. Написано е на задната стена на будката за информация. Кое то прави десет километра отиване и връщане. Пеша! Ще трамбоваш най-малко два часа, да не говорим колко време ще ти отнеме да намериш госпойцата.

Дейвид вдигна ръка да покаже, че го е чул, но продължи напред. От планините духаше студен вятър, обаче на него му харесваше как вихърът развява дрехите му и пригладва назад косата му. Отначало беше нащрек за вълци, очите му шареха във всички посоки, но след като не видя нито един, мислите му се върнаха към Уила. Всъщност след втората или третата им среща съзнанието му беше обсебено от нея.

Май наистина беше хукнала към града, подмамена от удобствата, обаче Дейвид не приемаше твърдението на Палмър, че тя мисли само за себе си. Сигурно ѝ беше писнало да виси на гарата заедно с банда старчоци, които мрънкаха, че ще закъснеят за това, онова и нещо друго. Гладът, мержелеещ се в далечината, надали беше Мека на удоволствията, обаче Уила вероятно си беше казала, че все ще намери някакво забавление и тази перспектива беше надделяла над опасността да изпусне влака, който от „Амтрак“ може би щяха изпратят за пътниците от дерайлиралата композиция.

И къде би потърсила забавление?

Сигурен беше, че в Кроухарт Спрингс няма от онези заведения, наречени нощни клубове. Че как да има в градче, чиято железопътна гара бе само дълга зелена барака, отстрани на която с червено, бяло и синьо беше написано „УАЙОМИНГ“ и „ЩАТЪТ НА РАВНОПРАВИЕТО“^[1]. Никакви нощни клубове, никакви дискотеки, но несъмнено имаше барове и според него Уила щеше да се задоволи с някое подобно заведение. Като няма риба, и ракът е риба, нали така?

Падна мрак и звездите се разстлаха на небето като килим, обсипан с пайети. Полумесецът изплува иззад два планински върха и се настани удобно, оцветявайки в мътножълто — светлината на болнична стая — този участък от магистралата и полята от двете му страни. Вятърът, който свиреше в стрехите на железопътната гара, тук бучеше монотонно. Звукът напомни на Дейвид за глупавата песничка на Пами Андрисън.

Докато вървеше, се заслушваше за влак, който приближава зад него. В мига, в който вятърът затихна за малко, той чу само някакво тихо, но съвсем отчетливо *цък-цък-цък*. Обърна се и видя на двайсетина крачки зад себе си вълк, вървящ по прекъснатата осева линия на шосе № 26. Беше голям почти колкото теле и рошав като руски калпак. Под светлината на звездите козината му изглеждаше черна, очите му бяха жълти като урина. Забеляза, че Дейвид го наблюдава, и спря. Раззина уста, все едно се хилеше, и запъхтя като малък локомотив.

Дейвид нямаше време да се изплаши. Пристъпи към звяра, плесна с ръце и извика:

— Махай се! Веднага!

Вълкът подви опашка и побягна, оставяйки на шосето купчинка димящи изпражнения. Дейвид се поусмихна, но се спря, преди да избухне в смях; страхуваше се, че така ще предизвика боговете. Беше скован от страх, същевременно изпитваше абсурдно спокойствие. Като нищо можеше да се прекръсти от Дейвид Сандърсън на Улф Фрайтънър.^[2] Страхотно име за банкер.

Засмя се — този път не можа да се въздържи — и отново тръгна към Кроухарт Спрингс. Непрекъснато се озърташе встрани и назад, обаче звярът не се появи. Появи се натрапчивата мисъл, че ще чуе тропота на влака, който идваше да вземе закъсалите пътници; вероятно вагоните на дерайлиралата композиция вече бяха махнати от релсите и скоро хората, чакащи на гарата, щяха да подновят пътуването си — семейства Палмър и Ландър, накуцващият Бигърс, танцуващата Пами и всички останали.

И какво от това? От „Амтрак“ щяха да оставят на багаж куфарите му — поне за това ги биваше. Двамата с Уила щяха да намерят местната автобусна станция. Фирмата за автопревози „Грейхаунд“ вероятно бе открила Уайоминг.

Видя празна кутийка от бира „Будвайзер“ и я заподритва, после с шут я запрати в гъсталака и докато се питаше дали да я последва, чу музика, която долиташе отдалеч: басѝ и плач на китара с метални струни, който открай време му напомняше барабанене на никелирани сълзи. Дори във веселите песни.

Уила беше там и слушаше музиката. Не само защото това бе най-близкото заведение с жива музика, а понеже беше логично тя да е там. Знаеше го. Затова заряза кутийката и тръгна към китарата; маратонките му вдигаха прах, който вятърът веднага отвяваше. Към китарата се присъединиха барабани, после той зърна червена неонова стрелка под табела, на която бе написано само „Шосе №26“. Ами да, защо не? В крайна сметка това беше шосе №26, нали така. Названието беше абсолютно подходящо за крайпътно заведение, където се изпълнява кънтримузика.

Паркингите бяха два; онзи отпред беше павиран и претъпкан с пикапи и автомобили, повечето американски и произведени преди минимум пет години. Другият отляво беше застлан с чакъл. Под високите стълбове с ярки халогенни лампи бяха строени в редици прицепи с полуремаркета. Дейвид вече чуваше солокитарите. Неоновият надпис над вратата гласеше: „САМО ТАЗИ ВЕЧЕР «ДЕРАЙЛИРАЛИТЕ» КУВЕРТ 5 ДОЛАРА. СЪЖАЛЯВАМЕ“.

„Дерайлиралите“ — помисли си той. — Ако не друго, тя е попаднала на подходящата група."

Дейвид имаше пет долара в портфейла, но се оказа, че няма кой да му ги вземе. Надникна през вратата на салона. Големият дансинг беше претъпкан с бавно танцуващи двойки; мъжете и жените носеха джинси и каубойски ботуши и си пускаха ръце, докато бандата свиреше „Пропилени дни и пропилени нощи“^[3].

Доколкото Дейвид Сандърсън можеше да прецени, изпълнението на това дълго и сълзливо парче беше свършено. Миризмата на бира, пот, евтино вино и долнопробни парфюми го удари в носа. Смеховете, разговорите, дори провикванията от дансинга бяха като звуците, които чуваш в съня си преди важни събития в живота си: когато сънуваш, че си неподготвен за важен изпит, че си гол на обществено място, че пропадаш в някаква пропаст или че бързаш към някаква сграда в непознат град, знаейки, че ще ти се случи нещо, което безвъзвратно ще промени живота ти.

Дейвид се замисли дали да не върне петте долара в портфейла си, после се наведе през прозорчето на касата и ги пусна върху бюрото, на което имаше само пакет цигари „Лъки Страйк“ поставен върху джобно издание на роман от Даниел Стийл. Озърна се и влезе в претъпканата зала.

„Дерайлиралите“ засвириха по-весело парче и младите танцьори заподскачаха като хлапета в пънкарски филм. Вляво от Дейвид около две дузини по-възрастни двойки затанцуваха, хванати за ръце. Той се вгледа в тях и осъзна, че всъщност двойките са само шест. Огледалото на стената в дъното създаваше илюзията, че дансингът е два пъти по-голям, отколкото беше в действителност.

На пода се разби чаша.

— Чупи-купи, готин! — провикна се солистът, когато групата засвири инструментала, а танцуващите аплодираха остроумието му, което според Дейвид би изглеждало блестящо на всеки, развеселен от обилно количества текила.

Над подковообразния бар грееше неоново копие на Ветровете — верига от Скалистите планини — на червено-бял-син фон; в Уайоминг явно имаха слабост към тези цветове. Неонов надпис в подобна разцветка обявяваше: „НАМИРАШ СЕ В БОЖИЯТА ЗЕМЯ, БРАТЛЕ.“ От двете му страни се мъдреха по една реклама на бирите „Будвайзер“ и „Коорс“. Пред бара се беше струпала цяла тълпа ожаднели пиячи. Трима бармани с бели ризи и червени жилетки размахваха шейкърите, сякаш бяха револвери.

В просторното помещение (навярно преустроен хамбар) имаше най-малко петстотин души, но Дейвид не се тревожеше как ще намери Уила. „Седмото чувство ще ми помогне“ — каза си той и с танцова стъпка тръгна да прекосява дансинга, умело избягвайки разни кълчещи се каубои и техните партньорки.

Оттатък бара и дансинга се намираше малко затъмнено фоайе със сепарета. В повечето се бяха натъпкали по две двойки, които предвидливо си бяха взели по една-две кани бира; отраженията им в огледалните стени удвояваха броя им, сякаш в сепаретата седяха по осем души. Само едно сепаре не беше препълнено. Уила седеше сама, роклята ѝ с флорални мотиви, закопчана догоре, изглеждала не на място сред дънките „Ливайс“, джинсовите поли и ризите със седефени

копчета. Тя не си беше поръчала напитка или нещо за хапване — масата пред нея беше празна.

Отначало не го видя. Наблюдаваше танцуващите. Страните ѝ горяха, в ъгълчетата на устните ѝ се бяха вдълбали трапчинки. Изглеждаше като екзотично цвете сред пустиня, но той никога не я беше обичал повече. Това беше Уила на прага на усмивката.

— Здравсти, Дейвид — промърмори, когато той седна до нея. — Надявах се да дойдеш. Не, бях убедена. Жестока група, нали? Толкова са гръмогласни! — Налагаше ѝ се да крещи, за да я чуе, но си личеше, че и това ѝ харесва. Погледна го веднъж, после отново зазяпа двойките на дансинга.

— Да, бива ги — кимна той. И беше искрен. Хвана се, че реагира на музиката въпреки тревожността, която отново го беше обзела. След като беше намерил Уила, пак се безпокоеше, че ще изпуснат проклетия влак. — Вокалистът ми напомня за Бък Оуънс^[4].

— Така ли? — Тя го погледна и се усмихна. — Кой е Бък Оуънс?

— Няма значение. Трябва да се върнем на гарата. Освен ако не искаш да киснеш тук още един ден, разбира се.

— Че какво от това? Не е толкова страшно. Падам си по това мя... Ей, пази се!

Една чаша прелетя над дансинга, проблясвайки в зелено и златисто под светлините на сцената, и се разби някъде в мрака. Хората завикаха одобряващо и заръкопляскаха (Уила също ръкопляскаше), но Дейвид видя двама яки мъжаги с думите СИГУРНОСТ и СПОКОЙСТВИЕ, щамповани на тениските им, да се впускат към евентуалното място, откъдето бе изстрелян снарядът.

— В подобни заведения можеш да разчиташ на четири сбивания на паркинга още преди единайсет вечерта — отбеляза Дейвид — и един як тупаник в бара преди затварянето му.

Уила се изкиска и насочи към него показалците си, сякаш бяха дула на револвери:

— Супер! Искам да го видя!

— А пък аз искам да се върнем. Щом си падаш по долнопробните дупки и кънтрито, ще те заведе, стигнем ли в Сан Франциско. Обещавам най-тържествено.

Тя се нацупи и отметна пясъчнорусата си коса:

— Няма да е същото и ти го знаеш. В Сан Франциско сигурно пият... де да знам... здравословна бира.

Дейвид неволно се засмя. Също като идеята за инвестиционен банкер, носещ името Плашещия вълци, мисълта за здравословна бира беше невероятно забавна. Само че тревогата се спотайваше под веселието; всъщност не подклаждаше ли смеха?

— Прекъсваме за малко, но ще се върнем — провикна се вокалистът и избърса потта от челото си. — Пийнете по едно и помнете — аз съм Тони Вилануева, а групата ни се казва „Дерайлиралите“!

— Сега е моментът да си сложим диамантените обувки, както пее Тифт Мерит, и да изчезваме — каза Дейвид и хвана Уила за ръката. Излезе от сепарето, но тя не го последва. Обаче не му пусна ръката и той отново седна, обзет от лека паника. Каза си, че вече знае как се чувства рибата, когато разбере, че не може да се освободи от кукичката, защото въпросната кукичка е яка и госпожа Пъстърва ще се озове на брега, ще запляска безпомощно и ще предаде Богу дух. Уила беше вперила в него убийствените си сини очи, очарователните ѝ трапчинки го омагьосваха: Уила на прага на усмивката, неговата бъдеща съпруга, която четеше романи сутрин и поезия вечер и твърдеше, че новините по телевизията са... как ги наричаше? Еднодневки.

— Я ни виж! — възкликна тя и извърна глава.

Дейвид погледна огледалната стена вляво. Видя симпатична млада двойка от Източния бряг, изпаднала в безизходица в Уайоминг. Уила, издокарана с красивата рокля на цветя, изглеждаше много похубава от него, но май винаги щеше да е така. Той извърна поглед от огледалната жена към „оригинала“ и повдигна вежди.

— Не, погледни отново — настоя тя. Трапчинките още си бяха там, но сега тя беше сериозна... доколкото беше възможно в тази купонджийска обстановка, разбира се. — И помисли над онова, което ти казах.

На върха на езика му беше да подхвърли: „Казала си ми много неща и мисля за всички“, само че това щеше да е отговор на любовник — красива и безсмислена фраза. И понеже знаеше за какво намеква тя, безмълвно се подчини. Този път се загледа и не видя никого в

огледалото. Наблюдаваше единственото празно сепаре. Обърна се към Уила. Беше слисан, но кой знае защо не се изненада.

— Не се ли запита как е възможно благопристойна дама да седи сам-самичка, докато наоколо се кълчат пияни двойки? — подхвърли тя.

Дейвид поклати глава. Не беше. За сума неща не се беше питал, поне досега. Например кога за последен път се беше хранил и пил нещо. Или колко беше часът и кога за последно се беше съмнало. Дори не знаеше точно какво им се беше случило. Известно му беше само, че влакът беше излязъл от релсите и че по някаква случайност бяха тук и слушаха кънтри-уестърн група, наречена...

— Ритнах една кутийка от бира — промърмори. — Като идвах насам, ритнах една кутийка.

— Така е. И първия път ни видя в огледалото, нали? Възприятието не е всичко, но възприятие и надежда, взети заедно? — Тя му намигна, после се приведе към него. Гърдите ѝ се притиснаха към рамото му, когато го целуна по страната, и усещането беше прекрасно — със сигурност бе допир на жива плът. — Бедният Дейвид. Съжалявам. Постъпи много смело, като дойде. Честно казано, не вярвах, че ще се престашиш.

— Да се върнем и да кажем на другите.

Уила стисна устни:

— Защо?

— Защото...

Двама мъжаги с каубойски шапки поведоха към сепарето две смеещи се жени с джинси, каубойски ризи и конски опашки. Щом наближиха, по лицата им се изписа по-скоро недоумение, отколкото страх, и те тръгнаха обратно към бара. „Усещат ни — каза си Дейвид. — Все едно ги отблъсва леден вятър — ето какво сме сега.“

— Защото така трябва.

Уила се засмя. Смехът ѝ издаваше отегчение.

— Напомняш ми за дядката от телевизионната реклама за овесена каша.

— Миличка, те си въобразяват, че ще дойде влак и ще ги вземе!

— Ами може и да дойде! — Той се стресна от внезапната ѝ ожесточеност. — Може би ще е онзи, за който все пеят, евангелският

влак на спасението, влакът към благоговението, онзи, на който не се возят комарджии и среднощни стопаджии...

— Не мисля, че „Амтрак“ пътува към небето — подхвърли Дейвид. Надяваше се да я разсмее, но Уила намусено се загледа в ръцете си, а него внезапно го осени прозрение: — Знаеш ли още нещо? Нещо, което трябва да им съобщим? Знаеш, нали?

— Не виждам защо да си правим труда, вместо да останем тук — промърмори тя и Дейвид се запита дали не долавя раздразнение в гласа ѝ. Май наистина беше така. Днес за пръв път виждаше една неподозирана Уила. — Може да си кон с капаци, Дейвид, но поне дойде. Ёй заради това те обичам. — Тя отново го целуна.

— Видях и един вълк — промърмори той. — Плеснах с ръце и го прогоних. Смятам да се прекръстя на Плашещия вълци.

Уила зяпна от изумление и се втренчи в него, а Дейвид си помисли: „Трябваше да чакам да умрем, за да изненадам любимата си жена.“ След миг тя се облегна на тапицираната стена на сепарето и гръмко се разсмя. Сервитърката, която минаваше наблизко, изпусна подноса, отрупан с халби бира, и цветисто изпсува.

— Плашещия вълци! — възкликна Уила. — Ще ти викам така в леглото. О, Плашещ вълци, толкова си голям! И толкова космат!

Сервитърката се взираше в разпенената бира на пода и продължаваше да псува като разпасан моряк в отпуск. Но въпреки гнева си пак гледаше да не се доближава до празното сепаре.

— Дали още можем? — подхвърли Дейвид. — Да се любим, де.

Уила избърса сълзите си и отвърна:

— Възприятие и надежда, забрави ли? Заедно могат да повдигнат планини. — Отново хвана ръката му и добави: — Още те обичам, ти също ме обичаш. Нали?

— Не съм ли Плашещия вълци? — подхвърли той. Можеше да се шегува, защото не вярваше, че е мъртъв. Погледна през рамото ѝ към огледалото и видя двама им. После само себе си, ръката му не държеше нищо. След миг и двамата изчезнаха. Обаче... той дишаше, усещаше миризмата на бира, уиски и парфюм.

Млад помощник-сервитър изникна отнякъде и се захвана да помогне на колежката си да разчисти парчетата от счупените халби.

Дейвид чу как Уила каза: „Чувствам се като слязла на земята“ и се запита такива ли неща чува човек в задгробния живот.

— Май ще се върна с теб — добави тя, — обаче не ми се виси на тъпата гара с ония тъпанари, след като този бар е наблизно.

— Хубаво.

— Кой е Бък Оуънс?

— Ще ти разкажа за него. Също и за Рой Кларк^[5]. Но първо ми кажи какво още знаеш.

— Повечето са ми антипатични — заяви тя, — обаче Хенри Ландър е готин. И жена му е симпатяга.

— Фил Палмър също е симпатичен.

Уила сбърчи нос:

— Фил не ми е мил.

— Какво знаеш, Уила?

— Сам ще разбереш, ако се вгледаш.

— Няма ли да е по-лесно, ако...

Тя явно беше на друго мнение. Стана, притисна бедра до масата и посочи:

— Погледни! Групата се връща!

* * *

Луната вече беше високо в небето, когато двамата тръгнаха обратно, хванати за ръце. Дейвид се питаше как е възможно — бяха останали само за първите две песни от втората част, — но ето, че нощното светило се беше извисило в небесната чернота, осеяна със звезди. Стори му се обезпокояващо, но нещо друго го тревожеше още повече.

— Уила — промълви, — коя година сме?

Уила се замисли. Вятърът издуваше роклята ѝ, както би сторил с дрехата на всяка жива жена.

— Не знам точно — най-сетне отвърна тя. — Не е ли странно?

— Не, като се има предвид, че не помня кога за последен път съм се хранил или пил глътка вода. Ако трябва да предположиш, какво би казала? На мига, без да се замислиш.

— Хиляда деветстотин... осемдесет и осма?

Дейвид кимна. Той би казал 1987.

— В бара видях едно момиче с тениска с надпис „ГИМНАЗИЯ «КРОУХАРТ», ВИПУСК 03“. И ако мацето беше достатъчно голямо да го пуснат в бар...

— Тогава 03 е бил преди поне три години.

— И аз си помислих същото... — Той замълча за момент. — Не може да е 2006. Вече да сме в двайсет и първи век, нали?

Преди тя да отговори, по асфалта зачаткаха нокти. Този път по магистралата не вървеше само един вълк, а цели четири. Предвождаше ги най-едрият — същият, който беше преследвал Дейвид по пътя към Кроухарт Спрингс. Нямаше грешка — би познал навсякъде тази рунтава сплъстена козина. Сега очите на звяра бяха по-ярки. Във всяко като потопена лампа плуваше по един полумесец.

— Виждат ни! — въодушевено изкрещя Уила. — Дейвид, виждат ни! — Отпусна се на коляно върху нахъсаната осева линия и протегна ръка: — Насам, момче. Хайде, ела.

— Уила, недей! Не си играй с огъня.

Тя не му обърна внимание... нещо много типично за нея. Такава си беше — своенравна и инатлива, а навиеше ли си нещо на пръста, трябваше да стане нейното. Тя настоя да пътуват с железницата от Чикаго до Сан Франциско, защото искаше да разбере какво е да се чукаш във влак. Особено във влак, който се движи с висока скорост и леко се поклаща.

— Хайде, красавецо, ела при мама!

Големият звяр се приближи, последваха го женската и двете им... как ги наричаха... деца? Наведе се (ах, как проблеснаха лъскавите му зъби!) към крехката протегнатата ръка, за малко луната изпълни очите му и ги посребри. Миг преди муцуната му да докосне дланта на жената, звярът заскимтя и отскочи назад толкова рязко, че за секунда се изправи на задните си лапи, размаха предните, сякаш се боксираше, мярна се бялата козина на корема му. Другите се разбягаха.

Уила се изправи и погледна Дейвид; изражението ѝ беше толкова печално, че сърцето му се сви от мъка и той извърна очи.

— Затова ли ме изведе в тъмното, когато слушах музика? — промърмори тя. — За да ми покажеш какво съм сега, така ли? Сякаш не знаех!

— Съжалявам...

— Още не, но скоро наистина ще съжаляваш.

Едва сега той се осмели да я погледне:

— Не ми ли се сърдиш?

— Малко, обаче сега имам само теб и няма да те изпусна.

Малко след срещата с вълците Дейвид зърна на банката кутийка от бира „Будвайзер“. Почти беше сигурен, че е същата, която бе подритвал, докато я смачка и я запрати с крак в гъсталака. А сега тъпата кутийка отново си беше на същото място... защото изобщо не я беше изритал, разбира се. Възприятието не е всичко, бе казала Уила, но възприятие и надежда, взети заедно? Смеси ги и мозъкът ти ще се размекне.

Той изрита кутийката в шубраците, а когато продължиха напред, погледна през рамо и я видя на същото място, където някой каубой я беше изхвърлил през сваленото стъкло на пикапа си. Спомни си някогашното комедийно телевизионно предаване „Ха-ха“, водено от Бък Оуънс и Рой Кларк, които наричаха пикапите „каубойски кадилаци“.

— Защо се усмихваш? — попита Уила.

— Ще ти кажа после. Изглежда, ще имаме много време.

Стояха, осветени от луната, пред гарата на Кроухарт Спрингс и се държаха за ръце като Хензел и Гретел пред къщичката от сладкиши. Под призрачната светлина боядисаната в зелено постройка изглежда пепелявосива и макар Дейвид да знаеше, че думите УАЙОМИНГ и ЩАТЪТ НА РАВЕНСТВОТО са написани с червено, бяло и синьо, те изглеждаха безцветни. Забеляза, че на дървения стълб до вратата е прикрепен лист хартия със залепен отгоре полиетилен, за да го предпазва от дъжда и вятъра, Фил Палмър още се облягаше там. Като видя Дейвид, се провикна:

— Ей, банкера, имаш ли цигара?

— Съжалявам, господин Палмър.

— Нали обеща да ми купиш един пакет?

— По пътя не видях нито един магазин.

— Не продаваха ли цигари там, дето беше ти, сладурано? — попита Палмър. Беше от хората, които наричат „сладурано“ всички млади жени; човек го разбираше от пръв поглед, както разбираше, че ако е с него през горещ августовски следобед, той ще побутне назад шапката си, ще избърше потта от челото си и ще заяви, че не го мъчи жегата, а влажността на въздуха.

— Сигурно продаваха — отвърна Уила, — само че нямаше как да ти купя.

— Ще ми кажеш ли защо, захарче?

— Защо според теб?

Палмър скръсти ръце на тесните си гърди и не отговори. Жена му се провикна отвътре:

— Риба за вечеря! Само туй ни липсваше! Ама че гадно вони тука! Бисквити!

— Мъртви сме, Фил — продума Дейвид. — Ето защо. Призраците не могат да купуват цигари.

Палмър го изгледа продължително и още преди да се изкиска, Дейвид разбра, че старецът му вярва; нещо повече — знаел го беше от самото начало.

— Чувал бях какви ли не причини да не донесеш на някого онова, за което те е помолил, обаче тая печели първа награда.

— Фил...

Старицата отново закрещя:

— Риба за вечеря! Даааа му се не вииииди!

— Извинете ме, деца — промърмори Палмър. — Дългът ме зове. — И влезе в сградата.

Дейвид погледна Уила, очаквайки да го попита какво друго е очаквал, обаче тя се взираше в обявата до вратата.

— Погледни — промълви. — Кажи какво е.

Отначало той не видя нищо, понеже найлонът блестеше под лунната светлина. Направи крачка напред, после вляво, избутвайки настране Уила.

— Най-отгоре с големи букви пише: „ПРОСТИТУИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО ЗАПОВЕД НА ШЕРИФА НА ОКРЪГА“, следва текст с по-дребен шрифт... — дъра-дъра-дъра — а най-отдолу...

Тя го сръга с лакът. И то доста грубо.

— Престани да се лигавиш и го погледни! Нямам намерение да вися тук цяла нощ.

Не виждаш онова, което ще ти избодат очите.

Дейвид загърби постройката и се загледа в железопътните релси, проблясващи под лунната светлина. Отвъд се белееше скалистото плато — „Яки камънаци, братле“, както би се изразил герой от старите филми на Джон Форд.

Отново погледна съобщението и се запита как е могъл да сгреша ПРЕМИНАВАНЕ с ПРОСТИТУИРАНЕ — именно той, великият инвестиционен banker, Плашещия вълци Сандърсън.

— Пише ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО ЗАПОВЕД НА ШЕРИФА НА ОКРЪГА — смотолеви.

— Чудесно. А какво гласи текстът под дъра-дъра-дъра?

Отначало той не можа да прочете двата реда най-отдолу; отначало бяха само неразбираеми символи, вероятно защото съзнанието му, отказващо да приеме истината, не можеше да намери безобиден превод. Затова отново извърна поглед към железопътната линия и не се изненада, че релсите вече не блестят под лунната светлина; сега стоманата беше ръждясала, между траверсите бяха избуяли бурени. Отново се обърна към гарата и видя съборетина с рухнал покрив и с прозорци, заковани с дъски. Табелата, забраняваща паркирането, беше изчезнала, асфалтът беше напукан и осеян с дупки. Надписите УАЙОМИНГ и ЩАТ НА РАВНОПРАВИЕТО още се четяха на стената на сградата, но сега думите бяха призраци. „Като самите нас“ — каза си той.

— Давай — обади се Уила — онази Уила, която имаше собствено мнение за всичко, виждаше онова, което ще ти избодат очите, и настояваше и ти да го видиш, макар че гледката бе жестока. — Това е последният ти изпит. Прочети двата реда най-отдолу, после ще действаме.

Той въздъхна:

— Пише „СГРАДАТА Е ОБЯВЕНА ЗА НЕГОДНА.“ А отдолу „РАЗРУШАВАНЕТО Ъ Е НАСРОЧЕНО ЗА ЮНИ 2007.“

— Браво, пиша ти шестица. А сега да видим още кой иска да отиде в града и да чуе „Дерайлиралите“. Ще кажа на Палмър да види нещата откъм добрата им страна — не можем да купим цигари, обаче за хора като нас няма куверт.

Само че никой не пожела да отиде в града.

— Какви ги дрънка тя? Как така сме мъртви? Защо ни плаши с такива страхотии? — обърна се Рут Ландър към Дейвид и онова, което го уби (в преносния смисъл), не бе упрекът в гласа ѝ, а погледът, който

му хвърли, преди да притисне лице към рамото на Хенри. Защото и тя знаеше истината.

— Рут — промълви Дейвид, — не ти го казвам, за да те плаша...

— Тогава млъкни! — извика Рут, гласът ѝ бе заглушен от кадифеното сако на Хенри.

Дейвид забеляза, че всички с изключение на Хелън Палмър го гледат гневно и враждебно. Хелън стоеше между съпруга си и онази Райнхарт, чието име май беше Сали, кимаше и си мърмореше. Всички се бяха скупчили на групички под флуоресцентните лампи... само че когато той примигна, лампите изчезнаха. Злощастните пасажери бяха само неясни силуети под накъсаната лунна светлина, проникваща през прозорците, заковани с дъски. Семейство Ландър не седяха на скамейка, а на пращен под до купчина празни шишенца, съдържащи крек — да, явно крекът бе разпространен дори тук, в земята на Джон Форд, а на стената недалеч от мястото, на което клекналата Хелън Палмър си мърмореше под нос, се виждаше избледняла окръжност. Дейвид примигна отново и флуоресцентните лампи се появиха. Също и големият часовник, прикриващ избледнялата окръжност.

— Тръгвайте, Дейвид — обади се Хенри Ландър.

— Чуй ме, Хенри... — подхвана Уила.

Той извърна очи към нея и Дейвид забеляза отвращението в погледа му. Дори някога да беше харесвал Уила Стюарт, вече не можеше да я понася.

— Не искам да те слушам — промърмори. — Ще побъркаш жена ми.

— Точно така — намеси се млад шишко с моряшка шапка. Дейвид мислеше, че името му е О'Кейси. — Трай, малката.

Уила се приведе към Хенри и той леко се отдръпна, сякаш дъхът ѝ миришеше.

— Знаеш ли защо позволих на Дейвид да ме върне тук, а? Защото ще разрушат пътата сграда! Чуваш ли трясъка на металната топка, провиснала от крана, Хенри? Вероятно ти е останал толкова мозък, че да схванеш какво ни чака.

— Накарай я да млъкне! — изплака Рут.

Уила се наведе още по-близо, блестящите ѝ очи сякаш озаряваха тясното ѝ красиво лице.

— А когато разрушителите си свършат работата и камионите извозят отломките от зданието, което доскоро е било железопътна гара — тази железопътна гара — къде ще бъдете вие?

— Остави ни на мира — измънка Хенри.

— Виж, драги, няма смисъл да се правим на щрауси и да си зариваме главите в пясъка.

Урсула Дейвис, върлинеста жена на около четирийсет, притежаваща отблъскваща красота, беше намразила Уила от пръв поглед; сега пристъпи напред и вирна брадичка:

— Разкарай се, досадна гадино!

Уила рязко се извърна към нея и просъска:

— Не загряваш ли, бе? Мъртва си, всички ние сме мъртви! И ако се задържим по-дълго на едно място, много по-трудно ще е да отидем другаде!

— Права е — осмели се да каже Дейвид.

— О, да! Ако госпожата каже, че луната е сирене, ти ще добавиш, че е пармезан — озъби се Урсула. — Прощавай за цинизма, но си такъв лизач, че дори не е смешно.

Дъдли отново изцвили като магаре, госпожа Райнхарт заподсмърча.

— Ей, вие двамата, не стряскайте пътниците — намеси се Ратнър, дребничкият кондуктор, който вечно изглеждаше така, сякаш се извинява за нещо, и през повечето време мълчеше. Дейвид примигна, за миг помещението потъна в мрак и той видя, че половината глава на Ратнър липсва, а останките от лицето му са обгорени до черно.

— Ще разрушат гарата и ще останете без подслон! — изкрещя Уила. — Няма къде да отидете, шибаняци такива! — Тя бръсна с юмруци сълзите, обливащи страните ѝ. — Защо не дойдете с нас в града? Ще ви покажем пътя. Там поне има хора... и светлини... и музика.

— Мамче, искам да послушам музика — изписука Пами Андрисън.

— Мълчи! — озъби се майка ѝ.

— Ако бяхме мъртви, щяхме да разберем — заяви Бигърс.

— Хвана те натясно, младежо — ухили се Дъдли и намигна на Дейвид. — Какво е станало с нас? Как сме умрели?

— Ами... не знам. — Дейвид погледна Уила, а тя сви рамене и поклати глава.

— Видяхте ли? — злорадо заяви Ратнър. — Влакът дерайлира. Случва се... щях да кажа много често, само дето не е вярно — случва се от време на време на някой железопътен възел...

— Падахме — обади се Пами Андрисън. Дейвид се вгледа в нея и за секунда зърна труп с изгнила рокля. — Надолу, все надолу. После... — Малката изръмжа, притисна една до друга мръсните си длани, сетне разпери ръце, изобразявайки експлозия.

Явно искаше да добави още нещо, обаче майка ѝ внезапно я зашлеви толкова силно, че от устата на малката потече слюнка. Пами невярващо се втренчи в нея и нададе вой, който беше още по-противен от предишното ѝ монотонно припяване.

— Какво съм ти казвала за лъжите, Памела? — изкрещя Джорджия Андрисън и впи пръсти в рамото на детето.

— Не лъже! — извика Уила. — Вагоните излязоха от релсите и полетяха в пропастта! Сега си спомних, сигурно и ти се сети! Признай! Признай! Изписано ти е на лицето! На тъпата физиономия!

Без да я погледне, Джорджия Андрисън ѝ показва среден пръст. С другата си ръка разтърсваше момиченцето, все едно беше парцалена кукла. Дейвид виждаше ту детето, ту обгорен труп. Какво ли беше предизвикало пожара? Не помнеше... може би защото не искаше да си спомни.

— Какво съм ти казвала за лъжите? — отново изкрещя Джорджия Андрисън.

— Че са нещо лошо, мамо — избръцзолеви малката.

Жената я повлече навън, в мрака, Пами продължаваше да вие монотонно.

След излизането им за миг настъпи тишина, после Уила се обърна към Дейвид:

— Стига ли ти толкова?

— Да — измънка той. — Да вървим.

Позволи ѝ да го поведе към вратата; Фил още се облягаше на рамката, беше скръстил ръце на гърдите си. Дейвид пусна ръката на Уила и се приближи до Хелън Палмър, която седеше в ъгъла и се поклащаше напред-назад. Тя вдигна към него тъмните си изплашени очи и прошепна:

— Вечеряхме риба...

— Не знам — прекъсна я той, — но беше права за миризмата. Тук вони на престоляни бисквити. — Обърна се и сред полумрака видя, че всички са впери погледи в него и в Уила. — Мисля, че така мирише в затворени помещения, които дълго не са били проветрявани.

— Я се разкарай, фукльо — обади се Фил Палмър. — Няма да се хванем на измишльотините ти.

— Така и предположих — промърмори Дейвид и последва Уила в нощната тъма, разсейвана от светлината на луната. Преди да излезе, чу гласа на Хелън Палмър, напомнящ печален шепот на вятъра:

— Не ни стига другото, ами сега и това!

По пътя към заведението на шосе №26 Дейвид изчисли, че му се събират петнайсетина километра поход, обаче не изпитваше никаква умора. Вероятно защото призраците не се уморяваха, както не ожадняваха и не огладняваха. Освен това нещо се беше променило. Сега пълната луна, напомняща сребърна еднодоларова монета, блестеше високо в небето и паркингът пред бара беше празен. Наблизо бяха спрели няколко камиона, моторът на един сънено ръмжеше. Сега неоновият надпис над заведението гласеше: „ТОЗИ УИКЕНД ГОСТУВАТ ЯСТРЕБИТЕ ДОВЕДЕТЕ ПРИЯТЕЛИ НЕ СТАВАЙТЕ ПРЕДАТЕЛИ.“

— Хитро — промърмори Уила. — Ще ме заведеш ли, вожде мой?

— Непременно. Въпросът е какво ще правим сега. Както виждаш, барът е затворен.

— Няма значение, ще влезем.

— Сигурно е заключено.

— Не и ако не искаме. Забрави ли за възприятието. Възприятие и надежда, взети заедно.

Той не беше забравил и когато натисна дръжката, вратата се отвори. Миризмите, типични за всеки бар, още изпълваха помещението, само че сега бяха примесени с приятния боров аромат на почистващ препарат. Сцената беше празна, високите столчета бяха обърнати върху барплота и краката им стърчаха, но неоновото копие на „Ветровете“ още грееше над бара, дали защото го бяха оставили

включено след затваряне на заведението, или защото Уила и Дейвид бяха пожелали така. Вторият вариант изглеждаше по-достоверен. Празният дансинг изглеждаше още по-голям, най-вече защото огледалната стена сякаш удвояваше размерите му. Върховете на неоновата планина, обърната наопаки, блещукаха в полираните му дълбини.

Уила дълбоко си пое въздух.

— Мирише на бар и парфюм — промърмори. — Миризма на бира в големи халби. Прекрасна е.

— Ти си прекрасна — усмихна се Дейвид.

Уила се обърна към него:

— Тогава ме целуни, каубой.

Той се подчини и усети, че не е изключено да правят секс. Никак даже.

Уила го млясна и отстъпи назад.

— Пусни монета в джубокса, става ли? Танцува ми се.

Дейвид отново се подчини и от автомата зазвуча парчето „Пропилени дни, пропилени нощи“, версията на Фреди Фендър^[6].

На паркинга отвън Честър Досън, който беше решил да отпочине няколко часа, преди отново да подкара към Сиатъл камиона, натоварен с електроника, вдигна глава, понеже му се стори, че чува музика, реши, че му се е присънило, и отново задряма.

Дейвид и Уила бавно затанцуваха, понякога виждаха отраженията си в огледалната стена, друг път — не.

— Уила...

— Замълчи, Дейвид. Гаджето ти иска да танцува.

Дейвид млъкна. Допря глава до косата ѝ и се размечта. Можеха да останат тук и от време на време хората щяха да ги виждат. Нищо чудно барът да се прославеше като обитаван от духове, но можеше и да не се случи; хората не мислят за призраци, когато пият... освен ако пият сами. Понякога след затваряне на заведението барманът и последната сервитьорка (най-старшата, онази, от която зависи разпределянето на бакшишите) щяха да почувстват, че някой ги наблюдава. Щяха да чуят музика дори след като оркестърът или джубоксът е замлъкнал, или с периферното си зрение да зърнат някакво движение в огледалото до дансинга или в другото във фойето. Дейвид си каза, че с Уила можеха да се озоват на някое по-свременно

място, обаче като цяло и тук не беше лошо. До затварянето барът беше пълен с хора. И винаги щеше да звучи музика. Запита се какво ще стане с другите пътници, когато металният топуз разруши илюзиите им... което неминуемо щеше да се случи. Много скоро. Представи си как Фил Палмър се опитва да предпази ужасената си жена от падащите тухли и парчета мазилка, които не можеха да я наранят, защото в буквалния смисъл тя дори не беше там... Представи си Пами Андريسън, сгушена в прегръдките на майка си, която пищи от страх. И как кондукторът Ратнър вика: „Спокойно, приятели!“, само че никой не го чува, понеже грохотът на големите жълти машини заглушава гласа му. Представи си как Бигърс, търговецът на книги, се мъчи да побегне, но сакатият му крак му изневерява и той се просва на пода, а грамадната метална топка отново се залюлява, булдозерите се озъбват, отново отхапват парче от сградата и светът се сгромолясва.

Предпочиташе да мисли, че влакът им ще дойде преди това, че надеждите им ще го накарат да дойде — обаче не му се вярваше. Дори му хрумна, че след първия силен удар те ще угаснат като пламъчета на свещи под напора на силен вятър, само че и това изглеждаше невероятно. Струваше му се, че ги вижда, след като булдозерите и самосвалите са си отишли — стоят край ръждясалите железопътни релси, облени от лунната светлина, а вятърът от планината надава вой и безмилостно шиба високата трева. Скупчили са се под милиарди звезди и още чакат своя влак.

— Студено ли ти е? — попита Уила.

— Не... защо питаш?

— Потрепери.

— Внезапно ме побиха тръпки... — Той затвори очи и двамата продължиха да танцуват. Понякога се отразяваха в огледалото, а когато изчезваха от поглед, оставаше само кънтримелодия, звучаща в празно помещение, осветявано от неонова планинска верига.

---

[1] Наричат Уайоминг щат на равноправието заради правата, с които се ползват жените там. Те са първите в Америка, които получават правото да гласуват, да бъдат съдебни заседателки и да работят в държавни институции. — Б.пр. ↑

[2] В буквален превод *wolf frightener* означава „плашещия вълци“. — Б.пр. ↑

[3] Название на петия албум на групата „Слакърс“ (изпълняваща музика в стил *ска*), издаден през 2001. — Б.пр. ↑

[4] Бък Оуънс (1929–2006) заедно с Мърл Хагард е основоположник на Бейкърсфийл саунд (жанр в кънтримузиката, възникнал в средата на 50-те в Бейкърсфийлд, Калифорния). Оуънс е първата кънтризвезда с петнайсет последователни хита през 60-те. Няколко поколения музиканти са повлияни от изпълненията му, които са се превърнали в крайъгълен камък на съвременната кънтримузика. — Б.пр. ↑

[5] Рой Кларк (роден 1933) — икона в кънтримузиката, многократен носител на наградата „Грами“ за инструменталните си изпълнения и водещ на популярното телевизионно предаване „Ха-ха“. — Б.пр. ↑

[6] Фреди Фендър (1937–2006) — певец и китарист, прославил се с хита си от 1975 „Преди следващата сълза“. — Б.пр. ↑

БЯГАЩОТО МОМИЧЕ

1. САМО БЪРЗОТО БЯГАНЕ ЩЕ СВЪРШИ РАБОТА.

След смъртта на бебето Емили започна да тича. Първо само до края на алеята, където се навеждаше и обгръщаше глезените си с ръце, после до края на карето и накрая чак до магазинчето на Коузи в подножието на хълма. Там си купуваше хляб, маргарин или нещо сладичко (кексчетата с пълнеж или шоколадова глазура), ако не можеше да се сети за друго. В началото вървеше на връщане, ала впоследствие започна да изминава и това разстояние на бегом. И се отказа от кексчетата. Не си беше давала сметка, че захарта намалява болката ѝ. Или че сладкото се е превърнало в нещо като мания за нея. Какъвто и да бе случаят, кексчетата трябваше да се изпарят от живота ѝ. Както и стана. Тичането ѝ бе напълно достатъчно. Според Хенри и то се беше превърнало в нейна „мания“ и тя предполагаше, че навярно е прав.

— Какво казва доктор Стейнър по въпроса? — попита той.

— Доктор Стейнър каза да си скъсам задника от тичане и да накарам проклетите ендорфини^[1] да се размърдат. — Всъщност изобщо не беше споменавала за бягането пред Сюзан Стейнър, нито пък я бе виждала след погребението на Ейми. — Каза ми, че може и да ми го напише на рецепта, ако толкова настояваш.

* * *

Никога не бе срещала затруднения с това да излъже Хенри. Дори и след смъртта на Ейми. „*Можем да си направим друго дете*“ — ето какво му беше казала, докато седеше до него на леглото, където той потръпваше с кръстосани глезени и обляно в сълзи лице.

Тези думи го успокоиха и това беше добре, но тя знаеше, че никога вече няма да стане майка. Не и при мисълта, че може отново да открие бебето си посивяло и вцепенено в люлката си. Не можеше да

преживее отново кошмара с безрезултатната реанимация и истеричното си обаждане на 911, когато операторът я смъмри: „*Говорете по-тихо, госпожо, защото не ви разбирам.*“ Ала Хенри нямаше защо да знае истината, пък и тя искаше да го утеши, поне като за начало. Защото вярваше, че утехата, а не хлябът крепи живота. Навярно по-късно щеше да успее да намери малко утеха и за себе си. Междувременно беше родила дефектно бебе. В това беше цялата работа. И нямаше никакво намерение да поема този риск отново.

После започнаха главоболията. Все едно главата ѝ беше стегната в менгеме. Тогава вече тя *наистина* отиде на лекар, но не при Сюзан Стейнър, а при семейния им лекар — доктор Мендес. Мендес ѝ даде рецепта за зомиг. Тя отиде с автобуса до болницата, където беше кабинетът на Мендес, след което пробяга разстоянието до най-близката аптека. Оставащите три километра до вкъщи измина в среднотемпов джогинг и когато се прибра, имаше чувството, че между ребрата и под мишницата ѝ е забита огромна стоманена вилица. Тя обаче не я притесняваше. Това беше болка, която щеше да отmine. Освен това се чувстваше изтощена и ѝ се искаше да поспи.

В крайна сметка дрямката ѝ продължи целия следобед. Лежеше на същото легло, където бе заченала Ейми и където Хенри беше плакал. Когато се събуди, пред очите ѝ танцуваха призрачни кръгове — сигурен знак, че някое от „Знаменитите главоболия на Ем“, както ги наричаше, е решило да я навести. Глътна едно от новите хапчета и за нейна изненада — и даже потрес — главоболието подви опашка и избяга. Първо се оттече към тила ѝ, а после съвсем изчезна. Ем си каза, че не би било зле да измислят подобно хапче и за преодоляване на мъката по умрелите деца.

Имаше усещането, че трябва да проучи границите на издръжливостта си, и подозираше, че процесът на проучване ще се окаже доста дълъг. Не много далеч от къщата им имаше полувисш колеж с голям стадион и писта за бягане, покрита със сгурия. Тя започна да ходи там с колата всяка сутрин, след като Хенри отидеше на работа. Той не разбираше увлечението ѝ. Нямаше нищо против джогинга — много жени го практикуваха. Да разкараме тези излишни две килца от старото дупе, да разкараме тези излишни пет сантиметра от старата талия... Ем обаче нямаше излишни килограми по задника

си, а и джогингът вече не ѝ беше достатъчен. Имаше нужда да бяга — да бяга, и то бързо. Само бързото бягане щеше да свърши работа.

Ето защо тя паркираше колата до пистата и тичаше, докато останеше без дъх, докато фланелката ѝ без ръкави с щампата на щатския университет на Флорида потъмнееше от пот и вече не можеше да се държи на краката си, а понякога даже повръщаше от изтощение.

Обаче Хенри разбра. Някой я беше видял как тича като луда в осем сутринта и му беше казал. Двамата проведоха сериозен разговор. Разговорът ескалира в ожесточен скандал, който сложи край на брака им.

— Това е просто хоби — изтъкна тя.

— Джоди Андерсън ми каза, че си тичала, докато не си се строполила на земята. Уплашила се, че си получила сърдечен удар. Това не е хоби, Ем. И мания не е. Това е някакво... как да го нарека... безумие.

И Хенри я изглежда укорително. По-късно щеше да грабне книгата и да я запрати по него, ала всъщност именно този негов поглед се оказва капката, преляла чашата. Този укорителен, осъдителен поглед. Вече не можеше да го понася. И като се съчетаеше с издълженото му лице, все едно имаше овца вкъщи. „Омъжила съм се за една овчица — помисли си тя. — И тя по цял ден ми блее: «Беее-беее-беее».“

Въпреки всичко Ем положи максимални усилия да бъде рационална по отношение на нещо, за което добре знаеше, че няма рационални корени. Както имаше магическо мислене, така имаше и магическо действие. Например бягането.

— Маратонците тичат, докато не се строполят на земята — изтъкна.

— Ти да не си решила да участваш в маратон?

— Може би — вдигна рамене тя и отмести очи. Зарей поглед през прозореца, към алеята. Тя сякаш я зовеше. Алеята водеше към тротоара, а тротоарът водеше към света.

— Не — поклати глава съпругът ѝ. — Не се подготвяш за маратон. Нямах никакво намерение да участваш в маратон.

Тогава ѝ хрумна — с онова чувство на брилянтно озарение, което понякога най-очевидните неща пораждаат, — че това е същността на Хенри, шибаната *квинтесенция* на Хенри. По време на шестте години

от брака им той винаги си въобразяваше, че знае какво мисли тя, как се чувства и какво смята да прави.

„А аз те утеших — каза си. Още не беше ядосана, но започваше да се ядосва. — *Ти лежеше там на леглото и ревеше като бебе, и аз те утеших.*“

— Бягането е класически психологически отговор на болката, която изпитваш — заяви той със същия всезнаещ тон. — Нарича се „бягство от проблема“. Но, скъпа, ако не се оставиш на болката, никога няма да можеш да...

Точно тогава тя грабна първия предмет, който ѝ беше под ръка. Оказа се издание с меки корици на „Дъщерята на пазителя на спомените“^[2].

Това бе роман, който тя започна да чете и после захвърли, ала на Хенри явно му се бе сторил интересен, понеже му оставаше само една четвърт, съдейки по втъкнатия между страниците разделител. „Дори литературните му вкусове са като на овца“ — помисли си тя и запрати книгата по него. Уцели го в рамото. Съпругът ѝ я изгледа смаяно и се опита да я сграбчи. Навярно само за да я прегърне, ала кой можеше да каже? Кой изобщо можеше да каже каквото и да било?

Ако бе посегнал към нея миг по-рано, вероятно щеше да успее да я хване за китката или за тениската ѝ. Моментът на смайване обаче не му позволи. Пръстите му сграбчиха единствено въздух, а тя вече тичаше, като забави темпо само за да грабне чантичката си тип кенгуру от масичката до входната врата. Профуча по алеята и излезе на тротоара. После продължи надолу по хълма, където за кратко беше бутала бебешка количка заедно с другите майки, които напоследък я отбягваха. Този път нямаше никакво намерение да спира, нито да забавя ход. Само по шорти, маратонки и тениска с надпис „ДА СПАСИМ МАЖОРЕТКИТЕ“, Емили се втурна с всички сили към света. Докато тичаше надолу по хълма, омота колана на кенгуруто около кръста си и щракна закопчалката му.

Как се чувстваше?

Възбудена. Въодушевена. Просто супер.

Тича до централната част на града (три километра, двайсет и две минути), без дори да спира на червените светофари; когато се налагаше да изчака зеленото, бягаше на място. На ъгъла на Източна и главната покрай нея мина мустанг кабриолет с двама младежи в него.

Единият ѝ подсвирна. Ем му показва среден пръст и хлапакът се засмя и изръкопляска, докато колата преминаваше по главната улица.

Не разполагаше с много пари в брой, но имаше две кредитни карти. От тях по-ценната беше „Американ Експрес“, понеже с нея можеше да подписва и пътнически чекове.

Даде си сметка, че няма да се върне вкъщи... поне за известно време. И когато от тази мисъл изпита облекчение — и даже краткотраен възторг — вместо тъга, заподозря, че отсъствието ѝ няма да бъде временно.

Влезе в хотел „Морис“, за да се обади по телефона, след което импулсивно реши да си наеме стая. Дали имаха нещо само за една вечер? Имаха. Тя подаде на рецепциониста своята „Американ Експрес“.

— Както гледам, май нямате нужда от пиколо за багажа... — подхвърли той, докато зяпаше шортите и тениската ѝ.

— Наложил се да тръгна внезапно.

— Разбирам — каза чиновникът с тон, който показваше, че нищо не разбира. После ѝ подаде ключа. Тя го взе и бързо премина през обширното фойе към асансьорите, като едва се сдържаше да не се затича.

---

[1] Наричани „хормони на щастието“, тези вещества се отделят от организма при спортуване и имат позитивен ефект върху психическата нагласа и настроението. — Б.пр. ↑

[2] Роман от американския писател Ким Едуардс, публикуван през 2005 година. Разказва се за мъж, който изоставя новороденото си бебе, понеже е болно от синдрома на Даун. — Б.пр. ↑

2. ГЛАСЪТ ТИ ЗВУЧИ ТАКА, СЯКАШ СИ ПЛАКАЛА.

Искаше да си купи някакви дрехи — няколко поли, блузки, два чифта дънки и още едни шорти, — ала преди да го направи, трябваше да проведе два телефонни разговора: единия с Хенри, а другия — с баща си. Баща ѝ живееше в Талахаси. Ем реши да се обади първо на него. Не можеше да се сети за телефона на моторната база, обаче помнеше мобилния му номер. Той вдигна веднага. Чуваше ръмженето на двигателите в слушалката.

— Ем! Как си?

Въпросът изглеждаше труден, но всъщност не беше.

— Добре съм, татко. Обаче съм в хотел „Морис“. Май напуснах Хенри.

— Завинаги или само за изпитателен срок? — Не звучеше изненадан; по принцип възприемаше новостите и тя винаги му се бе възхищавала заради това, ала шумът на двигателите първо намаля, а после заглъхна. Представи си го как влиза в кабинета си, затваря вратата и навярно вдига снимката ѝ, която стоеше на разхвърленото му бюро.

— Още не мога да кажа. В момента положението не изглежда на добре.

— Защо се разделихте?

— Заради бягането.

— Заради *бягането*?

Тя въздъхна.

— Не съвсем. Нали знаеш как понякога зад едно нещо всъщност се крие друго? Или хиляда други неща?

— Бебето. — След смъртта на Ейми баща ѝ бе престанал да използва името ѝ. Наричаше я само *бебето*.

— И начина, по който се справям с проблема. Явно на Хенри не му допада. Осъзнах, че искам да го направя по моя си начин.

— Хенри е добър човек — каза баща ѝ, — но вижда нещата различно. Без съмнение.

Тя мълчеше.

— Как мога да ти помогна?

Ем му каза. Той се съгласи. Тя знаеше, че ще се съгласи, но не и преди да чуе цялата ѝ история. Това, че я изслуша, беше най-главното, а Ръсти Джаксън беше изключително добър слушател. Ако не умееше да изслушва другите, едва ли щеше да се издигне от един от тримата редови механици в моторната база до един от четиримата най-отговорни хора в кампуса на Талахаси. И това не беше нещо, което бе чула от него; той никога нямаше да си позволи подобно изказване нито пред нея, нито пред когото и да било.

— Ще изпратя Мариет да почисти къщата.

— Татко, няма нужда да го правиш. И аз мога да я изчистя.

— Но аз искам да го направя — каза той. — Къщата и бездруго се нуждае от основно почистване. Стои заключена от близо година. Откакто майка ти умря, не съм се връщал много често на Върмилиън. Все си намирам нещо неотложно, което да свърша тук.

Майката на Ем също бе престанала да бъде Дебра за него. След погребението (беше си отишла от рак на яйчниците) всеки път, когато станеше дума за нея, я наричаше просто „майка ти“.

Ем за малко да попита: „Сигурен ли си, че наистина нямаш нищо *против*?“, ала после си каза, че това се прави, когато някой непознат предложи да ти направи услуга. Или друг вид „татенце“.

— Искаш да отидеш там, за да бягаш, нали? — попита той. Усещаше усмивката в гласа му. — Плажната ивица е широка, а и пътят е идеален за тичане. Както добре знаеш, между впрочем. И няма да ти се налага да се блъскаш в другите тичащи. Защото Върмилиън ще е тих и необезпокояван от туристи чак до октомври.

— Отивам там, за да помисля. И надявам се — за да преодоля скръбта си.

— Значи всичко е уредено. Искаш ли да ти резервирам билет за самолета?

— Мога и сама да го сторя.

— Естествено. Еми, добре ли си?

— Да.

— Гласът ти звучи така, сякаш си плакала.

— Малко — призна тя и избърса лицето си. — Всичко стана прекалено бързо. — „*Като смъртта на Ейми*“ — можеше да добави. Дъщеричката ѝ си бе отишла като една изискана малка дама, без да издаде нито звук по бейбифона. „*Излизай тихо и не затръшвай вратата*“, както често я наставляваше собствената ѝ майка по време на тийнейджърските ѝ години.

— Хенри няма да дойде в хотела и да те безпокои, нали?

Ем долови миг на деликатно колебание преди думата „*безпокои*“ и се усмихна въпреки сълзите си, които продължаваха да текат.

— Ако питаш дали ще дойде, за да ми тегли един хубав бой... това просто не е в стила му.

— Понякога мъжете проявяват неочаквани за тях черти, когато съпругите им ги напускат... или избягват.

— Не и Хенри. Той не е човек, който да създава проблеми.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш първо в Талахаси?

Тя се поколеба. Част от нея искаше да го стори, ала...

— Имам нужда да остана сама за известно време. Преди да предприема каквото и да било. Всичко стана прекалено бързо — повтори, макар и да подозираше, че се е трупало в продължение на доста време. Дори можеше да е било заложено в основите на брака ѝ.

— Добре. Обичам те, Еми.

— И аз те обичам, татко. Благодаря ти. — Тя преглътна буцата в гърлото си. — За всичко.

* * *

Хенри не ѝ създаде никакви проблеми. Дори не я попита откъде се обажда. Каза ѝ:

— Може би не си единствената, която има нужда от малко почивка от брака ни. Може би така е най-добре и за двама ни.

Тя удържа внезапното си желание — което ѝ се стори едновременно тривиално и абсурдно, да му благодари. Мълчанието ѝ изглеждаше като най-добрата тактика. Онова, което съпругът ѝ изрече впоследствие, я накара да се почувства благодарна за избора си.

— На кого ще се обадиш за помощ? На Краля на моторната база?

Този път импулсът, който трябваше да потисне, бе да го попита дали вече е позвънил на майка си. Ала библейският принцип „око за око, зъб за зъб“ никога не решаваше проблемите.

Вместо това отговори с — както се надяваше — равен глас:

— Отивам на Върмилиън Ки. В къщата на баща ми.

— А, в онази барака. — Почти го чу да изсумтява подигравателно. Също като кексчетата с пълнеж и шоколадова глазура къщите с три стаи и без гараж въобще не се вписваха в света на Хенри.

— Когато пристигна там, ще ти се обадя — добави тя.

Продължително мълчание. Представяше си го как стои в кухнята, притиснал чело до стената, а пръстите му стискат слушалката с такава сила, че кокалчетата им са побелели. Изпълнен е с гняв, който се опитва да потисне. Все пак са преживели заедно шест по-скоро хубави, отколкото лоши години. Ем се надяваше, че той ще се справи. Ако наистина го искаше.

Когато заговори отново, гласът на Хенри звучеше едновременно спокоен и уморен.

— Взе ли кредитните си карти?

— Да. И няма да прекалявам с тях. Обаче искам моята половина от... — Замълча и прехапа долната си устна. За малко да нарече мъртвото им дете „бебето“ а това не беше правилно. За баща ѝ може и да беше, но не и за нея. Прочисти гърлото си и започна отначало.

— Моята половина от парите за колеж на Ейми — заяви тя. — Предполагам, че не са много, но...

— Повече са, отколкото мислиш — отвърна той.

Отново звучеше разстроен. Бяха открили фонда не при раждането на Ейми, нито дори когато Ем забременя, а още по времето на първите им опити да зачене. Тези опити се проточиха цели четири години и когато най-накрая дадоха плод, двамата вече обсъждаха дали да прибегнат до изкуствено осеменяване. Или до осиновяване.

— Онези инвестиции не бяха просто удачни, те бяха благословени от небесата — особено акциите на компютърен софтуер. Морт ни вкара в играта в точното време и ни изкара в момента, когато бяха достигнали абсолютния си пик. Нали не искаш да извадиш златните яйца от гнездото, Еми?

Ето — пак ѝ казваше какво иска и какво не иска.

— Ще ти дам адреса веднага щом се настаня — каза тя. — Прави каквото искаш с своята половина, но искам да ми изпратиш чек с моята.

— Не се отказваш — въздъхна съпругът ѝ и въпреки че този наставнически, укорителен тон я караше да съжалява, че не може да запрати още една книга по него — вече с твърди корици, — тя запази мълчание.

Най-накрая от гърдите на Хенри се отрони тежка въздишка.

— Виж, Ем, смятам да изляза навън за няколко часа. Ела и си вземи дрехи и каквото там ти трябва. Ще ти оставя и малко пари на тоалетката.

За един кратък миг тя се почувства изкушена от предложението; после обаче си каза, че мъжете оставят пари на тоалетката, когато ползват услугите на проститутки.

— Не — заяви твърдо. — Искам да започна на чисто.

— Ем. — Името ѝ бе последвано от дълга, дълга пауза. Навярно се бореше с връхлетелите го емоции и мисълта за това накара очите ѝ отново да се навлажнят. — Това ли е краят на връзката ни, мило?

— Не знам — отвърна тя, като се опитваше да овладее гласа си. — Още е твърде рано да се каже.

— Мен ако питаш, по-скоро да. Днешният ден доказва две неща. Първото е, че една здрава жена може да пробяга голямо разстояние.

— Ще ти се обадя — каза тя.

— Второто е, че живите бебета са като спойка за брака. А мъртвите са като киселина.

Тези думи ѝ причиниха повече болка, отколкото всичко друго, което ѝ беше казал, понеже свеждаха Ейми до една грозна метафора. Ем не би могла да направи подобно нещо. И не мислеше, че някога би била способна да го направи.

— Ще ти се обадя — повтори и прекъсна връзката.

3. ВЪРМИЛИЪН КИ СЕ ПРОТЯГАШЕ СЪНЛИВ И ПОЧТИ НЕОБИТАЕМ СРЕД РАЗТАПЯЩАТА ЮНСКА ЖЕГА.

Така Емили Куенсби първо тича до края на алеята, а сетне продължи надолу по хълма до магазинчето на Коузи и пое по пистата на полувисшия колеж „Кливланд Саут“. Оттам бяга до хотел „Морис“. Изрита в движение брака си, както жена изрита сандалите си, преди да се хвърли във вихъра на забавленията. После преодоля разстоянието (с помощта на „Саутуест Еърлайнс“) до форт Майърс, Флорида, където си нае кола и се отправи на юг към Нейпълс. Върмилиън Ки се протягаше сънлив и почти необитаем сред разтапящата юнска жегата. Шосе с дължина три километра започваше от подемния мост, минаваше покрай плажа и стигаше до алеята на бащината ѝ къща. Самата къща изглеждаше доста неугледно отвън с небоядисаната си фасада, синия си покрив и олющените сини капаци на прозорците, ала отвътре си беше доста комфортна и даже имаше климатик.

Когато изключи двигателя на взетия под наем нисан „Авис“, единствените звуци, нарушаващи тишината, бяха шумът на вълните от пустеещия плаж и далечните крясъци на разтревожена птица, която не спираше да зове:

„Оу-оу! Оу-оу!“

Ем опря чело на волана и плака в продължение на пет минути, давайки отдушник на стреса и ужаса, натрупани през последната половин година. Или поне се опита. Нямаше кой да я чуе, с изключение на кресливата птица. Когато най-накрая престана, съблече фланелката си и избърса всичко — сълзите, потта, сополите. Избърса всяко квадратно сантиметърче от кожата си над обикновения, сив спортен сутиен. После пое към къщата. Под стъпките ѝ хрущяха раковини и парченца корал. Докато се навеждаше, за да вземе ключа от металната кутия от дъвчащи бонбони, скрита под статуетката на градинското джудже с избеляла червена шапка, ѝ хрумна, че от цяла

седмица не е получавала някое от знаменитите си главоболия. А това беше нещо хубаво, особено като се имаше предвид, че зомигът ѝ бе останал на хиляда и петстотин километра от нея.

Петнайсет минути по-късно, екипирана с шорти и една от старите ризи на баща си, тя вече тичаше по плажа.

* * *

Следващите три седмици животът ѝ беше по спартански суров и простичък. Закусваше с кафе и портокалов сок, на обяд омиташе огромни зелени салати, а за вечеря си приготвяше някакви полуфабрикати, обикновено макарони със сирене или кълцано говеждо върху препечен хляб (баща ѝ го наричаше „говно върху керемидата“). Въглехидратите веднага се изгаряха от организма ѝ. Сутрин, докато беше още прохладно, тичаше боса по плажа, съвсем близо до водата, където пясъкът бе твърд, мокър и почти лишен от мидички. Следобед, когато беше горещо (и често валеше), бягаше по шосето, понеже дърветата хвърляха гъста сянка над по-голямата му част. Понякога се измокряше. В тези случаи продължаваше да тича под дъжда, като често се усмихваше, а друг път даже се смееше, и когато се прибираще, се събличаше още в антрето и хвърляше мокрите си дрехи в коша за пране, който се намираше — за удобство — само на три крачки от душа.

В началото бягаше три километра по плажа и километър и половина по шосето. След три седмици вече изминаваше по четири и половина километра по плажа и три километра по шосето. Ръсти Джаксън обичаше да нарича своето флоридско убежище „Колибката сред тревата“ навярно заради някое старо парче или нещо друго. Тя се намираше в най-северната част на острова и на Върмилиън нямаше друга подобна постройка; всичко останало бе заето от богатите и тузарите, а в най-южната част на острова се издигаха три луксозни имения, собственост на най-богатите тузари. Докато тичаше по шосето, Ем на няколко пъти бе задминавана от натоварени с охранително оборудване камиони, ала съвсем рядко — от леки коли. Всички сгради, покрай които минаваше, бяха заключени и залостени, с капаци на прозорците и вериги, преграждащи алеите им, и щяха да

останат така поне до октомври, когато собствениците им щяха да заприиждат насам. Тя започна да си измисля имена за различните къщи, покрай които минаваше — тази с колонадите беше „Тара“, онази зад високата желязна ограда — „федералния затвор“, а огромното имение, скрито зад грозна бетонна стена, се превърна в „Бункера“. Единствената друга малка постройка (освен тази на баща ѝ) се гушеше сред множество палми, които почти я скриваха от погледите. Ем я нарече „Бърлогата на троловете“ и често си представяше как тайнствените ѝ обитатели се препитават само с курабийки марка „Трол“.

От време на време срещаше на плажа доброволци от Движението за опазване на костенурките и скоро започна да ги поздравява по име. Те на свой ред ѝ отвръщаха: „Здрасти, Ем!“ Други хора почти нямаше, макар че веднъж някакъв хеликоптер мина доста ниско над плажа и пътникът му — млад мъж — ѝ помахаше. Тя отвърна на поздрава му. Помисли си, че непознатият едва ли щеше да види лицето ѝ, понеже козирката на шапката ѝ с емблемата на „Семинолите“^[1] напълно го скриваше.

Пазаруваше в „Пъбликс“, който се намираше на седем километра и половина на север по шосе № 41. На връщане се отбиваше в книжарницата за стари книги на Боби Трикет, която беше доста по-голяма от „Колибката сред тревата“, но иначе си беше от същия тип постройка. Там си купуваше стари криминалета с меки корици от Реймънд Чандлър и Ед Макбейн — страниците им бяха кафяви по краищата и пожълтели отвътре, а сладникавият им мирис я изпълваше с носталгия, също като стария форд комби с дървени елементи, който зърна веднъж покрай шосе № 41; на покрива му бяха закрепени два градински шезлонга, а от багажника му стърчеше олющена дъска за сърф. Нямаше нужда да си купува нещо от Джон Д. Макдоналд; баща ѝ имаше всичките му романи и те я чакаха, грижливо подредени на оранжевите стелажи в къщата.

Към края на юли Ем вече пробягваше по девет и понякога даже по десет и половина километра на ден. Гърдите ѝ се бяха стопили до малки бучки, задникът ѝ почти бе престанал да съществува и тя бе запълнила две от празните оранжеви лавици с книги със заглавия като „Мъртвият град“ и „Шест лоши неща“. Нито веднъж не си купи вестник и така и не включи телевизора, пък дори и само да се

осведоми за прогнозата за времето; същото се отнасяше и за стария персонален компютър на Ръсти.

Баща ѝ се обаждаше всеки втори ден, но престана да я пита дали иска да се „скатае от работа“ и да я навести, след като тя му заяви, че когато е готова да го види, веднага ще му го каже. Междувременно, увери го тя, се храни добре, няма никакви мисли за самоубийство (истина) и дори не се чувства потисната (лъжа). Това подейства успокояващо на Ръсти. Винаги се бяха държали честно един с друг. Освен това тя знаеше, че лятото е доста натоварено време за него — всичко, което не можеше да бъде свършено, докато хлапетата сновяха насам-натам из кампуса (или „съръженията“ както ги наричаше той), трябваше да се направи между петнайсети юли и петнайсети септември, когато освен летните курсове и някоя академична конференция нищо друго не смущаваше покоя в университета.

Освен това си имаше приятелка. Казваше се Мелъди. Ем не искаше да се намесва в отношенията им — щеше да се чувства неловко, — но знаеше, че Мелъди прави баща ѝ щастлив, така че не пропусна да попита как е тя. „Добре е — гласеше неизменният му отговор. — *Мел си е туп-туп.*“

Обади се на Хенри веднъж и той също ѝ се отчете с едно позвъняване. Вечерта, в която ѝ се обади, Ем бе почти сигурна, че е пиян. Отново я попита дали това е краят на връзката им и тя отново му каза, че не знае, но този път го излъга. Или поне така си мислеше.

Нощем спеше като жена, изпаднала в кома. В началото имаше кошмари — преживяваше отново и отново сутринта, в която бяха намерили Ейми мъртва в люлката ѝ. В някои от сънищата бебето бе почерняло като изгнила ягода. В други — тези бяха по-лошите — заварваше Ейми да се бори за глътка въздух и я спасяваше с дишане уста в уста. Бяха по-лоши, защото се събуждаше с осъзнаването на факта, че Ейми продължава да е мъртва както преди. Веднъж се пробуди от подобен сън точно по време на свирепа гръмотевична буря и се спусна гола от леглото на пода, където заплака с опрени на коленете лакти и впити в бузите пръсти, разтягащи устните ѝ в гротескна усмивка, докато мълните проблясваха над океана и хвърляха причудливи сини отблясъци по стената.

Докато разширяваше границите на възможностите си и изследваше пределите на издръжливостта си, постепенно сънищата ѝ

или престанаха, или започнаха да се прожектират нейде далеч от мисловния ѝ взор. Тя вече се събуждаше не толкова отпочинала, колкото с облекчение и със спокойствие, проникнало до самата ѝ сърцевина. И въпреки че всеки ден не се различаваше от предишния, всяка следваща утрин започна да ѝ изглежда като нещо ново — нещо самостоятелно и различно, — а не като продължение на старото. А веднъж дори се събуди с мисълта, че смъртта на Ейми е започнала да се превръща от нещо, което се *случваше*, в нещо, което се *беше случило*.

Тя реши да помоли баща си да намине да я види. Нямаше нищо против да вземе и Мелъди, стига да го искаше. Щеше да им пригответи прекрасна вечеря. Можеха и да останат да пренощуват (все пак това си беше *неговата* къща). А после Ем щеше да започне да мисли какво точно иска да прави с истинския си живот — онзи, който скоро щеше да възобнови от другата страна на подвижния мост. И да реши какво иска да задържи и какво — да захвърли.

Зарече се, че скоро ще направи това предложение на баща си. В рамките на една седмица. Или най-много две. Още не бе съвсем готова за това, но моментът наближаваше. *Усещаше* го, че наближава.

---

[1] Бейзболният отбор на Флоридския университет, назован така в чест на индианското племе, обитавало тези места. — Б.пр. ↑

4. НЕ ОСОБЕНО ПРИЯТЕН ЧОВЕК

Един следобед в началото на август Дийк Холис й каза, че вече си има компания на острова. Винаги така го наричаше — *острова*.

Дийк изглеждаше като състарен мъж на около петдесет и пет, но нищо чудно да е чукнал и седемдесетака. Беше висок и жилест и носеше възстара сламена шапка, която приличаше на обърнат супник. Всеки делничен ден от седем сутринта до седем вечерта той отговаряше за подвижния мост между Върмилиън и континента. През уикендите „хляпето“ поемаше задълженията му („хляпето“ беше над трийсетте). В някои дни, когато Ем тичаше до моста и виждаше хляпето вместо Дийк в стария плетен стол пред будката, с „Максим“ или „Популярна механика“ вместо „Ню Йорк Таймс“ в скута, с изненада осъзнаваше, че отново е събота.

Този следобед обаче на смяна беше Дийк. Проливът между Върмилиън и сушата — който старецът наричаше „шийката“, — бе пуст и тъмен под мрачното небе. Едра чапла бе кацнала на парапета откъм страната на океана и съзерцаваше замислено пейзажа, макар че по-вероятно беше да се взира във водата за риба.

— Компания ли? — учуди се Ем. — Това пък откъде го измисли? Нямам никаква компания...

— Не съм си го измислил аз. Пикъринг се върна. От номер 366. Пак е довел една от „племенниците“ си. — На думата „племенниците“ сините му очи, които бяха толкова светли, че изглеждаха почти безцветни, се завъртяха многозначително.

— Не съм видяла никого.

— Естествено, че не си — кимна той. — Цъфна с големия си червен мерцедес преди около час, когато ти сигур' още си връзвала маратонките си. — Той се наведе над вестника си и страниците прошумоляха. Ем видя, че вече е решил половината кръстословица. — Всяко лято е с различни племенници. Но все младички. — Дийк направи кратка пауза. — А понякога е с *двечки*: едната идва през август, а другата — през септември.

— Не го познавам. И не съм виждала никакъв червен мерцедес — каза тя. Освен това не знаеше и коя къща точно е под номер 366. Самите постройките й бяха интересни, но по принцип не обръщаше внимание на пощенските им кутии. Единственото изключение беше тази на номер 219, понеже в горната ѝ част имаше изкусна дърворезба с птици. (Ето защо къщата зад нея се превърна в „Птичето царство“.)

— Хич не ти и трябва — подхвърли Дийк. Вместо да завърти очи, сега той сви устни, сякаш бе опитал нещо неприятно на вкус. — Кара ги тука с мерцедеса, а после ги връща в Сейнт Питърсбърг с корабчето си. Голяма бяла яхта. „Плейпен“^[1] се казва. Тая заран мина оттук. — Устните му отново се свиха. Някъде в далечината проехтя гръмотевица. — Тъй племенниците получават първо обиколка из къщата и после разходка с лодка покрай брега, а ние няма да видим Пикъринг чак до януари, когато там горе покрай Чикаго настане кучешки студ.

Ем си каза, че тази сутрин май беше зърнала луксозна бяла яхта, хвърлила котва недалеч от острова, ала не беше съвсем сигурна.

— След ден-два — а може и седмица — ще довтасат двама души, които ще откарат мерцедеса обратно там, 'дето по принцип си го държи. И мен ако питаш, туй значи някъде до частното летище в Нейпълс.

— Сигурно е много богат — отбеляза тя. Това беше най-дългият разговор, който бе водила досега с Дийк, и не можеше да каже, че не ѝ е интересен. Въпреки всичко обаче започна да тича на място. Донякъде защото не искаше да се схване, но най-вече понеже тялото ѝ изгаряше от необходимост да бяга.

— Къпе се в мангизи като Скрудж Макдък, но за разлика от него според мене Пикъринг си ги харчи. И сигур' по таквиз начини, за които чичо Скрудж не е и сънувал. Чувал съм, че забогатял с някакви компютърни дивотии. — Очите му се завъртяха. — Май напоследък всички тъй забогатяват...

— Май да — кимна тя, без да спира да тича на място. Гръмотевицата отново прочисти гърлото си — този път доста по-силно и самоуверено.

— Виждам, че нямаш търпение да хукнеш, но не ти дрънкам всички тия работи без причина — продължи Дийк. Той сгъна вестника си, сложи го до плетения стол и постави отгоре му чашата си с кафе,

използвайки я вместо преспание. — Обикновено не говоря така за хората от острова — повечето са си тузарчета и няма да се задържа дълго тука, ако го правя, — но ти ми харесваш, Емили. Стоиш настрана от другите, ама хич не си никаква фукла. Освен туй харесвам и баща ти. От време на време двамата му удряме по няколко бири.

— Благодаря ти — каза тя. Беше трогната. В същия момент ѝ хрумна нещо и тя се усмихна. — Да не би татко да те е помолил да ме наглеждаш?

Той поклати глава.

— Хич даже. И не смятам, че би го сторил. Просто няма да е в стила на Ар Джей. Сигурен съм, че и той щеше да ти каже същото — Джим Пикъринг не е особено приятен човек. Бих стоял далеч от него. Ако те покани на чашка или даже на кафе с новата му „племенница“, на твое място бих му отказал. А предложи ли ти разходка с лодка, ако бях на теб, *в никакъв случай* не бих приел.

— Разходките с лодки изобщо не ме интересуват — заяви тя. Онова, което я интересуваше, бе да свърши работата си тук, на Върмилиън Ки. И имаше чувството, че почти я е свършила. — Май е по-добре да тръгвам, че скоро ще завали.

— Бас държа, че няма да е преди пет — отбеляза Дийк. — Но даже и да бъркам, мисля, че нищо няма да ти стане.

Тя отново се усмихна.

— Аз също. Противно на общоприетото мнение, жените не се разтапят от дъжда. Ще кажа на татко, че сме си побъбрили.

— Предай му поздравите ми. — Той се наведе, за да вземе вестника си, и внезапно застина, гледайки я изпод смешната си сламена шапка. — Как си ти, между впрочем?

— По-добре съм — отвърна тя. — Чувствам се по-добре с всеки изминал ден.

С тези думи Ем се обърна и започна дългия си маратон до „Колибката сред тревата“. Махна за довиждане на Дийк и в същия момент чаплата, която бе стояла на парапета на моста, прелетя над главата ѝ с рибка в дългата си човка.

* * *

Номер триста шейсет и шест се оказа „Бункера“ и за първи път, откакто бе дошла на Върмилиън, завари портата отворена. Дали беше отворена, когато притича покрай нея в посока към подвижния мост? Не можеше да се сети. Навярно защото точно тогава бе погледнала ръчния си часовник с големия дигитален дисплей, който отскоро бе започнала да носи, за да си засича времето.

Бягаше, без да има намерение да забавя ход — гръмотевиците вече бяха доста по-близо, — когато си каза, че все пак не носи велурена пола за хиляда долара от бутика на Джил Андерсън, а най-обикновена спортна екипировка: шорти и тениска с емблема на „Найк“. А и какво бе казала на Дийк? Че жените не се разтапят от дъжда. Ето защо забави темпото, завъртя глава и хвърли бърз поглед към двора на имението, водена от най-обикновено любопитство.

Каза си, че мерцедесът, паркиран там, е модел 450 SL, защото баща ѝ си беше купил такъв навремето. Обаче неговият вече бе доста старичък, докато този тук изглеждаше като току-що излязъл от завода. Беше червен като карамелизирана ябълка и лъскавата му каросерия хвърляше ослепителни отблясъци дори под притъмняващото небе. Багажникът бе отворен и от ръба му висеше дълга руса коса. Руса коса, изцапана с кръв.

Беше ли споменал Дийк, че момичето на Пикъринг е блондинка? Това бе първата мисъл, която я осени, ала тя се чувстваше толкова изненадана и толкова *смаяна*, че изобщо не се изненада от този факт. Напротив, въпросът ѝ се стори съвсем резонен, а паметта ѝ скоро я извести, че отговорът му е отрицателен. Не, Дийк не бе споменавал подобно нещо. Беше казал само, че е млада. Че му е племенница. И беше завъртял очи.

Гръмотевицата отново напомни за себе си. Този път грохотът беше толкова силен, сякаш мълнията бе прорязала небето точно над главата ѝ. С изключение на колата (и блондинката в багажника) дворът изглеждаше пуст. Къщата също изглеждаше необитавана; с неприветливата си, навъсена фасада приличаше на бункер повече от всякога. Дори палмите, които се поклащаха наоколо, не бяха в състояние да премахнат мрачното ѝ излъчване. Тя просто беше твърде голяма, твърде груба, твърде сива. С две думи, една изключително грозна къща.

Стори ѝ се, че чу стон, и без дори да се замисли, се втурна през портата към мерцедеса. Надзърна вътре. Момичето в багажника определено не беше изстенало. Очите му бяха отворени, обаче бе намушкано поне на десетина места, а гърлото му беше прерязано от ухо до ухо.

Ем се вцепени. Беше твърде потресена, за да помръдне. Не можеше дори да си поеме дъх. Тогава я осени, че това е *фалшиво* мъртво момиче, нещо като филмов реквизит. И въпреки че разумът ѝ веднага обяви тази идея за пълна глупост, онази част от съзнанието ѝ, която се бе специализирала в това да разсъждава разумно, кимаше трескаво. Дори си измисли история, за да подкрепи въпросната идея. Дийк не харесваше Пикъринг и избора на Пикъринг за дамската му компания, нали така? Е, ами представете си тогава, че и Пикъринг не харесва Дийк! И му е подготвил една доста грубичка шега! Вероятно възнамеряваше да мине по моста с отворен багажник, така че фалшивата руса коса да се вижда отдалеч, и...

А миризмата? Ем ясно долавяше миризмата, която се излъчваше от багажника. Миризма на кръв и изпращения. Протегна се и докосна бузата под изцъкленото око. Беше студена, ала нямаше никакво съмнение, че напипа кожа. И — о, Господи! — това бе човешка кожа.

В този миг долови някакъв звук зад гърба си. Стъпки. Понечи да се обърне, но нещо се стовари върху главата ѝ. Не почувства болка; светът се обля в ослепително бяло зарево, а в следващия миг потъна в непрогледна тъмнина.

---

[1] Букв. „бебешка кошарка“ (англ.). — Б.пр. ↑

5. ИМАШЕ ЧУВСТВОТО, ЧЕ СЕ ОПИТВА ДА ПОИГРАЕ НА „ГЪДИ-ГЪДИ-ХВАНАХ ТЕ“ С НЕЯ.

Когато се събуди, видя, че е залепена със скоч за стола в просторна кухня, пълна с всевъзможни изделия от лъскава стомана — умивалник, хладилник, съдомиялна машина и фурна, която сякаш бе предназначена за огромен ресторант. Задната част на главата ѝ изпращаше дълги, лениви вълни на болка към челото ѝ, и тя имаше чувството, че те не спират да повтарят: „Измисли изход! Измисли изход!“

До умивалника бе застанал висок, строен мъж в сиво-кафяви шорти и стара риза за голф. На безжалостната светлина от флуоресцентните кухненски лампи Ем забеляза задълбочаващите се бръчици покрай очите му и прошарената му коса, подстригана тип „канадска ливада“. Даде му около петдесет. В момента миеше ръката си в умивалника. Май имаше някаква рана там, точно под лакътя.

Мъжът завъртя рязко глава. В движенията му имаше някаква животинска бързина, която накара стомахът ѝ да се свие. Очите му бяха сини, но доста по-ярки и жизнени от тези на Дийк Холис. Тя не успя да открие нещо като здрав разум или трезва преценка в тях и изтръпна. На покрития с плочки под (в същия сив цвят като циментовата настилка на двора) се виждаше тъмна, мътна следа, широка около двайсетина-двайсет и пет сантиметра. Ем предположи, че най-вероятно е от кръв. Беше много лесно да си представи как Пикъринг влачи из помещението русокосото момиче, хванал го за краката.

— А, събуди се — каза той. — Браво. Направо супер. Да не си мислиш, че съм искал да я убия? Не съм искал да я убивам. Тая носеше нож в шибания си *чоран*! Пощипнах я по ръката и това е всичко. — Казаното изглежда го накара да се замисли и докато го правеше, се зае да попиwa кървавата рана на ръката си с хартиена кърпичка. — Както и

по цицата. Обаче всички момичета очакват това. Или би трябвало да го очакват. Нарича се *петинг*. Или, в този случай, по-скоро *курветинг*.

Докато говореше, Пикъринг често правеше знака за кавички с показалеца и средния си пръст. Ем имаше чувството, че се опитва да поиграе на „гъди-гъди-хванах те“ с нея. Освен това изглеждаше налудничаво. Всъщност тя нямаше никакви съмнения относно психическото му състояние. Над главите им проехтя гръмотевица, оглушителна като катастрофа на натоварен с масивни мебели камион. Тя подскочи — доколкото можеше в настоящото си положение, — но мъжът, застанал до двойния умивалник от неръждаема стомана, дори не мигна. Сякаш не беше чул нищо. Долната му устна беше издадена напред.

— Щом видях ножа, веднага ѝ го взех. И точно тогава изгубих контрол. Признавам го. Хората ме мислят за олицетворение на самообладанието и аз се старая да оправдавам очакванията им. Наистина се старая. Обаче всеки може да изгуби контрол. Ето това те не могат да го разберат. Абсолютно всеки. При точно определени обстоятелства.

Дъждът заваля с такава сила, сякаш Господ бе пуснал водата на тоалетната си чиния.

— Кой би могъл да предположи, че си тук?

— Много хора — отвърна тя без никакво колебание.

Той прекоси помещението за миг. Буквално. В един момент се намираше до умивалника, а в следващия вече бе до нея, зашлевявайки я с такава сила, че пред очите ѝ експлодираха безброй бели петънца. Те се стрелнаха из помещението, повличайки ярки опашки като на комети подире си. Главата ѝ се килна рязко настрани, косата ѝ я перна по бузата и тя усети вкуса на кръв в устата си, когато долната ѝ устна се взриви от болка. Вътрешната ѝ част бе срязана от зъбите ѝ, и то доста дълбоко. Даже имаше чувството, че зъбите ѝ са пробили месото и сега сгърчат през кожата. Навън дъждът продължаваше да вали със същия устрем. „*Ще умра, докато вали*“ — помисли си Ем, макар че не го вярваше наистина. А кой знае, може би никой не вярваше, че умира, когато удареше часът му.

— *Кой знае?* — Беше се надвесил над нея и крещеше в лицето ѝ.

— *Много хора* — повтори тя с усилие, защото долната ѝ устна вече се подуваше. Усещаше как кръвта се стича по брадичката ѝ.

Разсъдъкът ѝ обаче се бе запазил, въпреки болката и страха. Той ѝ нашепваше, че единственият ѝ шанс да оживее, бе да накара този мъж да повярва, че ще бъде заловен, ако я убие. Естествено, щяха да го заловят дори и да я пуснеше, но щеше да мисли над този въпрос по-късно. Човек трябваше да отмята кошмарите един по един.

— *Много хора!* — заяви тя отново със същата непоколебимост.

Пикъринг се стрелна към умивалника и когато се върна, вече имаше нож в ръката си. Малък нож. Навярно същият, който мъртвото момиче бе извадило от чорапа си. Той допря върха му до долния клепах на Ем и натисна. В същия момент пикочният ѝ мехур изпразни съдържанието си — внезапно, с мощна струя, изведнъж.

Лицето на мъжа се изкриви в малко превзета гримаса на отвращение, ала тя забеляза, че изглеждаше и доста доволен. Част от съзнанието ѝ се зачуди как един човек може да изпитва едновременно две толкова противоречащи си емоции. Той отстъпи половин крачка назад, но острието на ножа не потрепна. Върхът му продължаваше да потъва в кожата ѝ, като хем натискаше клепахата ѝ надолу, хем подпираше леко очната ѝ ябълка в кухината ѝ.

— Чудесно — каза той. — Още една мръсотия, която трябва да се изчисти. Макар че не беше неочаквана. Не. Както беше казал един, навън има повече място, отколкото вътре. Точно така си е. — Той се засмя — смехът му наподобяваше излайване, — и отново се наведе напред, а яркосините му очи се възряха в нейните лешникови. — Посочи ми един човек, който да знае, че си тук. Без да се бавиш. *Без да се бавиш.* Ако се поколебаеш дори за миг, ще разбера, че си измисляш и ще извадя окото ти, а после ще го хвърля в умивалника. Мога да го направя. Така че ми кажи. *Веднага.*

— Дийк Холис — изстреля тя. Знаеше, че не бива да го споменава, но името му се изплъзна от устата ѝ абсолютно инстинктивно. Не искаше да изгуби окото си.

— Някой друг?

Обаче не ѝ хрумна нищо друго име — в съзнанието ѝ цареше скована от страх пустота, — а и тя напълно му вярваше, когато ѝ каза, че всеки миг колебание ще ѝ струва лявото око.

— *Добре де, никой!* — изкрещя тя. Дийк и бездруго беше напълно достатъчен. Един човек със сигурност бе достатъчен, освен ако Пикъринг не беше толкова откачен, че да...

Той отмести ножа и въпреки че периферното ѝ зрение не можа да ѝ помогне особено, бе почти сигурна, че в долната част на окото ѝ разцъфва малко кърваво петънце. Е, голяма работа. Трябваше да се чувства късметлийка, задето все още *имаше* периферно зрение.

— Добре — кимна той. — Добре, добре, супер, добре. — Приблужи се до умивалника и хвърли ножа вътре. Ем почувства внезапно облекчение. В следващия момент мъжът издърпа едно от чекмеджетата под мивката и извади по-голям — дълъг, заострен касапски нож.

— Добре... — измърмори той и се върна при нея. По него не се виждаше никаква кръв — нямаше и едно-единствено петънце. Как беше възможно това? Колко време е била в безсъзнание?

— Добре, добре. — Пикъринг прокара свободната си ръка през късата, безумно скъпа подстрижка, която носеше. Косата му веднага се върна в предишния си вид. — Кой е Дийк Холис?

— Дежурният на подвижния мост — отвърна тя. Гласът ѝ трепереше. — *Говорехме* точно за вас. Ето защо реших да надзърна. — Изведнъж бе осенена от брилянтна (според нея) идея. — Той видя момичето! Вашата племенница, както се изрази!

— Да, да, момичетата винаги се връщат с яхтата, това е всичко, което знае. Нищо повече. Защо хората все се бъркат в чуждите работи? Къде е колата ти? Отговори ми *веднага* или ще получиш безплатно най-новата ми специална гръдна ампутация. Гарантирам ти, че ще бъде бърза, но не и безболезнена.

— Пред „Колибката сред тревата“! — изстреля тя, неспособна да измисли нищо друго.

— Какво е това?

— Малката къщичка в края на кея. Тя е на баща ми. — Отново я осени вдъхновение. — И *той* знае, че съм тук!

— Да, да... — измърмори Пикъринг. — Да, добре. Супер, браво на него. Да разбирам ли, че *живееш* тук?

— Да...

Той погледна шортите ѝ, които в момента изглеждаха тъмносини.

— Ти си бегачка, нали?

Ем не каза нищо, ала той явно не търсеше потвърждение.

— Да, бегачка си, няма съмнение в това. С тези крака...

Той изненадващо се приведе в кръста — сякаш се покланяше пред кралска особа — и лепна мляскаща целувка върху лявото ѝ бедро, точно под ръба на шортите ѝ. Когато се изправи, тя забеляза със свито сърце, че предницата на късите му панталони се е издула. Това не беше на добре.

— Значи бягаш насам-натам... — При тези думи ръката му с ножа описа елегантна дъга във въздуха, сякаш държеше диригентска палка. Движението му имаше почти хипнотично въздействие. Навън дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Щеше да вали по този начин още четирийсет минути или може би час, след което слънцето отново щеше да изгрее. Ем се зачуди дали щеше да е жива, за да го зърне. Съмняваше се. В същото време все още ѝ беше трудно да повярва, че съвсем скоро ще умре. Трудно? Струваше ѝ се направо невъзможно.

— Бягаш насам-натам. Тичаш до другия край на острова и се връщаш. Понякога прекарваш известно време с онзи старчок със смешната капела, обаче едва ли си бърбриш с някой друг. — Думите му я изплашиха, ала не дотолкова, че да не осъзнае, че мъжът не говореше на нея. — Точно така. Не си бърбриш с никой друг. Защото тук просто няма никой друг. Ако някой от градинарите селяндури, които бачкат тук, случайно те е видял, дали ще си спомни? Да, дали ще си спомни?

Върхът на ножа започна да се люшка наляво и надясно, сякаш беше метроном. Погледът на мъжа се съсредоточи върху острието, сякаш очакваше отговорът да дойде оттам.

— Не — реши той. — Не, и ще ти кажа защо. Защото ти си просто поредната богата глезла, която тича, за да топи сланините по задника си. А те са навсякъде. Виждат ги всеки ден. Откачалките на тема здравословен живот. Бутат ти се в краката и трябва да ги отпъждаш от пътя си. Ако не бягат, карат велосипеди. И носят от онези загубени грозни каски. Разбра ли сега? Изясни ли ти се картинката? Кажи си молитвите, лейди Джейн, но гледай да не се бавиш. Защото аз ужасно бързам. Ужасно, ужасно бързам.

Пикъринг вдигна ножа на нивото на рамото си. Ем видя как устните му се свиват в очакване на смъртоносния удар и целият свят внезапно се открие пред нея с поразителна яснота. „Идвам при теб, Ейми“ — мина през ума ѝ. Тази мисъл бе последвана от друга, която

звучеше почти абсурдно и най-вероятно я бе чула по денонощния кабелен канал И Ес Пи Ен: „*Чакай ме, съкровище.*“

Тогава обаче той най-неочаквано се спря и се огледа, сякаш някой му бе казал нещо.

— Така... — измърмори. После възкликна: — Така ли? — и си отговори сам: — Точно така.

В средата на помещението имаше барплот за приготвяне на сандвичи и бързи закуски. Пикъринг хвърли ножа върху него и той издрънча.

— Седи си тук. Няма да те убивам. Промених решението си. Един мъж може да промени решението си. Какво получих от Никол — рана в ръката...

На барплота се виждаше изтъняла ролка скоч. Мъжът я вдигна и в следващия миг вече беше коленичил пред Ем, а тилът му и горната част на врата му се откरोиха пред нея в цялата си уязвимост. В един по-добър свят — един по-справедлив свят — тя можеше да склочи ръце и да ги стовари върху тила му, ала китките ѝ бяха здраво пристегнати за кленовите подлакътници на масивния стол. Торсът ѝ също бе омотан със скоч в дебел корсет, който я стягаше между кръста и долната част на гърдите, приковавайки я към облегалката. Лентите опасваха и коленете, прасците и глезените ѝ, застопорявайки ги към краката на стола. Похитителят ѝ определено не бе пестил времето и усилията си, докато е била в безсъзнание.

Самият стол бе здраво залепен за пода, ала явно това му се стори недостатъчно, защото започна да полага нови ленти скоч върху старите — първо отпред, а после и отзад. Когато приключи, се оказа, че е използвал цялата ролка. Накрая Пикъринг се изправи и захвърли ненужния вече картонен цилиндър върху барплота.

— Така — заяви. — Не е зле. Браво. Направо супер. Чакай ме тук. — Навярно последното изречение му се стори много забавно, понеже отметна главата си назад и лаещият му смях отново огласи кухнята. — Да не вземе да ти доскучае и да отпрашиш нанякъде, а? Трябва да се погрижа за твоето любопитно приятелче и искам да го направя, докато още вали.

Този път Пикъринг се стрелна към една врата, зад която имаше нещо като килерче, и измъкна оттам жълт дъждобран.

— Знаех си, че е някъде тук. Всеки ще се довери на човек с дъждобран. Не знам защо е така. Поредният мистериозен факт. Доскоро, приятелко, и да си седиш удобно на столчето.

Той отново се засмя (Ем имаше чувството, че слуша лаенето на ядосан пудел) и изчезна навън.

6. ПРОДЪЛЖАВАШЕ ДА ПОКАЗВА 9:15.

Когато входната врата се затръшна и Ем се увери, че наистина е заминал, необичайната яркост на света изведнъж започна да помръква и тя си даде сметка, че всеки момент може да припадне. Не биваше да го допуска. Ако имаше задгробен живот и евентуално срещнеше баща си там, как щеше да обясни на Ръсти Джаксън, че с пропиляла последните си минути на този свят в безсъзнание? Щеше да е ужасно разочарован от нея. Дори и да се срещнеха в Рая, сред пухкави облачета, кълбящи се около глезените им, и множество ангелчета, изпълняващи музиката на сферите (специално аранжирана за арфа), той щеше да е разочарован, задето е пропиляла единствения си шанс да страда като героиня от викториански роман.

Тя внимателно притисна разкъсаната месеста част на долната си устна до зъбите си... след което я захвапа толкова силно, че устата ѝ се напълни с кръв. Светът отново придоби неестествено ярки очертания, а вятърът и поройният дъжд зазвучаха оглушително в ушите ѝ като причудлива музика.

С колко ли време разполагаше? Разстоянието между „Бункера“ и подвижния мост беше към четиристотин метра, фактът, че си беше взел дъждобран, както и това, че не беше чула двигателя на мерцедеса, я караха да си мисли, че Пикъринг е решил да тича дотам. Съзнаваше, че при този дъжд и гръмотевици не бе задължително да чуе колата, но някак си не ѝ се вярваше да е тръгнал с нея. Все пак Дийк Холис добре познаваше червения мерцедес и не харесваше човека, който го караше. Видът на автомобила веднага щеше да го накара да застане нащрек. И Пикъринг със сигурност си даваше сметка за това. Той си беше луд — често си говореше сам, а от време на време се обръщаше към някого, когото само той виждаше — някакъв невидим негов съучастник, — ала въобще не беше глупав. Нито пък Дийк, естествено, но той щеше да е сам в своята малка будка. Никакви коли нямаше да минат по моста и никакви яhti нямаше да минат под него; не и в този порой.

А освен това беше възрастен.

— Вероятно имам около петнайсет минути — обърна се тя към празното помещение, макар че — кой знае? — може би говореше на кървавата следа на пода. Поне не я беше удушил, но защо? Никой нямаше да чуе писъците ѝ в тази грозна, масивна, бетонна крепост. После си каза, че със същия успех можеше да застане по средата на шосето, където да се скъса да крещи, и пак никой нямаше да я чуе. В момента даже мексиканските работници по поддръжката навярно се бяха скрили на сухо в камионите си, убивайки времето с кафенце и цигарки.

— Най-много петнайсет минути.

Да. И то в най-добрия случай. После Пикъринг щеше да се върне и да я изнасили, както бе възнамерявал да изнасили Никол. А след това щеше да я убие, както вече бе убил Никол. Нея и още колко други „племенници“? Не знаеше, ала беше сигурна, че това не е — както би се изразил Ръсти Джаксън — първото му родео.

Петнайсет минути. Или може би само десет.

Тя погледна стъпалата си. За разлика от краката на стола те не бяха залепени със скок за пода. И все пак...

„Ти си бегачка, нали? Да, бегачка си, няма съмнение в това. С тези крака...“

Да, краката ѝ наистина бяха страхотни за бягане и нямаше нужда някой да ги целува, за да ѝ го припомня. Особено пък психопат като Пикъринг. Не знаеше дали са страхотни като красота или сексапил, но от практична гледна точка си бяха много добри. Благодарение на тях бе изминала дълъг път от онази сутрин, в която двамата с Хенри бяха открили Ейми мъртва в люлката си. Очевидно похитителят ѝ силно вярваше в качествата на залепващите ленти — навярно бе гледал как десетки серийни убийци ги използват в десетки психотрилъри и навярно никоя от неговите „племенници“ не му бе давала и най-малък повод да се усъмни в ефикасността им. Навярно защото не им се бе удавала подобна възможност или просто са били твърде уплашени. Значи можеше да... особено в такъв влажен ден, в непрветрявана от толкова време къща, където буквално можеше да помирише насъбралата се плесен...

Ем се наведе напред, доколкото позволяваше корсетът ѝ от скок, и започна постепенно да стяга мускулите на бедрата и прасците си — точно тези мускули, които се развиваха от бягането и на които

психопатът толкова се възхищаваше. Първо съвсем лекичко, а после до половината. Малко преди да ги стегне напълно, започна да губи надежда, понеже не видя никакъв резултат, ала ето че в следващия миг дочу всмукващ звук. Отначало беше едва доловим и тя се запита дали не е халюцинация, родена от желанията ѝ, но после се увери, че с всяко следващо усилие постепенно ставаше по-силен. Залепващите ленти бяха наложени една върху друга под всевъзможни ъгли и здравината им бе впечатляваща, обаче започваха да се разхлабват. Макар и много бавно. Мили боже, колко бавно!

Тя се опита да се отпусне. Дишането ѝ бе учестено, а по челото ѝ, под мишниците ѝ и между гърдите ѝ бе избила пот. Искаше ѝ се веднага да поднови усилията си, ала опитът, натрупан по време на обиколките на пистата в колежа, ѝ каза, че трябва да изчака и задъханото ѝ сърце да изпомпи млечната киселина от мускулите ѝ. В противен случай следващото ѝ усилие щеше да бъде по-неуспешно. Обаче бе мъчително. Чакането бе ужасно мъчително. Нямаше представа от колко време отсъства. На стената висеше часовник — един от онези модни часовници със стилизираните слънчеви лъчи от неръждаема стомана (като всичко друго в тази ужасна, безжалостна кухня, с изключение на червения кленов стол, за който бе прикована) — обаче беше спрял на 9:15. Тя си каза, че по всяка вероятност батерията му се е изтощила.

Опита се да остане неподвижна, докато преброи до трийсет (с „очарователна Мейзи“^[1] след всяко число), но издържа само до седемнайсет. Тогава отново стегна мускулите си, напъвайки се до краен предел. Този път всмукващият звук се чу веднага и Ем почувства как столът започва да се *повдига*. Съвсем мъничко, но определено се надигаше.

Тя напрегна всичките си сили — главата ѝ бе отметната назад, зъбите ѝ бяха оголени, а от подутата ѝ устна бликаше кръв и се стичаше по брадичката ѝ. Жилите на шията ѝ изпъкнаха като въжета. Всмукващият звук стана по-силен и към него се прибави и друг — на приглушено раздиране.

Изведнъж десният ѝ прасец бе прорязан от пареща болка, която накара мускулът да се свие. За момент Ем продължи да се напъга — все пак залогът бе твърде голям, залогът бе нейният *живот*, — ала

после отново прекрати усилията си, за да си поеме въздух. И да поброи малко.

— *Едно, очарователна Мейзи. Две, очарователна Мейзи. Три...*

Знаеше, че въпреки това предупредително свиване, може да освободи краката на стола от пода. Бе почти сигурна в това. Обаче също така знаеше, че ако го постигне с цената на тежко схващане (имаше горчив опит с крампите; на два-три пъти бяха сковавали мускулите ѝ толкова силно, че плътта ѝ ставаше твърда като камък), щеше да изгуби повече време, отколкото щеше да спечели. И все още щеше да бъде завързана за проклетия стол. *Залепена* за проклетия стол.

Не хранеше илюзии, че часовникът на стената работи, ала въпреки това го погледна. Какво да се прави, рефлекс. Продължаваше да показва 9:15. Дали вече бе стигнал до подвижния мост? Внезапно я осени отчаяна надежда — Дийк ще задейства предупредителния сигнал и Пикъринг няма да посмее да се приближи. Можеше ли подобно нещо да се случи? Навярно можеше. Каза си, че психопатът бе като хиените — беше опасен само когато бе сигурен, че има превъзходство. И също като хиените не можеше да си представи, че е в неизгодна позиция.

Тя се заслуша. Проливният дъжд продължаваше, придружаван от тътена на гръмотевиците, но голямата сирена, монтирана над будката до моста, мълчеше.

Насочи вниманието и усилията си към стола и за малко да полети с главата напред към фурната, когато краката му внезапно се отлепиха от земята. Тя се наклони, олюля се, едва не падна и в крайна сметка се опря в барплота в центъра на помещението, където успя да се стабилизира. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че не можеше да различи отделните удари; пулсирането му се бе превърнало в бръмчене, отекващо в гърдите и в горната част на шията ѝ, точно под долната ѝ челюст. Ако беше паднала, щеше да си остане на пода като лежаща по гръб костенурка. Нямах да има никаква възможност да се изправи отново.

„Добре съм — помисли си. — *Все пак не паднах на земята.*“

Така си беше. Въображението ѝ обаче рисуаше вероятната картина с ужасяваща яснота. Щеше да си лежи на пода, а компания щеше да ѝ прави кървавата следа, останала от Никол. Да си лежи там и да чака завръщането на Пикъринг, който щеше добре да се позабавлява

с нея, преди да сложи край на живота ѝ. А кога точно щеше да се върне? След седем минути? Пет? Или само три?

Ем отново погледна стенния часовник. Естествено, 9:15.

Седеше изгърбена до барплота, дишайки тежко — жена, към чийто гръб е присаден стол. Големият касапски нож лежеше недалеч от нея, обаче не можеше да го достигне с прикованите си за подлакътниците ръце. А дори и да успееше, с какво щеше да ѝ помогне това? Щеше да продължи да си седи на стола, обаче с нож в ръка. Без да може нито да достигне нещо с него, нито да среже каквото и да било...

Погледна към фурната и се зачуди дали не може да включи някоя от горелките на котлоните. Направеше ли го, току-виж успееше да...

В същия миг я осени друго зловещо видение — как се опитва да прогори залепващата лента и вместо това подпалва дрехите си. Нямаше никакъв смисъл да поема този риск. Ако някой ѝ бе предложил хапчета (или даже куршум в главата), благодарение на които да избегне вероятното изнасилване, изтезание и смърт — по всяка вероятност бавна, предшествана от неописуеми мъчения, — навярно би могла да пренебрегне неуморимия глас на баща си (*„Никога не се отказвай, Еми, хубавите неща винаги ни чакат зад този или зад следващия ъгъл“*) и веднага да ги приеме. Но да рискува да получи изгаряния от трета степен по целия си торс? И да лежи полуопечена на пода, чакайки завръщането на Пикъринг и молейки се той да се върне по-скоро, за да я избави от мъките ѝ?

Не. Този вариант категорично отпадаше. Тогава какво и оставаше? Усещаше как времето лети, лети... Стенният часовник продължаваше да показва 9:15, но тя си каза, че дъждът сякаш е понамалял. Тази мисъл я изпълни с ужас и Ем се опита да я прогони. Паниката нямаше да ѝ помогне с нищо; най-много да ускори смъртта ѝ.

Помисли си, че за ножа важеше фразата „не мога“, а за фурната — „не бива“. Много остроумно, няма що. Тогава какво ѝ оставаше?

Отговорът беше очевиден. Столът. В кухнята нямаше други като него, а единствените му по-далечни роднини бяха трите високи барстолчета. Предположи, че навярно Пикъринг го е донесъл от трапезарията, в която тя се надяваше никога да не пристъпи. Дали завързваше и другите жени — другите „племенници“ — за масивни

кленови столове, чието място бе в трапезарията? Или все на този? Нещо ѝ подсказваше, че отговорът на последния ѝ въпрос е положителен. Явно похитителят ѝ имаше голямо доверие в здравината му, въпреки че беше дървен, а не метален. И си мислеше, че онова, което е проработило веднъж, ще проработи отново; Ем бе сигурна, че и хиените разсъждават по същия начин.

Трябваше да разруши затвора, в който се намираше. Това бе единственият начин да се спаси и разполагаше само със седем минути, за да го стори.

---

[1] Популярна измислена героиня, звезда в десет филма и радиошоу. Ролята ѝ се изпълнява от Ан Содърн. — Б.пр. ↑

7. ВЕРОЯТНО ЩЕ ТЕ ЗАБОЛИ.

Намираше се съвсем близо до барплота в центъра на кухнята, но издаденият му напред ръб в горната му част не ѝ вдъхваше доверие. Не искаше да мести стола — боеше се, че може да падне и да се превърне в преобърната костенурка, — ала в същото време имаше нужда от повърхност, по-широка и масивна от този ръб, която да използва за разрушаването на затвора си. Ето защо се насочи към хладилника, който също беше от неръждаема стомана... и изглеждаше направо огромен. Идеалният кухненски уред, който едно момиче може да поиска.

Ем се затътри напред с привързания към тялото и краката ѝ стол. Напредъкът ѝ бе мъчително бавен. Все едно да се опитваш да вървиш с идиотски, оформен по тялото ти ковчег, закрепен за гърба ти. Паднеше ли, столът *наистина* щеше да се превърне в неин ковчег. Или ако продължаваше да го блъска безуспешно в огромния хладилник, когато собственикът на къщата се върнеше.

Веднъж за малко да се преобърне — и да падне по лице, — ала в крайна сметка успя да запази равновесие. Беше на косъм и имаше чувството, че единствено силата на волята ѝ предотврати фаталното падане. Болката в десния ѝ прасец се завърна, заплашвайки да доведе до тежко мускулно схващане и да направи крака ѝ съвършено безполезен. Затвори очи и сякаш успя със силата на волята си да прогони и тази опасност. От неимоверните усилия потта се стичаше на ручей по лицето ѝ и отмиваше засъхналите по скулите ѝ сълзи, макар и Ем изобщо да не си спомняше да е плакала.

Колко ли време беше минало? Колко минути? Дъждът бе намалял още повече. Навярно съвсем скоро щеше да започне да прикапва и съвсем да спре. Може би Дийк беше оказал съпротива. Може би даже имаше пистолет в очуканото си старо бюро и бе застрелял Пикъринг, както се застрелва бясно куче. Щеше ли да чуе изстрела? По-скоро не — все пак вятърът продължаваше да е доста силен. Най-вероятно Пикъринг — който бе минимум с дваисетина години по-млад от Дийк

и очевидно беше в изключително добра форма — бе отнел оръжието на стареца и го беше използвал срещу него.

Опита се да прогони тези мисли, но това се оказа трудно, много трудно. И задачата ѝ не се улесняваше ни най-малко от обстоятелството, че бяха абсолютно безполезни. Ем се затътри напред със затворени очи и пребледняло лице — брутално подуто около устните, — изкривено от невероятното усилие. Една бебешка стъпка, две бебешки стъпки... „Може ли да направя още шест бебешки стъпки?“ Да, можеш. Но ето че още на четвъртата коленете ѝ — прегънати под такъв ъгъл, сякаш бе приклепнала — се блъснаха във вратата на хладилника.

Тя отвори очи, неспособна да повярва, че е съумяла да доведе до успех своето мъчително сафари. Да, един незавързан човек би преодолял това разстояние най-много с три най-обикновени крачки, но за нея си беше истинско сафари. Цяло *преселение*.

Обаче нямаше излишно време, което да пилее в самоадресирани приветствия, и то не само защото всеки момент можеше да чуе как входната врата на „Бункера“ се отваря. Имаше си и други проблеми. Пренапрегнатите ѝ мускули трепереха от усилието да се придвижва в почти седнало положение и тя се чувстваше като аматьор, опитващ се да заеме поза от тантра йога. И не успееше ли от първия път, едва ли щеше да постигне нещо. А ако столът беше толкова здрав, колкото изглеждаше...

Побърза да прогони тази мисъл.

— Вероятно ще те заболи — въздъхна Ем. — Знаеш го, нали?

Естествено, че го знаеше, но знаеше и че Пикъринг ѝ бе подготвил далеч по-ужасни неща.

— Ох, моля те, дано да се получи! — отрони тя, обръщайки се странично към хладилника. Помисли си, че ако това е молитва, е адресирана към мъртвата ѝ дъщеря. — *Моля те!* — простена отново и залюля хълбоците си настрани, за да стовари паразита, впил се в гърба ѝ, върху масивната врата от неръждаема стомана.

Този път не беше толкова изненадана, както когато краката на стола се отлепиха от пода и тя за малко не полетя към фурната. Облегалката силно изпука и седалката се измести странично под задника ѝ. Само краката на стола останаха непоклатими.

— *Прогнило е!* — изкрещя Ем на празната кухня. — Проклетото нещо е прогнило! — В интерес на истината, навярно не беше точно така, ала — да благослови Господ климата на Флорида! — със сигурност столът не беше толкова здрав, колкото изглеждаше. Най-накрая късметът да ѝ се усмихне... и ако Пикъринг влезеше сега, точно когато бе направила решителната крачка към спасението си, тя направо щеше да полудее.

Колко ли още ѝ оставаше? Откога беше излязъл? Не знаеше. По принцип чувството ѝ за време беше много точно, сякаш имаше истински часовник в главата си, ала сега и той беше безполезен като онзи на стената. Мисълта, че е изгубила представа за времето, я накара да изтръпне от ужас. Сети се за големия си ръчен часовник и погледна надолу, обаче на китката ѝ нямаше нищо. Само бледа ивица на мястото, където бе стоял, и нищо повече. Естествено, Пикъринг не би пропуснал да ѝ го вземе.

Ем понечи да се блъсне отново в хладилника, но после ѝ хрумна по-добра идея. Задникът ѝ се бе освободил донякъде от седалката и това ѝ даваше допълнително предимство. Тя напрегна мускулите на гърба си, както бе направила с тези на бедрата си и прасците си, докато се опитваше да отлепи краката на стола от земята, и не след дълго почувства предупредителна болка в кръста. Този път обаче не се отпусна, за да даде възможност на мускулите си да се възстановят. Не, вече не можеше да си позволи лукса да изгуби дори една секунда. В съзнанието си го виждаше как се връща — как тича по средата на пустото шосе, под стъпките му се вдигат фонтани от пръски, а жълтият му дъждобран плющи на вятъра. И в едната му ръка се поклаща някакъв инструмент. Вероятно автомобилна щанга, която е извадил от окървавения багажник на мерцедеса си.

Тя стегна гърба си и се наведе напред. Болката в кръста ѝ се засили, сякаш някой притискаше счупена бутилка в долната част на гърба ѝ. В същия миг обаче до слуха ѝ отново достигна онова приглушено раздиране, оповестяващо отлепването на скоча — този път не от пода, а от същата материя. От наложените един върху друг пластове залепваща лента. Оковите ѝ се разхлабваха. Още не бяха окончателно премахнати, но и това беше нещо. Нещо, което ѝ даваше допълнително предимство.

Ем отново люшна хълбоци към вратата на хладилника и ударът я накара да изстене от внезапната болка, която я прониза. Столът обаче не помръдна. Беше се залепил за нея като пиявица. Тя залюля бедрата си още по-силно и от гърлото ѝ се отрони неволен вопъл, сякаш изпълняваше извратено съчетание между тантра йога и садо-мазо диско. Тогава се чу ново *изпращяване* и този път столът се измести вдясно от гърба и хълбоците ѝ.

Тя се люшна отново... отново... и отново, въртейки пламтящите си от усилието бедра, без да спира да се *блъска* в хладилника. Не броеше ударите и отново плачеше. Шортите ѝ се бяха разпразили отзад. Бяха се запретнали на единия ѝ хълбок и раната там кървеше. Каза си, че сигурно някоя треска се е забила в плътта ѝ.

Пое си дълбоко въздух, мъчейки се да успокои галопиращото си сърце (нищожен шанс да успее), и отново заблъска себе си и дървените си окови в хладилника, мобилизирайки всичките си сили. По някое време явно бе ударила дръжката на автомата за лед, защото на покрития с плочки под се изсипа водопад от ледени кубчета. Поредното изхрущяване бе последвано от внезапно хлътване и изведнъж лявата ѝ ръка се оказа свободна. Ем я погледна невярващо. Дървеният подлакътник продължаваше да е прикован за предмишницата ѝ, ала самият стол висеше килнат настрани, държейки се единствено на сивите ивици скоч. Сякаш бе попаднала в някаква лепкава паяжина. Като се замисли, си каза, че всъщност беше точно така — откаченото копеле със сиво-кафяви шорти и ризка за голф бе кръвожадният паяк. Все още не беше свободна, но вече можеше да се възползва от ножа. Трябваше само да се добере до барплота наред кухнята и да го вземе.

— Не стъпвай върху кубчетата лед — посъветва се тя с пресипнал глас. Звучеше — поне в собствените си уши — като вманиачен студент, докарал се съвсем съзнателно до ръба на нервен срыв, за да изследва състоянието си. — Моментът не е никак подходящ за пързаяне.

Успя да избегне ледените късчета, но докато се навеждаше за ножа, пренатовареният ѝ гръбнак изпука предупредително. Столът, който вече бе доста разнебитен, ала все още бе привързан за торса и краката ѝ, се удари в основата на барплота. Ем сякаш не забеляза това. Вече можеше да сграбчи ножа с лявата си ръка и да среже с него

лентата, омотана около дясната, докато дишаше учестено и хвърляше бързи погледи към двукрилата летяща врата, зад която според нея се намираха трапезарията и антрето; все пак оттам беше излязъл и оттам най-вероятно щеше да се върне. Когато дясната ѝ ръка беше свободна, Ем откъсна счупения подлакътник, който продължаваше да виси от лявата ѝ предмишница, и го хвърли върху барплота.

— Стига си се оглеждала за него — изрече тя в сивата, сумрачна кухня. — Просто си върши работата. — Съветът бе добър, макар че беше малко трудно да го следваш, когато знаеш, че през тази врата всеки момент ще влети твоята смърт.

Ем започна да реже залепващите ленти, минаващи точно под гърдите ѝ. Тук трябваше да действа бавно и внимателно, обаче не можеше да си го позволи и на няколко пъти се убоде с върха на острието. Кръвта мигновено изби на повърхността на кожата ѝ.

Ножът бе изключително остър. Лошата страна на това бяха раничките под гръдната ѝ кост, а добрата — че залепващата лента се разделяше на две слой подир слой. Най-накрая „корсетът“ бе прерязан от горе до долу и столът увисна още повече. Тя се захвана с широката ивица скок около кръста ѝ. Вече можеше да се наведе доста по-надолу и работата тръгна по-бързо, с по-малко случайни наранявания по тялото ѝ. Щом привърши, столът се люшна рязко назад. Краката му обаче продължаваха да са прилепени за нейните и изведнъж се впиха в долната част на прасците ѝ, където ахилесовите сухожилия изпъкват като кабели под кожата. Проряза я внезапна болка и Ем мъчително изстена.

Тя протегна назад лявата си ръка, за да надигне отново стола откъм гърба си, намалявайки ужасния натиск на ръбестите му дървени крака. Тъгълът бе крайно неудобен и натоварваше неимоверно ръката ѝ, ала тя продължи да крепи стола, докато се завърташе, за да застане с лице към фурната. Едва тогава се отпусна назад, използвайки барплота вместо опора, и усети как напрежението поразхлабва хватката си. Като дишаше тежко и плачеше (макар и без да го съзнава), Ем се наведе напред и започна да реже скоча, опасващ глезените ѝ. Досегашните ѝ усилия бяха поразхлабили тези пластове, както и онези, които приковаваха долната част на торса ѝ към шибания стол; постепенно работата тръгна по-бързо и тя вече не се порязваше толкова често, макар че си направи доста сериозна рана на десния прасец — сякаш

някаква безумна част от нея искаше да накаже мускула, задето се бе схванал, докато тя се опитваше да отлепи краката на стола от пода.

Вече работеше над пластовете, омотани около коленете ѝ — последните ленти скоч, — когато чу входната врата да се отваря и затваря.

— Скъпа, прибрах се! — извика радостно Пикъринг. — Липсвах ли ти?

Гласът му я накара да се вцепени, както си беше наведена, с падаща пред лицето ѝ коса. Трябваше да мобилизира и последните остатъци от волята си, за да се размърда отново. Нямаше никакво време за финес и прецизност; тя заби касапския нож под сивата лента, опасваща дясното ѝ коляно, и като по чудо не засегна с върха му капачката си, с което сама щеше да се осакати. После дръпна ножа рязко нагоре с цялата си сила.

От коридора се чу силно *изищракване* и Ем си каза, че похитителят ѝ току-що е превъртял ключа в ключалката. Голяма, масивна ключалка, съдейки по звука. Явно не искаше да го прекъсват; вероятно си мислеше, че вече са го прекъсвали достатъчно за този ден. Стъпките му отекнаха по коридора. Навярно носеше гуменки (не беше обърнала внимание), понеже подметките им издаваха проскърцващи, шляпащи звуци.

И докато се приближаваше, Пикъринг си тананикаше „О, Сузана“^[1].

Лентата, придържаща дясното ѝ коляно, се раздели на две и столът изтропа в основата на барплота. Вече се крепеше само на лявото ѝ коляно. В същия момент стъпките зад летящата врата — които вече се чуваха съвсем близо, — преустановиха обичайния си ритъм, спряха за миг и се понесоха в бяг. Всичко, което последва, се случи с изумителна бързина.

Той удари силно вратата с две ръце и крилата ѝ шумно полетяха встрани; ръцете му продължаваха да са протегнати напред, когато нахълта в кухнята. Не държеше нищо в тях — нито пистолет, нито автомобилна щанга, както си беше представяла. Ръкавите на жълтия му дъждобран стигаха едва до лактите и Ем имаше време да си помисли: „Твърде ти е малък, копеле — ако беше женен, съпругата ти щеше да ти го каже, но ти си единак, нали?“

Качулката на дъждобрана бе отметната назад. Косата му беше в безпорядък — но умерен безпорядък, понеже тя бе твърде къса, — и дъждовната вода се стичаше по лицето и в очите му. Един поглед му бе достатъчен, за да прецени ситуацията, и явно разбра всичко.

— *Ах, ти, нагла кучко!* — изрева той и се хвърли към барплота, за да я сграбчи.

Ем протегна напред касапския нож. Острието му се вряза между палеца и показалеца на разперената му дясна длан и се заби дълбоко в плътта. Шурна кръв. Пикъринг изкрещя от болка и изненада — най-вече от изненада, каза си тя. Хиените не очакват плячката им да се обърне срещу тях.

Той протегна лявата си ръка, сграбчи я за китката и я изви. Нещо изскърца. Или може би изхрущя. Каквото и да бе станало, болката се стрелна нагоре по ръката ѝ, ярка като мълния. Тя се опита да задържи ножа, но нямаше никакъв шанс да успее. Масивното острие полетя през помещението и когато Пикъринг пусна китката ѝ, дланта ѝ увисна безжизнено, с разкривени пръсти.

Психопатът се нахвърли отгоре ѝ и Ем го блъсна назад с две ръце, стараейки се да не обръща внимание на експлозията от болка в навехнатата си (в най-добрия случай) китка. Действаше съвсем инстинктивно. Рационалната част от съзнанието ѝ се бе свила в някое затънтено ъгълче на мозъка ѝ, неспособна да направи нещо друго, освен да се надява на най-доброто.

Естествено, той тежеше повече от нея, но пък задникът ѝ бе притиснат към издадения ръб на барплота, който ѝ служеше за опора. Ето защо Пикъринг залитна назад със смаяно изражение, което при други обстоятелства би било комично, и стъпи върху едно от кубчетата лед (или върху няколко от тях). За миг изглеждаше като анимационен герой — например Бързоходеца от сериите за Уили Койота на „Уолт Дисни“, — който тича бясно на място, за да запази равновесие. После обаче стъпи на още ледени кубчета (тя видя как се разпиляват по плочките на пода) и се строполи тежко на земята, удряйки главата си в понащърбената врата на големия хладилник.

Пикъринг вдигна пред лицето си кървищата си ръка и я изгледа смаяно. После обърна глава към Ем.

— Ти ме *поряза* — изрече. — Ти, кучко, тъпа кучко, виж какво направи. *Поряза* ме. Защо го направи?

Опита се да се изправи на крака, но под него се плъзнаха още ледени кубчета и той отново се стовари на земята. Завъртя се на едно коляно, възнамерявайки да го използва за опора, и в следващия миг вече се намираше до нея. Тя моментално се пресегна и сграбчи счупения подлакътник, който лежеше на барплота. От него още висяха ивици скоч. Психопатът се изправи на краката си и се обърна към нея. Емили го чакаше. Стисна здраво подлакътника с две ръце (макар че дясната ѝ длан първоначално отказа да ѝ се подчини) и го стовари върху челото му. Някаква атавистична, водена единствено от инстинкта за оцеляване част от нея я накара да преплете пръстите на двете си ръце, защото така щеше да увеличи силата на удара, а това бе добре. В крайна сметка държеше подлакътник за стол, а не бейзболна бухалка.

Звукът, който последва, не беше толкова силен като трясъка от нахлуването му през летящата врата на кухнята, но също отекна в помещението, навярно защото дъждът почти беше престанал. За момент не се случи нищо друго. После кръвта шурна и обля челото му, а помътнелите му очи я изгледаха недоумяващо.

— Не — промълви вяло Пикъринг и протегна ръка, за да ѝ отнеме подлакътника, който държеше.

— Да — натърти тя и отново замахна, този път странично в мощен режещ удар. Пръстите на дясната ѝ ръка не издържах и се разтвориха в последния момент, обаче лявата продължи да стиска здраво импровизираното оръжие. Краят му — назъбен и със стърчащи трески на мястото, където подлакътникът се бе отчупил — се заби в дясното слепоочие на мъжа. Този път кръвта бликна отведнъж, а главата му се килна настрани и едва не се долепи до лявото му рамо. Яркочервени капки се търкулнаха надолу по бузата му и паднаха на покрития със сиви плочки под.

— Спри — хрипливо изрече Пикъринг, махайки вяло във въздуха с ръка. Приличаше на давящ се човек, който моли за помощ.

— Не — отсече тя и отново стовари подлакътника върху главата му.

Мъжът изкрещя и се опита да се отдалечи от нея с приведена глава. Явно възнамеряваше да заобиколи барплота, използвайки го като преграда между себе си и Ем. Отново стъпи върху кубчета лед и залитна, но като по чудо успя да запази равновесие и да не падне. Чист късмет, каза си тя.

За миг почти го остави да се отдалечи, мислейки си, че е тръгнал към летящата врата. Точно това би направила тя например, ако беше на негово място. Тогава обаче чу в главата си гласа на баща си — спокоен и разумен както винаги: *„Не вратата му трябва, съкровище, а ножа.“*

— *Не!* — извика тя, озъбвайки се решително. — Не, няма да го направиш.

Понечи да се втурне откъм другата страна на барплота, където да го пресрещне, ала не можеше да тича, докато влачеше подире си изпотрошените останки от стола, които продължаваха да висят от лявото ѝ коляно. Сякаш беше пленница в средновековна тъмница, окована с вериги за тежка метална топка. Дървените парчета изтропаха в основата на барплота, удариха я в хълбока и за малко да се промушат между краката ѝ и да се подхлъзне. Явно столът бе на *негова* страна и тя беше изключително доволна, че го е счупила.

Междувременно Пикъринг стигна до ножа — беше паднал недалеч от летящата врата — и се хвърли отгоре му като играч на американски футбол върху зле подадена топка. Издаваше хриптящи гърлени звуци. Ем го достигна точно в момента, когато започваше да се обръща. Заблъска го с подлакътника, като крещеше при всеки удар, а в съзнанието ѝ проблясваше ужасната мисъл, че оръжието ѝ не е достатъчно тежко и ударите ѝ изобщо нямат онази сила, която ѝ *се искаше* да имат. Виждаше и как дясната ѝ китка вече се подува след издевателството, на което бе подложена, сякаш очакваше да преживее този ден.

Пикъринг се отпусна с цялата си тежест върху ножа и остана да лежи неподвижно. Ем отстъпи крачка назад, дишайки учестено, и пред очите ѝ отново се появиха бели петънца.

Гласове на различни хора заговориха в съзнанието ѝ. Не ѝ се случваше за първи път, а и тя невинаги посрещаше появата им с нежелание. Само понякога.

Хенри: *„Вземи този проклет нож и му го забиј между лопатките.“*

Ръсти: *„Не, съкровище, не се приближавай до него. Той иска точно това. Преструва се на безпомощен, не виждаш ли?“*

Хенри: *„Или в тила му. И там става, да. В тила му или във вонящия му врат.“*

Ръсти: „Да бръкнеш под тялото му би било като да пъхнеш ръката си във вълчи капан, Еми. Имаш две възможности. Да го пребиеш до смърт...“

Хенри — с известна неохота, но най-накрая убеден: „... или да избягаш.“

Може би да. А може би не.

От тази страна на барплота имаше чекмедже. Тя го издърпа, надявайки се да намери вътре друг нож — и то не само един, а цял куп: ножове за къпане, за обезкостяване, за филетиране, за рязане на хляб... Дори най-обикновен нож за *масло* би й свършил работа. Чекмеджето обаче беше пълно с модни готварски прибори от черна пластмаса — шпатули, черпаци и една от онези големи лъжици за сервиране с дупки. Естествено, имаше и куп други подобни джунджурии, най-опасната сред които, както прецени, май беше белачката за картофи.

— Чуй ме добре — каза Ем. Гласът й беше дрезгав. — Не искам да те убивам, но ще го направя, ако ме принудиш. Държа голяма вилица за месо. Опиташ ли се да се завъртиш, ще ти я забия в тила и ще я натискам, докато не излезе през гръкляна ти.

Дали й бе повярвал? Това беше единият въпрос, който я вълнуваше. Беше сигурна, че той съвсем съзнателно е махнал от кухнята всички ножове освен онзи под него, но дали това се отнасяше и за другите остри прибори? Повечето мъже нямат никаква представа за съдържанието на чекмеджетата в кухните им — знаеше го от съвместния си живот с Хенри, а преди това бе забелязала същото и при баща си, — обаче Пикъринг не беше като повечето мъже, а и тази кухня не беше като повечето кухни. Не, тя беше не толкова кухня, колкото арена на брутални сцени. Въпреки всичко, като се имаше предвид колко шокиран и замаян беше Пикъринг (така ли бе наистина?) и как би трябвало да не рискува живота си заради пропуск в паметта си, си каза, че блъфът й има всички шансове да успее. Другият въпрос обаче беше дали психопатът изобщо я чуваше? И ако наистина я чуваше, дали разбираше какво му говори? Един блъф не би могъл да свърши работа, ако човекът, на когото се опитваш да го приложиш, не е способен да разбере какъв е залогът.

Какъвто и да бе случаят, тя нямаше никакво намерение да стои тук и да си губи времето в приказки. Това определено беше най-

лошото, което можеше да стори. Ето защо се наведе, без да отделя поглед от Пикъринг, и пхна пръсти под последната ивица скоч, която я приковаваше към стола. Пръстите на дясната ѝ ръка вече нямаха никакво желание да ѝ сътрудничат, обаче тя ги накара да ѝ се подчинят. Потната ѝ кожа също ѝ помогна. Дръпна силно и лентите започнаха да се отлепват под съпровода на обичайния звук на раздиращ се плат. Предполагаше, че ще я заболи, и забеляза яркочервена следа върху капачката на коляното си, но вече бе отвъд тези неща. Когато го отлепи от всички страни, скочът се плъзна надолу по крака ѝ към глезена. Тя изтръска сбръчкания сив пръстен на земята и се изправи, най-накрая свободна. Главата ѝ пулсираше — или от усилията, или от удара, с който я бе пратил в безсъзнание, докато бе наблюдавала мъртвото момиче в багажника на мерцедеса.

— Никол — произнесе на глас. — Казвала се е Никол.

Изричането на името на убитата сякаш ѝ помогна да дойде на себе си. Сега вече идеята да се опита да вземе касапския нож, върху който Пикъринг се бе проснал, ѝ се струваше като чиста лудост. Онази част от съзнанието ѝ, която понякога говореше с гласа на баща ѝ, беше права — само престоят ѝ в една стая с психопата намаляваше драстично шансовете ѝ за спасение. Което означаваше, че трябва да изчезне оттук.

— Махам се — обяви Ем. — Чуваш ли ме?

Той не помръдна.

— Взимам вилцата за месо със себе си. Ако тръгнеш след мен, ще те наръгам с нея. Ще... ще извадя очите ти. Това, което трябва да направиш, е да си останеш точно тук, където се намираш сега. Разбра ли ме?

Отново никаква реакция.

Емили направи няколко крачки назад, след което се обърна и напусна кухнята през вратата в другия край на помещението. Продължаваше да държи окървавения кленов подлакътник.

---

[1] Песен на Стивън Фостър от 1848 година, вдъхновена от Златната треска в Калифорния. — Б.пр. ↑

8. НА СТЕНАТА ДО ЛЕГЛОТО ИМАШЕ СНИМКА.

Озова се в трапезарията. Насред стаята имаше дълга маса със стъклен плот. Около нея бяха наредени седем червени стола от кленово дърво. Там, където трябваше да е осмият, стол нямаше. Естествено. Докато разглеждаше празното място до „женския“ край на масата, бе връхлетяна от внезапен спомен — за малкото кърваво петънце, разцъфнало в долната част на окото ѝ, докато Пикъринг бе измърморил: „Добре, супер, добре.“ Беше ѝ повярвал, когато му бе казала, че Дийк знае, че е в „Бункера“, и поради тази причина бе захвърлил малкия нож — малкото ножче на Никол, както си бе помислила тогава — в умивалника.

Значи през цялото време съвсем близо до нея е имало нож, с който да го заплаши. И все още имаше. Намираше се в умивалника. Но вече нямаше никакво намерение да се връща в кухнята. За нищо на света.

Ем прекоси помещението и тръгна по коридор с пет врати; по две от всяка страна и една в дъното. Първите две, покрай които мина, бяха отворени: вляво имаше баня, а вдясно — перално помещение. Пералнята бе от онези с капак в горната част, който зееше отворен. На полицата на стената имаше кутия прах за пране „Тайд“. От отвора за дрехите се подаваше окървавена блузка. Бе почти убедена, че е принадлежала на Никол, макар че не можеше да е сто процента сигурна. Да, ако наистина беше *нейна*, защо Пикъринг е възнамерявал да я изпере? Прането нямаше да премахне дупките. Спомни си как си бе помислила, че раните на момичето са десетки, макар че всъщност едва ли бяха чак толкова много. Възможно ли бе наистина да са толкова много?

След кратък размисъл си каза, че е напълно възможно. Ако Пикъринг е бил обзет от безумната си ярост...

Отвори вратата след тази на банята и видя спалня за гости. Тя представляваше тъмна и стерилна кутия с двойно легло; кувертюрата

беше опъната с такава педантичност; че човек спокойно би могъл да подхвърля монети на нея. Дело на домашна прислужница? „Нашето проучване казва «не» — помисли си Ем. — Нашето проучване казва, че в тази къща никога не са влизали прислужници. Само «племенници».“

Вратата срещу спалнята за гости водеше към кабинет, също толкова стерилен. В единия ъгъл се виждаха два шкафа за папки. На голямото бюро имаше персонален компютър „Дел“, покрит с найлонов калъф, за да не се праши. Подът бе с обикновен дъбов паркет. Нямаше килим. Нямаше и снимки по стените. Капакът на големия единичен прозорец бе спуснат и пропускаше съвсем слаба светлина. Също като спалнята за гости, и това помещение изглеждаше мрачно и забравено.

„Никога не е работил тук“ — каза си тя. И това бе самата истина. Онова, което виждаше, бе само сценична съблекалня. Цялата къща беше един действащ театър, включително и стаята, откъдето бе избягала — стаята, която изглеждаше като кухня, но всъщност беше арена на жестоки действия, оборудвана с подходящи инструменти и лесни за почистване повърхности.

Вратата в дъното на коридора бе затворена и докато се приближаваше към нея, Ем си помисли, че най-вероятно щеше да се окаже заключена. И при това положение, ако Пикъринг минеше през трапезарията, тя щеше да се озове в капан. Нямаше да има накъде да избяга, а напоследък бягането беше единственото нещо, в което бе наистина добра... единственото нещо, което изобщо ѝ се удаваше.

Тя придърпа нагоре скъсаните си шорти — имаше чувството, че всеки момент ще ѝ се изхлузят, — и сграбчи дръжката. Лошите ѝ предчувствия бяха толкова силни, че за момент не можа да повярва на очите си, когато кръглата дръжка се завъртя в ръката ѝ. Вратата се отвори и Ем пристъпи в спалня, която най-вероятно бе използвана от Пикъринг. И тук, както и в стаята за гости, цареше стерилна атмосфера, обаче само на пръв поглед. Възглавниците например бяха две вместо една, а завивките на двойното легло (което изглеждаше като близък на предишното) бяха заметнати настрани под формата на прецизен триъгълник, застинали в очакване да предложат на домакина комфорта на чистите чаршафи след дълъг ден на усилената работа. В тази стая имаше килим — от евтините, гумирани отдолу, но пък покриваше целия под. Имаше и малко бюро, сякаш предназначено за ученик, и

обикновен дървен стол. И въпреки че мебелировката тук изглеждаше доста семпла в сравнение с тази в кабинета със скъпарския компютър, Ем имаше чувството, че малкото бюро не събираше напразно прах. Представи си как Пикъринг седи зад него и пише на ръка, прегърбен като дете в провинциално училище. Пише нещо, за което тя ме смееше да си помисли.

Прозорецът тук също бе голям и за разлика от онези в кабинета и спалнята за гости капакът му не беше спуснат. Преди обаче да се приближи и да види накъде гледа, вниманието ѝ бе привлечено от снимката, закачена на стената до леглото. Тя не беше сложена в рамка и дори не висеше ма гвоздейче — бе прикрепена за стената с най-обикновено кабарче. Около нея се виждаха доста малки дупчици, които свидетелстваха, че през годините на стената са били закачени и други фотографии по същия начин. Снимката бе цветна и в долния ѝ десен ъгъл бе принтирана датата: 4-19-07. От вида на хартията Ем предположи, че не е направена с дигитален апарат, а от самото изображение — че е дело на човек, който не се интересува особено от фотография. От друга страна, може би пък фотографът бе възбуден. Както се възбуждат хиените, когато падне мрак и надушат беззащитна плячка. Изображението бе неясно, сякаш бе направено от голямо разстояние с телеобектив, и не се намираше в центъра на кадъра. На него се виждаше дългокрака млада жена с дънкови шорти и изрязано потниче с надпис „**БАР ВРЕМЕ Е ЗА БИРА**“. С лявата си ръка грациозно крепеше табла за сервиране, заради която жената приличаше на келнерка от жизнерадостна стара картина на Норман Рокуел.

Смееше се. Косата ѝ бе руса. Ем нямаше как да е сигурна, че това е Никол — не и при тази неясна снимка и няколкото секунди, които бе имала, за да разгледа мъртвото момиче в багажника на мерцедеса... обаче беше абсолютно убедена, че е тя. Сърцето ѝ нашепваше, че това е Никол и никоя друга.

Ръсти: *„Това не е толкова важно, съкровище. Важното е да се махнеш оттук. Трябва да си намериш свободно пространство за бягане.“*

И сякаш в потвърждение на това, в същия миг вратата между кухнята и трапезарията се отвори с трясък. С такъв трясък, че Ем имаше чувството, че се е откачила от пантите си.

„*Не* — изтръпна тя. Всички усещания сякаш напуснаха тялото ѝ. Не мислеше, че отново се е подмокрила, но и не би могла да разбере, ако е станало така. — *Не, не може да бъде...*“

— Искаш играта да загрубее? — извика Пикъринг. Гласът му звучеше едновременно замаяно и възбудено. — Добре, аз мога да играя грубо. И още как. За мен не е никакъв проблем. Щом наистина го искаш, тати ще се погрижи да си го получиш.

Приближаваше се. В момента прекосяваше трапезарията. Дочу глух удар, последван от изтрополяване — вероятно психопатът се беше препънал в някой от столовете в трапезарията и после го бе изблъскал гневно встрани. Светът пред очите ѝ внезапно посивя и сякаш се отдалечи от нея, въпреки че в спалнята бе сравнително светло, а и времето се проясняваше.

Ем прехапа разкъсаната си долна устна. В резултат от действието ѝ кръвта отново потече по брадичката ѝ, но и светът възвърна цветовете и реалността си. Тя затръшна вратата и се пресегна към резето. Ала нямаше резе. Огледа се трескаво и погледът ѝ се спря на обикновения дървен стол пред обикновеното дървено бюро. В същото време дочу как Пикъринг ускори тромавите си крачки, докато минаваше покрай пералното помещение и кабинета. Дали държеше касапския нож? Естествено, че го държеше. Тя грабна стола, постави го под дръжката и го наклони леко. Само миг по-късно психопатът удари вратата с двете си ръце.

Мина ѝ през ума, че ако подът не бе покрит с килим, по всяка вероятност столът щеше да се плъзне по гладкия паркет като хокейна шайба. Тогава навярно щеше да се наложи да го държи там, за да не помръдне — Ем, безстрашната укротителка на лъвовете. Е, за щастие имаше килим. Евтин, но пък дебел — и това беше добре. Наклонените крака на стола се впиха в мъхестата тъкан и се задържаха там, макар че това доведе до леко набръчкване на килима.

Пикъринг изрева и започна да блъска по вратата с юмруци. Ем се надяваше, че продължава да държи ножа; току-виж сам си прерязал по невнимание гърлото.

— Отвори вратата! — извика той. — Отвори я! Само влошаваш положението си!

„*Сякаш може да стане по-зле*“ — помисли си тя и отстъпи крачка назад. Озърна се. И сега какво? Прозорецът? Имаше ли изобщо

някакъв избор? Стаята бе с една врата, следователно друг изход нямаше.

— Започваш да ме вбесяваш, лейди Джейн!

„Не, ти винаги си бил бесен. Като бясно куче.“

Забеляза, че прозорецът беше от онези специални панорамни прозорци, които бяха предназначени само за гледане, а не за отваряне. Заради климатика. Тогава какво следваше? Да се хвърли през него като Клинт Истууд в един от онези стари макаронаджийски уестърни^[1]?

Звучеше възможно; като хлапе идеята ѝ се струваше страхотна, обаче сега си каза, че ще се нареже жестоко, ако се опиташе. Клинт Истууд, Скалата и Стивън Сегал си имаха каскадьори-дубльори за старите номера „хайде сега да се метнем през витрината“. А пък самите каскадьори си имаха специални стъкла, които не се разпадаха на стотици режещи отломки.

Ем чу как тежките му ритници се стоварват върху вратата, след което Пикъринг отстъпи и отново се засили за яростен щурм. Самата врата беше масивна, ала мъжът не се шегуваше. Тя потрепери в рамката си, а столът се плъзна три-четири сантиметра назад. Килимът се насъбра още повече и — още по-лошо — Ем дочу познатото ѝ от залепващата лента раздиране. Преследвачът ѝ бе учудващо жизнен и енергичен за човек, когото са налагали по главата и раменете със солидно парче червен клен, но донякъде това бе разбираемо — все пак той беше хем луд, хем достатъчно здравомислещ, за да си даде сметка, че ако тя се измъкне, на него няма да му се размине. Ем си каза, че тази мисъл навярно действа доста мотивиращо.

„Трябваше да разбия целия шибан стол в главата му“ — помисли си.

— Искаш ли да си играем? — пъхтеше той. — Защото аз ще играя. И още как. Можеш да си заложиш задника. Обаче си на моя терен, разбра ли? И ето... ме... и мен! — Той отново ритна вратата и тя изтрещя. Пантите ѝ се бяха поразхлабили и столът се отмести още пет-шест сантиметра назад. Ем виждаше тъмните издутини между краката му и вратата; насъбрания евтин килим.

При това положение прозорецът оставаше единственият ѝ изход. И бездруго щеше да умре от Бог знае колко много рани, така че поне да знае, че сама си ги е направила. Може би... ако се увиеше в кувертюрата...

Тогава погледът ѝ се спря на бюрото.

— Господин Пикъринг! — извика тя и сграбчи бюрото за краищата на плота. — Почакайте! Искам да сключа сделка с вас!

— Не сключвам никакви сделки с кучки, разбра ли? — излая гневно той, обаче се спря за момент — навярно за да си поеме въздух, — и така ѝ даде допълнително време. А това бе единственото, което Ем искаше... и единственото, което можеше да получи от него. Нямаше нужда от гръмките му изявления, че не бил от хората, сключващи сделки с кучки. — Какъв е големият ти план? Кажи го на тати Джим.

Точно в момента планът ѝ се изчерпваше с бюрото. Тя го вдигна, опасявайки се, че претовареният ѝ кръст ще се скърши като вейка, ала се оказа, че писалището е по-леко, отколкото очакваше. А когато предметите отгоре му — няколко пакета с книги, наподобяващи справочните издания за висшите длъжностни лица на Америка, — полетяха на земята, стана още по-леко.

— Какво правиш? — извика Пикъринг и побърза да добави: — Да не си посмяла!

Ем се засили към прозореца, след което внезапно се закова на място и запрати бюрото по него. Трясъкът на счупения панорамен прозорец беше оглушителен. Без да губи време в огледи и размисъл — мисленето нямаше да ѝ помогне в момента, а огледът само щеше да я изплаши, ако височината бе твърде голяма, — тя издърпа рязко кувертюрата на леглото.

Пикъринг отново заблъска по вратата и въпреки че столът продължи да удържа положението (знаеше го и без да поглежда назад, защото в противен случай психопатът вече щеше да я е сграбчил), в стаята се разнесе звук, който не можеше да се сбърка. Изпращяване на дърво.

Тя се уви в кувертюрата и за момент заприлича на индианка от картина на Н. К. Уайт^[2], възнамеряваща да излезе навън в разгара на бушуваща снежна буря. После се хвърли през назъбения отвор в прозореца точно в мига, когато вратата зад гърба ѝ се отвори с трясък. Няколко остри стъкла се забиха в кувертюрата, но нито едно от тях не достигна до Ем.

— Ах, ти, шибана нагла кучко! — изкрещя Пикъринг зад нея. Съдейки по гласа му, той се намираше съвсем близо — може би на

една ръка разстояние, — ала в същата секунда тя полетя надолу.

---

[1] Филми като „Имало едно време на Запад“ и „За един пробит долар“, наречени така заради най-известния режисьор в жанра по онова време — италианеца Серджо Леоне. — Б.пр. ↑

[2] Един от най-прочутите американски илюстратори (1882–1945). Нарисувал е над три хиляди картини и е илюстрирал сто и дванайсет книги. — Б.пр. ↑

9. ГРАВИТАЦИЯТА Е МАЙКАТА НА ВСИЧКИ НЕЩА.

Като малка беше доста буйна и предпочиташе момчешките игри (любимата ѝ беше „Стрелци“) в горите зад дома им в предградията на Чикаго пред това да се лигави с Барби и Кен на верандата. Носеше момичешки дрешки и дългата ѝ коса бе вързана на конска опашка, но двете с най-добрата ѝ приятелка Бека обичаха да гледат старите филми на Истууд и Шварценегер вместо близначките Олсън^[1], а когато даваха „Скуби Ду“, се отъждествяваха с кучето, а не с Велма или Дафни. Неслучайно, докато бяха в прогимназията, в продължение на две години обедите им се състояха от „Скуби снакс“.

Естествено, обожаваша и да се катерят по дърветата. Емили си припомни как в едно далечно лято двете с Бека почти не слязоха от дърветата в задните им дворове. Може би бяха на девет. Освен бащините уроци как точно да пада, за да не се нарани, другото нещо, което си спомняше ясно от онова лято, бе как майка ѝ маже нослето ѝ с някакъв бял крем и я наставлява: *„Да не си посмяла да го избършеш, Еми!“* с нейния нетърпящ възражение глас.

Един ден Бека изгуби равновесие и за малко да полети от пет метра височина към моравата на семейство Джаксън (вероятно метрите не бяха повече от три, но по това време на момичетата им се струваха десет... или даже петнайсет). В последния момент приятелката ѝ се хвана за един клон, обаче остана да виси там, като викаше отчаяно за помощ.

Ръсти косеше моравата. Той закрачи към тях — да, закрачи, без да бърза, като преди това съвсем спокойно се наведе и изключи косачката — и протегна нагоре ръце. „Пусни се“ — каза на Бека и тя (бяха минали едва две години, откакто бе престанала да вярва в Дядо Коледа) го послуша. Ръсти я улови с лекота, а после извика на Ем да слезе от дървото. Накара двете момиченца да седнат на земята и да се облегнат на ствола. Бека се разплака, а Ем беше изплашена — боеше се, че отсега нататък катеренето по дървета вече ще бъде забранено,

както ѝ бяха забранили да ходи сама до магазинчето на ъгъла след седем вечерта.

Обаче Ръсти не им забрани да се катерят (за разлика от него майката на Еми със сигурност щеше да го стори, ако случайно бе погледнала през кухненския прозорец по това време). Онова, което направи, бе да ги научи как да падат. И после се упражняваха близо цял час в това.

Какъв страхотен ден беше само!

* * *

Миг преди да скочи през прозореца, Емили забеляза, че разстоянието до покрития с каменни плочи вътрешен двор е доста стряскащо. Навярно не надвишаваше три метра, ала докато политаше от прозореца с плющящата кувертюра около нея, тези три метра ѝ се сториха поне осем. Или даже петнайсет.

„Дайте свобода на коленете си — им беше казал Ръсти преди шестнайсет или седемнайсет години в Лятото на катеренето по дървета, известно още и като Лятото на белия нос. — Не ги принуждавайте да поемат тежестта ви. Те ще го сторят — в девет от десет случая, ако височината не е твърде голяма, ще го сторят, — но това може да доведе до счупване на някоя кост. Бедро, пищял или глезен. Най-често глезен. Помиете, че гравитацията е майката на всички неща. Отдайте ѝ се. Оставете я да ви прегърне. Дайте свобода на коленете си, после се присвийте и се претърколете.“

Ем се приземи на настилката в испански стил, давайки пълна свобода на коленете си. В същото време изви раменете си във въздуха и прехвърли тежестта си наляво. Присви глава и се претърколи. Не усети никаква болка — поне веднага, — а по-скоро нещо като раздрусване, сякаш тялото ѝ се бе превърнало в празна шахта, в която някой е пуснал голяма тежест. Успя да запази главата си невредима от каменните плочи, а и не мислеше, че си е счупила нещо, макар че щеше да го разбере със сигурност едва след като се изправи.

Докато се претъркулваше, неволно блъсна металната масичка с такава сила, че я преобърна. После се изправи на крака, все още несигурна дали тялото ѝ наистина е останало непокътнато при

отчаяния ѝ скок. Погледна нагоре и видя, че Пикъринг я гледа през счупения прозорец. Лицето му бе изкривено в злобна гримаса и той размахваше заплашително касапския нож.

— *Спри веднага!* — изкрещя той. — *Не бягай и не мърдай оттам!*

„*Слушам, шефе*“ — каза си Ем. Следобедният дъжд се бе превърнал в ефирна мъгла, която навлажни лицето ѝ с росните си капчици. Чувството беше божествено. Тя протегна ръка, изпъна средния си пръст и го размахва, за да подчертае презрението си.

— *Не ми показвай среден пръст, мръсна кучко!* — изрева Пикъринг и запрати ножа по нея. Попадението му беше доста неточно. Ножът издрънча в настилката на метър и нещо от нея и се плъзна под газовия грил, разпадайки се на две парчета — острие и дръжка. Ем вдигна поглед към счупения прозорец, ала там вече нямаше никого.

Гласът на баща ѝ в съзнанието ѝ я предупреди, че психопатът се приближава, но тя и бездруго го знаеше. Отиде до края на вътрешния двор — вървеше с лекота, без да накуцва, макар че липсата на болки можеше да се дължи и на притока на адреналин, — и погледна надолу. От пясъка и морския овес я делеше само един нищо и никакъв метър. Просто детска игра пред скока, който беше направила. Отвъд вътрешния двор се простираше плажът, където тичаше всяка сутрин, откакто бе дошла на Върмилиън Ки.

Тя погледна и в другата посока, към шосето, ала там положението не беше никак добро. Грозната бетонна стена беше прекалено висока. А и Пикъринг се приближаваше. Естествено, че се приближаваше.

Ем се подпря с длан на декоративния тухлен зид и скочи на пясъка. Морският овес погъделичка бедрата ѝ. Тя се затича към дюната между „Бункера“ и брега, като подръпваше нагоре скъсаните си шорти и често поглеждаше през рамо. Нищо... все още нищо... след което Пикъринг се втурна през задната врата, крещейки ѝ да спре моментално на мястото си. Бе захвърлил жълтия дъждобран и държеше друг остър предмет. Размахваше го в лявата си ръка, докато тичаше по пътеката, отвеждаща от вътрешното дворче. От мястото си Ем не можеше да види какво представлява, но и никак не ѝ се искаше да разбере. Нямаше никакво желание да се озове толкова близо до преследвача си.

Можеше да го надбяга. Походката му издаваше, че ще е бърз в началото, ала съвсем скоро ще се задъха, без значение колко мотивиращо щяха да му действат лудостта му и страхът от разкриване.

„Сякаш през цялото време съм тренирала за този момент“ — мина ѝ през ума.

В същото време за малко да направи фатална грешка, когато стигна до брега, а именно — да поеме на юг. Така щеше да стигне до края на острова след по-малко от четиристотин метра. Естествено, щеше да се разкрещи с пълно гърло, щом наближеше будката до подвижния мост, но ако Пикъринг бе направил нещо на Дийк Холис — а тя се опасяваше, че случаят е точно такъв, щеше да се озове в задънена улица. Не бе изключено в този момент да мине някое корабче, на което да изкрещи за помощ, ала предполагаше, че така едва ли щеше да спре психопата; в този момент вероятно би я наръгал дори и ако бяха на сцената на „Рейдио Сити Мюзик Хол“ по време на представление на „Рокетс“^[2].

Поради тази причина Ем реши да поеме на север. В тази посока от „Колибката сред тревата“ я делиха почти три километра пустеещ плаж. Тя изу маратонките си и започна да бяга.

---

[1] Родените през 1986 близначки Мери-Кейт Олсън и Ашли Фулър Олсън са американски актриси, известни най-вече с изпълнението на ролята на Мишел Танер от ситкома „Пълна къща“, които са се снимали в десетки филми и телевизионни програми, насочени към момическата аудитория. — Б.пр. ↑

[2] Известна танцова трупа с големи традиции, изнасяща представленията си в „Рейдио Сити Мюзик Хол“ в Манхатън, Ню Йорк. През последните седемдесет и пет години преди всяка Коледа те изнасят по пет представления дневно, седем дни в седмицата. — Б.пр.

↑

10. ОНОВА, КОЕТО ИЗОБЩО НЕ ОЧАКВАШЕ, БЕ КРАСОТАТА.

Не за първи път тичаше по плажа след някоя от кратките, но ожесточени следобедни бури, ето защо появата на водните капчици по лицето и ръцете ѝ не я изненада особено. Същото се отнасяше и за по-силния шум на прибоя (приливът бе достигнал върхната си точка и плажът се бе свил до тясна ивица) и наситените миризми, изпълнили въздуха: на сол, водорасли, цветя и дори мокро дърво. Очакваше да бъде изплашена — като войниците на фронта, когато изпълняват някоя опасна мисия, която обикновено (но невинаги) протича успешно. Онова, което изобщо не очакваше, бе красотата.

Над океана се рееше ефирна мъгла. Водата бе като матовозелен призрак, което се надигаше към брега през белотата. Рибките сигурно се бяха скрили надълбоко, защото водната шир се бе превърнала в своеобразен бюфет „Яж, колкото можеш“ за пеликаните, летящи наоколо. Ем ги виждаше като шеметни сенки, които сгъваха крилете си и пикираха стремително към водата. Други се поклащаха лениво сред вълните и въпреки че изглеждаха като изкуствени примамки, тя имаше чувството, че не я изпускат от поглед. Вляво от нея слънцето, превърнало се в малка оранжево-жълта монета, хвърляше бледи отблясъци.

Страхуваше се да не би прасецът ѝ отново да се схване; станеше ли така, беше свършено с нея. Това обаче беше нещо, с което беше свикнала, и в момента не усещаше мускулът да е напрегнат — просто го чувстваше малко по-затоплен от обичайното. По-обезпокоително бе състоянието на кръста ѝ, който на всеки три-четири стъпки бе прорязван от сравнително слаба болка, която се усилваше значително през двайсетина крачки. Тя започна да му говори наум, да го успокоява като бебе и да му обещава горещи вани и шиацу-масажи, когато всичко това приключи и освирепялото същество зад нея се озове зад решетките на областния затвор „Колиър“. Имаше всички основания да вярва, че ще стане точно така.

Пикъринг ѝ изрева още два пъти да спре, след което замлъкна; явно пазеше силите си за гонитбата. По едно време тя погледна назад и видя, че е на около седемдесет метра зад нея — единственото нещо, което го открояваше в мъгливия късен следобед, беше червената му риза за голф. Когато отново хвърли поглед през рамо, психопатът вече беше по-близо, понеже успя да различи изцапаните му с кръв сиво-кафяви шорти. Вероятно бе намалил дистанцията на петдесет метра. Обаче се задъхваше. Това ѝ вдъхна надежда. Задъхването беше добър знак.

Ем прескочи някакви преплетени коренища и шортите ѝ се плъзнаха надолу, заплашвайки да я спънат. Нямаше време да спре и да ги свали, ето защо ги дръпна силно нагоре, съжалявайки, че няма с какво да ги завърже.

Зад гърба ѝ проехтя рев, в който се долавяше не само гняв, но и страх. Сякаш Пикъринг най-накрая си даваше сметка, че работата можеше и да не се развие според желанието му. Тя отново погледна през рамо, изпълнена с надежда, и надеждата ѝ не се оказа напразна. Преследвачът ѝ се бе спънал в преплетените коренища, които тя бе прескочила, и бе паднал на колене. Новото му оръжие лежеше пред него, оформяйки лъскаво Х в пясъка. Ножици, значи. Кухненски ножици. От онези големите, които готвачите използват за отделяне на хрущялите, жилите и костите. В следващата секунда мъжът ги грабна с рязко движение и се изправи тронаво на крака.

Емили продължи да бяга, като постепенно увеличаваше скоростта си. Не бе планирала да го прави, а и не мислеше, че това е самостоятелно решение на тялото ѝ. По-скоро беше импулс, породен от връзката между тялото и съзнанието ѝ. Тази част от нея сега искаше да поеме контрола и Ем нямаше нищо против. Тази част от нея искаше да ускори темпото плавно и незабележимо, така че животното зад нея да не разбере какво прави. Тази част искаше да стимулира хиената Пикъринг да се затича по-бързо, за да не изостане от плячката си, и може би дори да смали дистанцията помежду им. Тази част искаше да го изтощи до краен предел и да го накара да грохне. Да чуе как гърдите му хриптят и свирят като на астматик. И как започва да се дави в кашлица, ако беше пушач (макар че това вече ѝ се струваше прекалено хубаво, за да е истина). Тогава щеше да мобилизира последните си сили, до които рядко прибегваше; онези сили, които асоциираше с

предизвикването на съдбата, като да наденеш восъчни криле в горещ слънчев ден. Сега обаче нямаше избор. А що се отнася до предизвикването на съдбата, беше го направила още когато реши да свърне в покрития с каменни плочи двор на „Бункера“.

„А имах ли изобщо избор, когато зърнах за първи път косата ѝ? Може би самата съдба ми отправи предизвикателство, а не аз на нея.“

Ем продължи да бяга, оставяйки следи в пясъка. Погледна отново назад и видя, че Пикъринг е на четирийсетина метра зад нея, но тази дистанция изобщо не я притесни. Като се имаше предвид колко червено и напрегнато изглеждаше лицето му, четирийсет метра беше супер.

В западната част на небосвода и точно над главата ѝ облаците се разкъсаха с онази внезапност, характерна за тропическите ширини, и потискащата сивота на мъглата се замени от ослепителна белота. Слънчевите лъчи озариха плажа подобно на сценични прожектори и когато Ем пристъпи в едно от ярките островчета от светлина, веднага почувства по-високата температура на въздуха със съответстващата влажност. Все едно бе протичала покрай отворената врата на обществена пералня в мразовит ден. Пред нея трептящата синева се бе разтворила под формата на продълговато котешко око, а над него се издигаше двойна дъга — всеки цвят бе ярък и ясно различим. Западните краища на дъгата пронизваха разплитащата се мъгла и се потапяха в океана, а източните се спускаха към сушата и се губеха сред палмите и цигулковите дървета.

Дясното ѝ стъпало се удари в левия ѝ глезен и Ем залитна. За момент беше сигурна, че ще падне, ала после възстанови равновесието си и продължи напред. Пикъринг обаче бе използвал момента, за да съкрати разстоянието помежду им на трийсет метра. Това вече беше прекалено малко. Трябваше да престане да се зазяпва по дъгите. Ако не се концентрираше над тичането, тези щяха да са последните, на които се любила през живота си.

Тя ускори темпото си и видя пред себе си някакъв мъж, който бе нагазил до глезените във водата и се взираше любопитно в тичащите. Не носеше нищо друго освен срязани дънкови шорти и червено шалче. Кожата му бе кафеникава, а косата и очите — тъмни. Беше нисък, но тялото му изглеждаше доста атлетично. Той излезе на брега и тя

забеляза, че на лицето му е изписана загриженост. О, слава Богу, най-накрая!

— Помощ! — извика тя. — *Помогнете ми!*

Изражението на тревога се задълбочи.

— *Señora? Que ha pasado? Que es lo que va mal?*^[1]

Тя поназнайваше малко испански, но щом чу неговия, всичките й знания моментално излетяха от главата й. Не че имаше голямо значение. По всяка вероятност това бе някой от хората, които се грижеха за поддръжката на богаташките имения. Човекът се бе възползвал от дъжда, за да се охлади в океана. И сигурно нямаше зелена карта, но тя не му беше необходима, за да спаси живота й. Беше мъж, изглеждаше як и на лицето му бе изписана загриженост. Тя се хвърли в обятията му и почувства как водните капки по тялото му навлажняват кожата и фланелката й.

— Той е луд! — изкрещя Ем в лицето на непознатия. Можеше да го направи, понеже бяха почти еднакво високи. Изведнъж се сети за една испанска дума. Изключително ценна дума на фона на конкретната ситуация. — *Loco! Loco, loco!*^[2]

Мъжът се обърна, прегръщайки я здраво с едната си ръка. Емили проследи погледа му и видя Пикъринг. Той се усмихваше. Усмивката му изглеждаше съвсем естествена и непринудена и в нея се долавяха нотки на неподправено извинение. Дори кръвта по шортите и подуващото му се лице не можеха да премахнат убедителността й. Но най-лошото беше, че от ножиците нямаше и помен. И лявата, и дясната му ръка — която Ем бе срязала с ножа и между показалеца и палеца се виждаше голям съсирек, — бяха празни.

— *Es mi esposa*^[3] — каза Пикъринг.

Извинителният му тон беше също така убедителен като усмивката му. Дори обстоятелството, че едва можеше да си поеме дъх, изглеждаше съвсем на място.

— *No te preocupes. Ella tiene*^[4]... — Тук или испанският му изневери, или той си помисли, че е станало така. Той разпери ръце, без да престава да се усмихва. — Проблеми? Тя има проблеми?

Очите на латиноса грейнаха от разбиране и облекчение.

— *Problemas?*

— *Si* — съгласи се Пикъринг. После доближи ръка до устата си и изобрази надигната бутилка.

— Аха! — кимна латиносът. — *Алкохол!*

— Не! — извика Ем, усещайки, че мъжът всеки момент ще я избута в обятията на преследвача ѝ, воден от желанието си възможно най-бързо да се избави от неочакваните *problemas*, от тази неочаквана *señora*. Тя дъхна в лицето на мъжа, за да покаже, че не е близвала и капка алкохол. Тогава я осени друга идея и тя посочи подутата си устна. — *Loco!* Той го направи!

— Не е вярно, тя си го направи сама, друже — обади се Пикъринг — Окей?

— Окей — кимна латиносът, но в крайна сметка не блъсна Емили към него. Явно беше разколебан. Изведнъж я осени друга дума — дума, запечатала се в съзнанието ѝ от някоя образователна детска програма, която бе гледала — сигурно с вярната Бека, — когато не даваха „Скуби Ду“.

— *Peligro*^[5] — каза тя, едва удържайки се да не го изкрещи. Крясъците бяха приоритет на лудите съпруги. Тя прикова погледа на латиноса със своя. — *Peligro*. Той! *Señor Peligro!*

Пикъринг се засмя и се протегна към нея. Близостта му ѝ подежда шокиращо (все едно да видиш как на вълчи капан внезапно му порастват ръце) и тя го блъсна. Той не го очакваше, а и все още не бе успокоил дишането си. Не падна на земята, но отстъпи крачка назад, като я гледаше с ококорени очи. В този миг ножичите се изплъзнаха от мястото, където ги беше затъкнал — ластика на шортите — и тупнаха на пясъка. За момент и тримата се вторачиха в лъскавия метален Х пред тях. Прибойт надаваше монотонния си рев, а птиците огласяха с крясъците си разсейващата се мъгла.

---

[1] Госпожо? Какво се е случило? Нещо лошо ли има? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Луд (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Това е жена ми (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Не се притеснявайте. Тя има... (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Опасен (исп.). — Б.пр. ↑

11. ПОСЛЕ СЕ ИЗПРАВИ И ОТНОВО ПОБЯГНА.

Непринудената усмивка на Пикъринг — с която навярно бе подмамил толкова много „племенници“, — се завърна на лицето му.

— Мога да го обясня, но не зная достатъчно езика. Имам перфектно обяснение, окей? — Той потупа гърдите си като Тарзан. — *No señor Loco, no señor Peligro*, окей? — Това можеше и да мине, ала в следващия момент, без да спира да се усмихва, той посочи към Ем и добави: — *Ella es bobo perra.*^[1]

Тя не знаеше какво е „*bobo para*“ но видя как лицето на Пикъринг се промени, докато го изричаше. Горната му устна се набърчи и повдигна досущ като муцуната на куче, когато се озъбва. В същото време латиносът побутна Ем назад и значението на действието му беше недвусмислено — защита. После се наведе и се пресегна към металния „хикс“ на пясъка.

Ако се бе пресегнал, преди да избути Ем назад, нещата можеше и да се наредят. Обаче Пикъринг видя, че контролът над ситуацията се изплъзва от ръцете му и също се хвърли към ножиците. Успя да ги грабне пръв, падна на колене и заби остриетата в покрития с пясък лъв крак на латиноса. Той извика, а очите му се разшириха от болката.

Замахна към Пикъринг, ала той се хвърли на земята, след което се изправи („*Все още е адски бърз*“ — помисли си Ем) и отстъпи крачка назад. Миг по-късно се приближи, обгърна с едната си ръка атлетичните рамене на латиноса в някакво подобие на братска прегръдка и заби с другата ножиците в гърдите му. Раненият мъж се опита да се отдалечи, обаче Пикъринг го държеше здраво, като не спираше да забива дългите остриета отново и отново в тялото му. Никой от ударите не беше кой знае колко дълбок — психопатът действаше твърде бързо с ножиците, — но всичко стана в кръв.

— *He!* — изкрещя Емили. — *He, spru!*

Пикъринг я изгледа за момент и тя зърна отвратителния блясък в очите му, след което наръга жертвата си в устата, вкарвайки остриетата

толкова навътре, че стоманените дръжки издрънчаха в зъбите на клетника.

— Сега разбра ли? — попита Пикъринг. — Разбра ли? Чатна ли, шибан селяндур?

Емили се озърна наоколо за някакво оръжие — дори парче изгнило дърво щеше да ѝ свърши работа, — ала не забеляза нищо. Когато отново погледна към двамата мъже, ножиците вече стърчаха от окото на латиноса. Той се наведе бавно напред, сякаш се опитваше да се поклони, и убиецът му се наведе заедно с него, опитвайки се да изтръгне острието от очната кухня.

Ем изпищя и се хвърли към Пикъринг. Приведе рамото си и го удари с всичка сила в корема, осъзнавайки колко е мек — явно редовно го бяха зареждали с обилни ястия.

Психопатът залитна и рухна по гръб на пясъка, като дишаше тежко и се взираше с омраза в нея. Тя мигом понечи да се отдръпне, ала той я сграбчи за левия крак и заби ноктите си в плътта ѝ. Латиносът се гърчеше на пясъка, облян в кръв. Единственото, което можеше да се различи на красивото допреди трийсет секунди лице, беше носът му.

— Ела тук, лейди Джейн — каза Пикъринг и я задърпа към себе си. — Ела да те позабавлям. Няма ли да ти хареса, безполезна кучко?

Беше силен и въпреки че тя бе забила пръсти в пясъка, усети как се плъзга към него. Горещият му дъх обля петата ѝ и в следващия момент зъбите му се впиха чак до венците в стъпалото ѝ.

Никога не бе изпитвала подобна болка; тя накара всяка песъчинка на плажа да се открие с цялата си яснота в очите ѝ. Ем изпищя и зарита във въздуха с десния си крак. Като по чудо — в сегашното си състояние едва ли можеше да се прицели — успя да го срита, и то доста силно. Пикъринг нададе вой (приглушен вой) и пронизващата агония, раздираща лявата ѝ пета, внезапно утихна до изгаряща болка. Нещо в лицето му бе изхрущяло — едновременно го почувства и го чу. Предполагаше, че е скулата му. А може би носа му.

Опита се да се изправи. Подутата ѝ китка пулсираше от болка, която съперничеше на пламтящото усещане в петата ѝ. За момент изглеждаше (въпреки скъсаните си шорти, увиснали на хълбоците ѝ) като спринтьор, заел позиция в очакване на изстрела на стартовия пистолет. После се изправи и отново побягна, макар и накуцвайки. Сви

рязко към водата. В съзнанието ѝ цареше хаос от объркани мисли (хрумна ѝ например, че прилича на ранен в крака шериф от стар уестърн), но ориентираната към оцеляването на всяка цена част от нея все още бе достатъчно силна, за да я насочи към по-твърдия пясък, който бе далеч по-удобен за тичане. Придърпа трескаво шортите си и видя, че дланите ѝ са покрити с кръв и пясък. С глухо стенание изтри първо едната, а после и другата в тениската си. Сетне хвърли бърз поглед през рамо, изпълнена с надежда въпреки всичко, ала Пикъринг отново се приближаваше към нея.

Ем се опита да мобилизира всичките си сили и *побягна* — побягна с цялата бързина, на която бе способна, по хладния мокър пясък, успокояващ донякъде болката в петата ѝ. В същото време обаче настоящото ѝ темпо изобщо не можеше да се сравни с предишните ѝ възможности. Отново погледна назад и го видя как скъсява разстоянието помежду им, амбицирайки се за последния спринт. Денят ставаше все по-ярък и топъл и дъгите пред нея избледняваха.

Даваше всичко от себе си, обаче знаеше, че няма да е достатъчно. Можеше да надбяга всяка старица, можеше да надбяга всеки старец, можеше да надбяга и горкия си тъжен съпруг, но не можеше да надбяга обезумялото копеле зад себе си. Щеше да я спипа. Пак се огледа за някакво оръжие, с което да го удари, ала отново не откри нищо. Зърна овъглените останки от нечие огнище (явно от скорошен плажен купон), обаче бяха прекалено далеч и прекалено навътре в сушата, където се намираха дюните и растеше морският овес. Свърнеше ли в тази посока, щеше да я настигне още по-бързо, понеже пясъкът там беше мек и несигурен. Достатъчно лошо бе сегашното ѝ положение край водата. Чуваше го как се приближава, как диша тежко и се опитваше да смръкне кръвта, бликаща от счупения му нос. Чуваше дори бързото шляпане на гуменките му по влажния пясък. Толкова силно копнееше за нечие друго присъствие на плажа, че за момент си представи висок, белокоп мъж с голям гърбав нос и груба смугла кожа. После осъзна, че изтерзаното ѝ съзнание бе призовало образа на баща ѝ — последната ѝ надежда — и илюзията изчезна.

Пикъринг вече се намираше почти на една ръка разстояние от нея. Пръстите му докоснаха гърба на тениската ѝ и за малко да сграбчат плата. Следващия път щеше да успее. Ем свърна към водата, като първо нагази до глезените си, а после — и до прасците. Това бе

единственото нещо, за което можа да се сети — последният изход. Изкушаваше се да му избяга с плуване или поне да се изправи срещу него във водата, където ще бъдат поставени при сравнително по-равни условия; най-малкото водата вероятно щеше да забави ударите на ужасните ножици. Стига да успееше да отиде по-надълбоко, разбира се.

Ала преди да се хвърли напред и да започне да плува — преди даже да е успяла да нагази до кръста, — той я сграбчи за яката на фланелката и я дръпна назад, повличайки я отново към брега.

Ем видя как ножиците се издигат над лявото ѝ рамо и хвана ръката му. Опита се да я извие, но без резултат. Пикъринг бе застанал разкراчен — водата стигаше до коленете му, — и краката му бяха стъпили стабилно на дъното, така че силните вълни изобщо не можеха да го помръднат. Тя се препъна в крака му, залитна към него и двамата паднаха заедно във водата.

Светкавичната реакция на мъжа не можеше да бъде сбъркана — той започна да се мята, да се гърчи и да размахва бясно ръце. Истината озари съзнанието ѝ като фойерверки в тъмна нощ. Той не можеше да плува. Пикъринг не можеше да плува. Притежаваше къща край Мексиканския залив, но не можеше да плува. Миг по-късно обаче Ем си даде сметка, че всичко се връзваше перфектно. Посещенията му на Върмилиън Ки бяха посветени на занимания на закрито.

Тя се превъртя във водата и се отдалечи от него. Той не направи никакъв опит да я задържи. Седеше до кръста сред прииждащите вълни, които още не се бяха успокоили след бурята, и всичките му усилия бяха концентрирани над това да се изправи и да изолира ценното си дишане от стихията, с която така и не се бе научил да се справя.

Ако не се налагаше да пести силите си, Ем можеше да му каже някои неща. Например: *„Ако знаех, можехме веднага да приключим с това. И онзи клетник щеше да е още жив.“*

Вместо това тя закрачи напред, протегна се и го сграбчи.

— *Не!* — изкрещя той и я удари с ръце. Бяха празни — навярно бе изтървал ножиците, когато беше паднал, — и явно беше твърде изплашен и объркан, защото дори не ги беше свил в юмруци. — *Не, недей! Пусни ме, кучко!*

Тя обаче не го пусна и продължи да го дърпа навътре. Каза си, че ако бе в състояние да овладее паниката си, Пикъринг би се изтръгнал с лекота от хватката ѝ. И си даде сметка, че това се дължеше не само на неумението му да плува; не, тук със сигурност бе намесена и някаква фобия.

„Що за човек би си купил къща на брега на океана, при положение че има фобия от водата? Само луд би го направил.“

Това я накара да се разсмее, въпреки че продължаваше да я удря и бясно движещите му се ръце я зашлевиха първо по дясната буза, а после и по лявото слепоочие. Малко зелена вода влезе в устата ѝ, но тя веднага я изплю. Продължи да го тегли към дълбокото, видя прииждащата голяма вълна — гладка като скулптура, със съвсем малко пяна на върха ѝ — и го засили към нея с главата напред. Писъците му се превърнаха в гъргорене, което заглъхна, щом тялото му изчезна под повърхността. Не спираше да се мята и гърчи в хватката ѝ. Голямата вълна заля и нея, но миг преди това тя си пое дълбоко въздух. За секунда и двамата се озоваха под водата и тя зърна изкривеното му в бледа маска на ужас лице — изглеждаше нечовешко и така показваше истинската му природа. Сред зелената вселена се рееха цели галактики от песъчинки. Някаква малка рибка се стрелна покрай тях. Очите на Пикъринг бяха така ококорени, сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си. Косата му се вееше като на забавен каданс. Ем наблюдаваше съсредоточено как от носа му се издигат сребристи мехурчета. Миг по-късно косата му се люшна в другата посока — към Тексас вместо към Флорида — и тя го блъсна към дълбокото с цялата си сила. После стъпи здраво на песъчливото дъно и се изстреля нагоре.

Издигна се сред искрящия въздух и жадно си пое дъх. Сетне издиша и напълни дробовете си отново, после пак и пак, сякаш не можеше да му се наслади. Закрачи бавно към брега, вървейки заднишком, като стъпваше извънредно внимателно. Отстъпващата вълна завихряше водата покрай бедрата, коленете и стъпалата ѝ и ги засмукваше с такава сила, че можеше да се сравни с подводно течение. А малко по-навътре щеше да прерасне точно в това, помисли си тя. Малко по-навътре щеше да се превърне в коварно мъртво вълнение, където дори опитен плувец би имал нищожни шансове да се спаси, освен ако не запазеше самообладание и не заплуваше настрани,

заобикаляйки опасната зона и избирайки по-дългия, но правилен път към спасителния бряг.

Тя залитна, изгуби равновесие, седна на дъното и бе обляна от поредната вълна. Почувства се прекрасно. Водата бе тъй прохладна и успокояваща... За първи път след смъртта на Ейми се чувстваше добре. Нещо повече, макар че всяка част от нея я болеше и съзнаваше, че отново плаче, се чувстваше божествено.

Понечи да се изправи на крака. Мократа ѝ тениска бе залепнала за тялото. Забеляза нещо синьо, което се поклащаше сред вълните. Погледна надолу към себе си, после пак към загадъчния син обект на повърхността на водата и осъзна, че това са шортите ѝ.

— Голяма работа, и бездруго бяха съсипани — измърмори тя и започна да се смее, докато продължаваше да отстъпва към сушата. Водата вече стигаше до коленете ѝ... после до пищялите ѝ... и накрая само до глезените ѝ. Каза си, че може да постои тук доста дълго време. Хладният вятър почти приспиваше болката в пламтящата ѝ пета, а и беше сигурна, че солта ще се отрази добре на раната; нали учените изтъкваха, че човешката уста е най-гъмжащото от микроби място на света?

— Да — добави тя, без да спира да се смее, — но кой, по дяволите, е...

В същия миг Пикъринг се показва на повърхността и изкрещя. Намираше се на около седем-осем метра от нея и размахваше бясно двете си ръце.

— *Помогни ми!* — извика той. — *Не мога да плувам!*

— Знам — отвърна тя. Помаха му за сбогом и размърда весело пръсти. — А може да срещнеш и акула. Миналата седмица Дийк Холис ми каза, че са започнали да се навъртат край брега.

— *Помог...* — Една голяма вълна го погребва. Ем си каза, че може би няма да се покаже повече, ала се показва. Вече беше на десет метра от нея. Най-малко. — *... ни ми! Моля те!*

Жизнеността му беше изумителна, особено на фона на онова, което правеше — размахваше ръце, сякаш си мислеше, че може да полети като чайка, — понеже то имаше точно обратния ефект. С всяка следваща секунда Пикъринг се отдалечаваше все повече и повече от брега, а и на плажа нямаше никой, който да го спаси.

Никой, освен нея.

Нямаше никакъв начин да се върне обратно — тя бе сигурна в това, — ала въпреки всичко изкуцука до останките от огнището и взе най-голямата от почернелите цепеници. После застана там с издължената си сянка, простираща се зад гърба ѝ, като се взираше в хоризонта.

---

[1] Тя е една тъпа кучка (исп.). — Б.пр. ↑

12. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ПРЕДПОЧИТАМ ДА МИСЛЯ ТАКА.

Пикъринг издържа доста дълго. Ем нямаше представа колко точно, понеже беше взел часовника ѝ. След известно време престана да крещи. По това време представляваше само едно бяло кръгче над тъмночервеното петно на ризата си за голф, плюс две бели ръце, които се мъчеха да полетят. После внезапно изчезна. Тя си каза, че навярно поне още веднъж ще зърне ръката му, издигаща се като перископ и махаща на целия свят, ала нищо подобно не се случи. Просто изчезна. *Бълбук*. Почувства се разочарована. По-късно отново щеше да се превърне в истинското си „аз“ — може би едно по-добро „аз“, — но точно сега ѝ се искаше той да продължава да страда. Искеше ѝ се да умре, изпълнен с ужас, и то бавно, съвсем бавно. Заради Никол и всички други „племенници“, които вероятно е имал преди нея.

Сега и аз ли съм от „племенниците“?

Предполагаше, че отговорът е положителен — да, по някакъв начин беше. Последната племенница. Онази, която бе тичала с цялата бързина, на която е способна. Онази, която беше оцеляла. Приседна до останките от огъня и захвърли почернялата цепеница. И бездруго от нея нямаше да излезе добро оръжие; вероятно щеше да се разтроши като парче въглен за рисуване още при първия удар. Слънцето се бе превърнало в тъмнооранжева сфера, която разпалваше със заревото си хоризонта. И скоро хоризонтът щеше да пламне.

Замисли се за Хенри. И за Ейми. Сега там нямаше нищо, но навремето бе имало — нещо толкова красиво като двойната дъга над плажа — и беше хубаво да го знае, беше хубаво да не го забравя. Сетне се замисли за баща си. Не след дълго щеше да се надигне, да се добере до „Колибката сред тревата“ и да му се обади. Но не още. Още не бе дошло времето за това. В момента се чувстваше прекрасно да седи със заровени в пясъка стъпала, обгърнала колене с пулсиращите си от болка ръце.

Вълните отново започнаха да прииждат. От скъсаните ѝ сини шорти не се виждаше и следа, същото се отнасяше и за червената риза на Пикъринг. Океанът ги беше погълнал. Дали се бе удавил? Предполагаше, че най-вероятно се бе случило точно това, но като се замисли как бе потънал толкова внезапно, без дори да ѝ помаха за последен път...

— Мисля, че нещо го докопа — каза тя на притъмняващия ден.
— Предполагам, че предпочитам да мисля така. Бог знае защо.

„Защото си човек, съкровище — чу гласа на баща си в главата си. — Само заради това.“

И наистина — тези думи изразяваха нещо толкова вярно и в същото време толкова простичко.

Във филм на ужасите Пикъринг щеше да се появи още веднъж — или щеше да изскочи с рев от водата, или щеше да я чака да се прибере, целият вир-вода, но изпълнен със същата ярост и притаен в дрешника на спалнята ѝ. Това обаче не беше филм на ужасите, а нейният живот. Нейният собствен малък живот. И тя щеше да продължи да го живее, като започне с дългия, накуцващ преход до мястото, където се намираще къщата и ключът за входната ѝ врата, скрит в металната кутия от дъвчащи бонбони под статуетката на градинското джудже с избеляла червена шапка. Щеше да си отключи с него и да се обади по телефона — първо на баща си, а после на полицията. Предполагаше, че по-късно щеше да позвъни и на Хенри. Каза си, че той все още имаше правото да знае дали е добре, макар че едва ли винаги щеше да го има. Или — добави мислено — едва ли винаги щеше да иска да го има.

Над океана три пеликана пикираха ниско над водата, като почти я докоснаха, след което се издигнаха към небето и погледнаха надолу. Тя също ги погледна със затаен дъх, понеже бяха достигнали точката на перфектно равновесие в оранжевия въздух. Лицето ѝ — макар че не го знаеше, — изглеждаше досущ като лице на дете, което обожава да се катери по дърветата.

Трите птици сгънаха крилете си в синхрон и полетяха рязко надолу.

Емили им изръкопляска — въпреки болката в подутата ѝ дясна китка — и им извика:

— *Браво, пеликани!*

После избърса с ръка насълзените си очи, пригладя косата си назад, изправи се на крака и закрачи бавно към къщи.

СЪНЯТ НА ХАРВИ

Джанет се извързва от мивката и — каква изненада! — вижда съпруга си, с когото живее от трийсетина години. Той седи до кухненската маса само по боксерки и бяла тениска и я наблюдава.

Всяка съботна утрин тя заварва този делничен боец от Уолстрийт на същото място и в същата премяна — прегърбен и с празен поглед, с остатъци от крем за бръснене по бузите, с изопната от шкембето му фланелка и стърчаща на тила коса, с която прилича на остарял и затъпал Алфалфа от „Малките пакостници“^[1].

Напоследък Джанет и приятелката ѝ Хана често взаимно се плашат (досуц като малки момиченца, разказващи си страшни истории преди сън) с различни случаи на болни от Алцхаймер — как някой не можел да познае жена си, а друг забравял имената на децата си...

Тя обаче не смята, че странното поведение на съпруга ѝ има нещо общо с ранния стадий на Алцхаймер. Всеки работен ден шейсетгодишният Харви Стивънс, който изглежда на петдесет (добре де, на петдесет и четири) с някой от най-хубавите си костюми, е пълен с енергия и готов за подвизи на борсата, където нищо не може да му се опъне.

„Не — мисли си тя, — по-скоро се дължи на възрастта“ — и тези мисли непрестанно я човъркат отвътре. Страхува се, че щом Харви се пенсионира, тази картина ще се повтаря всяка сутрин или поне до момента, когато му подаде чаша портокалов сок с въпроса какво предпочита — овесена каша или препечена филийка. Страхува се, че някой ден ще се откъсне от домакинските си задължения в кухнята и ще го види под лъчите на утринното слънце по тениска и боксерки, седнал на стола с раздалечени крака, разкриващи скромната изпъкналост под боксерките (която отдавна бе престанала да я интересува) и жълтите мазоли по големите му стъпала, напомнящи ѝ за Уолъс Стивънс и неговото стихотворение „Сладоледеният император“. Ще си седи там, потънал в мълчаливо съзерцание, вместо

да чете вестник или психически да се подготвя за тежкия ден. Господи, как ѝ се иска да греши. След подобни мисли животът ѝ се струва безсмислен и плосък. Пита се заради това ли се бяха срещнали и оженили, че заради това ли бяха задомили трите си дъщери, бяха преминавали през кошмарната криза на средната възраст и (да погледнем истината в очите) и се бяха борили като хищници за натрупването на състоянието си. „Ако това е мястото, където попадаме след безкрайното лутане из тъмните гори — мисли си Джанет, — този мизерен паркинг, защо всички така се стремят натам?“ Отговорът е много лесен. Защото не знаем. Не вярваме на повечето лъжи, които срещаме по пътя си, ала в същото време се вкопчваме в най-голямата — че животът има *смисъл*. Пазим албума със снимки на дъщерите си, на които изглеждат все още млади и пълни с надежди. Триша, най-голямата, носи цилиндър и размахва жезъл от фолио към кокершпаньола Тим; Джена е застинала в скок към ливадната пръскачка, а пристрастеността ѝ към хероина, към кредитните карти и възрастните мъже е още далеч зад хоризонта; Стефани, най-малката, е на конкурс по правопис, където думата кръвонасядане ще се превърне в нейно Ватерло. На заден план се виждат Джанет и човекът, за когото се омъжи — неизменно усмихнати, сякаш всяко друго изражение е незаконно.

Един ден допускаш грешката да погледнеш назад и откриваш, че момичетата са пораснали, а човекът, за когото все още си омъжена, седи разкрачен (бедрата му са бели като рибешки корем) и се взира в слънчевия отблясък на пода. Господи, може и да изглежда на петдесет и четири с някой от най-хубавите си костюми, но в момента като нищо ще му дадеш седемдесет. Мамка му, даже седемдесет и пет. Нахаканите гангстерчета от „Семейство Сопрано“ биха го нарекли „шибана развалина“.

Джанет отново се обръща към мивката и деликатно кихва — веднъж, после втори и трети път.

— Как е? — пита Харви, имайки предвид синусите ѝ и алергията ѝ. Отговорът ѝ гласи: „Не много добре“, ала колкото и изненадващо да звучи, подобно на повечето лоши неща и лятната ѝ алергия си има добрите страни. Вече не се налага да спи в едно легло с него и да се сражава за своята половина от завивките, нито да слуша приглушените му среднощни пръцкания. През повечето летни нощи спи по шест,

дори седем часа, което ѝ е предостатъчно. През есента, когато той се изнесе от стаята за гости и пак спи до нея, времето ще се съкрати до четири часа трескав и неспокоен сън.

„По някое време — мисли си Джанет — той няма да поиска да се върне в брачното ложе.“ И въпреки че не би му го казала, защото ще го засегне, а тя не иска да наранява чувствата му (в момента това е представата ѝ за любов помежду им), — постъпката му само ще я накара да се почувства щастлива.

Въздъхва и бърка в тенджерата, която е в умивалника. Търси нещо.

— Бива — отвръща най-накрая.

И тъкмо когато си мисли, че вече нищо не може да я изненада, че в съпружеския им живот не са останали никакви неизследвани територии, той изрича със странно нехаен тон:

— Добре, че снощи не спа при мен, Джакс. Сънувах кошмар. Даже се събудих от вика си.

Тя се стъписва. Кога за последен път я бе нарекъл Джакс вместо Джанет или Джан? Това последното не го понася. Напомня ѝ за онази сладникава актриса от сериите за Ласи, в които хлапето (Тими, казваше се Тими) или падаше в някой кладенец, или го ухапваше змия, или го затрупваха камъни... Коя нормална майка би поверила живота на детето си на едно шибано коли?

Отново се обръща към него, забравила за тенджерата — последното яйце още е в нея — и врялата вода вече е хладка. Сънувал е кошмар? Харви? Мъчи се да си спомни кога ѝ е говорил за сънищата си и не успява. В съзнанието ѝ възкръсва само далечен спомен от дните преди да се оженят — беше ѝ казал нещо от сорта на „Сънувам те“. Когато си млада, дори този нескъпопосан опит за комплимент ти се струва мил.

— Какво каза?

— Събудих се от вика си — повтаря той. — Не ме ли чу?

— Не — казва тя, все още загледана в него. Чуди се дали не я бърка. Ами ако това е някаква тъпа сутрешна шегичка? Само дете Харви не си пада по майтапите. Чувството му за хумор се свежда до изтърканите му казармени истории, които обикновено разказва по време на вечеря. Чувала е всяка поне по сто пъти.

— Крещях някакви неразбираеми думи. Сякаш... де да знам... не можех да ги произнеса. Отстрани сигурно е изглеждало, че получавам инфаркт. И гласът ми... беше по-дебел... въобще не приличаше на моя. — Харви спира за момент. — Чух вика си и едва тогава спрях. Целият треперех, даже лампата не можах да светна... Отидох в тоалетната и се опитах да пусна една вода, но не можах. Напоследък винаги успявам да се облекча — или поне донякъде, — но тази нощ в два и четирийсет и седем не изцедих нито капка.

Той отново млъква, а Джанет се заглежда в прашинките, които танцуват в яркия слънчев сноп и оформят своеобразен ореол над главата на съпруга ѝ.

— Какво точно сънува? — пита тя и — странна работа — за пръв път, откакто обсъждаха до среднощ дали да задържат, или да продадат акциите на „Моторола“ (в крайна сметка решиха да се отърват от тях), е заинтригувана от думите му.

— Не знам дали искам да го споделя — тежко въздъхва той. Сетне се обръща, взима мелничката за пипер и започва да я прехвърля от ръка в ръка.

— Има поверие, че ако споделиш съня си с някого, няма да се сбъдне — казва Джанет и ето ти второто странно нещо: Харви ѝ се струва различен. Различен от онзи мъж, с когото живее през последните години. Дори сянката му върху стената над тостера изглежда другояче. Казва си: „Не съм безразлична към този човек, но защо? Защо тъкмо когато си мислех, че животът е безцветен и плосък, изведнъж ми се стори релефен и ярък? Навън е обикновена лятна утрин в края на юни. Намираме се в Кънектикът. Винаги в началото на юни сме в Кънектикът. И всеки момент някой от нас ще вземе днешния вестник.“

— Наистина ли? — Харви се замисля върху думите ѝ и веждите му се повдигат, придавайки му налудничав вид, за който той едва ли подозира. Мелничката за пипер подскача в ръцете му. Искане да му каже да престане, защото я изнервя (също като черната му сянка на стената, като сърцето ѝ, което внезапно ускорява ритъма си), ала не иска да го откъсне от мислите му. В следващия миг той оставя мелничката на масата и всичко би трябвало да е съвсем нормално, но не е, понеже мелничката също хвърля сянка, която напомня издължена шахматна фигура, и на Джанет ѝ се струва, че даже трохите от

препечените филийки хвърлят сенки, само дето не знае защо тези сенки толкова я плашат. Спомня си за Чеширския котарак, който беше казал на Алиса: „Тук всички сме луди“, и изведнъж изгубва желание да узнае тъпия сън на мъжа си, както и защо се е събудил с писък като човек, получил удар. Изведнъж ѝ се приисква животът отново да стане плосък. Няма лошо, плоското е на мода, погледнете актрисите от филмите, ако се съмнявате.

„Изобщо не е необходимо да говорим за това — мисли си трескаво тя. Да, именно трескаво, сякаш е обляна от горещи вълни, свързани с климактериума, само дето тези симптоми отшумяха още преди три-четири години. — Не, въобще не се налага да говорим за това, все пак е събота сутринта и не се налага да говорим за каквото и да било.“

Понечва да му каже, че всъщност е точно обратното: споделиш ли съня си, винаги се сбъдва, ала вече е твърде късно. Харви вече разказва кошмара си и на нея ѝ хрумва, че вероятно това е наказанието ѝ за мисълта, че животът е плосък и безцветен. Всъщност животът е като онази песен на „Джетро Тъл“, релефен и ярък като тухла, как изобщо можа да си помисли друго?

— Сънувах, че е сутрин и слизам в кухнята — казва съпругът ѝ. — Събота сутрин като тази, само че ти още не беше станала.

— Събота винаги ставам преди теб — отбелязва Джанет.

— Знам, но това е сън — отвърща търпеливо Харви и тя забелязва белите косъмчета от вътрешната страна на бедрата му, там, където мускулите са се отпуснали и увиснали. Навремето той играеше тенис, ала тези дни безвъзвратно са отминали. В главата ѝ проблясва мисъл, изпълнена с нетипична за нея злоба: „Рано или късно ще получиш сърдечен удар, човече, и това ще те довърши. И кой знае, току-виж са ти пуснали некрологче в «Таймс», но ако същия ден се спомине някоя второстепенна киноактриса или позабравена балерина от четирийсетте, изобщо няма да те споменат.“

— Всичко друго си беше като сега — продължава Харви. — Мисълта ми е, че слънцето грееше през прозореца. — Той вдига ръка и прашинките над главата му се стрелват в различни посоки, а Джанет едва сдържа желанието си да му кресне да не прави така. — Загледах се в сянката си на пода и си казах, че никога досега не ми е изглеждала толкова ярка и релефна. — Харви се усмихва и тя забелязва колко са

напукани устните му. — *Ярка* е странно прилагателно за сянка, нали? Както и *релефна*.

— Харви...

— Отидох до прозореца и погледнах навън. Отстрани на волвото на семейство Фридман се виждаше вдлъбнатина. Не знам как, но разбрах, че Франк се е напил. Напил се е в „Кратуната“ и е блъснал някого по пътя към къщи.

Изведнъж ѝ се струва, че ще припадне. Със собствените си очи видя вдлъбнатината върху колата на Франк Фридман, когато излезе за вестника (пощальонът още не го бе донесъл). Тогава в главата ѝ изплува същата мисъл — че Франк е блъснал някого. Как ли изглеждаше пострадалият?

Ами ако и Харви бе видял вдлъбнатината и по някаква неизвестна причина я баламосваше? Нищо чудно — прозорците на стаята за гости, където спеше, гледаха към улицата... Обаче Харви не беше такъв човек и „баламосването“ не фигурираше в списъка с любимите му занимания.

Сърцето ѝ забързва ударите си, по шията и челото ѝ избиват капчици пот. Има лошо предчувствие. Защо това да се случва тъкмо сега? Тъкмо сега, когато светът е тъй притихнал и спокоен? „Ако сама си го изпросих, съжалявам. Нека всичко си е постарому!“

— Отидох до хладилника — продължава Харви — и надзърнах вътре. Видях пълнени яйца, покрити с фолио. Много се зарадвах — исках да обядвам в седем сутринта!

Той се усмихва. Джанет — тоест Джакс — поглежда в тенджерата, останала в мивката. Вътре още се мъдри едно твърдо сварено яйце. Другите са обелени и разрязани на две, жълтъците са извадени. Стоят в купа точно до сушилнята за чинии. Зад купата има бурканче с майонеза. За обяд възнамеряваше да приготви пълнени яйца и салата от маруля.

— Не искам да слушам повече — казва тя, но толкова тихо, че едва чува собствения си глас. Струва ѝ се, че не може да направи и две крачки. Мускулите ѝ са отпуснати, краката ѝ треперят, както биха треперили краката на Харви, ако се опиташе да играе тенис.

— Прииска ми се да изям едно яйце — отново подхваща съпругът ѝ, — но си казах, че сигурно ще ми се скараш. В този момент звънна телефонът. Втурнах се към него, понеже не ми се щеше да те

събуди... и сега започва най-страшното. Искаш ли да чуеш най-страшното?

„Не — мисли си тя, — не желая да чуя най-страшното“ В същото време обаче ѝ се иска, защото всички искат да чуят най-страшното, тук всички сме луди, а майка ѝ наистина казваше, че ако споделиш съня си, той няма да се сбъдне, което означаваше да разказваш кошмарите си и да пазиш в тайна хубавите си сънища, да ги къташ като зъбчета под възглавницата си.

Имат три дъщери. Едната — неуморимата мъжемелачка Джена — живее наблизо на същата улица. След като научи, че едната от близначките на Джордж У. Буш носи същото име като нея, предпочита да я наричат Джен.

Три дъщери, а това означава куп зъбчета под купища възглавници, куп притеснения покрай всички онези непознати мъже, които първо ти предлагат близалка, после — да те повозят, и съответно куп предпазни мерки... На Джанет не ѝ остава нищо друго, освен да се надява, че майка ѝ е била права — че споделянето на кошмара е като забиване на ясенов кол в сърцето на вампира.

— Вдигнах слушалката — додава Харви. — Обаждаше се Триша.

Триша е най-голямата им дъщеря, която се увеличаваше по Худини и Блекстоун^[2], преди да започне да се увеличава по съседските момчета.

— Отначало каза само тате, но аз веднага я познах. Нали разбираш какво имам предвид?

Да. Прекрасно разбира как винаги познаваш детето си още от първата думичка... поне до момента, в който порасне, напусне те и стане дете на другиго.

— Казах ѝ: „Здрасти, Триш, защо звъниш толкова рано? Майка ти още спи.“ Отначало не ми отговори и даже си помислих, че връзката се е разпаднала, но после чух шепот... и скимтене. Не думи, а части от думи. Сякаш се мъчеше да ми каже нещо, ала не ѝ достигаше въздух. Мисля, че тогава се поддадох на страха.

Доста късничко, драги. Джанет — или Джакс от театралния кръжок, Джакс, която умееше да се целува, като пуска език, Джакс, която пушеше „Житан“ и обожаваше шотовете с текила — се поддаде на страха още когато мъжът ѝ спомена вдлъбнатината в съседското волво. Внезапно се сеца за телефонния разговор с приятелката си Хана отпреди седмица — от онези разговори, които завършваха със

страховити истории за болни от Алцхаймер. Хана беше в града, а Джанет се бе сгушила на канапенцето под прозореца и съзерцаваше двора, засаден с дървета и храсти, които причиняваха алергията ѝ. По някое време бяха подхванали темата за Люси Фридман и Франк, ала коя от двете бе произнесла значимата фраза? Коя от двете бе подхвърлила: „Ако не престане да кара пиян, съвсем скоро ще убие някого“?

— После Триша каза нещо като „пица“ или „полица“, но аз разбрах, че изяжда... може ли да се каже така... някои букви и всъщност иска да каже „полиция“, ето защо я попитах каква полиция, защо намесваш полицията в разговора ни? Седнах ей-там — той посочва табуретката, която наричаха „телефонното столче“, — но Триша млъкна. Когато заговори отново, чух онзи шепот и някакви неясни полудуми... Помня, че се ядосах и си казах: „Типично за нея, кралицата на мелодрамата“, ала тъкмо тогава чух в слушалката думата „номер“, произнесена с кристална яснота. И изведнъж разбрах — както бях разбрал, че иска да каже „полиция“, — че са ѝ се обадили от полицейския участък, понеже нямат нашия номер.

Джанет кимва машинално. Бяха отписали номера си от указателя, понеже журналистите непрекъснато звъняха на Харви покрай скандала с „Енрон“^[3]. И то по време на вечерята. Не защото той имаше нещо общо с въпросната фирма, а понеже беше специалист по големите енергийни компании. Дори бе участвал в президентска комисия преди няколко години, когато Клинтън беше върховен жрец и (поне по скромното ѝ мнение) светът бе по-хубаво и безопасно място. И въпреки че Харви имаше доста черти, които напоследък тя ненавиждаше, в малкия му пръст се съдържаше повече почтеност, отколкото във всички онези мошеници от „Енрон“, взети заедно.

Нима полицаите нямаха начини да се свържат с подобни номера? Не и ако бързаха да научат нещо или спешно да съобщят някаква новина... Освен това сънищата не се подчиняват на логиката, нали? Сънищата са стихове от подсъзнанието.

Джанет усеща, че не я свърта на едно място, затова отива до вратата на кухнята и се заглежда в окъпаната от слънцето Сюинг Лейн — нейната малка „американска мечта“. Колко тиха е юнската утрин и как блещукат капките роса по тревата! Сърцето ѝ обаче бие като обезумяло, потта се стича по лицето ѝ и тя иска да му каже да спре, да

престане да разказва ужасния си сън. Искане да му напомни, че Джена живее наблизко — Джен, която работи във „Видео Стоп“ и твърде често се отбива в „Кратуната“, за да пие в компанията на типове като Франк Фридман, който спокойно може да ѝ е баща. И което несъмнено подсилва привличането.

— Шепне, заваля думите... — казва Харви. — После чух „убита“ и разбрах, че едно от момичетата е мъртво. Просто го разбрах. Не беше Триша, понеже все пак говорех с нея, което означаваше, че е или Джена, или Стефани. Сърцето ми се сви! Седях си ей-там, на телефонното столче, и си мислех коя ли от двете бих предпочел да е мъртва, после изведнъж закреших на Триша: „Каж ми коя! За бога, Триш, кажи ми коя е!“ В този момент истинският свят започна да се процежда в съня ми... доколкото понятието „истински свят“ изобщо съществува...

Харви тихичко се засмива и на ярката сутрешна светлина Джанет вижда червено петно във вдлъбнатината на колата на съседите. В средата на петното се вижда нещо черно — вероятно кал, но, кой знае, може и да е коса. В съзнанието ѝ изплува Франк — твърде пиан, за да уцели алеята (камо ли гаража), главата му е наведена, дишането му наподобява сумтене... Да живее бикът!^[4]

— Тогава осъзнах, че съм си в леглото... но не успях да разпозная веднага този дебел глас, който изобщо не приличаше на моя. „Жи-и-и оя е!“ — повтаряше гласът. — „Жи-и-и оя е, Иш!“

Каж ми коя е. Каж ми коя е, Триш.

Харви млъква и потъва в мислите си. Съсредоточава се. Прашинките танцуват около лицето му, тениската му е ослепително бяла — тениска от реклама за перилен препарат.

— Очаквах всеки момент да нахълташ в стаята и да попиташ какво се е случило — прошепва най-накрая. — Лежах, треперейки като лист, и непрекъснато си повтарях, че е само сън. Дяволски реалистичен, но все пак сън.

Той отново млъква, явно обмисля следващата си фраза, без да осъзнава, че жена му вече не го слуша.

Някогашната Джакс напруга цялата си воля, за да си внуши, че червеното петно не е от кръв, а просто долният слой боя. Подсъзнанието ѝ също хищно се вкопчва в тази мисъл.

— Невероятно е как въображението ни може да ни наплаши, нали? — проговаря отново Харви. — Предполагам, че така поетите — най-великите поети — „виждат“ творбите си. Всеки детайл беше толкова ясен, толкова отчетлив...

Млъква и кухнята — това царство на слънчевите лъчи и танцуващите пращинки — отново се потапя в тишина. Навън светът сякаш е на режим „пауза“. Джанет поглежда волвото от другата страна на улицата — струва ѝ се, че пулсира, ярко и релефно като тухла. В този момент телефонът извънхва и тя би изпищяла, ала не може да си поеме дъх; иска ѝ се да си запуши ушите, ала не може да вдигне ръце. Чува как Харви се изправя и отива да вдигне слушалката, а телефонът извънхва още веднъж... и още веднъж.

„Грешка е — мисли си тя. — Сбъркали са номера. Няма как да е другояче, защото сънищата не се сбъдват, ако ги споделиш.“

Харви казва в слушалката:

— Ало?

---

[1] Комедия от 1994 година, заснета по разказите на Хал Роуч. — Б.пр. ↑

[2] Хари Блекстоун (1885–1965) е един от най-оригиналните илюзионисти след Худини. — Б.пр. ↑

[3] Енергийна компания, известна като „отличникът на Уолстрийт“ преди фалита си през 2001 година. Колапсът ѝ струва на акционерите ѝ над 60 милиарда долара, около 6000 служители остават без работа, а 2 милиарда долара изгарят в пенсионните фондове. Оттогава насетне названието ѝ се превръща в синоним на корпоративна измама и корупция. — Б.пр. ↑

[4] Препратка към романа на Кинг „Роуз Мадър“. — Б.пр. ↑

ПИШ-СТОП

Предполагаше, че някъде между Джаксънвил и Сарасота бе изпълнил трика на Кларк Кент, който се преоблича в телефонна кабина и се превръща в Супермен, но не беше сигурен точно къде и кога се беше случило. Значи преобразуването не е било бог знае колко драматично. Всъщност имаше ли значение?

Понякога си казваше, че отговорът е отрицателен, че тази история с Рик Хардин и Джон Дикстра е превзета измишльотина, чиста проба рекламен трик като на Арчибалд Блогърт (или както там беше истинското му име), снимал се под името Кари Грант, или на Ивън Хънтър (роден Салваторе някой си), прославил се като Ед Макбейн. Тези хора го бяха вдъхновявали... заедно с Доналд Уестлейк, публикуващ брутални криминалета под псевдонима Ричард Старк, и К. К. Константин, който всъщност беше... е, май никой не знаеше, нали? Същият бе случаят и с тайнствения господин Бенет Травен, написал „Съкровището на Сиера Мадре“. Никой не знаеше кой е той и тъкмо това беше най-интересното.

Име, име... какво всъщност означава едно име?

Например кой бе той по време на пътуванията си обратно до Сарасота? Несъмнено беше Хардин, когато излезе от „Гърне със злато“ в Джаксънвил, и Дикстра, когато влезе в къщата си досами канал на Макинтош Роуд. Но кой беше на шосе №71, докато профучаваше от град в град под ярките светлини? Хардин? Дикстра? Нито един от двамата? Имаше ли вълшебен миг, в който литературният върколак, изкарващ големите мангизи, се бе превърнал в безобиден преподавател по английски език, специализирал се в творчеството на американските поети и романисти от двайсети век? Имаше ли значение, след като беше начисто с Бог, данъчните и малцината колежански спортистчета, които от дъжд на вятър се записваха на някой от двата му курса?

Южно от Окала вече нямаше значение. Интересуваше го само пълният му до пръсване пикочен мехур. Беше превишил обичайния си лимит с две (или може би три) бири в бара и сега бе настроил

автопилота на ягуара си на сто километра в час, понеже никак не му се искаше да види някоя патрулка в огледалото за обратно виждане. Колата беше купена с парите от книгите на Хардин, ала през повечето време той беше Джон Андрю Дикстра и именно това име щяха да видят ченгетата от Флорида в шофьорската му книжка. И въпреки че Хардин бе обръщал бирите в бара, Дикстра щеше да духа за алкохол. Като нищо щяха да го спрат — беше четвъртък, всички северняци се бяха върнали по домовете си в Мичиган и през тази юнска вечер ягуарът му беше единствената кола на магистралата.

Обаче имаше един фундаментален проблем, свързан с бирата, който рано или късно всеки идиот осъзнаваше — че всъщност не я купуваш, а само я вземаш под наем. За щастие на десетина километра от Окала имаше място за почивка с мотел и тоалетна, където щеше да се облекчи.

И все пак... кой бе всъщност?

Несъмнено именно Джон Дикстра бе пристигнал в Сарасота преди шестнайсет години и през 1990 именно той започна да преподава английска литература във флоридския университет. През 1994 той реши да се откаже от летните курсове, за да се пробва да напише криминален роман. Идеята не беше негова. Литературният му агент в Ню Йорк може и да не беше от най-големите риби, но пък бе достатъчно честен и предприемчив, за да продаде четири от разказите на новия си клиент (подписани с името Дикстра) на различни списания. Казваше се Джак Голдън и макар да не пестеше хвалби за разказите, отбеляза, че получените хонорари са „пари за семки и бонбонки“. Пак той заяви, че всяко от публикуваните произведения има „първокласна повествователна линия“ (Джони предположи, че така литературните агенти наричат сюжета). Накрая му предложи да напише трилър от сто хиляди думи, който би могъл, както сам се изрази, да му донесе четирийсет-петдесет хиляди долара.

„Напиши го през лятото, стига да си освободиш нужното време — писа на Дикстра. (Тогава още не бяха минали на телефонни разговори и съобщения по факса.) Хонорарът ти ще е двойно по-голям от сумата, която заработваш с летните курсове в университета. Ако смяташ да се пробваш, драги, сега е моментът, преди да се ожениш и покрай вас да защъкат две-три хлапета.“

Тъкмо тогава на хоризонта не се мержелееше потенциална съпруга (както, впрочем, и сега) и Дикстра схвана мисълта на агента — като остарее човек, по-трудно рискува. Пък и жената и децата не бяха единствените окови. Например кредитните карти полепваха като рапани по кораба на живота и осезаемо забавяха хода му. Те създаваха измамна сигурност.

И тъй, когато през януари 1994 дойде моментът да поднови летния си договор, той го върна неподписан с обяснителна бележка: *„Това лято възнамерявам да напиша роман.“* Отговорът на Еди Уосърман бе дружески, ала строг: *„Чудесно, Джони, но не ти гарантирам, че мястото ти ще се пази. Шефът не обича да му отказват.“*

Дикстра се позамисли, но за кратко. Вече имаше идея за бъдещия си роман. Нещо повече — имаше и *герой*. Героят, наречен Псето, благодарение на когото той щеше да си купи и ягуара, и къщата на Макинтош Роуд, чакаше да бъде роден... Бог да благослови сърцето му на убиец.

* * *

Под светлината на фаровете проблесна пътен знак — бяла стрелка на син фон. Отляво имаше отбивка. Обляната в ярки светлини магистрала приличаше на снимачна площадка. Той включи левия мигач, намали скоростта до шейсет километра и напусна междущатския път.

Не след дълго шосето отново се разклони; камионите и караваните завиваха надясно, а пичовете с ягуари продължаваха направо. На петдесетина метра зад разклона го очакваше крайпътният заслон — ниска постройка, изградена от бежови циментови блокчета. В тази нощ и тя изглеждаше като странен декор. За какво ли биха я използвали в някой филм? За команден център ли? Нищо чудно. Команден център за ракети с далечен обсег сред дивата пустош, чийто началник страда от прогресиращо психично заболяване. Навсякъде му се привиждат руснаци, струва му се, че иззад всеки дънер дебне руснак... не, терористи от Ал Кайда, понеже са по-актуални. Напоследък руснаците не са предишните злодеи; сега само търгуват с

наркотици и малолетни курви. Всъщност руснаците не са важни — в крайна сметка те са плод на въображението му, въпреки това ръцете го сърбят да натисне червения бутон и...

Неудържимото желание да се изпикае временно обуздава развихрилото му се въображение. Освен това в тази история няма място за Псето. Псето си беше градски воин, както Дикстра сам бе заявил в бара по-рано същата вечер. Готина фраза, а? Същевременно идеята за лудия военен не беше за изхвърляне. Симпатията е... подчинените му го обичат... и отстрани изглежда абсолютно нормален...

На паркинга имаше само една кола, което не беше изненадващо предвид късния час. Щом доближи, видя, че е крайслер „ПТ Крузър“ — автомобилът, който винаги предизвикваше у него насмешка, защото му напомняше гангстерска кола от трийсетте.

Паркира на шест-седем метра от него, изключи двигателя и огледа паркинга, преди да слезе от колата. Не спираше тук за пръв път и никога нямаше да забрави случая, когато зърна голям тронав алигатор да пълзи по асфалта. Влечугото приличаше на застаряващ шишкав бизнесмен, запътил се за важна среща, и хем го изплаши, хем го удиви. Сега обаче нямаше подобни заплахи и след като слезе, той с небрежен жест насочи дистанционното към колата и натисна бутона. Ягуарът послушно изписука, намигна му с фарове и за миг писателят видя сянката си на асфалта... но чия ли беше тя? На Дикстра или на Хардин?

„На Джон Дикстра — каза си той. — Хардин го няма — остана на около шейсет-седемдесет километра назад.“ Обаче си изкара страхотно и произнесе блестяща (и доста забавна) реч на презентацията след вечерята. Завърши с обещанието да изпрати Псето при всеки, който не внесе щедра благотворителна лепта в полза на организацията, издаваща аудиокниги и статии за незрящите студенти.

Закрачи към постройката, токовете на каубойските му боти потракваха по асфалта. Джон Дикстра за нищо на света не би се появил пред публика с избелели дънки и каубойски боти, особено ако му предстоеше да държи реч, ала Хардин бе замесен от друго тесто. За разлика от стеснителния университетски преподавател на него изобщо не му пукаше какво ще си кажат околните.

Вляво беше дамската тоалетна, вдясно — мъжката, по средата имаше нещо като старовремска веранда, където човек можеше да намери куп рекламни брошури с туристическите атракции на Централна и Южна Флорида. Естествено имаше и автомати за закуски и безалкохолни напитки, а архаичният апарат за продажба на пътни карти приемаше само петачета. От двете страни на входа бяха залепени плакати със снимките на изчезнали деца, които изпълниха Дикстра с ужас. Колко ли от тези деца, запита се той, бяха погребани във влажната песъчлива почва, или бяха изядени от алигаторите? И колко бяха пораснали дотолкова, за да разберат, че бездомниците, които търгуваха с плътта им и от време на време сами блудстваха с тях, всъщност са техните майки и бащи? Гледаше със свито сърце откритите им невинни лица, под които бяха изписани абсурдните суми, предлагани като възнаграждение — 10 000, 20 000, 50 000 и дори 100 000 долара (за усмихнатото, изчезнало през 1980 година русо момиченце; сега би трябвало да бъде млада жена, ако беше жива... ала по всяка вероятност не беше). Имаше и табелка, предупреждаваща, че престоят над един час е забранен.

„Кой ли би искал да се застоява тук?“ — помисли си той и се заслуша в шепота на среднощния ветрец в листата на палмите. Някой психар, ето кой. Човек, за когото червеният бутон става все по-привлекателен, докато месеците и годините профучават край него като ръмжащи по магистралата грамадни камиони.

Обърна се към мъжката тоалетна и се вкамени. Някаква жена зад него, чийто глас прозвуча плашещо близо, подвикна:

— Недей, Лий. Недей, скъпи, моля те!

Плесница, последвана от приглушено тупване. Бе повече от ясно, че става дума за побой. В съзнанието му изникна ясен образ, сякаш видя отпечатъка от длан на бузата на жената, как главата ѝ се удря в бежовата стена и косата ѝ (руса? черна?) донякъде омекотява удара. Жената заплака. Под силната светлина на неоновите лампи той видя, че целият е настръхнал. Прехапа долната си устна.

— Мръсна курва.

Гласът на Лий беше равен и в същото време безпardonен. Въпреки че думите бяха произнесени ясно и отчетливо, Дикстра веднага разбра, че мъжът е пиан. Може би защото често беше слушал подобни гласове — в парковете, на карнавалите, в мотелите, където

стените са толкова тънки, че когато се спусне нощта и затворят баровете, чуваш всяка дума на съседите си. Репликите на жената в този разговор (ако изобщо можеше да се нарече разговор) също не звучаха трезво, ала доминиращата емоция в тях беше страхът.

Дикстра стоеше пред входа на мъжката тоалетна, обърнал гръб на дамската. Стоеше в сенките, а от двете му страни снимките на изчезналите деца шумоляха под вятъра като палмови листа. Стоеше неподвижно, чакаше и се надяваше, че случващото се в женската тоалетна няма да има продължение. Обаче имаше. Изневиделица в главата му изплува текст от едно кънтрипарче: „Щом ми просветна, че хич не ме бива, вече бях твърде богат, че да си кажа: Стига.“

Последва още един шамар и нов изблик на плач. Секунда по-късно мъжът отново затвори и този път си пролича, че не само е пиан, но и необразован. Дикстра изведнъж осъзна, че знае много неща за този тип — че винаги е сядал най-отзад в часовете по литература в гимназията; че щом се прибере вкъщи, пие млякото направо от кутията; че са го изритали от колежа на втората или третата година и че професията му изисква да носи ръкавици и да държи макетно ножче в задния си джоб. По принцип не биваше да прави подобни смели обобщения — все едно да кажеш, че всички афроамериканци притежават вродено чувство за ритъм, или че всички италианци плачат, когато ходят на опера, но в единайсет часа тази вечер, заобиколен от обявите за изчезнали деца (незнайно защо печатани все на розова хартия, сякаш това бе цветът на издирваните), Дикстра знаеше, че предположенията му са верни.

— Мръсна малка курва.

„Има лунички — помисли си той. — И бързо се сдобива с тен. Тогава изглежда обиден на целия свят и обикновено наистина е така. Има ли пари, пие мексикански ликьор с аромат на кафе, обаче най-често порка...“

— Моля те, Лий, недей... — простена жената и Дикстра си помисли: „Не правете така, госпожо! Не виждате ли, че така само влошавате положението си? Не разбирате ли, че като гледа как ви текат сополите, той озверява още повече?“ — Не ме бий повече, не ми е д...

Фрас!

Ударът бе последван от поредното тупване и кратък хлип, напомнящ кучешко скимтене. Типът с крайслера отново я бе зашлевил

с такава сила, че главата ѝ отскочи от бежовата стена на тоалетната. Какъв беше онзи стар виц? „Защо всяка година в Америка има над триста хиляди случая на домашно насилие? *Защото... не слушат... мамка им мръсна!*“

— Шибана курва. — Явно тези две думи бяха за Лий като Светото писание. Откъс от Второто послание към Алкохолианите. А най-ужасното беше липсата на емоции в гласа му. По-добре да изпитваше гняв. Гневът му щеше да е по-безопасен за тази жена. Гневът беше като пари, възпламеняващи се от най-малката искрица и моментално изгарящи без следа, но този тип изглеждаше... вманиачен. Нямаше да я удари отново, после да ѝ се извини... плачейки заедно с нея. Случвало се беше преди, но не и тази нощ. Тази нощ той щеше да се забавлява дълго-дълго с нея. Помогни ми, дево свята, да спечеля в играта.

„Какво да направя? Каква е ролята ми в тази история? Изобщо отредена ли ми е някаква роля?“

Едно беше сигурно — нямаше да влезе в мъжката тоалетна и да се отдаде на блаженото облекчаване на мехура си; тестисите му бяха като две твърди камъчета, боляха го не само бъбреците, а и гърбът и бедрата. Сърцето му беше като жребец, препускащ в тръс, вероятно щеше да се впусне в галоп при следващия удар. Навярно щеше да мине поне час, преди да може да се изпикае (въпреки препълнения си мехур), дори тогава облекчаването щеше да е бавно и болезнено. О, Господи, как му се искаше този час вече да е изтекъл и да се намира на стотина километра от това място!

„Какво ще правиш, ако отново я удари?“

И още един въпрос: какво би сторил, ако жената побегне, а господин „ПТ Крузър“ се втурне подире ѝ? Изходът от женската тоалетна беше само един и Джон Дикстра го препречваше. Джон Дикстра с каубойските боти на Рик Хардин, обути специално за срещата в Джаксънвил, където авторите на трилъри и криминалета (сред които имаше и доста шишкави лелки с пастелни костюми) се събираха веднъж на две седмици, за да си побъбрят за писане, агенти и продажби, както и да поклюкарстват един за друг.

— Лий-Лий, не ме бий, моля те! Моля те, не ме бий. Ще нараниш бебето.

Лий-Лий. Мили божже!

Ето ти още един проблем: бебе. „Ще нараниш бебето.“ Добре дошъл в шибания риалити канал!

Изведнъж му се стори, че галопиращото му сърце пропада. Имаше чувството, че стои в нишата между мъжката и дамската тоалетна поне от четирийсет минути, обаче като си погледна часовника, с удивление установи, че от момента на първия удар бяха минали не повече от четирийсет секунди. Явно всичко се дължеше на субективната природа на времето и светкавичните мисловни връзки, които мозъкът правеше под въздействието на екстремни ситуации. Много пъти беше писал за това, подобно на повечето автори на съспенс и крими. Следващия път в Джаксънвил щеше да говори на тази тема и непременно щеше да спомене и неприятния инцидент. Как си беше казал: „Второто послание към Алкохолианите.“ Е, навярно темата щеше да се окаже малко мрачна за колегите му по перо, но пък...

Мислите му бяха прекъснати от истинска буря от удари. Лий-Лий се беше развихрил. Дикстра се заслуша в характерните звуци с потреса на човек, внезапно осъзнал, че чутото ще се вреже завинаги в паметта му; че това не е саундтракът към някой филм, а приглушени звуци като от удари на юмрук в пухена възглавница. Жената първо извика от изненада, после от болка, накрая заскимтя. Дикстра се замисли за всички клипове против домашното насилие. В нито един не се споменаваха как можеш да чуваш шепота на палмите с едното си ухо (плюс шумоленето на обявите за изчезналите деца) и воплите на болка и страх с другото.

Прошумоляха стъпки и той разбра, че Лий (Лий-Лий, така го бе нарекла жената, сякаш гальовното ѝ обръщение можеше да го успокои) се приближава. Също като Рик Хардин и той носеше боти. Хората като него харесваха грубите и стабилни обувки. А жертвата му... тя беше с бели маратонки. Беше сигурен.

— Кучка, шибана кучка, видях те как приказваш с него, как си пъчиш циците, мръсна курво...

— Не, Лий-Лий, изобщо не съм...

Още един удар. После хрипливо кашляне (не се знаеше кой се задавя — мъжът или жената). Повръщане. Утре чистачът щеше да открие засъхващия бълвоч на пода и по стената, обаче Лий и приятелката му (или съпругата му) отдавна щяха да са далеч оттук. И

докато за чистача бълвочът щеше да е просто поредната мръсотия, съпътстваща монотонното му ежедневие, то какво се очакваше от Джон Дикстра? Стискаше ли му да се намеси? Може би Лий щеше да я шамароса още веднъж-дваж и цялата дандания да приключи, но ако някой външен човек се опита да му попречи, то...

„Може да убие и двама ни.“

Обаче...

„Бебето. Недей, ще нараниш бебето.“

Дикстра стисна юмруци и си помисли: „Проклетият риалити канал!“

Жената продължаваше да повръща.

— Стига, Елън.

— Не мога!

— Не можеш? Ами ще ти помогна. Шибана... курва!

Думата „курва“ бе придружена с поредния удар. Сърцето на Дикстра пропадна още по-надолу. Скоро щеше да затупти в корема му. Ех, да можеше да се превърне в Псето! Би могло да се случи в някой негов роман, даже беше мислил над тази идея, преди да допусне фаталната грешка да спре тук. И ако това не беше прословутата „писателска интуиция“ описана във всички ръководства по творческо писане, здраве му кажи.

Да, ще се превърне в своя герой — професионалният убиец, ще нахълта в дамската тоалетна, ще тегли един здрав бой на Лий-Лий и ще продължи пътя си.

Жената отново повърна. Звукът проряза слуха му като трещене на каменотрошачка и Дикстра разбра, че няма да се превърне в Псето. Псето беше художествена измислица, докато онова, което се случваше под носа му, бе неумолимата реалност.

— А се издрайфа пак, а ще те смеля от бой! — В гласа на Лий вече се долавяше смъртоносна заплахата. Да, този път като нищо щеше да стигне докрай.

„Ще свидетелствам в съда и когато ме попитат какво съм направил, за да предотвратя побоя, ще отвърна: «Нищо.» Ще кажа, че съм подслушвал. Че съм запомнял. Че съм бил свидетел. А после ще добавя, че именно с това се занимават авторите на книги, когато не пишат.“

Хрумна му да изтича обратно до ягуара и да се обади на щатската полиция. Номерът беше 99 и го пишеше на всички крайпътни табели, разположени през петнайсетина километра. „ПРИ ИНЦИДЕНТ НАБЕРЕТЕ *99 НА МОБИЛНИЯ СИ ТЕЛЕФОН.“ Само дето ченгетата никога не бяха наблизко, когато ти трябваша. Нищо чудно, най-близкият полицаи се намираше в Брейдънтън или Айбър Сити и докато пристигнеше, кървавото шоу отдавна щеше да е свършило.

От дамската тоалетна се разнесе сподадено хълцане. Очевидно жената разбираше не по-зле от Дикстра, че повърне ли още веднъж, Лий ще ѝ види сметката. А дори и да арестуваха насилника, какво щеше да последва? Непредумишлено убийство. След петнайсет месеца щеше да е навън и да сваля сестричката на жертвата си.

„Върни се при колата, Джон. Седни зад волана и се пръждосвай колкото се може по-бързо оттук. И гледай да си внушиш, че това никога не се е случвало. Няколко дни избягвай да четеш вестници и да гледаш местните новини. Ще видиш, че ще проработи. Хайде, размърдай се. Ти си писател, а не бияч. Висок си един и седемдесет и три, тежиш осемдесет и един килограма, имаш проблеми с рамото и само можеш да влошиш още повече шибаната ситуация. Качи се в ягуара и нека Господ се погрижи за жените като Елън.“

Понечи да се отдалечи, ала му хрумна нещо.

Псето си беше чиста проба художествена измислица, обаче Рик Хардин не беше.

* * *

Елън Уитлоу от Нокомис падна в тоалетната; полата ѝ се запретна над бедрата като на курва. Лий понечи да я сграбчи за ушите и да ѝ заблъска главата в стената. Беше му дошло до гуша. Крайно време беше да ѝ даде незабравим урок.

Тези мисли изникнаха в главата му почти едновременно и без логическа връзка помежду им. В съзнанието му сякаш се бе спуснала тъмnochервена пелена. А около нея — над нея, под нея и отстрани — звучеше нечий мелодичен глас. Приличаше малко на гласа на Стивън Тайлър от групата „Аеросмит“: *„Ти не си ми вече гадже, не, не си ми*

вече гадже, как можа да го направиш, курво мръсна, ще пострадаш...”

Лий направи три крачки към нея, в същия миг тишината бе нарушена от автомобилен клаксон. Звучеше съвсем наблизо и объркваше вътрешния му ритъм, разбивайки на пух и прах концентрацията му: „БИЙП! БИЙП! БИЙП! БИЙП!“

„Автомобилна аларма“ — каза си и отмести поглед от входа на тоалетната към свитата на пода жена. Юмруците му се свиваха и отпускаха, издавайки колебанието му. Най-накрая изпъна показалец към жената. Нокътят му беше дълъг и мръсен.

— Само мръдни и си мъртва, кучко — изръмжа и се обърна към вратата.

В клозета беше доста светло, както и на паркинга, но пространството между двете крила тънеше в мрак. За миг сякаш ослепя, после нещо го блъсна в гърба, принуждавайки го да направи няколко залитащи крачки, след което се спъна в нещо друго — подложен крак — и се просна на циментовия под.

Нападателят го ритна в бедрото (предизвиквайки болезнено схващане на целия мускул), после в задника. Лий понечи да се изправи... Някой процеди:

— Не си го и помисляй, Лий. Държа щанга. Не мърдай, иначе ще ти смажа главата.

Лий остана да лежи по корем и с протегнати ръце.

— Излез, Елън — каза непознатият. — Нямаме време за губене. Излез веднага.

Никакъв отговор. После мръсницата попита с треперещ глас:

— Не сте го наранили, нали? Нали не сте го наранили?

— Нищо му няма, но ако не излезеш веднага, лошо му се пише!

— Пауза. — И вината ще е само твоя!

Алармата продължаваше да оглася околността с монотонното си бибиПКане.

Лий се опита да обърна глава и гърбът му тутакси бе прорязан от силна болка. С какво ли го беше халосал този копелдак? Щанга ли беше казал? Не можеше да се сети.

Непознатият отново го ритна отзад. Лий извика и допря лице в циментовия под.

— Излизай, госпожице, или ще му разбия черепа! Вече нямам избор!

Този път курвата говореше от по-наблизо. Гласът ѝ продължаваше да трепери, но в тона ѝ вече се усещаше и възмущение.

— Защо го направихте? Не трябваше да се...

— Извиках полиция — заяви човекът зад него. — Патрулната ще бъде тук до десетина минути. Господин Лий-Лий, ключовете за колата у теб ли са или у нея?

Лий се замисли.

— В нея са. Каза, че съм прекалено пиян, за да карам.

— Чудесно. Елън, качвай се в колата и дай газ. Карай само направо до Лейк Сити и ако Господ ти е дал достатъчно акъл, няма да спреш и там.

— Няма да го оставя с вас! — извика гневно жената. — Не и докато държите тази щанга!

— Напротив, ще го оставиш. Ако не тръгнеш веднага, той остава без глава.

— Изрод!

Мъжът се засмя и смехът му изплаши Лий повече от всичко досега.

— Ще броя до трийсет. Ако дотогава не си подкарала на юг, ще си поиграя на голф с главата му.

— Не можете да...

— Тръгвай, Ели. Послушай го!

— Е, сама го чу. Любимият ти каза да се разкараш. Ако искаш утре вечер да те довърши, и то заедно с бебето — супер. Тогава няма да съм наоколо. Сега обаче съм тук, така че си *закарай тъпия задник до колата!*

Това беше заповед на разбираем за нея език. Лий видя как обутите ѝ в сандали крака бавно взеха да се отдалечават. Онзи, който го беше халосал, започна да брои на глас:

— Едно, две, три, четири...

— Побързай, мамка му! — кресна Лий и бе възнаграден с поредния ритник в задника. Ударът не беше толкова силен, ала пак го заболя. Алармата не спираше да разпръсква дразнещото си „БИЙП“. — *Закарай тъпия си гъз до шибаната кола!*

Тя се затича. Сянката ѝ се носеше подире ѝ. Непознатият преброи до дваисет, когато старичкият двигател на крайслера заработи, и стигна до трийсет, когато Лий зърна стоповете на излизащата от паркинга кола. Затаи дъх и зачака следващия удар, ала за негово облекчение удар не последва.

Постепенно ръмженето на двигателя затихна и мъжът с щангата попита:

— Е, какво да те правя сега?

Лий бе готов да се обзаложи, че в тона на непознатия се долавя искрено недоумение.

— Не ме бийте — замоли той. — Само не ме бийте, господине.

* * *

Щом задните светлини на крайслера се изгубиха в мрака, Хардин прехвърли щангата в другата си ръка. Дланите му се бяха изпотили и за малко щеше да я изпусне. Тогава щеше да стане лошо. Издрънчеше ли на пода, Лий като нищо щеше да се възползва от ситуацията. Не беше толкова як, колкото Дикстра си го представяше, обаче си беше доста опасен. И вече го беше доказал.

Особено опасен бе за бременните жени.

Не биваше да мисли за това. Позволееше ли на Лий да се изправи, събитията можеха да се развият в свършено неочаквана посока. Почувства, че Дикстра иска да се върне и да обсъдят тази и някои други теми, ала го отблъсна. Нито моментът, нито мястото бяха подходящи за един университетски преподавател.

— Е, какво да те правя сега? — попита недоумяващо.

— Не ме бийте — повтори Лий. Носеше очила. Каква изненада, а? Нито Хардин, нито Дикстра очакваха грубиянът да носи очила. — Само не ме бийте, господине.

— Измислих. — Навярно Дикстра би казал: „Хрумна ми една идея“. — Свали си очилата и ги сложи до себе си.

— Защо?

— Млъкни и действай!

Лий, който носеше избелели дънки и поразпасана отзад каубойска риза, се опита да свали очилата (с тънки метални рамки) с

дясната си ръка.

— Не с тази! С лявата.

— Защо?

— Не задавай въпроси, а действай. Свали си шибаните цайси с лявата ръка!

Лежащият на земята човек се подчини. Щом очилата се озоваха на пода, Хардин ги смачка с крак. Стъклата изхруцяха.

— Защо, бе? — извика Лий.

— А ти как мислиш? Имаш ли патлак или друго оръжие?

— Не! Божичко, не!

Хардин прецени, че онзи казва истината. Дори да имаше пистолет, навярно бе останал в жабката на колата. Макар че и това бе малко вероятно. Докато стоеше пред входа на дамската тоалетна, Дикстра си беше представял исполин с телосложение на строителен работник. Лежащият на пода човек обаче повече напомняше на счетоводител, посещаващ фитнесзалата от дъжд на вятър.

— Сега мисля да се върна в колата си — каза Хардин. — Да изключа алармата и да продължа нататък.

— Да. Точно така, защо не...

Хардин го ритна предупредително, този път по-силно от преди.

— Защо не млъкнеш, а? Помниш ли изобщо какво правеше тук?

— Давах й хубав у...

Хардин с всичка сила го изрита в бедрото. В последния момент смекчи леко удара, ала въпреки това Лий зави от болка и страх. Хардин се изненада от действието си, както и от неочакваната си решителност — без капчица колебание, без дори да се замисли. А най-силно го изненада усещането, че му е приятно. Прииска му се да повтори. Да чуе отново същия вик на болка и страх.

Колко далеч всъщност беше от Кенефения Лий, който сега се бе превърнал в Лежащия-на-пода-Лий и сенките пресичаха гърба му по диагонал? Май не много. Е, и какво от това? Тъп и досаден въпрос. Хрумна му друг, далеч по-интересен. Колко силно можеше да изрита Лий в ухото, без да го убие? Точно в ухото, ФРА-А-АС... Зачуди се какъв ли ще е звукът. Да, със сигурност щеше да му достави удоволствие — без всякакво съмнение. От друга страна, ритникът като нищо можеше да убие нещастника, ала щеше ли светът да загуби нещо от смъртта му? А и кой щеше да разбере? Елън? Майната й на Елън.

— Затваряй си човката — посъветва го. — В твой интерес е! После ще изпееш всичко на ченгетата. Какъв урок си давал и на кого.

— Защо не тръгвате? Защо не ме оставите на мира? Счупихте ми очилата, не ви ли стига?

— Не — отвърна чистосърдечно Хардин и се замисли. — И... знаеш ли какво?

Лий не посмя да гъкне.

— Ще тръгна бавно към колата си. Ако искаш, стани и ме последвай. Ще бъдем лице в лице.

— Да, бе — изсмя се кисело Лий. — Изобщо не виждам без очила.

Хардин намести своите. Вече не му се ходеше до тоалетната. Странно, нали?

— Виж се, бе! — подхвърли. — Виж се само!

Лий мълчеше, ала навярно бе доловил нещо в гласа му, защото се разтрепери под светлината на сребристата луна. И мъжът с щангата, който през целия си живот не беше влизал в бой нито веднъж — нито в колежа, нито в гимназията, нито даже в *началното* училище — разбра, че всичко е свършило. Ако Лий имаше пистолет, щеше да се опита да го застреля в гърба. Обаче нямаше. Явно Лий беше... как точно бе думата?

Съкрушен.

Старият Лий бе съкрушен.

Хрумна му нещо.

— Имам номера на шофьорската ти книжка — заяви той. — Знам и имената ви. И на двамата. Ще следя какво пишат вестниците, шибаняко.

Онзи не продума. Лежеше по корем, счупените му очила проблясваха под лунната светлина.

— Лека нощ, дрисльо.

Хардин се запъти към колата си. „Шейн^[1] с ягуар“ — мина му през ума, докато се отдалечаваше.

* * *

Стомахът му издържа десет, може би дори петнайсет минути. Достатъчно, за да включи радиото и после да реши, че му се слуша диск на Лусинда Уилямс. После пилето с картофи, което бе изял в крчмата, внезапно се устреми към гърлото му. Отби от пътя, превключи автоматичната трансмисия на ягуара в неутрално положение и се опита да слезе от колата, ала изведнъж осъзна, че няма време. Затова само отвори вратата и без да свали предпазния колан, се избълва на платното. Тресеше го, зъбите му тракаха.

Отпред проблеснаха фарове. Отначало той реши, че е полицейска кола — естествено ченгетата винаги идваха, когато вече не се нуждаеш от тях. После обаче му се стори, че автомобилът е крайслер и сякаш съвсем ясно видя как зад волана му седи Елън, а до нея е Лий-Лий. Лий-Лий с автомобилна щанга в скута си.

В крайна сметка возилото се оказа старичък додж, пълен с деца. Едно от тях с физиономия на идиотче, подаде пъпчивото си лице през спуснатото стъкло и извика:

— Да не се оцапаш, чичко!

Викът му бе последван от гръмък смях и колата се изгуби в нощта.

Дикстра затвори вратата, отметна глава, стисна клепачи и зачака стомахът му да се успокои. Не след дълго спазмите утихнаха и отново му се приходи по малка нужда. Хрумна му, че в сегашната ситуация това бе добър признак.

Спомни си за желанието си да скрита Лий-Лий в ухото — с каква сила? Как ли щеше да прозвучи? — и се опита да прогони тази мисъл. Имаше чувството, че ако не го стори, отново ще му се догади. По-добре да мисли за командира на ракетния център в Лонсъм Кроу, щата Северна Дакота (или Дедулф^[2], щата Монтана).

Към онзи мъж, в когото дремеше тихата лудост. На когото се привиждаха терористи под всеки храст. Който държеше в шкафчето си куп агитационни брошури и прекарваше по цели нощи в сърфиране в интернет сайтове, подхранващи параноята му.

„А междувреме Псето пътува към Калифорния... Но не със самолет, а с кола, понеже в багажника на неговия плимут «Роудрънър» е скрито секретно оръжие... и в този миг претърпява злополука...”

Да, точно така. Беше напилал вярната посока. Естествено това бе само началото... но не беше никак малко. Нали по едно време си бе казал, че за Псето няма място в глобалните проблеми на съвременна Америка? Е, явно грешеше. При сегашните обстоятелства всеки можеше да се озове навсякъде и да се занимава с всичко.

Треперенето престана. Дикстра включи на скорост и отново излезе на шосето. В Лейк Сити откри бензиностанция с денонощен супермаркет. Паркира и слезе да се облекчи (след като внимателно огледа и четирите бензинови колонки за присъствието на евентуални крайслери). После продължи пътя към дома си, потънал в мисли за Рик Хардин, и накрая стигна до къщата на Джон Дикстра. На излизане винаги включваше алармената сигнализация, затова първата му работа беше да я изключи. Щом прекрачи прага обаче, побърза да я задейства отново. Нощта не бе свършила.

---

[1] Главният герой в едноименния уестърн от 1953 година. — Б.пр. ↑

[2] Лонсъм Кроу (англ.) — букв. „самотна врана“; Дедулф — букв. „мъртъв вълк“. — Б.пр. ↑

ВЕЛОТРЕНАЖОР

I. ТРУЖЕНИЦИТЕ НА МЕТАБОЛИЗМА

Една седмица след основния медицински преглед, който Ричард Сифкиц отлагаше цяла година (ако беше жива, жена му щеше да каже, че се е мотал не една, а три години), доктор Брейди го повика да обсъдят резултатите. Тъй като не усети тревожни нотки в гласа на лекаря, той отиде с готовност на срещата.

Резултатите бяха представени в цифров вид и отпечатани на официална бланка на Градската болница в Ню Йорк. Само една от графите беше в червено. Сифкиц не се изненада, че там пише „холестерол“. Числото, което изпъкваше заради червения цвят (очевидно избран нарочно), беше 226.

На Сифкиц му се искаше да разбере дали това е лош показател, но се запита дали да започне разговора с глупави въпроси. Помисли, че числото нямаше да е в червено, ако всичко беше в нормите. Останалите стойности очевидно бяха добри или най-малкото приемливи. Тъкмо затова бяха отпечатани в черно. Само че не беше дошъл да говори за тях. Лекарите са заети хора. Нямаат време да спестяват лошите новини на пациентите. Затова вместо да дрънка глупости, той попита зле ли е с холестерола.

Доктор Брейди се облегна на стола си и сплете пръсти на невероятно мършавите си гърди.

— Да ти кажа право — подхвана, — тази стойност не е толкова лоша. — Той вдигна показалец. — Като се има предвид как се храниш.

— Знам, че съм прекалено пълен — смирено промърмори Сифкиц. — Смятах да започна диета. — В действителност изобщо не беше имал подобни намерения.

— Ще ти кажа и друго — продължи Брейди. — Не си прекалено пълен. Като се има предвид как се храниш, разбира се. А сега ме слушай внимателно, защото само веднъж изнасям подобна лекция на пациентите си. По-точно на мъжете. Защото стане ли дума за наднормено тегло, жените направо ми проглушават ушите. Ако им позволя, де. Готов ли си?

— Да. — Сифкиц се опита да му подражава и да сплете пръсти на гърдите си, обаче откри, че не може. Онова, което откри (по-точно преоткри), беше, че има цици. Доколкото знаеше, „стандартната екипировка“ на мъжете, приближаващи четирийсетте, не включваше подобни атрибути. Отказа се от сплитането на пръсти и отпусна длани на скута си. Колкото по-скоро започнеше лекцията, толкова по-скоро щеше да приключи.

— Ти си на трийсет и осем години и си висок малко над метър и осемдесет — подхвана лекарят. — Теглото ти би трябвало да е около осемдесет и шест килограма, а холестеролът — 190. Преди много време, говоря за седемдесетте години на миналия век, не се смяташе за толкова страшно стойността на холестерола да е 240, само че тогава още беше разрешено да се пуши в чакалните на болниците. — Той поклати глава. — Връзката между високия холестерол и сърдечните заболявания беше съвсем очевидна. С течение на времето стойност 240 беше отречена като нормална. Ти си от хората, които имат добър метаболизъм. Не страхотен, а добър. Точно така. Колко често се храниш в „Макдоналдс“ и други закусвални? Два пъти седмично ли?

— Май един път — промърмори Сифкиц. Истината обаче бе, че посещаваше веригите за бързо хранене между четири и шест пъти седмично. Без да се броят спонтанните отскачания до „Арбис“ през почивните дни.

Доктор Брейди вдигна ръка, сякаш за да каже: „Ти решаваш.“ Сифкиц се сети, че това всъщност е мотото на закусвалнята „Бъргър Кинг“.

— Е, със сигурност се храниш някъде, както показва кантарът. В деня на прегледа тежеше сто и един килограма — числото приблизително отговаря на нивото на холестерола ти.

Сифкиц потръпна и лекарят се поусмихна, но поне усмивката му беше съчувствена.

— Ето как е протекъл животът ти досега — продължи Брейди. — Годишките напредват, а ти си продължил да се тъпчеш така, все едно си тийнейджър. Благодарение на сравнително добрата ти обмяна досега тялото ти се е справяло. За да е по-разбираемо, ще си представим, че процесът на обмяната се осъществява от група работници — мъже с дочени панталони и боти „Док Мартенс“.

Сифкиц си помисли: „По-разбираемо за теб. За мен е тъмна Индия.“ Междувременно погледът му непрекъснато се стрелкаше към черното число 226.

— Тяхната работа е да улавят всичко, което пускаш в хранопровода си, и да го разпределят. Една част препращат в различните производствени цехове, останалото изгарят. Ако им изпращаш прекалено големи количества, те не могат да се справят и напълняваш. Тъкмо това се е случвало, макар и постепенно. Ако не предприемеш никакви мерки обаче, процесът ще се ускори. Причините са две. Първо, сега производствените съоръжения в тялото ти се нуждаят от по-малко гориво. Второ, тружениците на метаболизма — мъжагите с дочени панталони и татуировки по ръцете, остаряват. Вече не са ефективни като преди. Все по-бавно сепарират храната, която трябва да се пренасочи за изгаряне. А и понякога роптаят.

— Роптаят ли? — облещи се Сифкиц.

Доктор Брейди, който още беше сплел пръсти на хилавите си гърди, кимна. („Гърди на туберкулозен. Със сигурност няма женски цици“ — хрумна на Сифкиц.) Хрумна му още, че главата на диетолога е като на невестулка — зализана, с пронизващи очи.

— Точно така. Мърморят си под нос: „Тоя няма ли да се спре за малко? Да не ни мисли за супермени? Защо не ни остави да си починем?“ А симулантът — във всяка бригада има такъв, вероятно ще каже: „Какво му пука за нас? Та нали той е шефът?“ И рано или късно ще постъпят като всички бачкатори, когато работата е твърде тежка, а нямат нито един ден почивка, камо ли платен отпуск — ще станат небрежни, ще се размотават и ще се излежават. После някой ще напусне, накрая ще дойде ден — разбира се, ако живееш достатъчно дълго, когато друг няма да се яви на работа, защото е получил сърдечен удар.

— Прекрасно. Защо не изнасяш лекции? Може дори Опра Уинфри да те покани в предаването си.

Доктор Брейди отпусна ръце и се приведе над бюрото. Изглежда пациента, изражението му беше, меко казано, мрачно.

— Изправен си пред избор, а моята задача е да те накарам да го осъзнаеш. Или ще си промениш навиците, или след десет години пак ще дойдеш при мен, но със сериозни здравословни проблеми — затлъстяване, диабет, разширени вени, язва и много по-висок

холестерол. Още можеш да избегнеш строгите диети, липосукцията или инфаркта. След време ще стане много по-трудно. Щом прехвърлиш четирийсетте, играта загрубява. Тогава, Ричард, килцата ще започнат да ти се лепят по задника като мухи на лайно.

— Изискана фраза. — Сифкиц избухна в смях. Не можа да се въздържи.

Брейди не се засмя, но поне се поусмихна и се облегна назад.

— Няма нищо изискано на мястото, към което си се запътил. Лекарите обикновено не говорят за тези неща, както щатските полицаи не споменават отрязаната глава до мястото на катастрофата, или за овъгленото дете, което са открили в гардероба, след като свещичките на коледната елха са подпалили къщата. Обаче ние, лекарите, отлично познаваме прекрасния свят на дебелиците, познаваме жени с плесени в гънките от тлъстина, защото от години не са се къпали като хората, и вонящи мъже, обвити от смрад, понеже от десетилетия не са си избърсали задника както трябва.

Сифкиц потръпна и махна пренебрежително.

— Не казвам, че ще стигнеш дотам. В повечето хора сякаш е вграден някакъв ограничител. Има обаче известна доза истина в онази поговорка за гвоздеите в ковчега. Имай го предвид.

— Непременно.

— Добре. Изнесох ти своята лекция, проповед или каквото там се получи. Повече няма да те убеждавам да хванеш правия път и да не прегрешаваш. Ще кажа само, че оттук нататък съдбата ти е в твоите ръце.

През последните дванайсет години Сифкиц отбелязваше в данъчната си декларация, че е художник на свободна практика, но не се мислеше за човек със силно развито въображение и откакто завърши университета Дъпол, не бе рисувал картина (нито дори скица) за собствено удоволствие. Занимаваше се с дизайн на корици на книги, плакати за филми и рекламни брошури, много негови илюстрации бяха поместени в различни списания. Беше автор и на една обложка на компактдиск (за „Мърлячите“ — група, която много харесваше). Беше се зарекъл обаче повече да не се занимава с обложки, защото детайлите на завършения продукт можеха да се видят само с лупа. Само в този случай донякъде се доближи до истинското изкуство.

Попитаха ли го коя от работите си харесва най-много, вероятно щеше да се затрудни. Ако го попитатиснеха, може би щеше да отговори, че харесва тичащата по тревата руса жена, която беше рисувал за реклама на омекотителя „Пухчо“, но дори и това щеше да е лъжа, просто опит за отбягване на въпроса. Не беше от художниците, които имаха (или изпитваха потребност да имат) любими творби. От доста време не бе хващал четката, за да нарисува нещо, което не му е възложено. Обикновено се ръководеше от подробните указания на рекламодателя или от снимки (тъкмо такъв беше случаят с тичащата по тревата жена, която очевидно беше щастлива, че е преборила статичното електричество, причиняващо залепване на дрехите за тялото).

И въпреки че вдъхновението е запазена марка за гениите — Пикасо, Ван Гог, Салвадор Дали, то понякога осенява и обикновените хора, макар и веднъж в живота. Сифкиц се качи на градския автобус (не притежаваше кола) и докато зяпаше през стъклото (листът хартия с изследванията беше сгънат на четири и мушнат в задния му джоб), откри, че погледът му непрекъснато се спира на екипите, които се трудеха край пътя — работници с каски, понесли кофи и дъски на някаква строителна площадка; работници от електрическата компания, които се суетяха около оградена с жълта лента шахта; трима мъже, сглобяващи скеле пред витрината на универсалния магазин, и четвърти, който говореше по мобилния си телефон.

Полека-лека в съзнанието му се зароди картина, която искаше да се появи на бял свят. Влезе в таванския апартамент в Сохо, който му служеше и за ателие, и веднага се приближи до разхвърляното си работното място под капандурата, без си направи труда да вземе от пода пощата си. Всъщност хвърли сакото си върху пликовете и брошурите.

Поспря колкото да хвърли поглед към подпрените в ъгъла грундирани платна, но се отказа от тях. Избра парче бял кадастрон, взе молива и се захвана за работа. Измина един час, през който телефонът иззвъня два пъти. И двата пъти Сифкиц остави телефонния секретар да запише съобщенията.

През следващите десет дни ту зарязваше работа, ту отново започваше да рисува, но се захвана още по-здравео, щом се убеди, че картината се получава, и когато му се стори уместно, прехвърли

скицата на платно с размери метър на метър и двайсет. Най-голямото платно, което беше използвал от десетилетие.

На картината бяха изобразени четирима работници с дънки, памучни якета и вехти кубинки, застанали край тесен път, излизащ от гъста гора (пресъздал я беше чрез различни оттенъци на тъмнозеленото и сивото, насложени бързо и с въображение). Двама държаха лопати, третият носеше две кофи, а четвъртият се канеше да си тикне назад шапката — жест, който съвсем точно пресъздаваше умората му и нарастващата му увереност, че никога няма да свършат този обект и че всъщност в края на работния ден има повече работа, отколкото в началото. Този човек с износена бейзболна шапка с надпис „Липид“ беше началникът на бригадата и тъкмо казваше на жена си по телефона: „Прибирам се скъпа, не, не искам да излизам, не и тази вечер, уморен съм, утре ще започнем по-рано. Момчетата мрънкаха, но ги навих.“ Сифкиц нямаше представа откъде са му известни тези подробности, но така или иначе знаеше, че работникът с кофите се казва Фреди и че камионът, с който бяха дошли на работа, е негов. Беше паркиран вдясно от картината, виждаше се само част от сянката му. Единият от мъжете с лопатите — Карлос, имаше дископатия и ходеше на масажи.

Не се виждаше какво работят мъжете (обектът се намираше вляво от картината), но си личеше, че са изтощени. Сифкиц обичаше да набляга на детайлите (изобразяването на гората като зелено-сиво петно изобщо не беше в стила му) и всяка черта на лицата на работниците изразяваше умората им. Впечатлението се подсилваше и от петната пот по яките на ризите им.

Небето над тях беше обагрено в странен яркочервен цвят.

Разбира се, той знаеше какво е изобразено на картината и защо цветът на небето е толкова особен. Тружениците бяха онези, за които му беше говорил лекарят, и то в края на работния им ден. В реалния свят извън странното червено небе работодателят им Ричард Сифкиц беше хапнал преди лягане (може би парче кейк или поничка, изровена от дълбоките запасите) и беше положил главата си върху възглавницата. Което означаваше, че най-сетне работниците можеха да си отидат вкъщи. А щяха ли и те да вечерят? Да, но нямаше да преядат като него. Щяха да са прекалено уморени да се натъпчат, ясно си личеше по израженията им. Вместо да се наплюскат, хората от

компания „Липид“ щяха да си вдигнат краката на стол и да погледат телевизия. Може би щяха да задрямат, а когато се събудеха след няколко часа, на екрана щеше да се мъдри Рон Попийл^[1] и да показва на възхитените зрители най-последното си изобретение. Щяха да натиснат дистанционното и да се дотърят до леглото, събличайки се пътъом, без дори да погледнат дали са изключили апарата.

Всичко това и беше на картината, и го нямаше. Сифкиц не беше обсебен от творбата си, но разбираше, че в живота му има нещо ново, нещо хубаво. Нямаше представа какво ще прави с творбата си, след като я завърши, а не му и пукаше. Засега само му харесваше да става сутрин и да я поглежда (още полузаспал), докато издърпва от задника си боксерките „Биг дог“. Вероятно накрая щеше да я нарече някак си. Беше обмислил и отхвърлил названия като „Време за вечеря“, „Толкова за днес“ и „Берковиц казва: «Толкова за днес».“ Берковиц беше шефът, бригадирът, човекът с моторолата и с шапката с надпис „Липид“. Нито едно название не подходеше на картината, което беше съвсем нормално. Щеше да му хрумне спонтанно... като прещракване в главата му. Нямаше къде да бърза. Дори не беше сигурен, че най-главното е картината. Откакто работеше по нея, беше свалил седем килограма. Може би това беше главното.

А може би не.

---

[1] Малцина знаят името му, но той прави компания на всеки американец, прекарал безсънна нощ пред телевизора. Рон е кралят на среднощните рекламни клипове, автор на прочутата фраза: „Но това не е всичко!“ фирмата му за телешопинг е сред световните лидери в бранша. — Б.пр. ↑

II. ВЕЛОТРЕНАЖОР

Беше прочел някъде (вероятно върху картонче, закачено на края на пакетче чай), че най-доброто упражнение за онези, които искат да отслабнат, е да се хванат с две ръце за масата и да се отблъснат от нея. Не се съмняваше в истинността на това твърдение, но с течение на времето все повече се убеждаваше, че неговата цел не е свалянето на килограми, нито пък „напомпването“ на мускули, въпреки че можеха да бъдат странични ефекти. Продължаваше да мисли за тружениците на обмяната, описани от доктор Брейди — обикновени хорица, които се опитваха да си вършат работата, но не получаваха подкрепа от него. И как да не мисли за работягите, след като по час-два на ден рисуваха самите тях и отрудените им делници.

Често си фантазираше за тях. Представяше си началника им Берковиц, който мечтаеше някой ден да притежава собствена строителна фирма, Фреди, собственикът на камиона („Додж Рам“), който се мислеше за печен дърводелец. Карлос — онзи с дископатията. И Уилан, който си падаше малко кръшкач. Задачата им беше да го предпазват от сърдечен удар и инсулт. Налагаше им се да разчистват мръсотията, която валеше от червеното небе, преди да е блокирала пътя към гората.

Седмица, след като започна работа по картината (и седмица преди да реши, че вече е завършена), Сифкиц отиде в магазин „Боговете на фитнеса“ на Двайсет и девета улица и след размисъл дали да избере бягаща пътека или степер (атрактивен, но пък твърде скъп), в крайна сметка купи велотренажор, като плати четирийсет долара отгоре, за да му го сглобят и доставят.

— Използвай го всеки ден в продължение на шест месеца и нивото на холестерола ти ще спадне с трийсет пункта — заяви продавачът — мускулест младеж с тениска с логото на фирмата. — Гаранция, братле.

Сутеренът на сградата, в която живееше Сифкиц, беше грамадно сумрачно помещение, озвучавано от бученето на парния котел и

разделено на килийки, обозначени с номерата на апартаментите и претърпкани с непотребните вещи на обитателите. В дъното обаче имаше ниша, която по чудо беше почти празна. Като че ли беше чакала тъкмо Сифкиц. Той каза на хората от фирмата да монтират уреда върху бетонния под срещу гола бежова стена.

— Ще слагаш ли телевизор тук? — попита единият.

— Не съм сигурен — отговори Сифкиц, въпреки че вече беше взел решение.

До завършването на картината въртеше педалите по петнайсетина минути дневно, знаейки, че това време вероятно не е достатъчно (макар че със сигурност беше по-добре от нищо), но си даваше сметка, че засега няма да издържи повече. Не че се уморяваше, за петнайсет минути дори не се изпотяваше. Просто му доскучаваше. Шумът от свистенето на педалите, съчетан с монотонното бучене на парното, бързо започваше да му лази по нервите. Защото осъзнаваше какво всъщност прави — пътува за никъде в сутерена, осветяван от две голи крушки, които хвърлят сенки на стената пред него. Разбираше още, че положението ще се подобри, щом завърши картината в жилището си, и започне другата тук, долу.

Другата всъщност беше копие на първата, но я нарисува много по-бързо, не беше нужно да изобразява Берковиц, Карлос, Фреди и Уилан кръшкача. Работниците вече си бяха тръгнали и той само нарисува на стената тесния път, като подсили перспективата, така че щом се качеше на велосипеда, пътят сякаш започваше да се отдалечава от него, навлизайки в зелено-сивата гора. От този момент въртенето на педалите престана да е толкова отегчително, обаче след няколко дни той осъзна, че не е завършил картината, защото онова, което правеше, още беше само упражнение. Първо, предстоеше да нарисува червеното небе, но това беше фасулска работа. Искаше му се да добави още детайли към банкетите от двете страни на пътя, както и някакви боклуци по тях, което също беше лесно (и забавно). Истинският проблем не беше с картината. Нито с тази, нито с другата. Проблемът беше, че нямаше цел, а тренировката само заради самата тренировка открай време го дразнеше. Да, физическото упражнение може би подобряваше здравето, но само по себе си беше безсмислено. Дори екзистенциално. Фитнесът беше само за осъществяване на спонтанно хрумване — например ако на купон засукана мацка от някое списание

за изкуство ти подхвърли, че май си отслабнал. И въобще не беше свързано с истинската мотивация. Сифкиц не беше толкова суетен (нито толкова загорял за жена), че да има достатъчно стимули. Накрая щеше да му писне и да се върне към навика си да се тъпче с понички. Не, сам трябваше да определи къде е пътят и накъде води. Тогава щеше да си представи, че тръгва по него. Идеята го въодушеви. Може би беше глупаво, дори смахнато, но за него тази тръпка, макар и слаба, беше от голямо значение. А и не беше нужно да казва на никого какво ще прави, нали? Разбира се, че не. Можеше дори да си купи пътна карта и ежедневно да отбелязва на нея какво разстояние е изминал.

Не беше интроспективен тип, но докато се връщаше от книжарницата с пътен атлас, пхнат под мишницата, той се запита какво го е въодушевило толкова. Умереното ниво на холестерола ли? Едва ли. Проповедта на доктор Брейди за това колко трудна става борбата с килограмите, щом човек прехвърли четирийсетте? Може би, но не дотолкова. Дали пък вече не беше готов за промяна? Май да.

Труди беше починала от левкемия (ненаситният рак беше изял червените й кръвни телца) и Сифкиц беше до нея в болничната й стая, когато тя напусна този свят. Помнеше колко дълбоко беше последното й дихание и как мършавите й гърди се бяха надигнали за последен път. Сякаш Труди знаеше, че идва краят и че това ще е последната й глътка въздух. Още си спомняше звука: „Ааааааах!“ И как след това гърдите й не помръднаха. Донякъде през последните четири години и той беше съществувал в същата бездиханна празнота. Чак сега вятърът започваше да издува платната на живота му.

Имаше обаче и още нещо, и то по-важно — работниците, които доктор Брейди беше извикал, а Сифкиц беше нарекъл Берковиц, Уилан, Карлос и Фреди. На доктор Брейди не му пукаше за тях, за него тружениците на метаболизма бяха само метафора. Задачата му беше да накара пациента да обърне малко повече внимание на здравето си, нищо повече — метафората му не се различаваше от тази на майката, която казва на детето си, че джудженцата ще излекуват ожуленото му коляно.

Сифкиц обаче не се бе съсредоточил в...

„Не ме е грижа какво ще стане с мен — каза си, докато ровеше за ключа от външната врата. — Никога не ми е пукало. Интересувам се от

онези хорица, смазани от безкрайната работа. И от пътя. Защо се претрепват да го разчистват? Накъде води?“

Той реши, че пътят води към Хъркимър — градче до канадската граница. На картата на щата Ню Йорк откри тънка синя линия, която започваше от Пъкипси (намиращ се на юг от столицата на щата), и след дълго криволичене стигаше до Хъркимър. Триста и двайсет, може би дори пет хиляди километра. Той намери по-подробна карта и с кабарче отбеляза началото на пътя на стената редом с... как се наричаха тези рисунки? Стенопис не беше точната дума. В крайна сметка избра думата проекция.

Същия ден се качи на стационарния велосипед и си представи, че зад него е град Пъкипси, а не старият телевизор, пренесен тук от собственика на апартамент №2, купчината куфари от апартамент №3 и покритият с брезент кросов мотоциклет на човека от номер четири. Пред него се простираше тесният селски път, изобразен на атласа като тънка криволичеща линия, която в подробната карта вече имаше название — Олд Райнбек Роуд. Той нулира километража на велотренажора, втренчи се в боклуците, струпани в ъгъла, и си помисли: „Това е пътят към доброто здраве. Запомни този факт и вече няма да се питаш дали не си превъртял след смъртта на Труди.“

Само че сърцето му биеше по-бързо от нормалното (сякаш вече беше започнал да върти педалите), освен това изпитваше усещането, което изпитват повечето хора, преди да предприемат пътуване към място, на което ще се запознаят с нови приятели и дори ще преживеят вълнуващи приключения.

Над дисплея на велотренажора имаше поставка за чаши и той затъкна вътре кутийка „Ред Бул“ — напитка, смятана за енергийна. Носеше вехта спортна риза с къси ръкави и шорти, чието предимство беше, че имаха джоб. Вътре беше пхнал две бисквити от овесено брашно със стафиди. Нали лекарите твърдяха, че овесът и стафидите разграждат липидите.

Което го подсети за момчетата от компанията „Липид“ — работният им ден беше приключил. На другата картина, онази в апартамента му — безполезна, непродаваема и нехарактерна за него, те още се трудеха, но тук, долу, вече се бяха качили на камиона на Фреди и бяха потеглили обратно към... към...

— Към Пъкипси — каза той. — Слушат местната радиостанция и пият бира. Днес... между другото, какво работихте днес, момчета?

Някой му прошепна:

— „Монтирахме дренажни тръби. Придошлата река за малко не отнесе пътя край Прайсвил. След това се чупихме по-рано.“

Добре. Много добре. Сега нямаше да му се наложи да слиза от велосипеда и да заобиколи пеш наводнения участък от пътя.

Ричард Сифкиц се втренчи в стената и завъртя педалите.

III. ПО ПЪТЯ ЗА ХЪРКИМЪР

През есента на две хиляди и втора, една година след срутването на кулите-близнаци, Ню Йорк се връщаше към леко параноична версия на нормалното съществуване... само дето в Ню Йорк леко параноично означаваше нормално.

Ричард Сифкиц се чувстваше по-нормален и по-щастлив от всякога. Животът му беше подреден и хармоничен. Сутрин работеше по някоя от текущите поръчки и така изкарваше достатъчно, за да се издържа, освен това напоследък поръчките май се увеличаваха. Вестниците тръбяха, че икономиката отива на зле, но за Ричард Сифкиц — художник на свободна практика, икономиката си беше съвсем наред.

Продължаваше да обядва в ресторанта на Дугън, намиращ се на съседната пряка, но вече си поръчваше салата, не двоен чийзбургер като преди, а следобед работеше върху новата картина — детайлизирана версия на проекцията в сутерена. Картината, изобразяваща работната група на Берковиц, беше преместена встрани и покрита с вехт чаршаф. Повече не му трябваше. Целта му беше да пресъздаде по-правдоподобно пътя за Хъркимър, който бе нарисувал на стената в сутерена, но без работниците. Защо да не са си отишли? Нали напоследък сам поддържаше пътя? Точно така, при това се справяше отлично. В края на октомври отново си изследва холестерола при доктор Брейди и числото беше отпечатано в черно, а не в червено. 179. Лекарят беше възхитен, нещо повече — дори му позавидя.

— По-добър е от моя — каза. — Взел си нещата присърце, а?

— Май да.

— И биреното ти шкембенце почти се е стопило. Тренираш ли?

— Старая се — отвърна Сифкиц, без да се впуска в подробности. Тренировките му вече бяха странни — поне така биха ги определили някои хора.

— Ами тогава се фукай. Това е моят съвет.

Сифкиц се усмихна, но не взе присърце съвета.

Вечерите, които бяха четвъртият етап от ежедневието му, гледаше телевизия или четеше книга (вместо бира пиеше доматен сок) и се чувстваше уморен, но доволен от себе си. Лягаше си с един час по-рано отпреди и допълнителната почивка му се отразяваше много добре.

Най-важен беше третият етап от ежедневието му — времето между четири и шест следобед. През тези два часа въртеше педалите на велотренажора, придвижвайки се по синята криволичеща линия между Пъкипси и Хъркимър. На подробната карта бяха дадени местните названия на пътя — Олд Райнбек Роуд, Каскейд фолс Роуд, Удс Роуд. Северно от Пенистън пътят дори се наричаше Дъмп Роуд — шосето към бунището. Той помнеше как в началото петнайсетте минути въртене на педалите му се струваха цяла вечност. Сега обаче се случваше да се насилва да спре след втория час. Накрая си купи часовник с аларма и го нагласи да звъни в шест часа. Агресивното дрънчане беше достатъчно силно да го... ами...

Да го събуди.

Не можеше да повярва, че заспива, докато върти педалите със скорост от двайсет и четири километра в час, но изпитваше страх от алтернативата, а именно, че започва да полудява по пътя за Хъркимър. Или пък в сутерена на жилището си в Сохо, ако това звучеше по-добре. И че халюцинира.

Една вечер, докато щракаше дистанционното на телевизора, попадна на предаване за хипнозата. Интервюираха мъж, който се представи като хипнотизатора Джо Сатъри, и твърдеше, че всеки човек ежедневно се подлага на самохипноза.

— Използваме я сутрин, за да се настроим за работа; използваме я, когато се опитваме да схванем съдържанието на някоя книга или филм; използваме я, за да се приспим вечер.

Изглежда, най-много си харесваше последния пример. Обясни надълго и нашироко модела, който „успелите спящи“ следват вечер:

— Проверяват дали са заключени вратите или си наливат чаша вода, казват кратка молитва или медитират.

Сравни тези действия с похватите, използвани от хипнотизаторите, както и със своите подходи — броенето в обратен ред и убеждаването на субекта, че му се спи. Сифкиц се хвана за това

твърдение като удавник за сламка, решавайки, че е в състояние на лека хипноза, докато върти педалите на велотренажора.

Защото през третата седмица, прекарана пред проекцията на стената, той вече не беше в нишата на сутерена. През третата седмица на практика беше на пътя за Хъркимър.

С удоволствие въртеше педалите по черния път, виещ се през гората, вдъхваше уханието на боровете, чуваше крясъците на враните и шумоленето на сухите листа. Велотренажорът се беше превърнал в трискоростния велосипед „Роули“, подарен му, когато беше на дванайсет години и живееше в покрайнините на Манчестър, Ню Хемпшир. Разбира се, докато навърши седемнайсет и взе шофьорска книжка, смени още няколко велосипеда, но без съмнение този беше най-хубавият. Пластмасовата поставка за чаши се превърна в нескопосан, но ефикасен метален пръстен, в който вместо „Ред Бул“ имаше кутия студен чай „Липтън“. Неподсладен.

По пътя за Хъркимър винаги беше крайт на октомври и винаги един час преди залез-слънце. Въпреки че той въртеше педалите по два часа (всеки път часовникът с алармата и километражът на уреда потвърждаваха това) слънцето не променяше положението си. Проблясваше между дърветата, като че ли беше заковано, и винаги хвърляше еднакво дълги сенки, докато той преминаваше по пътя и изкуственият вятър отмяташе косата от челото му.

Понякога на кръстопътищата имаше табели, прикрепени за дърветата. На една пишеше „Каскейд Роуд“, на друга, надупчена от куршуми, се мъдреше надпис „Хъркимър — 190 километра.“ Надписите винаги отговаряха на информацията, посочена в подробната карта, която той беше прикрепил с кабарчета на стената на нишата. Вече беше решил да стигне до канадската пустош, без дори да спре да си купи сувенири. Там пътят свършваше, но това не представляваше проблем, защото си беше купил атлас с подробни карти на източната част на Канада. С тънък син молив щеше да си начертае свой път, и то с много завъртулки. Завъртулките удължаваха разстоянието.

Стига да поискаше, можеше да стигне чак до Северния полюс.

Една вечер, след като алармата на часовника го извади от транса, той се приближи до проекцията, наклони глава и дълго се визира в нея. Всеки друг не би забелязал нещо особено: отблизо ефектът от

подсилената перспектива се губеше и неопитното око виждаше само цветни петна — светлокафявото на пътя, тъмнокафявото на купчините сухи листа, сивкавозеленото на борове, яркожълтото на слънцето вляво, намиращо се в опасна близост до помещението с котела на парното. Сифкиц обаче виждаше всички подробности на картината. Вече беше запечатана в съзнанието му и не се променяше. Освен когато въртеше педалите на велотренажора, но дори и тогава долавяше голяма прилика. Което беше чудесно. Тази прилика беше неговият пробен камък, начин да се убеди, че всичко това е само сложна главоблъсканица, нещо, прикачено към подсъзнанието му, което можеше да изключи, когато си поиска.

Беше занесъл в сутерена кутия с бои и сега, без да се замисля много-много, той добави към пътя още няколко кафяви петна. Смеси кафявото с черно, така че цветът да стане по-тъмен от този на изсъхналите листа. Отстъпи назад, огледа творбата си и кимна. Промяната беше малка, но много съществена.

На следващия ден, докато взимаше един завой с трискоростния си „Роули“ (вече беше на по-малко от сто километра от Хъркимър и само на сто и двайсет от канадската граница), на пътя му се изпречи голям елен и впери в него изплашените си кадифени очи. Вирна бялата си топчеста опашка, изсипа купчина изпражнения и се шмугна обратно гората. Сифкиц продължи по пътя, но заобиколи изпражненията, за да не изцапа гумите на велосипеда.

Вечерта изключи алармата и се приближи до картината на стената. Извади от задния джоб на дънките си голяма кърпа и избърса потта от челото си. Сложи ръце на кръста си и критично разгледа творбата си. После с обичайната си увереност (все пак упражняваше тази професия почти двайсет години) заличи изпражненията и ги замени с няколко ръждясали кутийки от бира, несъмнено захвърлени от човек, тръгнал на лов за фазани или диви пуйки.

— Тези си ги пропуснал, Берковиц — промърмори, сядайки да изпие една бира вместо натурален сок. — Утре ще ги събера, но да не се повтаря повече!

На следващия ден обаче видя, че няма да му се наложи да заличи от картината бирените кутийки, защото вече ги нямаше. За миг страхът го прободеше в корема като затъпен кол — нима като сомнамбул беше слязъл в сутерена и бе грабнал терпентина и четката, а после беше

забравил какви ги е вършил? Яхна велотренажора и не след дълго караше старичкия си „Роули“, вдъхваше миризмата на чисто, лъхаща от гората, и се наслаждаваше на полъха на вятъра, който отмяташе косата от челото му. И все пак май именно през този ден започнаха промените. Тогава ли усети, че не е сам на пътя към Хъркимър? В едно беше сигурен — ден след изчезването на бирените кутийки сънува ужасен кошмар, после рисува гаража на Карлос.

IV. ЧОВЕКЪТ С ПУШКАТА

Беше най-реалистичният сън от четиринайсетгодишната му възраст, когато три-четири пъти в една нощ получи спонтанни оргазми, наричани мокри сънища, и стъпи на пътя към физическата зрелост. Досега не беше сънувал подобен кошмар, всички останали бледнееха в сравнение с него. Най-ужасяващо беше усещането за обреченост, преминаващо като червена нишка през съня, който бе и странно ефимерен; той знаеше, че сънува, но не можеше да се изплъзне. Сякаш беше впримчен в страховита паяжина. Знаеше, че се върти в леглото си, но не можеше да се добере до онзи Ричард Сифкиц с глупавите шорти, заместващи долнището на пижама, който трепереше и беше плувнал в пот.

Видя възглавница и бежов телефон, прорязан от пукнатина. После коридор с картини, на които знаеше, че са изобразени жена му и трите му дъщери. После кухня и микровълнова печка, на екранчето ѝ примигваше 4:16. На кухненския плот стоеше купа с банани (които го изпълниха с тъга и страх). Остъклен коридор. Там, опряло муцуна на лапите си, лежеше кучето Пепе. Животното не вдигна глава, само извъртя очи и те се превърнаха в противни белезникави полумесеци, прорязани от червени жилки. В този момент Сифкиц заплака насън, осъзнавайки, че всичко е загубено.

Сега беше в гаража. Усещаше миризма на машинно масло. И на изсъхнала трева. В ъгъла стоеше косачката — същински градски фетиш. Той виждаше старото менгеме на тезгяха и дървените стърготини. И килера. На пода бяха кънките на дъщерите му. Връзките им бяха бели като ванилов сладолед. Подредени старателно, инструментите му висяха по стените. Градински сечива, които използваше в двора. Обичаше да работи там...

(Карлос. Аз съм Карлос.)

На най-горният рафт, за да не я достигнат момичетата, лежеше пушка 36-ти калибър. Почти забравена, не беше използвана от години. До нея имаше и кутия с патрони, толкова потъмняла, че надписът

„Уинчестър“ едва се четеше. В този момент Сифкиц осъзна, че е влязъл в мозъка на потенциален самоубиец. Мъчеше се или да възпре Карлос, или да избяга от него. Само че нито едното, нито другото му се удаваше. Усещаше, че леглото е съвсем близо — отвъд паяжината, в която се беше оплел, и въпреки това не можеше да стори нищо.

Сега отново стоеше до тезгяха, а пушката беше заклещена в менгемето. Кутията с патроните и ножовката бяха на отсрещната маса. Той беше отрязал цевта на пушката, защото така щеше да свърши работата по-лесно. В кутията имаше две дузини патрони — зелени дундъовци с месингови дъна и когато Карлос дръпна затвора, не чу изщракване, а цъккане; изпита странно усещане в устата, вкусът беше, като че беше погълнал дървени стружки, по езика му сякаш беше полепнало нещо мазно, гърбът го болеше, болеше го като... СЕМ — с тези графити с приятелите си тийнейджъри украсяваше фасадите на изоставените сгради, а и не само на изоставените (СЕМ означаваше Си Ебало Майката), само че вече не беше на работа и нямаше кой да му плати болничните. Джими Берковиц го беше съкратил, за да прави икономии, затова Карлос Мартинес не можеше да си позволи наркотиците, които мъничко облекчаваха болката, не можеше да си позволи физиотерапията, която мъничко облекчаваше болката, не можеше да плаща ипотеката... *Ou, caramba* — едно време възкликваше така на шега, обаче сега не му беше до шеги — *ou, caramba*, щяха да му вземат къщата, и то само пет години преди последната вноска, *si, si, señor*, щяха да му прилапат къщицата, и то заради онзи мръсник Сифкиц, заради него и заради шибаното му хоби да поддържа пътища. Спусъкът на пушката напомняше полумесец, което му напомни за неописуемите полумесеци в забелените очи на Пепе.

Сифкиц се събуди, плачеше и трепереше, главата му висеше от леглото и почти допираше пода. Той изпъзля от спалнята и се повлече към статива под капандурата. На половината път осъзна, че може да ходи.

Картината, изобразяваща пустия път, още стоеше на статива. Беше подобрената и почти завършена версия на проекцията в сутерена. Без да се замисля, той я захвърли встрани и на мястото ѝ постави лист кадастрон. Сграбчи каквото му попадна под ръка (в случая една химикалка) и започна да работи. Рисува часове наред. По едно време (смътно си спомняше този момент) му се припика, но само регистрира

как топлата струя се стича по крака му. Не престана да плаче, докато не завърши картината. След това се отдръпна назад и огледа творението си.

Изобразил беше гаража на Карлос през една октомврийска утрин. Пепе, наострил уши, стоеше отпред, явно привлечен от изстрела. Карлос го нямаше на картината, но Сифкиц знаеше къде е трупът му — вляво, точно до тезгяха. Жена му щеше да чуе изстрела, ако си беше вкъщи. Ако я нямаше, щяха да изминат час-два, преди да намери мъртвеца.

Под скицата Сифкиц беше надраскал „Човекът с пушката“. Не си спомняше да го е правил, но това със сигурност беше неговият почерк, а и названието подходеше на изображението. Въпреки че на него нямаше нито човек, нито пушка.

Той седна на канапето и обгърна с длани главата си. Дясната го болеше ужасно, защото не беше свикнал да работи с химикалка. Каза си, че просто е имал кошмар и че картината е резултат от този кошмар. Каза си, че няма никакъв човек на име Карлос и никаква компания „Липид“, че всичко е плод на въображението му, възбудено от глупавата метафора на доктор Брейди.

Сънищата по принцип избледняват, но тези образи — напуканият бежов телефон, микровълновата печка, купата с бананите и очите на кучето, бяха все така ясни. Дори по-ясни от преди.

Беше решил да не се занимава повече с проклетия велотренажор. Даваше си сметка, че е твърде близо до границата на лудостта. Ако продължеше по същия начин, нищо чудно да се стигнеше дотам да си отреже ухото и да го изпрати или на приятелката си (нямаше такава), или на доктор Брейди. Ами да, докторът беше виновен за състоянието му.

— Край с тъпия велотренажор — избърбори, без да вдигне глава. — Може да се запиша на фитнес, но с този шибан уред вече приключих.

Само че не отиде на фитнес и след като в продължение на една седмица не прави физически упражнения (ходенето пеша не го задоволяваше, защото по тротоарите имаше твърде много хора), започна да се изнервя. Копнееше за спокойствието по пътя за Хъркимър. Не беше спазил срока за завършване на последния си проект — илюстрация а ла Норман Рокуел за една компания за чипс,

поради което личният му агент и от рекламната агенция здравата го нарязаха. За пръв път се издънваше така.

А най-лошото беше, че го мъчеше безсъние.

Споменът за кошмара вече не беше толкова натрапчив и той реши, че го подклажда само изображението на гаража на Карлос, което му се пулеше от статива. Подклаждаше го както струя нафта подклажда огъня. Той обаче не можеше да се реши да унищожи картината (беше много сполучлива), затова я обърна към стената.

Същия следобед се качи на асансьора, слезе в сутерена и възседна велотренажора. Щом погледна проекцията на стената, стационарният велосипед се превърна в стария трискоростен „Роули“ и той поднови пътуването на север. Опитва се да си внуши, че усещането как някой го преследва е следствие от кошмара и от трескавите часове, прекарани пред статива. Самозаблудата свърши работа за известно време. Поне спеше нощем и работеше върху текущите си ангажименти.

Завърши картината, на която се виждаше как няколко момчета похапват чипс, и я изпрати по куриер. На следващия ден получи чек за десет хиляди и двеста долара, придружен с бележка от агента Бари Касълман, която гласеше: „Поуплаших се, скъпи.“ Сифкиц си помисли: „Не си единственият, скъпи.“

Следващата седмица на няколко пъти се замисля дали не трябва да сподели с някого за приключенията си под червеното небе. И всеки път отхвърляше тази идея. Можеше да каже на Труди, ако беше жива. От друга страна, ако тя беше жива, нямаше да се докара до това положение. Идеята да сподели преживяванията си с Бари беше абсурдна, а с доктор Брейди — плашеща. Брейди начаса щеше да му препоръча някой добър психиатър.

В деня, в който получи чека, Сифкиц забеляза, че изображението в сутерена се е променило. Тъкмо нагласяваше алармата на часовника, нещо го накара да се приближи до проекцията. В едната си ръка държеше кутийка диетична кока-кола, в другата — малкия часовник. В джоба на вехтата му риза бяха скътани няколко овесени бисквити. Имаше някаква промяна в изображението, но в първия момент той не можа да определи каква е. Той затвори очи и отброи до пет (стар трик за пречистване на съзнанието), след това рязко ги отвори. Отвори ги толкова широко, че заприлича на карикатурно изображение на

изплашен човек. Този път веднага забеляза промяната. Нямаше го яркожълтото петно с форма на елипса до вратата към парното отделение. Беше изчезнало също като бирените кутийки преди време. Освен това цветът на небето беше по-наситен, по-тъмnochервен. Слънцето клонеше към залез. Нощта се спускаше над пътя за Хъркимър.

Сифкиц си помисли, че трябва да прекрати тази дивотия. Утре. Може би вдругиден.

Възседна велосипеда и потегли. Откъм гората долиташе сънно цвъртене на птици, очакващи нощта.

V. ОТНАЧАЛО СТАВА И С ОТВЕРТКА

През следващите пет-шест дни времето, което Сифкиц прекарваше върху велотренажора (трискоростния „Роули“ от детството му), беше изпълнено както с чудесни, така и с ужасяващи преживявания. Чудесни, защото никога не се беше чувствал по-добре. Беше във възможно най-добрата форма за мъж на неговата възраст. Със сигурност имаше професионални атлети в по-добра кондиция от неговата, но на трийсет и осем години те вече бяха към края на кариерата си. И каквато и радост да изпитваха от отличната си физическа форма, тази радост неизбежно беше помрачена от приближаването на края. За разлика от тях Сифкиц можеше още четирийсет години да рисува рекламни брошури. Стига да поиска. Още петдесет години дори. Пет поколения състезатели по американски футбол и четири по бейзбол щяха да дойдат и да си отидат, а в това време той щеше да си стои спокойно пред статива и да рисува корици на книги, реклами за автокозметика и фирмени символи.

Само че...

Само че хората, които са запознати с този тип истории, не биха очаквали точно такъв край, нали? Нито пък самият той.

Усещането, че някой го преследва, се засилваше от ден на ден, особено след като махна последната подробна карта на щата Ню Йорк и я замени с първата от канадските. Използвайки синята химикалка (същата, с която нарисува „Човекът с пушката“), той начерта лъкатушешко продължение на пътя за Хъркимър. Вече му се налагаше да върти по-бързо педалите. Често поглеждаше назад и се обливаше в пот. При приключване на упражненията беше толкова задъхан, че едва събираше сили да слезе от велотренажора и да изключи алармата.

Поглеждането назад сега му се струваше интересно. Първоначално щом се извърнеше, виждаше нишата и вратата към лабиринта от мазета. Виждаше и часовника, поставен върху празен кашон от портокали, онзи часовник, който отброяваше минутите, оставащи до шест часа. След това някакво червеникаво петно

скриваше всичко, а когато се разнесе, зад гърба на Сифкиц се появяваше пътят. Виждаха се пожълтелите листа на дърветата (вече не толкова ярки заради падащия здрач) и потъмняващото червено небе. По-късно той изобщо не забелязваше сутерена, щом се извърнеше назад. Единственото, което очите му различаваха, беше пътят, водещ обратно към Хъркимър.

Много добре знаеше какво ще се появи зад гърба му — фарове.

По-точно — фаровете на камиона на Фреди. Защото възмущението на Берковиц и хората му се беше превърнало в гняв. Чашата беше преляла след самоубийството на Карлос. Те го смятаха за виновен и затова го преследваха. А щом го настигнеха, щяха...

Какво? Какво щяха да направят?

„Ще ме убият — отчаяно си помисли той и продължи да върти педалите. — Не се прави, че не разбираш. Сипат ли те, това ще ти е краят. Яко си закъсал, според картата наблизо няма нито град, нито дори село. И да си скъсаш гласните струни от викане, пак няма да те чуе никой освен мечките и елените. Така че ако забележиш светлина или чуеш бръмчене на двигател (нали разбираш, има вероятност Фреди да кара със загасени фарове), няма да е зле веднага да се прибереш вкъщи, независимо дали е извъннал часовникът или не. Чиста лудост е да останеш тук.“

Само че обратният път го затрудняваше. При включването на алармата велосипедът „Роули“ си оставаше велосипед поне още трийсет секунди. Пътят си оставаше път, а не съвкупност от цветни петна върху стената. Дори самата аларма звучеше някак приглушено. Хрумна му, че след време звукът ѝ ще започне да му се струва не посилен от този на пътническите самолети, летящи високо в небето.

Добил беше навика да затваря очи, а след това рязко да ги отваря. Тази хитринка засега вършеше работа, но той се съмняваше, че ще е за дълго. А след това какво? Да прекара нощта в гората, взирайки се в пълната луна, която прилича на кървясало око?

Не, онези щяха да го настигнат много преди това. Въпросът беше дали той щеше да им позволи да го хванат. Невероятно, но се колебаеше по този въпрос. Малко го беше яд на тях. Искаше му се да се изправи срещу Берковиц и другите от бригадата и да ги попита: „Какво очаквахте да направя, а? Да продължа да се тъпча като преди,

да поглъщам поничка след поничка, докато дренажната тръба се запуши? Това ли искате?“

Същевременно осъзнаваше, че е лудост да им се противопостави. Да, беше в прекрасна форма, но пък те бяха трима. Пък и кой можеше да каже дали госпожа Карлос не им е дала пушката и не им е заръчала: „Хванете онова копеле и не забравяйте да му кажете, че първият куршум е от мен и момичетата!“

Спомни си за един свой приятел, който през осемдесетте се беше преборил с кокаиновата си зависимост. Той казваше, че първото, което трябва да се направи, е да се отървеш от белия прах. Да, човек винаги можел да си купи още, сега тази гадост се продава на път и под път, обаче това не е извинение да я държиш вкъщи, за да ти е под ръка, когато волята ти отслабне. В крайна сметка човекът беше изхвърлил в тоалетната запасите си от кокаин, а тръбичката за смъркане беше отишла на боклука. Въпреки че не сложи край на проблема си, все пак постави началото на края му.

Една вечер Сифкиц грабна отвертка и слезе в сутерена. При все че имаше намерение да разглови велотренажора, той нагласи алармата за шест следобед. Просто му беше станало навик. Часовникът и бисквитите от овесено брашно бяха част от такъмите му — предмети, с които правеше хипнотични движения. След като превърнеше уреда в купчина части, щеше да изхвърли часовника в боклука. Точно както онзи негов приятел беше изхвърлил тръбичката си за смъркане на кокаин. Щеше да изпита тъга, разбира се. Малкото вярно часовниче със сигурност не беше виновно за идиотската ситуация. И въпреки това щеше да го прати на боклука.

„Престани да хленчиш и се дръж като истински мъж“ — така в детството му взаимно се окуражаваха приятелчетата му.

Забеляза, че уредът се състои от четири основни елемента, и разбра, че ще му е нужен френски ключ, за да го разглови изцяло. Никакъв проблем. Отначало ставаше и с отвертка. С нея щеше да откачи педалите, а след това да помоли интенданта на сградата да му даде назаем френски ключ.

Опря коляно на пода, пхна отвертката в първия винт... и се поколеба. Зачуди се дали приятелят му не е смръкнал една последна магистралка, преди да изхвърли коката в тоалетната. Ей-така, заради доброто старо време. Можеше да се обзаложи, че го е направил. Така

приятелят му е щял да позасити малко наркотичния си глад и да улесни изхвърлянето. Ако покараше малко, нямаше ли да повиши нивото на ендорфините си и да направи така, че да не се чувства толкова потиснат? Нямаше ли да му е по-трудно да си представи как Берковиц, Фреди и Уилан пият бира след бира в някой крайпътен бар, как вдигат тостове в памет на Карлос и как се поздравяват взаимно за начина, по който са отупали копелето?

— Ти си луд — измърмори, приготвяйки се да отбие винта. — Давай да приключваме.

Завъртя веднъж отвертката. Не беше трудно. Човекът, който беше затягал винта, очевидно не си беше давал много зор. В този момент обаче овесените бисквити се размърдаха в джоба му и Сифкиц се сети колко са вкусни, когато човек върти педалите. Просто отместваш от ръкохватката дясната си ръка, пъхаш я в джоба, изваждаш бисквитата и отхапваш. Накрая пийваш няколко глътки студен чай. Идеална комбинация. Толкова е хубаво да караш велосипед и едновременно да си похапваш. А тези гадове искаха да го лишат от удоволствието!

Пет-шест завъртания на винта, дори по-малко, и педалът щеше да падне на циментовия под. След това щеше да се захване с другия... и да продължи да си живее живота.

„Не е честно — помисли си. — Само още едно каране. Ей-така, заради доброто старо време.“

Прекрачи рамката на велосипеда и намести стегнатия си задник на седалката. Помисли си: „Все такива неща се случват в този тип истории, нали? Краят винаги е един и същ. Някакъв смотаняк казва, че това ще е последният път и че никога повече няма да прави подобно нещо. Така е, наистина, но се обзалагам, че на хората им се разминава в реалния живот. Обзалагам се, че винаги им се разминава.“

Нещо му подсказваше, че реалният живот никога не е бил точно такъв. Това, което вършеше, и онова, което преживяваше, нямаше нищо общо с разбирането му за реален живот. Той прогони тези мисли.

Вечерта беше прекрасна за каране на велосипед.

VI. ЕДИН МАЛКО НЕОЧАКВАН КРАЙ

И все пак получи още един шанс.

Тази вечер за пръв път ясно чу бумтене на двигател зад себе си и тъкмо преди да зазвъни алармата, трискоростният „Роули“ внезапно хвърли удължена сянка на пътя пред него — сянка, каквато можеше да се получи само от автомобилни фарове.

След това алармата на часовника се задейства. Не се чуваше обаче дрънчене, а някакво приглушено мелодично пърпорене.

Камионът се приближаваше. Сифкиц дори не се обърна, за да се убеди в предположението си — виждаше как сянката непрекъснато се удължава. През нощта, докато се въртеше в кревата си и не можеше да заспи заради трескавото усещане, че се е отървал на косъм от смъртта, той си помисли: „Не е нужно човек да се обръща и да гледа злия демон, който дебне отзад.“ Виждаше сянката, която се удължаваше и потъмняваше.

„Побързайте, господа, време е“ — помисли си и затвори очи. Още чуваше тихото успокояващо мъркане на алармата. Със сигурност не се беше усилило, усилило се беше бумтенето на двигателя на камиона. Вече го настигаха. Дали изобщо щяха да си губят времето в разговори? Нямаше ли шофьорът просто да натисне газта до тенекията? Щяха ли да го прегазят?

Той не си направи труда да отвори очи и да провери дали още е на пътя, или вече се е върнал в сутеренната ниша. Вместо това стисна още по-силно клепачи, съсредоточи се в бръмченето на алармата и този път накара бармана да извика нетърпеливо: „Побързайте, господа, време е!“

Ненадейно изпита облекчение, защото бученето на двигателя заглъхнаше, а звъненето на часовника се усилваше, превръщайки се в характерното упорито дрънчене. Щом отвори очи, той видя изображението на пътя, а не самия път.

Сега обаче небето беше черно, червенината се беше стопила с падането на нощта. Пътят беше облян в светлина, а сянката на

велосипеда (трискоростния „Роули“) се простираше върху асфалта, посипан с опадали листа. Той спокойно можеше да си каже, че е разглобил велотренажора, после в състояние на транс е коригирал рисунката на стената. Знаеше обаче, че нищо подобно не се е случило, и то не само защото ръцете му не бяха изцапани с боя.

„Това е последният ми шанс — каза си. — Последният ми шанс да избегна края, който всеки очаква от подобна история.“

Беше твърде уморен и разстроен, за да се захване с демонтирането на велотренажора. Утре щеше да свърши тази работа. Утре сутринта, веднага след ставане. Сега единственото му желание беше да се махне от това ужасно място, където реалността се беше протъркала до скъсване. След като взе твърдо решение, някак си се дотътри до кашона от портокали и изключи алармата. Беше облян в пот, онази смрадлива пот, която избива не толкова от физическо натоварване, а когато човек го е страх. След това се качи в спалнята си и се просна на леглото. Дълго време не можа да заспи.

На другата сутрин не взе асансьора, а слезе пеш по стълбите, вирнал глава и с решително изпънати рамене като всеки човек с мисия. Без да обръща внимание на часовника, отиде право при велотренажора, клекна и взе отвертката. Мушна я в един от винтовете, прикрепващи левия педал...

... и в следващия момент отново летеше с бясна скорост по пътя, а усиливащата се светлина на фаровете му вдъхваше усещането, че е на тъмна сцена, озарявана от един-едничък прожектор. Двигателят на камиона работеше неравномерно, освен това бучеше твърде силно (явно имаше някакъв проблем с гърнето или ауспуха). Очевидно приятелят Фреди не го поддържаше, пък и как да го поддържа, след като погасяваше ипотека, купуваше храна и плащаше на зъболекаря за скобите на дечицата си, а в края на седмицата вече не получаващ заплата.

„Имах един шанс. Снощи имах един шанс, но го пропуснах. Защо? Защо, след като знаех какво ще се случи? Понеже някак си те ме принудиха. Да, принудиха ме! Ще ме прегазят като куче наскред пътя.“

Само че камионът не го прегази. Профуча край него, левите колела заподскачаха в задръстената от листа канавка, накрая го засече и му блокира пътя.

Изпаднал в паника, Сифкиц забрави какво му каза баща му, когато донесе велосипеда вкъщи: „Когато спираш, Ричи, удари контра и едновременно стисни ръчната спирачка, за да блокираш предното колело. Иначе...“

Сега положението беше иначе. В паниката си Сифкиц сви юмруци, рязко стисна лявата спирачка и блокира предното колело. Велосипедът подскочи и го изхвърли от седалката. Той полетя към камиона, зървайки надписа „Липид“ на вратата. Протегнатите му ръце се блъснаха в платформата и изтръпнаха. Той се изтъркаля, а след миг се запита колко счупвания е получил.

Вратите на кабината се отвориха и сухите листа запукаха под тежките обувки на мъжете. Сифкиц не вдигна поглед. Чакаше да го сграбчат и да го изправят на крака. Никой обаче не посегна към него. Листата миришеха на изсъхнала канела. Съдейки по шума от стъпките, той стигна до извода, че мъжете го заобикалят. След това листата внезапно спряха да пукат.

Той се надигна и погледна ръцете си. Дясната му длан беше ожулена, а лявата му китка вече започваше да се подува. Въпреки това не му се вярваше, че е счупена. Първото, което забеляза, след като се огледа, беше велосипедът, почервенял под светлината от стоповете на камиона. Беше красив, когато баща му го докара вкъщи. Сега не изглеждаше красив. Предното колело беше изкривено до неузнаваемост, задната гума почти се беше отделила от джантата. За пръв път Сифкиц изпита чувство, различно от страх. Почувства гняв.

Изправи се, въпреки че краката му се подкосяваха. Погледна към мястото, откъдето беше дошъл, и видя дупка в реалността. Беше някак си органична, все едно той гледаше през отвора на трахеята си. Краищата ѝ потрепваха и тя непрекъснато променяше формата си. От другата ѝ страна трима мъже бяха заобиколили велотренажора в сутеренната ниша, позите им бяха на хора, които се канят да свършат някаква работа. Чудеха се откъде да започнат.

Внезапно Сифкиц осъзна как е избрал тъкмо тези имена за мъжете. Беше фасулско, толкова лесно, че и олигофрен щеше да се досети. Берковиц, онзи с шапката с надпис „Липид“, всъщност беше серийният убиец Дейвид Берковиц — основна тема във всички вестници по времето, когато Сифкиц заживя в Манхатън. Фреди беше Фреди Албимарл, негов съученик от гимназията. Бяха се сприятелили

по една-единствена причина — и двамата мразеха училището. А Уилан? Художник, който е срещал на някоя конференция? Майкъл Уилан? Мичъл Уилан? Сифкиц не си спомняше много добре името, но знаеше, че той си пада по фентъзито — дракони и прочие. Двата бяха ударили по няколко питиета в един хотелски бар, разказвайки си истории за комично-ужасния свят на филмовите афиши.

Оставаше само Карлос — човекът, който се самоуби в гаража си. Ами да! Той беше версия на Карлос Делгадо, известен още като Голямата котка. Сифкиц от доста време следеше представянето на „Торонто Блу Джейс“, защото не искаше да бъде за „Янките“ като всички почитатели на бейзбола от Ню Йорк. Котката беше сред малкото звезди на „Торонто“.

— Аз ви създадох — изграчи Сифкиц. — Сглобих ви от спомени и от резервни части!

Разбира се, че беше така. А и не му се случваше за пръв път. Момчетата от рекламата за чипс например — беше поискал от рекламната агенция да му предостави фотографии на четири момчета, а след това просто ги беше нарисувал. Майките им бяха подписали необходимите документи — обичайна практика за този бизнес.

Берковиц, Фреди и Уилан не показаха, че са го чули, само шепнешком размениха няколко думи помежду си, после Уилан се отдалечи от нишата, а Берковиц приклепна до велотренажора. Грабна отвертката и за нула време свали левия педал. Сифкиц продължаваше да стърчи наред пустия път и да се взира през органичната дупка. Берковиц подаде отвертката на Фреди Албимарл, който също като Ричард Сифкиц свиреше на тромпет в бездарната училищна група. Вярно, че бяха некадърни, но се справяха сравнително добре с рока. В гората забуха бухал. Звукът предизвикваше усещане за неописуема самота. Фреди се захвана с другия педал, междувременно Уилан донесе френски ключ. Сърцето на Сифкиц се сви.

Докато ги гледаше, му хрумна, че човек трябва да се обръща към професионалист, ако иска работата да е свършена качествено. Берковиц и хората му не се мотаеха. За по-малко от четири минути велотренажорът се превърна в две колела и три разглобени секции на рамата, подредени така старателно на циментовия под, че приличаха на начертана схема за разглобяване.

Берковиц пусна винтовете и болтовете в джобовите си и те се издуха така, сякаш бяха натъпкани с дребни монети. След това той погледна многозначително Сифкиц, с което го вбеси още повече. В мига, в който работниците минаха през дупката, навеждайки глави, за да не се ударят в горния ѝ край, ръцете на Сифкиц се свиха в юмруци. Лявата му китка запулсира от болка.

— Знаеш ли какво? — озъби се на Берковиц. — Мисля, че не можеш да ме убиеш. Защото какво ще стане с теб тогава? Та ти си само един... подизпълнител.

Берковиц невъзмутимо го изгледа изпод козирката на шапката си.

— Аз ви създадох — продължи Сифкиц и започна да ги посочва един по един с показалеца си. — Ти си серийният убиец! С теб свирехме в училищната група! Не можеш да изсвириш ми бемол дори ако животът ти зависи от това! А ти си художник, който си пада по дракони и омагьосани девици!

Работниците от компания „Липид“ изобщо не се трогнаха.

— А теб кой те е създал? — попита Берковиц. — Замислял ли си се някога по въпроса? Нима твърдиш, че е невъзможно да съществува един по-голям свят там някъде? Може би предполагаш, че си само случайна мисъл, хрумнала на безработен счетоводител, който седи в кенефа и чете сутрешния вестник.

Сифкиц понечи да възрази, но нещо в погледа на Берковиц го накара да преглътне възражението. Очите на майстора сякаш казваха: „Давай! Питай! Ще ти кажа повече, отколкото искаш да узнаеш.“

— Защо не ми даваш да тренирам? — извика Сифкиц. — Искаш да умра на петдесет ли? Мамка му! Що за човек си ти, бе?

— Не отбирам от философия, братле — обади се Фреди. — Знам само, че камионът плаче за ремонт, а пък аз нямам пукната пара.

— Едното ми дете има нужда от ортопедични обувки, а другото трябва да ходи на логопед — добави Уилан.

— Работягите от Бостън имат една поговорка — намеси се Берковиц. — „Не убивайте работата, оставете я сама да умре.“ Само за туй те молим, баровецо. Остави ни да си бачкаме и да си изкарваме хлебаца.

— Това е абсурдно — промърмори Сифкиц. — Напълно...

— Изобщо не ми пука какво мислиш, гадняр такъв! — изкрещя Фреди. Сифкиц забеляза, че онзи е на път да се разплаче.

Противопоставянето явно изнервяше не само него, но и работниците от „Липид“. Този факт много го стресна. — Не ми пука за теб. Ти си едно нищо. Не бачкаш, само се шляеш. Да не си посмял да ми вземеш хляба! Чуваш ли! Да не си посмял!

Той сви ръцете си в юмруци и застрашително тръгна към Сифкиц. Берковиц го хвана за ръката и го дръпна назад.

— Не ни нрави мръсно, човече — обади се Уилан. — Живей си живота и не ни се бъркай, става ли?

— Остави ни да си бачкаме — повтори Берковиц. Сифкиц си спомни откъде познава тази фраза. Беше чел „Кръстникът“ и беше гледал всички филми, заснети по сценариите на автора. Възможно ли бе тези хора да използват думи или фрази, които не са в речника им? Едва ли. — Не накърнявай достойнството ни. Мислиш ли, че можем да рисуваме като теб? — Той се изсмя. — Ако нарисувам котка, ще трябва да напиша отдолу „котка“, та да разберат хората какво е туй чудо.

— Ти уби Карлос — рече Уилан. Сифкиц може би щеше да се ядоса, ако в гласа на работника се долавяше укор. Само че тонът му изразяваше само тъга. — Опитяхме се да го окуражим, да го убедим, че всичко ще се оправи. Той обаче нямаше силна воля, не ни повярва. Изгуби надежда. — Уилан замълча и се загледа в тъмното небе. Двигателят на камиона работеше неравномерно. — Нямаше почти нищичко, което да го крепи. При някои хора е така, нали се сещаш?

— Чакайте да се разберем. Искате да... — подхвана Сифкиц.

— Не убивай работата — намеси се Берковиц. — Само това искаме. Остави я да си умре сама.

Сифкиц осъзна, че вероятно може да изпълни молбата му. Едва ли щеше да му е трудно. Някои хора, щом хапнеха една поничка, след това непременно трябваше да изплюскат всичките. Той обаче не беше от тези „търбуси“, така че нямаше да има никакъв проблем.

— Добре — промърмори. — Защо пък да не опитаме? — В този момент му щукна една идея. — Дали ще мога и аз да получа такава шапка? — Посочи шапката на Берковиц.

Бригадирът се поусмихна. Усмивката озари лицето му само за миг, но изглеждаше по-искрена от онази, с която съпроводи разясненията си за това какво ще се случи, ако нарисува котка.

— Може да се уреди — заяви.

Сифкиц си помисли, че сега онзи ще му подаде ръка, само че се излъга. Онзи го измери с поглед за последен път и тръгна към на камиона. Другите го последваха.

— След колко време ще стигна до извода, че всичко това не се е случвало? — промърмори Сифкиц. — Ще се убедя, че сам съм разглобил велотренажора, защото... не знам... може би защото ми е писнало от него.

Берковиц спря, хванал дръжката на вратата, и се извърна.

— След колко време искаш да стане? — попита.

— Не знам. Хей, тук е хубаво, нали?

— Открай време е хубаво. — Открай време идеално поддържа шосето. Говореше така, сякаш се оправдаваше, но Сифкиц предпочете да пренебрегне извинителния му тон. Каза си, че дори въображаемият човек си има гордост.

Постояха известно време на пътя, който той напоследък възприемаше като Голямата трансканадска изгубена магистрала — доста претенциозно наименование за малък горски път. Никой не обели и дума. Бухалът отново се обади от гората.

— На открито, на закрито, все ни е тая — промълви Берковиц, отвори вратата на кабината и седна зад волана.

— Грижи се добре за себе си — обади се Фреди.

— Но не се престаравай — добави Уилан.

Камионът направи обратен завой и потегли в посоката, откъдето беше дошъл. Дупката в реалността вече я нямаше, но Сифкиц не се притесняваше. Не смяташе, че ще срещне затруднения при връщането. Берковиц не се опита да заобиколи трискоростния „Роули“, а мина през него, довършвайки една работа, която на практика вече беше свършена. Спиците на велосипеда се скъсаха, издавайки пронизителен звук. Габаритите на камиона започнаха да се смаляват в далечината и не след дълго изчезнаха зад един завой. Известно време Сифкиц чуваше бумтенето на двигателя, но скоро и то заглъхна.

Той седна на пътя, после се просна по гръб и притисна до гърдите си китката си, пулсираща от болка. На небето нямаше нито една звезда. Беше капнал от умора. „Не заспивай, от гората може да изскочи някоя мечка и да те разкъса“ — помисли си, но все пак заспа.

Когато се събуди, видя, че лежи върху циментовия под в сутерена. Частите на велотренажора се въргаляха около него.

Часовникът върху кашона показваше 8:43. Някой от работниците очевидно беше изключил алармата.

„Сам съм го разглобил — каза си той. — Това е моята история и ако се придържам към нея, не след дълго ще си повярвам.“

Докато прекосяваше фоайето на сградата, осъзна, че е гладен. Помисли си, че може да отиде в ресторанта на Дугън и да си поръча парче ябълков пай. Ябълковият пай не беше толкова нездравословен, нали? Когато стигна там обаче, реши да хапне и сладолед.

— Какво пък толкова — каза на сервитьорката. — Веднъж се живее, нали?

— Е — отговори тя, — индийските философи са на друго мнение, но изборът си е ваш.

След два месеца Сифкиц получи колет.

Беше излязъл да вечеря с агента си (в ресторанта си поръча риба със зеленчуци, но и крем брюле) и когато се върна, колетът го чакаше във фоайето. На пакета нямаше нито марка, нито печат на пощенската компания, виждаше се само надпис с разкривени печатни букви: РИЧАРД СИФКИЦ. Незнайно защо той си помисли, че пратката е от човек, който ако нарисува котка, ще трябва да напише отдолу „котка“, за да се знае какво е изобразеното животно. Занесе кутията в ателието си и я отвори с ножчето, което понякога използваше в работата си. Под топката хартия, поставена за уплътнение, се мъдреше чисто нова шапка с козирка. На етикета вътре пишеше „Произведено в Бангладеш.“ Над козирката беше щампована думата „Липид“. Буквите бяха яркочервени като артериална кръв.

— Какво е това липид? — попита той ателието си, като въртеше нервно шапката в ръцете си. — Нещо, което се съдържа в кръвта, нали?

Пробва шапката. Отначало го стягаше, но след като нагласи пластмасовата лента отзад, нещата се оправиха. Застана пред огледалото в спалнята и не се хареса. Свали шапката, изви козирката и отново се взря в огледалото. Така беше много по-добре. Щеше да изглежда направо страхотно, ако вместо официалните дрехи навлечеше изцапаните си с боя дънки. Щеше да заприлича на истински бачкатор... какъвто всъщност и беше, независимо какво си мислеха някои хора.

Свикна да слага шапката, когато рисува. Най-обикновен навик, като например да си почива през уикендите и да яде пай със сладолед в четвъртък вечер. Каквото и да твърдяха индийските философи, Ричард Сифкиц вярваше, че се живее само веднъж. Следователно човек можеше да си позволи по малко от всичко.

ТЕХНИТЕ НЕЩА

Нещата, за които искам да ви разкажа — нещата, които останаха след тях, се появили в апартамента ми през август 2002 година. Сигурен съм, понеже започнах да се натъквам на повечето, след като помогнах на Пола Робсън да оправи климатика си. Паметта винаги се нуждае от някакъв ориентир и моят е поправката на въпросния климатик. Пола бе привлекателна жена (мамка му, направо си беше гадже трепач) и работеше като илюстраторка на детски книжки, а съпругът ѝ се занимаваше с внос-износ. Мъжът винаги помни случаите, когато е успял да помогне на изпаднала в беда красавица (дори тя да е от онези жени, които непрекъснато повтарят, че са „щастливо омъжени“), защото подобни неща се случват изключително рядко. Обикновено в наши дни опитите да се правиш на рицар само влошават положението.

Срещнахме се във фоайето. Аз се връщах от следобедната си разходка и веднага усетих, че е адски изнервена. Усмихнах ѝ се и я поздравих със „Здравейте, как сте?“, както обикновено правят съседите, а тя ядно попита (гласът ѝ трепереше, сякаш малко оставаше да заплаче) защо техникът по поддържане на сградата трябвало да излезе в отпуск тъкмо сега. Отвърнах ѝ, че дори каубойките понякога плачат и дори техниците имат право на отпуск. Изтъкнах, че по всички закони на логиката най-подходящият месец за това е август. Именно през август в Ню Йорк (както и в Париж, *mon ami*) броят на психоаналитиците, нашумелите художници и техниците по поддръжката рязко намалява и застрашително започва да клони към нулата.

Тя не се усмихна. Навярно дори не разбра, че това беше цитат от Том Робинс^[1] (използването на цитати е проклятието на четящата класа).

Само подметна, че август може да е чудесен месец за ваканция на Кейп Код или Файър Айленд, но апартаментът ѝ се е превърнал в пещ, понеже единственото, което проклетият ѝ климатик правел, било

да бръмчи. Попитах я не иска ли да се опитам да отстраня повредата и все още помня ледения преценяващ поглед, с който ме стрелкаха сивите ѝ очи. Както и че се усмихнах, когато ме попита: „*Безопасен ли сте?*“ Напомни ми за онзи филм, но не „Лолита“ (мислите за „Лолита“, понякога в два посред нощ, се появиха по-късно), а онзи другия, в който Лорънс Оливие подлага Дъстин Хофман на всевъзможни стоматологични изтезания, питайки го отново и отново: „*Безопасен ли си?*“^[2]

— Съвършено безопасен съм — заявих. — Не съм се нахвърлял на жена вече цяла година. Преди нападах по две-три на седмица, но груповата терапия много ми помогна.

Доста лекомислена реплика, ала напълно съответстваше на настроението ми. *Лятно* настроение. Тя отново преценяващо ме изгледа и чак *тогава* се усмихна. Подаде ми ръка и се представи:

— Пола Робсън.

Забелязах, че ми подаде не дясната си ръка, както е прието, а лявата с тъничкото златно пръстенче на безименния пръст. Според мен го направи съзнателно. Обаче за това, че съпругът ѝ се занимава с внос-износ, ми разказа по-късно. Когато дойде моят ред да я *моля* за помощ.

В асансьора я предупредих да не ми възлага прекалени надежди. Щях да ги оправдая само ако я интересуваха истинските предпоставки за избухването на нюйоркските бунтове от 1863 година, да чуе няколко забавни вица за създаването на ваксината против дребна шарка или да я засиля с цитати за социологическите последици от въвеждането на дистанционното управление (най-важното изобретение за последните петдесет години според скромното ми мнение).

— Да разбирам ли, че проучванията са вашата страст, господин Стейли? — попита тя, докато бавно се носехме нагоре с тракащия стар асансьор.

Потвърдих, без да уточнявам, че всъщност тази „страст“ е сравнително нова за мен. Не я помолих да ме нарича Скот, понеже само щях да я изплаша отново. И естествено изобщо не ѝ споменах, че се опитвам да забравя всичко, което знаех за застраховането в селските райони. Че се опитвам да забравя много неща, включително и двайсетина лица.

Само че въпреки всичките си усилия още си спомням много. Мисля, че можем да си спомним всяко нещо, ако се концентрираме върху него (а понякога, което е най-лошото, то изплува в съзнанието ни, без изобщо да сме се съсредоточили). Сега например се сещам за казаното от един от онези южноамерикански писатели, наречени „магически реалисти“... Ето го и него, но не ме питайте как се казва авторът му, името му не е важно: *„В зората на живота нашата първа победа идва, когато се вкопчим в нещо от този свят и което обикновено е пръстът на майка ни. После откриваме, че не е точно така — всъщност този свят и всички неща, които му принадлежат, са ни сграбчили и ни държат здраво от самото начало.“* Борхес? Да, възможно е. Или Маркес. В това не съм сигурен. Онова, което знам със сигурност, е, че оправих повредения климатик и когато от конвектора заструи студен въздух, Пола засия. Също така знам, че думите на южноамериканския автор са самата истина — че с времето възприятията ни се променят и започваме да осъзнаваме, че нещата, които според нас държим в ръцете си, всъщност държат нас. Превръщат ни в свои пленници (както е смятал Торо^[3]), но в същото време ни служат като котви. Такава е сделката. И каквото и да мисли Торо по този въпрос, според мен сделката е добра. Или поне тогава така смятах; сега вече не съм напълно сигурен.

Знам и че тези събития се разиграха през август 2002, по-малко от година, след като небето се продъни и промени живота на всички ни.

* * *

Един следобед, горе-долу седмица след като сър Скот Стейли нахлузи доспехите на добрия самарянин и извоюва победа в битката с всяващия ужас климатик, се отправих към универсалния магазин „Стейпълс“ на Осемдесет и трета улица, за да си купя дискети и пакет хартия. Трябваше да напиша материал от четирийсет страници за създаването на фотоапарата „Полароид“ (тази история е по-интересна, отколкото навярно си мислите). Върнах се в апартамента си и видях на масичката във фоайето, където държах сметките за плащане, квитанциите и прочие, слънчеви очила с червени рамки и стъкла с

доста необичайна форма. Веднага ги познах и мигом почувствах как силите ме напускат. Не паднах, но изтървах покупките си на пода и се подпрях на вратата, докато се мъчех да си поема дъх, неспособен да откъсна поглед от слънчевите очила. Ако нямаше къде да се подпра, по всяка вероятност щях да изпадна в несвяст като героиня от викториански роман — от онези, в които се разказва за похотливи вампири, навестяващи жертвите си в полунощ.

След миг ме връхлетяха две свързани помежду си, но доста различни емоционални вълни. Първата ми донесе усещането за ужасния срам, който човек изпитва при мисълта, че всеки момент ще бъде спипан за свое необяснимо действие. Паметта услужливо ми напомни, че подобно нещо ми се случи (или почти ми се случи), когато бях на шестнайсет.

Майка ми и сестра ми бяха отишли на пазар в Портланд и до вечерта цялата къща беше на мое разположение. Изтягах се гол на леглото си с бикините на сестра ми, омотани около члена ми. Целият креват беше покрит със снимките, които бях изрязвал от намерените в гаража списания — предишният собственик на къщата бе държал там купища „Плейбой“ и „Галъри“. Изведнъж дочух шум от автомобил, приближаващ се по алеята. Не можех да го сбъркам — беше двигателят на нашата кола, следователно майка ми и сестра ми се прибираха по-рано от очакваното. После разбрах, че Пег се разболяла и започнала да повръща. Стигнали само до Поланд Спрингс и мама решила да се върне.

Погледнах изрезките, разпилени по леглото... дрехите си, разхвърляни на пода... и бикините от изкуствена коприна в ръката си. Още помня как силите ме напуснаха и на тяхно място се намести ужасно чувство на апатия. Мама викаше: „Скот, Скот, слез и ми помогни с Пег, зле ѝ е!“ — а аз седях вцепенен и си мислех: „Край. Спипаха ме. Отсега нататък първата им мисъл, когато ме видят, ще бъде: «Скот онаниста.» И така ще е до края на живота ми.“

За щастие в такива моменти се намесва инстинктът за оцеляване. Тъкмо това се случи и с мен. Реших да положа минимално усилие за спасяване на достойнството си. Запратих под леглото бикините и снимките, облякох се набързо и се втурнах надолу по стълбите с цялата бързина, на която бяха способни схванатите ми крака. През

цялото време си мислех за идиотското телевизионно предаване, което обичах да гледам навремето — „Надбягай секундите“.

Помня, че първото, което направи майка ми, щом се озовах пред нея, беше да докосне пламналите ми бузи. Очите ѝ потъмняха от тревога и тя попита:

— Ох, и ти ли се разболяваш?

— Може би... — отвърнах аз доста жизнерадостно. Половин час по-късно открих, че дюкянът ми е разкопчан. За щастие нито Пег, нито мама го забелязаха, макар че в друг случай непременно щяха да ме попитат дали имам лиценз за търговия с хотдог (такава бе представата им за остроумие). През този ден обаче едната се чувстваше зле, а другата бе твърде разтревожена и изобщо не им беше до остроумия. В общи линии се измъкнах сух от водата.

Късметлия.

* * *

Втората емоционална вълна, която ме връхлетя през този августовски ден, бе далеч по-обикновена — помислих си, че полудявам. Защото тези очила просто нямаше как да се появят тук. По никакъв начин. Абсурд.

После вдигнах глава и видях още нещо, което със сигурност не беше в апартамента ми, когато преди половин час се запътих към „Стейпълс“ (и заключих вратата подире си, както правя при всяко излизане). В ъгъла между кухничката и дневната се мъдреше бейзболна бухалка. На етикета пишеше, че е произведена от фирма „Хилерич енд Брадсби“. И въпреки че от мястото си не виждах другата ѝ страна, знаех какво пише там. „УРЕДНИК НА ИСКОВЕ.“ Както знаех, че буквите са гравирани в дървото и са оцветени в тъмносиньо.

Внезапно бях разтърсен от ново усещане. Трета вълна. Този път на сюрреалистичен страх. Не вярвам в призраци, но в този момент сигурно изглеждах така, сякаш току-що съм видял един-два.

И се чувствах по този начин. Че съм срещнал призрак. Защото тъмните очила трябваше да са останали в миналото — в далечното, далечно минало, както казват „Дикси Чикс“. Също като Уредника на искове на Клив Фаръл. „Ех, бейзболът ми носеше *такъ-ъ-ъв* кеф... —

обичаше да казва Клив, докато седеше зад бюрото си и размахваше бухалката над главата си. — За разлика от *ши-и-ибаните* застраховки.“

Направих единственото, което ми хрумна — грабнах тъмните очила на Соня д'Амико и се втурнах към асансьора. Държах ги пред себе си, сякаш не бяха очила, а нещо гнусно и вмирисано — развалена храна или разлагащо се телце на отровена мишка. Изведнъж си припомних срещата с един мой познат на име Уорън Андерсън, когато бяхме говорили за Соня. *„Навярно е изглеждала така, сякаш, е възнамерявала да изскочи от бездната като човече на пружинка и да помоли да ѝ донесат кока-кола“* — помислих си, когато той ми разказа какво е видял. Седяхме в „Бларни Стоун“ на Трето Авеню около шест седмици, след като небето се продъни. И току-що бяхме вдигнали тост, задето сме останали живи.

Подобни моменти имат навика да се запечатват в паметта, независимо дали го искаш или не. Като част от мелодия или припева на някое идиотско поппарче, което не можеш да си избиеш от главата. Ставаш от леглото в три през нощта, заставаш пред тоалетната чиния, за да се облекчиш, едва десет процента от мозъка ти са се събудили и изведнъж ни в клин, ни в ръкав, в съзнанието ти изплува: *„Навярно е изглеждала така, сякаш е възнамерявала да изскочи от бездната. Да изскочи от бездната като човече на пружинка и да помоли да ѝ донесат кока-кола.“* По време на разговора Уорън ме попита дали помня забавните ѝ очила и аз отговорих утвърдително. Като че ли можех да ги забравя.

* * *

Четири етажа под мен нашият портиер Педро стоеше на сянка под навеса и говореше с Рейф, куриера от „Федерал Ескпрес“. Когато ставаше въпрос за куриери, Педро се отнасяше изключително сериозно към задълженията си. Въведе седемминутното правило — точно толкова време можеше да стои автомобилът на куриера пред входа на сградата, — и засичаше времето с джобния си часовник, а на нарушителите моментално уреждаше среща с ченгетата, с които поддържаше чудесни отношения. С Рейф обаче се беше сприятелил и понякога двамата прекарваха по двайсет минути пред входа в сладки

приказки. За политика? Бейзбол? Евангелието от Хенри Дейвид Торо? Не знаех, а и, честно казано, въобще не ме интересуваше... до въпросния ден. Двамата бяха пред входа, когато се върнах от универсалния магазин, и още стояха там, когато един вече не толкова безгрижен Скот Стейли слезе от асансьора във фоайето на приземния етаж. Един Скот Стейли, който току-що бе открил малка, но ясно забележима дупчица в колоната на реалността. Присъствието им бе достатъчно, за да ме накара да се почувствам по-добре. Пристъпих към тях и протегнах към Педро дясната си ръка, в която държах тъмните очила.

— Как им викаш на тези? — попитах направо, без дори да се опитам да се извиня, задето прекъсвах разговора им.

Педро ме изгледа укорително, сякаш искаше да ми каже: „Изненадан съм от липсата на такт, господин Стейли. Наистина съм изненадан.“ Сетне отмести очи към ръката ми. Дълго време не продума и в главата ми се прокрадна ужасяваща мисъл: „Не вижда нищо, понеже няма нищо. Нищо, освен протегнатата ми длан, сякаш днес ролите ни са се разменили и аз очаквам *бакиши* от него“ Не държах нищо в ръката си, понеже очилата на Соня д’Амико вече не съществуваха. Забавните очила на Соня безвъзвратно бяха изчезнали.

— Викам им слънчеви очила, господин Стейли — отвърна най-накрая Педро. — Как другояче да им казвам? Или нещо ме гъбаркате?

Рейф от „ФедЕкс“, който определено бе по-заинтригуван от очилата, ги взе от ръката ми. Изпитах огромно облекчение, щом видях, че държи странната находка, разглежда я и дори я *изучава*. Подобно облекчение изпитваш, когато някой те почеше между лопатките, където ужасно те сърби. Той пристъпи на улицата и вдигна очилата, за да ги разгледа на ярката светлина, при което по сърцевидните стъкла за миг проблеснаха слънчеви зайчета.

— Приличат на очилата, дето ги носеше момиченцето в оня порнофилм с Джеръми Айрънс — гласеше заключението му.

Въпреки тревогата неволно се усмигнах. В Ню Йорк дори куриерите са кинокритици. Ето ви още една причина да се влюбите в този град.

— Точно така, „Лолита“ — кимнах и взех очилата. — Само че онези с формата на сърца бяха от по-старата версия на Стенли Кубрик. Тогава Джеръми Айрънс още беше господин Никой. — Не знаех защо

му наприказвах тези неща, но, честно казано, изобщо не ми пукаше. Май отново бях изпаднал в лекомислено настроение... този път обаче в лошия смисъл на думата.

— А кой игра перверзника в първия филм? — попита Рейф.

Поклатих глава:

— Сега не мога да се сетя.

— Прощавайте, господин Стейли — обади се Педро, — ама ми изглеждате доста бледен. Да не сте пипнали грип или нещо такова...

„Не, грип пипна сестра ми — беше на върха на езика ми. — В онзи ден, когато едва не ме хванаха да мастурбирам в бикините ѝ, загледан в снимката на мис Април.“ Обаче ми се размина. Размина ми се тогава, размина ми се и на единайсети септември. Измъкнах се, надбягах секундите. Не можех да говоря от името на Уорън Андерсън (в „Бларни Стоун“ той ми разказа, че въпросната сутрин се спрял на третия етаж, за да си побъбри с един приятел за последните мачове на „Янките“), но самият аз се бях специализирал в това да ми се разминава.

— Добре съм — излъгах. След като вече знаех, че не съм единственият, който вижда очилата на Соня, се почувствах малко по-добре. Макар че ако те наистина съществуваша в този свят, вероятно и бейзболната бухалка на Клив Фаръл също не беше халюцинация.

— *Същите* очила ли са? — почтително и дори благоговейно попита Рейф. — Ония от първата „Лолита“?

— Не. — Сгънах дръжките на очилата и в същия момент си спомних името на момичето, което играеше във филма на Кубрик — Сю Лайън. Ала все още не можех да се сетя кой беше в ролята на „перверзника“. — Само приличат на онези.

— Да не са специални? — полюбопитства Рейф. — Затуй ли слязохте толкова бързо?

— Не знам — вдигнах рамене. — Някой ги е оставил в апартамента ми.

Върнах се у дома, преди да ме заспят с още въпроси, и се огледах с надеждата, че няма да има други изненади. Обаче имаше. Освен тъмните очила и бейзболната бухалка с надпис „Уредник на искове“ в жилището ми по неведом начин бяха попаднали пърдяща възглавничка от „Хауи Лаф-Райт“, морска раковина, монета от едно пени в прозрачно пластмасово кубче, и керамична гъбка (червена на

бели точки), върху която седеше керамична Алиса. Пърдящата възглавничка някога принадлежеше на Джими Игълтън и всяка година играеше важна роля в коледното тържество, а керамичната Алиса бе стояла на бюрото на Морийн Ханън — подарък от внучката ѝ, както тя беше споделила. Морийн имаше най-разкошната бяла коса, която съм виждал през живота си — стигаше чак до кръста ѝ и тя винаги я носеше разпусната. Доста необичайна гледка за офис, нали? Морийн обаче работеше в компанията от близо четирийсет години и можеше да си позволи всякаква прическа. Спомнях си и морската раковина, и монетата, ала не се сецах в чии офисклетки (или кабинети) съм ги виждал. Може би някой ден щеше да ме осени прозрение, а може би — не. В застрахователна фирма „Лайт и Бел“ имаше толкова много клетки и кабинети...

Раковината, гъбката и кубчето от прозрачна пластмаса намерих на масичката в дневната, грижливо поставени една до друга. Пърдящата възглавничка пък беше (логично, казах си) върху казанчето в тоалетната до последния брой на „Спенкс“, бюлетин за застраховките в селските райони. Навремето този вид застраховки бяха моята специалност. Мисля, че вече го споменах. Знаех всичко за вероятността от настъпване на едно или друго застрахователно събитие.

Но каква бе вероятността всички тези предмети да се появят едновременно в жилището ми?

* * *

Когато нещо в живота ти се обърка и ти се иска да поговориш за това, първият импулс е да се обадиш на някой роднина. За мен обаче този вариант не съществуваше. Баща ми ни изостави, когато бях на две, а сестра ми — на четири години. Мама не падна духом и ни отгледа, като в същото време ръководеше посредническа фирма за поръчки по пощата. Доколкото знам, този бизнес създаде от нулата, който ѝ осигуряваше приличен доход (по-късно сподели с мен, че само първата година била тежка). Тя пушеше като комин и на четирийсет и осем умря от рак на белите дробове. Ако бе изкарала още само шест-седем години, феноменът интернет щеше да я направи милионерка.

Сестра ми Пег в момента живееше в Кливланд, където се занимаваше с разпространение на козметиката на „Мери Кей“, подпомагане на индианците и изповядване на християнски фундаментализъм, макар и не точно в тази последователност. Замислих се дали да ѝ се обадя и да ѝ разкажа за нещата, които бях открил в апартамента си, но бързо се отказах. Най-вероятно щеше да ме посъветва да падна на колене и да помоля Исус да влезе в живота ми. Дори и да грешах, не вярвах, че Исус е способен да разреши проблема ми.

Разполагах със стандартния набор от лели, чичовци, братовчеди и братовчедки, ала повечето живееха западно от Мисисипи и вече дълги години не ги бях виждал. Килиъновците (родът ми по майчина линия) не поддържаха близки отношения и не обичаха семейните сбирки. Роднинските им задължения се изчерпваха с изпращането на картичка за рождените дни и Коледа, а поздравление за Свети Валентин или Великден си беше направо специален бонус. Навръх Рождество се чувахме със сестра ми и всеки път се заричахме, че в най-скоро време ще се видим, след което с облекчение бързахме да затворим.

Ако си изпаднал в беда и нямаш роднини, на които да се обадиш, има и друг вариант — да поканиш някой приятел на чашка-две, да му обясниш ситуацията и да го помолиш за съвет. Аз обаче бях срамежливо момче, което се превърна в срамежлив мъж, и естеството на сегашната ми работа беше такова, че я вършех сам. Ето защо няха колеги, с които с течение на времето да се сприятеля. На предишното си работно място се бях сблизил с неколцина души (сред които Соня и Клив Фаръл), ала сега всички те са мъртви.

* * *

Накрая стигнах до извода, че щом нямам истински приятел, пред когото да си излея душата, може да си взема под наем. Можех да си позволя услугите на психоаналитик и си казах, че няколко сеанса на диванчето му (да кажем четири) ще бъдат напълно достатъчни, за да му обясня какво всъщност се случи и как ми се отрази. Колко ли щяха да ми струват четири сеанса? Шестстотин долара? Или осемстотин?

Съвсем прилична цена за постигането на душевен мир. Можех да разчитам и на допълнителен бонус. Един незаинтересован външен човек би могъл да ми предложи онова просто и логично обяснение, което ми убягваше. За моето съзнание заключената врата между апартамента ми и останалия свят елиминираше повечето обяснения, ала в крайна сметка именно *моето съзнание* смяташе така. И може би тъкмо в това беше основният проблем...

Планирах всичко във времето. На първия сеанс щях да разкажа какво се е случило. На втория смятах да донеса веществените доказателства: тъмните очила, прозрачното пластмасово кубче, бейзболната бухалка, керамичната гъбка и неизменният цар на всеки купон — пърдящата възглавничка. И да направя нещо като демонстрация за усвояване на материала като в началното училище. На последните два сеанса с моя приятел под наем щяхме да открием причините, предизвикали колебанията в оста на моя живот, и да го върнем в нормалното му състояние.

Прекарах цял следобед в прелистване на „Жълтите страници“ и телефонни обаждания, за да разбера, че самата идея да потърсиш помощ от психиатър, на практика е мъртвородена, независимо колко ефективна е изглеждала на теория. Само веднъж ми се удаде да се доближа до записване на час — секретарката на доктор Джос ми каза, че той ще може да ме приеме през януари следващата година... ако тя специално го помоли. Другите не ми дадоха и такава надежда. Позвъних на шестима психоаналитици в Нюарк и на четирима в Уайт Плейнс, даже и на един специалист по хипноза в Куинс, но навсякъде ударих на камък. Мохамед Ата^[4] и неговият отряд от самоубийци явно бяха успели да всеят *такъ-ъ-ъв* страх у жителите на Ню Йорк (камо ли у онези, които се занимаваха с *ши-и-ибаните* за-СТРАХ-овки), че психоаналитиците имаха осигурено препитание за години напред... Ако през лятото на 2002 на някого му се приискаше да се озове на диванчето на специалист, не му оставаше нищо друго, освен да се запише и търпеливо да чака поне шест месеца.

* * *

Оказа се, че в крайна сметка мога да спя с тези предмети, намиращи се в жилището ми, макар и не особено добре. Нощем те ми нашепваха разни неща. Често лежах буден чак до два посред нощ и си мислех за Морийн Ханън, която чувстваше, че е достигнала онази възраст (и степен на незаменимост в службата), че да носи потресаващо красивата си дълга коса както си иска. Или се сещах за различни хора, които тичаха из залата по време на коледното тържество, подхвърляйки си пърдяща възглавничка на Джими Игълтън. Спомних си как Брус Мейсън ме попита дали въпросният цар на купона не ми прилича на клизма за елфове — точно така каза, елфове, а не елфи, и мисловните асоциативни процеси ми помогнаха да се сетя, че раковината всъщност беше негова. Естествено. Брус Мейсън, Повелителят на мухите. Покрай него се сетих за Джеймс Мейсън, който бе играл Хумберт Хумберт във филма, заснет в онези далечни времена, когато Джеръми Айърнс още беше господин Никой. Паметта е лукава маймунка — веднъж ти се подчинява, а друг път — не. Ето защо и аз побързах да сляза на партера, след като намерих очилата в апартамента си. В този момент изобщо не мислех за индукция и дедукция — исках само потвърждение, че случилото се е истина, а не плод на въображението ми. Джордж Сеферис има едно стихотворение, в което се пита: *„Дали това са гласовете на нашите починали приятели, или е просто грамофонът?“* Има моменти, когато нещо сякаш те кара да зададеш този въпрос на човека до себе си. Или... по-добре чуйте какво ще ви разкажа.

Беше в края на осемдесетте, малко преди печалният ми двегодишен романс с алкохола да приключи. Събудих се посред нощ в своя кабинет, защото бях заспал на бюрото си. Затътрих се към спалнята и щом посегнах към ключа за осветлението, забелязах, че в стаята има някой. В главата ми проблесна мисълта, че вкъщи е проникнал крадец наркоман с евтин патлак трийсет и втори калибър в треперещата си ръка, и сърцето ми за малко щеше да изскочи от гърдите. Включих лампата с едната си ръка, а с другата тъкмо посягах да взема нещо тежичко от скрина (даже снимката на майка ми в сребърната рамка щеше да свърши работа), когато установих, че среднощният крадец съм аз. Взирах се изумено в собствения си образ, отразен в огледалото на отсрещната стена — ризата ми бе разпасана, а

косата ми щръкнала... Бях ядосан и отвратен от себе си, но в същото време изпитвах и безкрайно облекчение.

Сега жадувах да се случи нещо подобно. Искаше ми се цялата тази история да се окаже нещо като огледалото в спалнята ми, грамофона на Сеферис или дори някаква лоша шега (дело на някой от онези, които знаеха защо през въпросния септемврийски ден не отидох на работа). Обаче знаех, че нещата не стоят така. Пърдящата възглавничка наистина се беше настанила в апартамента ми. Можех да прокарам пръсти по катарамите на керамичните обувки на Алиса и да погала жълтата ѝ керамична коса. И ясно виждах годината върху пенито, запечатано в прозрачното пластмасово кубче.

Брус Мейсън, известен още като Човекът раковина и Повелителят на мухите, намери тази голяма розова раковина, когато от фирмата бяхме на юлски пикник на Джоунс Бийч. Хамбургерите и наденичките цвърчаха апетитно върху огъня и щом станаха готови, Брус протръби с находката си, призовавайки всички на обяд. После се опита да покаже на Фреди Лаунс как да направи същото, ала звуците, които Фреди изтръгна от раковината, повече приличаха на пърденето на възглавничката. Кръгът се затвори. Рано или късно всеки мисловен наниз от асоциации се превръща в огърлица.

* * *

В края на септември ме осени идея, която беше толкова простичка, че се запитах как не ми е хрумнала по-рано. Защо държах въщи тези нежелани боклуци? Защо не се избавех от тях? В крайна сметка никой не ми ги беше поверил — хората, на които принадлежаха, нямаше да дойдат след месец или година с молба да им ги върна. За последен път бях видял лицето на Клив Фаръл на един от онези плакати, които изчезнаха до ноември 2001. Всички смятаха (макар и да не смееха да го изрекат), че подобни самоцелни почести към загиналите ще прогонят туристите, които отново посещаваха Града на забавленията. Да, случилото се беше ужасно, всички нюйоркчани бяха единомдушни по този въпрос, ала животът продължаваше и Матю Бродерик отново радваше публиката с „Продуцентите“^[5].

Вечерта си взех храна за къщи от китайския ресторант, намиращ се на две преки от дома ми. Възнамерявах както обикновено да хапна пред телевизора, докато Чък Скарбъро^[6] ми обяснява нещата от живота.

Прозрението ме осени в момента, в който включих телевизора. Нежеланите свидетелства за отдавна отминалите дни не ми бяха оставени на съхранение, нито пък представляваха веществени доказателства. Да, престъпление имаше, всички го знаеха, но престъпниците отдавна бяха мъртви, а онези, които ги бяха направлявали, си бяха плюли на петите. Някой ден в далечното бъдеще можеше и да има съдебен процес, но Скот Стейли определено нямаше да бъде призован на свидетелската скамейка, а пърдящата възглавничка на Джими Игълтън никога нямаше да стане веществено доказателство номер едно.

Оставих пилешкия специалитет „Генерал Цзо“ под похлупак в алуминиева чиния, взех от полицата над рядко използваната от мен пералня плик за мръсно бельо, пуснах вътре всички нежелани предмети (щом го вдигнах, се учудих колко са леки) и се качих в асансьора. Здравно завързаният плик беше на пода между краката ми. Напуснах сградата, отидох до ъгъла на Седемдесет и пета и Парк Авеню, огледах се, за да се уверя, че никой не ме наблюдава (бог знае защо се боях да не ме забележат, сякаш вършех някакво престъпление) и хвърлих плика в контейнера за смет. После се отдалечих, като още веднъж се обърнах, за да погледна през рамо. Бейзболната бухалка примамващо стърчеше над ръба на контейнера. Не се и съмнявах, че някой ще я вземе. Навярно още преди Чък Скарбъро да отстъпи мястото си на Джон Сийгънталър или който там заместваше Том Брокоу^[7] тази вечер.

По пътя към къщи отново се отбих в китайския ресторант за още една порция „Генерал Цзо“.

— Последната не ви ли хареса? — попита ме разтревожено Роза Мин, която седеше зад касата. — Защо?

— Напротив, беше много вкусно — отвърнах. — Просто реших, че тази вечер искам да хапна две порции.

Тя се засмя, сякаш не бе чувала по-забавна шега, разсмях се и аз. Гръмко. Както се смее човек, когато му е леко на душата. Не помнех кога за последен път съм се смял така непринудено. При всички

случаи е било преди сградата, в която се помещаваше застрахователна фирма „Лайт и Бел“, да се сгромоляса върху Уест Стрийт.

Слязох от асансьора и извървях дванайсетте крачки до вратата на апартамент 4-Б. Чувствах се както навярно се чувстват тежко болните хора, когато някоя сутрин открият, че температурата им е спаднала. Пъхнах под мишница пакета с пилешкото (не ми беше удобно, но щях да изтърпя две-три секунди) и отключих. Светнах лампите. На масичката, на която държах сметките за плащане, квитанциите и напомнянията от библиотеката за невърнати книги, лежаха смешните тъмни очила на Соня д'Амико с червените рамки и сърцевидните стъкла. Соня д'Амико, която според Уорън Андерсън (който, доколкото знаех, беше единственият жив служител на „Лайт енд Бел“ освен мен), бе скочила от сто и десетия етаж на поразения небостъргач.

Той твърдеше, че е виждал снимка, запечатала падането ѝ. Соня придържала полата си, за да не се оголят бедрата ѝ, косата ѝ стърчала на фона на дима и синьото небе, а върховете на обувките ѝ сочели надолу. Това описание ме беше накарало да се замисля за „Падане“ — стихотворението, написано от Джеймс Дики^[8] за стюардесата, която се опитва да насочи към водата тялото си, падащо като камък, сякаш после ще изскочи на повърхността, ще тръсне глава и ще поиска кока-кола.

— Почувствах как ми прилошава — каза ми Уорън през онзи ден, докато седяхме в „Бларни Стоун“. — Прииска ми се никога вече да не видя тази фотография, обаче знам, че ще я помня до края на живота си. Скот, на снимката се виждаше лицето ѝ — според мен тя е вярвала, че по някакъв начин... да, по някакъв начин, колкото и невероятно да звучи, всичко ще завърши благополучно.

* * *

Не си спомнях като възрастен някога да съм крещял от ужас, но за малко щях да надам вик, щом отместих поглед от очилата на Соня към „Уредника на искове“ на Клив Фаръл, който отново бе подпрян в ъгъла на дневната. Дълбоко в съзнанието ми вероятно бе загнездено, че входната врата е отворена и съседите ми от четвъртия етаж ще ме

чуят, ако закрещя. И тогава щеше да ми се наложи да обяснявам това-онова, както казват някои...

Притиснах длан към устата си, за да сподавя надигащия се вик. Пакетът с пилешкия специалитет „Генерал Цзо“ тупна на пода на антрето и се скъса. Едва се насилих да погледна натам. Тъмни късчета месо можеха да бъдат какво ли не...

Отпуснах се на единствения стол в антрето и с длани закрих лицето си. Не изкрещях (дори не извиках) и след известно време даже събрах разпиляната храна. Съзнанието ми се мъчеше да се върне към предметите, които бяха успели да ме изпреварят от ъгъла на Парк Авеню и Седемдесет и пета улица, но всеки път, когато мислите ми се втурваха натам, аз рязко дърпах поводите и ги връщах обратно.

Тази нощ, докато лежах в кревата, чух доста разговори. Отначало говореха предметите (с тихи гласове), после хората, които ги бяха притежавали, им отговаряха (малко по-високо). Обсъждаха пикника на Джоунс Бийч, изпълнен с кокосовия аромат на лосиони против изгаряне и звуците на „Мамбо номер 5“ на Лу Бега, разнасящи се от портативното стерео на Миша Бризински... Говореха за фризбитата, летящи над плажа, и кучетата, тичащи подире им... за малчуганите, които си играеха на мокрия пясък. Майки с носове, намазани с крем, и с модни бански от каталога на „Лендс Енд“ наглеждаха рожбите си. Колко ли деца бяха изгубили през онзи ден своите любящи майки или бащи, хвърлящи фризбита? Това бе математическа задача, която няха никакво желание да решавам... за разлика от гласовете, които слушах през нощта. Те отново и отново се връщаха към нея, търсейки отговора.

Спомних си как Брус Мейсън наду раковината и се обяви за Повелителя на мухите. Как Морийн Ханън ми каза веднъж (не, не беше на Джоунс Бийч, а някъде другаде), че „Алиса в страната на чудесата“ е първият психеделичен роман в света. Как един следобед Джими Игълтън сподели с мен, че синът му има проблеми с ученето, а и заеква (два проблема на цената на един) и че сигурно ще му трябват частни учители по математика и френски, за да завърши средното си образование.

Докато не започне да разчита на намаленията, полагащи се на членовете на Асоциацията на хората със забавено умствено развитие

— точно така се изрази Джими. Беше преbledнял и брадата му беше набола, сякаш сутринта не се беше избърснал добре.

Унасях се, ала думите на Игълтън ме сепнаха, понеже се сетих, че този разговор се бе провел малко преди единайсети септември. Може би няколко дни преди онова да се случи. Или в петък вечерта — тоест при последния ден, когато бях видял Джими жив. Как ли се казваше синът му, който имаше проблеми с училището и заекването? Не беше ли Джеръми като Джеръми Айрънс? Естествено че не, просто съзнанието ми (лукавата маймунка) си играеше малките си игрички, но имената си приличаха. Май беше Джейсън. Или Джъстин. В мъртвилото на нощта човек е доста склонен да преувеличава и помня как си казах, че ако името на хлапето се окаже Джеръми, вероятно ще полудея. Че това е капката, от която чашата ще прелее.

Някъде към три същата нощ си спомних на кого принадлежеше кубчето от прозрачна пластмаса — на Роланд Ейбълсън от отдел „Задължения“. Той шеговито го наричаше „своя пенсионен фонд“. Именно той често подхвърляше: „Люси, искам да ми обясниш туй-онуй.“ Една есенна вечер през 2001 видях Люси по новините в шест. Бяхме разговаряли на някой от пикниците на компанията (нищо чудно да беше и на Джоунс Бийч) и още тогава си помислих, че е хубавичка, ала вдовството бе облагородило тази хубост, превръщайки я в строга красота. В новините тя говореше за съпруга си като за изчезнал. Нито веднъж не го нарече мъртъв. И ако беше жив — ако се върнеше при нея, със сигурност щеше да му се наложи да обяснява туй-онуй. Без съмнение. Естествено, на нея също нямаше да ѝ се размине. Жена, която вследствие на масово убийство се превръща от хубавичка в красива, определено дължи някои обяснения на половинката си.

Всички тези мисли — плюс спомените за шума на прибоя на Джоунс Бийч и летящите фризбита — ме изпълниха с такава тъга, че заплаках. Признавам обаче, че тази нощ ми даде добър урок. Започнах да проумявам, че *предметите* — даже най-дребните като онова пени в прозрачното пластмасово кубче — с течение на времето могат да станат доста по-тежки. Ала тъй като тежестта им е въображаема, не съществува математическа формула, с която да бъде изчислена. И естествено няма нищо общо със случаите, при които умножаваме ежегодната ви вноска за застраховка живот по коефициента X, ако пушите, или прибавяме към застраховката на реколтата ви

коефициента у, ако стопанството ви се намира в някоя от така наречените „торнадо зони“. Разбирате ли какво имам предвид?

Това е бремето на разума.

* * *

На следващата сутрин събрах всички предмети и намерих още един, седми, под дивана. Миша Бризински, който заемаше съседната офисклетка, държеше на бюрото си куклите Пънч и Джуди^[9].

Сега обаче под дивана ми лежеше само Пънч. Огледах се за Джуди, после си казах, че и съпругът ѝ ми е предостатъчен. Черните му очички, които бяха вперени в мен измежду топчетата мъх, ме изпълниха със задушаващ страх. Измъкнах куклата изпод дивана и изгледах с отвращение мръсотията, проточила се подир нея. Само нещо реално съществуващо може да остави подобна следа; нещо с реално тегло. Нямах две мнения по този въпрос.

Прибрах Пънч и останалите предмети в малкия килер до кухнята и те си останаха там. В началото се съмнявах, че ще се задържат в килера, но грешах.

* * *

Веднъж майка ми каза, че ако мъж си избърше задника и открие кръв по тоалетната хартия, през следващите трийсет дни ще ходи по нужда на тъмно и ще се надява на подобрене. С този пример тя илюстрира своята убеденост в това, че мъжката философия се върти около фразата: „Ако не му обръщаш внимание, може би ще изчезне от само себе си.“

Стараех се да не обръщам внимание на предметите, които бях намерил в жилището си, надявах се всичко да се оправи и наистина нещата се подобриха, макар и не съвсем. Рядко чувах шепнещи гласове от килера (само в най-мрачните часове на нощта) и все по-често правех своите проучвания извън дома си. Към средата на ноември на практика прекарвах по цели дни в нюйоркската обществена

библиотека. Предполагам, че на лъвовете пред входа им писна да ме гледат как влизам и излизам, разнасяйки неизменния си портативен компютър.

А после, малко преди Деня на благодарността, на излизане от сградата почти се сблъсках с Пола Робсън — красивата дама, която бях избавил от беда, като натиснах бутона за настройване на климатика.

И съвсем спонтанно — сигурен съм, че ако имах време да размисля, нямаше да кажа и дума — я поканих на обяд, за да си поговорим за някои неща.

— Имам сериозен проблем — заявих — и се надявам този път вие да натиснете бутона за настройване.

Намирахме се във фоайето. Портиерът Педро седеше в ъгъла, четеше „Поуст“ и попиваше всяка наша дума, понеже за него спектакълът с участието на живущите бе най-интересният на света.

Пола ми се усмихна учтиво, но ми се стори малко притеснена.

— Предполагам, че съм ви длъжница, но... нали знаете, че съм омъжена?

— Разбира се — отвърнах, без да добавя, че преди се бе здрависала с мен не с дясната си ръка, а с лявата, така че нямаше как да не забележа венчалната и халка.

Тя кимна.

— Вероятно сте ни виждали заедно, обаче той беше в Европа, когато изникна онзи проблем с климатика, и сега пак е там. Казва се Едуард. През последните две години прекарва повече време отвъд океана, което не ми се нрави, но все пак сме женени и искам да запазя семейството си. — Тя помълча секунда-две и додаде, сякаш й беше хрумнало едва сега: — Занимава се с внос-износ.

Идваше ми да кажа: „Аз пък се занимавах със застраховки, но един ден компанията се взриви“ — но в края на краищата изрекох нещо по-нормално:

— Не ви свалям, госпожо Робсън.

Нито пък възнамерявах да се обръщам към нея по име. Реакцията й обаче ме изненада, понеже ми се стори, че зърнах нещо като разочарование в очите й. Не ми се стори, а бях сигурен. Но поне се убеди, че съм безопасен.

Сложи ръце на кръста си и ме изгледа с престорено раздражение. А може би не беше толкова престорено.

— Тогава какво искате?

— Искам да поговоря с някого. Пробвах да си запиша час при неколцина психоаналитици, но всички са... заети.

— *Всички?*

— До един.

— Ако имате сексуални проблеми или ви се иска да сновете из града и да убивате мъже с тюрбани, не желая да ви слушам.

— Нищо подобно. Няма да ви карам да се изчервявате, обещавам ви. — Кое то не означаваше: „*Обещавам да не ви шокирам*“ или „*Няма да ме помислите за психар*“. — Обяд и съвет, само това искам. Какво ще кажете?

Бях изненадан — почти потресен — от настойчивостта си. Ако бях планирал този разговор, замисълът ми щеше да се провали. А сега тя се заинтригува и навярно долови искреността в гласа ми. Вероятно реши, че ако съм някакъв женкар, не бих пропуснал шанса си през онзи августовски ден, когато останахме насаме в апартамента й благодарение на професията на Едуард, който в този миг се намираше я във Франция, я в Германия. Можех само да гадая каква ли част от отчаянието, в което бях изпаднал, бе зърнала в погледа ми...

В крайна сметка Пола се съгласи да обядва с мен в петък в „Доналдс Грил“, който се намираше близо до нашата сграда. Това навярно е най-неромантичният ресторант в цял Манхатън — добра храна, флуоресцентни лампи и сервитьори, които ви дават да разберете, че не е желателно да се заседавате дълго. Изражението й беше на човек, плащащ отдавна просрочен дълг, за който е забравил. Реакцията й не ме поласка, но ми стигаше, че тя прие предложението. Определи и час — дванайсет на обяд. Ако се срещнем във фоайето, щяхме да отидем пеша дотам. Казах й, че съм съгласен.

Тази нощ беше изненадващо спокойна. Заспах в мига, в който отпуснах глава на възглавницата, и като по чудо не сънувах Соня д'Амиго, летяща стремително надолу на фона на горящия небостъргач и придържаша полата си като стюардеса, устремена към водата.

* * *

На другия ден, докато вървахме по Осемдесет и шеста улица, попитах Пола къде се е намирала, когато е чула за трагедията.

— В Сан Франциско — отвърна тя. — Спях дълбоко в луксозен апартамент в хотел „Редлинг“, а Едуард беше до мен и както обикновено хъркаше. Трябваше да се върна в Ню Йорк на дванайсети септември, а Едуард щеше да пътува за Лос Анджелис за някакво съвещание. Администрацията на хотела включи противопожарната аларма.

— Сигурно адски сте се изплашили...

— Естествено, но първо си помислих не за пожар, а за земетресение. После от високоговорителите прогърмя глас, който ни съобщи, че пожар в хотела няма, но в Ню Йорк е станало нещо страшно.

— Господи!

— Представете си какво е да чуеш ужасната вест, докато лежиш в непозната стая... да чуеш този глас някъде отгоре, сякаш е гласът на Бога... — Тя поклати глава и стисна устни толкова силно, че червилото почти изчезна. — Беше много страшно. Разбирам желанието на администрацията на „Редлинг“ да информира възможно по-бързо гостите за случилото се, но не мога да им простя за това как го направиха. Едва ли някога отново ще отседна там.

— Съпругът ви отиде ли на съвещанието?

— Отмениха го като много други мероприятия през този ден. Останахме в леглото и гледахме телевизия чак до изгрев-слънце. Опитвахме се поне малко да дойдем на себе си. Разбирате ли за какво говоря?

— Да.

— Започнахме да обсъждаме кой от познатите ни би могъл да се окаже там. Предполагам, че не сме били единствените, водещи подобен разговор.

— Сетихте ли се за някого?

— За брокера от „Шиърсън Лемън“ и помощник-управителя на книжарницата „Бордърс“ в Търговския център. Единият беше жив и здрав. Другият... ами, досещате се какво му се е случило. Ще ми кажете ли какво ви притеснява?

Е, явно нямаше да се наложи да увъртаме. Още не бяхме стигнали до ресторанта, а ето че щях да изплюя камъчето.

— *Можех да съм там* — отвърнах. — *Трябваше да съм там.* Там работех. В застрахователна компания, намираща се на сто и десети етаж.

Тя спря и се ококори от изумление. Навярно минувачите ни взеха за двойка влюбени.

— Скот, *не!*

— Скот, да — натъртих. И най-накрая разказах на някого как на единайсети септември се събудих с очакването, че този ден ще премине по същия начин като всеки друг работен ден — ще започне с кафето, което изпивах в банята, докато се бръснех, и ще завърши с какаото, на което се наслаждавах, докато гледах полунощната емисия новини по Тринайсети канал. „Един ден като всеки друг“ — точно това си мислех. И ще ви кажа, че според мен всички американци бяха свикнали с ежедневието си и бяха започнали да го приемат за даденост. Ала какво се случи после? Самолет! Врязващ се в небостъргач! Ха-ха, шибани копеленца, хубав номер ви погодиха и сега половината свят ви се подиграва!

Разказах ѝ как в седем сутринта погледнах през прозореца и видях, че в небето няма нито едно облаче, а то самото е толкова синьо и се издига тъй високо, че отвъд него почти се виждаха звездите. После ѝ казах за гласа. Мисля, че всички чуваме различни въображаеми гласове и постепенно свикваме с тях. Когато бях на шестнайсет, един от моите гласове предположи, че ще изпитам страхотно удоволствие, ако мастурбирам в бикините на сестра си. „*Тя има хиляди бикини и въобще няма да забележи липсата на някой чифт*“ — заяви уверено гласът. Естествено не разказах на Пола Робсън за въпросния епизод от пубертета си — само споменах, че този глас бе гласът на пълната безотговорност и го наричах „Господин Глей си кефа и майната му на всичко останало.“

— Господин Глей си кефа и майната му на всичко останало? — попита тя, сякаш не ме беше чула добре.

— Като в онази песен на Джеймс Браун, краля на соула...

— Щом така казвате...

Напоследък господин Глей си кефа и майната му на всичко останало се обаждаше все по-рядко, а откакто зарязах пиенето, почти замлъкна. В този ден обаче се пробуди от дългия си сън, за да ми каже

двайсетина думи. Двайсетина думи, които промениха живота ми. Спасиха живота ми.

Първите осем чух, докато седях на леглото: „Ей, що не кажеш, че си болен, а?“ Следващите дванайсет — докато вървях към банята, почесвайки левия си хълбок: „Няма ли да е яко да прекараш целия ден в Сентръл Парк?“ Нямаше никакви предупреждения или предчувствия; това все пак беше гласът на господин Майната му на всичко, а не на Бога. Вариация на моя собствен глас (като всички останали гласове), който ме убеждаваше да се скатая от работа. „Достави си малко удоволствие, мамка му!“ Доколкото си спомнях, за последен път бях чул този глас, докато висях в един бар на Амстердам Авеню, където се провеждаше конкурс за караоке-изпълнения: „Ще пееш с Нийл Даймънд, бе, идиот! Качвай се веднага на сцената и си направи кефа!“

— Мисля, че разбирам за какво говорите... — усмихна се неуверено тя.

— Наистина ли?

— Ами... веднъж свалих блузката си в един бар в Кий Уест и спечелих десет долара, танцувайки под звуците на „Мадамите от бара“^[10]. — Пола замълча. — Едуард не знае за това и ако му кажете, ще бъда принудена да забода в окото ви някоя от иглите му за вратовръзка.

— Опасна жена сте вие, госпожо — подхвърлих и тя широко се усмихна. Усмивката ѝ веднага я подмлади. Казах си, че ненапразно я бях поканил на обяд.

Влязохме в ресторанта. Вратата бе украсена с картонена пуйка, а облицованите със зелени плочки стени бяха декорирани с картонени пилигрими.

— Послушах господин Глей си кефа и майната му на всичко и сега съм тук — заявих. — Освен мен обаче тук са и някои други неща, по отношение на които той не може да ми помогне. Неща, от които не мога да се избавя. Тъкмо за тях искам да си поговорим.

— Позволете ми да повторя, че не съм психоаналитик — каза тя и по тона ѝ усетих, че се чувства неловко. Усмивката ѝ беше помръкнала. — Завършила съм немска филология с втора специалност европейска история.

„Явно със съпруга си винаги ще намерите тема за разговор“ — помислих си. Онова, което изрекох обаче, беше, че не искам да разговарям специално с нея, а просто имам нужда да споделя проблема си с някого.

— Разбирам — кимна тя. — Но е добре да знаете що за човек имате насреща си.

Сервитърът се приближи и записа поръчките ни — за нея безкофеиново кафе, а за мен обикновено. Когато отново останахме насаме, тя ме попита какви са тези неща, за които бях споменал.

— Ето ви едно от тях.

Извадих от джоба си прозрачното пластмасово кубче със стоманената монетка и го сложих на масата. После ѝ разказах за другите предмети и за техните притежатели. Клив „Бейзболът ми носеше такъ-ъ-ъв кеф“ Фаръл. Морийн Ханън, която разпускате дългата си коса като символ на своята професионална незаменимост. Джими Игълтън, човекът, притежаващ безпогрешен нюх към застрахователните измами, син с умствени проблеми и пърдяща възглавничка, която държеше прилежно заключена в чекмеджето си до следващото коледно тържество. За Соня д'Амико, най-добрия счетоводител на „Лайт енд Бел“, която бе получила очила тип Лолита като подарък от първия си съпруг след бурен бракоразводен процес. За Брус „Повелителят на мухите“ Мейсън, който се е запечатал завинаги в паметта ми от онзи пикник на Джоунс Бийч — как стои на брега гол до кръста и надува раковината, а вълните се плискат в босите му стъпала. За последния от нас — Миша Бризински, с когото бяхме ходили поне на десет бейзболни мача. Разказах ѝ как изхвърлих всички предмети (с изключение на куклата Пънч) в контейнера за смет на ъгъла на Парк Авеню и Седемдесет и пета улица, как те се върнаха преди мен в апартамента ми, навярно защото се бях отбил в китайския ресторант за втора порция „Генерал Цзо“. През цялото това време прозрачното кубче стоеше на масата между нас. Цяло чудо е как изобщо успяхме да хапнем нещичко на фона на неумолимото му присъствие.

Когато най-накрая млъкнах, изпитах неизмеримо облекчение. Импровизираната изповед ми беше подействала далеч по-добре, отколкото се бях надявал. Но от другата страна на масата цареше угнетяващо мълчание.

— Е... — опитах се да го прогоня. — Какво мислите?

Пола се позамисли. Още няколко секунди минаха в тишина. Напълно я разбирах.

— Мисля, че вече не сме онези непознати един за друг съседни, които бяхме преди — най-накрая промълви тя. — А да откриеш приятел винаги е хубаво. Радвам се, че научих за господин Глей си кефа и майната му на всичко останало, както и заедно споделих с вас това-онова.

— Аз също се радвам — заявих. Бях напълно искрен.

— Сега ще ми позволите ли да ви задам два въпроса?

— Разбира се.

— Доколко ви тормози така наречената вина на оцелелия?

— Ако си спомням правилно, поне два пъти ми казахте, че не сте психоаналитик.

— Не съм, но чета списания и от време на време даже гледам шоуто на Опра. Съпругът ми го знае, макар че не му разрешавам да ми се подиграва. Така... ще ми отговорите ли, Скот?

На свой ред се замислих. Беше ми задава уместен въпрос — въпрос, който и аз самият си бях задавал в продължение на не една и две безсънни нощи...

— Много силно — въздъхнах. — Откровено казано, това чувство върви в комплект с неописуемо облекчение. Ако господин Глей си кефа и майната му на всичко останало наистина съществуваше, отсега нататък нямаше да му се наложи да си плаща сметката в ресторанта. Или поне в случаите, когато сме заедно.

Замълчах, после измънках:

— Шокирах ли ви?

Пола се наведе над масата и докосна ръката ми:

— Ни най-малко.

От тези три думи настроението ми се подобри още повече. Задържах за миг дланта ѝ в своята, после я пуснах.

— Какъв е другият ви въпрос?

— Доколко е важно за вас да повярвам на историята за завръщащите се предмети?

Казах си, че въпросът е гениален, въпреки че прозрачното пластмасово кубче стоеше до захарницата. В края на краищата въпросните вещи далеч не бяха никакви уникати... Хрумна ми и че ако

бе завършила психология вместо немска филология, със сигурност щеше да има забележителна кариера.

— Не е важно, колкото ми се струваше преди час например. Олекна ми дори само защото ви разказах всичко.

Пола кимна и се усмихна:

— Добре. Сега чуйте какво е моето обяснение: най-вероятно някой си играе с вас. И тази игра не е никак хубава.

— Погаждат ми номер значи... — стараех се да не го показвам, но не помнех да съм се чувствал толкова разочарован. Може би при определени обстоятелства над всеки от нас се спуска булото на неверието, за да ни защити. А не беше изключено — дори бе твърде вероятно — самият аз да не бях предал правилно усещането си, че това просто... се случва. И *продължава* да се случва. Като лавините...

— Да, погаждат ви номер — съгласи се тя и побърза да добави: — Но вие не го вярвате.

Е, не можех да я обвиня в липса на проникателност. Кимнах.

— На излизане заключих вратата и като се върнах от „Стейпълс“, тя си беше заключена. Чух как ключалката щракна. С характерен звук. Не можеш да го сбъркаш.

— Не забравяйте, че вината на оцелелия се проявява по най-различни начини. И ако се вярва на списанията, оказва силно въздействие върху човека.

— Това... — „Това изобщо не е вината на оцелелия“ — ето какво исках да кажа, ала навреме си дадох сметка, че не бива. Все още имах шанс да се сдобия с нов приятел, а новото приятелство винаги е хубаво, независимо как ще се развие всичко останало. Ето защо казах: — Не мисля, че става въпрос за вината на оцелелия. — Посочих прозрачното кубче. — То е тук, нали? Също като тъмните очила на Соня. Виждате го. И аз го виждам. Възможно е да съм го купил, но... — свих рамене, опитвайки се да изразя онова, което и двамата знаехме — че всичко е възможно.

— Не вярвам, че сте го купили. Обаче не приемам версията, че между реалността и зоната на здрача се е отворила врата, през която са дошли тези предмети.

Да, точно тук се коренеше проблемът. Пола автоматично отхвърляше версията за свръхестествена поява на вещите в жилището ми, въпреки че всички факти я потвърждаваха. И аз трябваше да реша

кое ми е по-необходимо — да продължа да я убеждавам или да спечеля приятелството ѝ.

Прецених, че то е по-важно от спора.

— Добре... — улових погледа на сервитьора и направих знак, че искам сметката. — Мога да приема вашата неспособност да приемете фактите.

— Можете ли? — попита тя и ме изгледа.

— Да. — Смятах, че говоря истината. — Ако от време на време прием заедно кафе. Или просто се поздравяваме във фойето.

— Естествено — отговори машинално, навярно защото мислите ѝ вече бяха другаде. Погледът ѝ беше прикован в прозрачното кубче с монетата. След малко вдигна очи към мен и видях как лицето ѝ грейва, сякаш осенено от внезапно прозрение, което в анимационните филми обикновено изобразяват със светнала крушка над главата на героя. Тя се пресегна и взе кубчето. Едва ли бих могъл да опиша дълбините на ужаса, който изпитах, ала не можех да ѝ попреча. Бяхме двама нюйоркчани, които се намираха в блестящ от чистота ярко осветен ресторант. Вече бе установила правилата и те изключваха всичко свръхестествено. То беше табу.

В очите на Пола искреше пламъче. То свидетелстваше, че господин Глей си кефа и майната му на всичко останало я е навестил, а от опит знаех колко трудно е да му устоиш.

— Подарете ми го. — Тя ми се усмихна подкупващо. За пръв път си дадох сметка, че е не само хубава, но и доста сексапилна.

— Защо? — попитах, сякаш не знаех отговора.

— Нека това е хонорарът ми, задето изслушах вашата история.

— Не знам дали е д...

— Уместно е — прекъсна ме тя. Бе получила озарение свише, а в подобни ситуации хората не приемат отрицателен отговор. — Хрумна ми гениална идея. Ще взема всички необходими мерки поне този странен сувенир да не се върне при вас, размахвайки доволно опашка. — Имаме сейф в апартамента — добави и разигра очарователна пантомима, показвайки с жестове как затваря вратичката, набира комбинацията, завърта ключа, изважда го и го хвърля през рамо.

— Добре — кимнах. — Това ще е моят подарък за вас.

Усетих някакво странно злорадство. Навярно причината беше в господин Сама ще се убедите. Очевидно само изплюването на

камъчето не беше достатъчно, за да свали бремето от плещите ми. Тя не ми беше повярвала и сега някаква частица от мен се чувстваше обидена, задето не бе получила желаното. Въпросната частица знаеше, че е погрешно да подаря кубчето на Пола, но въпреки всичко се радваше, докато гледаше как новата ми приятелка го прибира в чантичката си.

— Е... — заяви тя накрая, — както казваше мама: „*Помахай му за чао, че вижда му се краят.*“ Предполагам, че като не се появи отново след седмица или две, ако подсъзнанието ви е по-упорито, спокойно ще можете да раздадете и останалите вещи.

Тези думи бяха истинският подарък, който получих от нея през този ден, макар че тогава изобщо не го знаех.

— Може би — отвърнах и се усмихнах. Широка усмивка, предназначена за новата ми приятелка. Широка усмивка, предназначена за красива жена. А онова, което си помислих, беше следното:

„*Сама ще се убедите.*“

* * *

Така и стана.

На третата вечер след обяда с Пола, докато слушах как Чък Скарбъро обяснява по новините от шест часа какви са причините за задръстванията, които напоследък парализираха града, на вратата ми се позвъни. И понеже не беше домофонът, предположих, че вероятно Рейф ми носи някаква пратка от „Федерал Експрес“. Ала щом отворих вратата, видях Пола Робсън.

Не беше жената, с която бях седял на една маса в „Доналде Грил“. При мен бе дошла друга Пола, да я наречем госпожа Ужасните последствия от химиотерапията. Не си беше сложила грим, само малко червило, и лицето ѝ имаше болезнен жълтеникавобял оттенък. Под очите ѝ тъмнееха кафяво-лилави торбички. Вероятно бе направила опит да се срещне, преди да слезе от петия етаж, но без особен резултат. Косата ѝ приличаше на слама, стърчеше като в някой хумористичен комикс и при други обстоятелства навярно щях да се усмихна. Държеше прозрачното кубче на нивото на гърдите си, което ми

позволи да забележа, че от изящно поддържания ѝ маникюр не бе останала и следа. Беше си изгризала ноктите чак до живеца.

Колкото и ужасно да звучи, първата ми мисъл беше: „*Да, наистина се е убедила.*“

Пола ми подаде кубчето.

— Вземете го.

Подчиних се безмълвно.

— Казвал се е Роланд Ейбълсън. Нали?

— Да.

— Косата му е била рижава.

— Да.

— Не е бил женен, но е плащал издръжка за детето на жена в Реуей.

Не знаех този факт и съм сигурен, че *никой* в „Лайт енд Бел“ не го знаеше, ала отново кимнах, и то не само за да я насърча да продължи. Изобщо не се съмнявах в истинността на думите ѝ.

— Как се е казвала, Пола? — попитах, без да знам защо; просто усещах, че трябва да го узная.

— Тоня Грегсън — отвърна тя. Сякаш бе изпаднала в транс. В погледа ѝ се таеше нещо толкова ужасяващо, че едва издържах да не извърна очи. Независимо от всичко, запомних — Тоня Грегсън, Реуей. А после добавих наум, подобно на човек, правещ инвентаризация на склад: „Прозрачно пластмасово кубче, в което има монета.“

— Опитал се е да се скрие под масата, знаете ли? Явно не знаете. Косата му е пламнала и е заплакал, защото в този миг е разбрал, че никога няма да си купи катамаран и дори няма да може да окоси още веднъж моравата пред дома си. — Тя протегна ръка и докосна бузата ми; ако дланта ѝ не беше толкова студена, жестът можеше да мине за проява на интимност. — И в последните секунди от живота си е бил готов да даде всеки цент и всяка акция, които е притежавал, само за да може да окоси още веднъж моравата. Вярвате ли ми?

— Да.

— Отеквали ужасяващи писъци, той усещал мириса на керосин и *разбрал, че е дошъл смъртният му час*. Можете ли да се поставите на негово място? Можете ли да почувствате цялата *чудовищност* на случилото се?

Кимнах. Нямах сили да проговоря. Дори да бяха насочили пистолет към мен, пак не бих могъл да кажа нещо.

— Политиците говорят за мемориали, храброст и война срещу тероризма, обаче горящата коса няма нищо общо с политиката. — Видях как за миг зъбите ѝ се оголиха в мрачна усмивка. — Опитвал се да се скрие под масата, докато косата му горяла. Под масата имало някаква пластмасова подложка или както там се казва...

— Стелка...

— Да, пластмасова стелка. Дланите му били върху нея. Усещал грапавата ѝ повърхност и мириxa на горящата си коса. Можете ли да си го представите?

Кимнах и заплаках. Говорехме за колегата ми Роланд Ейбълсън. Той работеше в отдел „Задължения“ и затова почти не го познавах. Поздравявахме се по коридорите, нищо повече. Ето защо нямах никаква представа, че е имал жена и дете. Помислих си, че ако този ден не се бях скатал от работа, моята коса навярно също щеше да гори. Едва сега го осъзнавах.

— Не искам да ви виждам повече — изрече тя и зловещата усмивка отново изплува на лицето ѝ. Вече и двамата плачехме. — Не ме интересуват вашите проблеми. Не ме интересуват шибаните предмети, които сте намерили. Между нас всичко е свършено. От днес нататък искам да ме оставите на мира. — Понечи да ми обърне гръб, ала очите ѝ отново ме пронизаха. — Извършили са го в името на Бога, ала Бог няма. Ако имаше, той щеше да ги порази още в летището. Но Бог не го стори. И тези мръсници са се качили на самолета.

Гледах я как върви към асансьора. Движеше се така, сякаш беше глътнала бастун. Косата ѝ стърчеше като на момиченце от смешен анимационен сериал. Не искаше да ме вижда повече и не я винях. Затворих вратата и се загледах в образа на Ейб Линкълн върху монетата в прозрачното кубче. Гледах го дълго време. Мислех си как ли щеше да замирише брадата му, ако генерал Грант^[11] я бе подпалил с поредната си пура. Със сигурност доста неприятно. По телевизията някой говореше за разпродажба на матраци в „Слийпис“. После на екрана се появи Лен Бермън и заразказва за поредния мач на „Ню Йорк Джетс“.

* * *

Тази нощ се събудих в два. Гласовете отново шепнеха. Не бях сънувал хората, на които принадлежаха предметите, нито бях имал кошмари, свързани с пламтящи коси или скачане от сто и десетия етаж... Трябваше ли? И без това прекрасно знаех кои са, а нещата им бяха оставени за мен. Допуснах грешка, когато позволих на Пола Робсън да вземе прозрачното пластмасово кубче, защото то не бе предназначено за нея.

Сетих се, че един от гласовете всъщност беше нейният. „След седмица или две спокойно ще можете да раздадете и останалите вещи — прошепна ми той. — Предполагам, всичко ще зависи от това доколко упорито е подсъзнанието ви.“

Полежах буден известно време, после отново заспах. Присъни ми се, че съм в Сентръл Парк и храня патенцата; внезапно проехтя силен гръм, сякаш самолет бе преминал свръхзвуковата бариера, и небето се изпълни с дим. Дим, вонящ на изгоряла коса.

* * *

Замислих се за Тоня Грегсън от Реуей — Тоня и детенцето, което можеше да има или да няма очите на Роланд Ейбълсън. Казах си, че не след дълго сам ще разбера. На първо време щях да посетя вдовицата на Брус Мейсън.

Отидох до Добс Фери с влака, а оттам взех такси, което бързо ме закара до тихата уличка, където се издигаше красива къща, построена в стил от седемнайсети век. Дадох на шофьора някакви пари, помолих го да ме изчака (нямах намерение да се бавя) и натиснах звънеца. Под мишницата си стисках кутия — от онези, в които обикновено опаковат кейковете.

Позвъних само веднъж, понеже бях предупредил за посещението си и Джанис Мейсън ме очакваше. Бях подготвил историята си и я разказах уверено, съзнавайки, че чакащото ме на алеята такси с включен брояч няма да позволи на домакинята да ме подложи на задълбочен разпит.

Разказах как на седми септември, в последния петък преди трагедията, се опитах да изтръгна някакъв музикален тон от раковината, която Брус държеше в чекмеджето на бюрото си, воден от желанието си да повтори онова, което той бе направил на пикника на Джоунс Бийч. (Джанис, съпругата на Повелителя на мухите, кимна, тя също бе присъствала на фирменото тържество).

— Ала тъй като нищо не се получи — продължих, — убедих Брус да ми даде раковината за уикенда, за да се поупражнявам вкъщи. Във вторник сутринта обаче се събудих с ужасна хрема и главоболие и тъкмо си пиех чая, чух ужасната експлозия и видях издигащия се дим. Забравих за раковината и въобще не се бях сещал за нея... до тази седмица. Открих я, докато разтребвах малкия си килер, и си казах, че даже и да не е кой знае какъв сувенир, навярно бихте искали да... нали разбирате...

Тя се просълзи като мен, когато Пола Робсън донесе „пенсионния фонд“ на Роланд Ейбълсън. Само че сълзите на Джанис не бяха съпроводени от изплашеното ми изражение при вида на Пола с щръкналата коса. Вдовицата на Брус ми каза, че всеки спомен за съпруга ѝ е изключително ценен за нея.

— Никога няма да си простя раздялата ни през онази сутрин — въздъхна. Кутията вече беше в ръцете ѝ. — Той винаги излизаше много рано, за да успее да хване влака. Целуна ме по бузата, а аз отворих едното си око и го помолих да купи половинка разбита сметана. Той обеща. Това беше последното, което ми каза. Когато ме попита дали ще се омъжа за него, се чувствах като Елена от Троя — може да ви звучи глупаво, но е самата истина, — и ужасно съжалявам, че го изпратих с „Купи половинка разбита сметана“, а не с нещо друго. Обаче от сватбата ни беше минало много време, а и този работен ден не се различаваше по нищо от останалите... Откъде да знаем, че ще се случи подобно нещо?

Кимнах.

— Нямаше откъде да го знаем. Всяка раздяла може да се окаже последна, обаче не го знаем. Благодаря ви, господин Стейли. Благодаря ви, задето дойдохте и ми донесохте раковината. Вие сте добър човек. — Тя се усмихна едва-едва. — Помните ли как стоеше на брега, гол до кръста, и тръбеше с нея?

— Да. — Не можех да откъсна поглед от кутията в ръцете ѝ. Знаех, че по-късно ще седне в хола, ще извади раковината, ще я сложи на скута си и ще зариде. Знаех и нещо друго — че тази раковина няма да се появи отново в апартамента ми. Вече си беше у дома.

* * *

Върнах се на гарата и хванах обратния влак за Ню Йорк. По това време на деня — вече беше ранен следобед — вагоните бяха почти празни и аз седях до мръсния прозорец, загледан в реката и силуетите на небостъргачите, открояващи се на фона на небето. През облачните и дъждовни дни човек винаги пресъздава тези силуети във въображението си, сглобявайки ги късче по късче.

На следващия ден възнамерявах да отида в Реуей, носейки прозрачното пластмасово кубче със себе си. Навярно детенцето щеше да вземе кубчето и да го разглежда с интерес. При всички случаи „пенсионният фонд“ на Роланд Ейбълсън щеше да изчезне от живота ми. Помислих си, че най-трудно ще ми бъде да се избавя от Царя на купона — пърдящата възглавничка на Джими Игълтън. Не можех да кажа на съпругата му, че съм я взел вкъщи за уикенда, за да се поупражнявам, нали? Обаче необходимостта е майка на изобретателността и знаех, че в края на краищата ще съчиня някаква повече или по-малко правдоподобна история.

Хрумна ми, че с течение на времето в жилището ми могат да се появят и други предмети. И ще излъжа, ако кажа, че смятах тази перспектива за потискаща. Когато върнеш нещо, което хората смятат за изгубено завинаги — когато върнеш някакъв предмет, който те могат да подържат, — човекът, който го връща, винаги е възнаграден. Дори да става дума за дреболии като смешни тъмни очила или монетка в прозрачно кубче... Да, наистина си има своите плюсове.

---

[1] Известен американски писател, нашумял у нас с „Бърни кълвача“ и „Дори каубойките плачат“. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за екранизацията по романа на Уилям Голдман „Маратонецът“. — Б.пр. ↑

[3] Хенри Дейвид Торо (1817–1862) — американски философ и писател, възхваляващ съзерцателния живот сред природата. — Б.пр. ↑

[4] Ислямист и член на „Ал Кайда“, смятан за водач на терористичната група, извършила атентата срещу Световния търговски център. — Б.пр. ↑

[5] Прочут сатиричен мюзикъл от 2001, създаден по игралния филм на Мел Брукс, в който героите поставят на сцена най-лошата пиеса на света — написаната от бивш нацист „Пролет за Хитлер“. — Б.пр. ↑

[6] Роден през 1943 телевизионен говорител, писател и авиатор; жива легенда в американската телевизия. — Б.пр. ↑

[7] Известни американски журналисти. — Б.пр. ↑

[8] Американски поет и романист (1923–1997). — Б.пр. ↑

[9] Традиционни английски кукли, изобразяващи съпружеска двойка, участници в множество куклени представления. — Б.пр. ↑

[10] Песен на „Ролинг Стоунс“ от 1969 година. — Б.пр. ↑

[11] Юлисис Грант (1822–1885) — генерал от армията на Съюза по време на Гражданската война в САЩ и осемнайсетият американски президент. — Б.пр. ↑

ДЕНЯТ НА ДИПЛОМИРАНЕТО

Джанис така и не можа да реши как да нарича дома на Бъди, който е твърде голям за къща и твърде малък за замък, а от названието на табелката в началото на алеята — „Харбърлайтс“ — ѝ прилява. Звучи като някой ресторант от Ню Лондон, където няма специалитет без риба. Ето защо обикновено казва „у вас“. Например „Да отидем у вас да поиграем тенис“ или „Какво ще кажеш да идем у вас и да поплуваме“.

„Почти същото е и с името на Бъди“ — мисли си тя, докато го гледа как прекосява моравата, вървейки към басейна. Никак не ѝ се иска да нарича гаджето си Бъди, но когато името му е Брус, май няма особено голям избор.

Има проблем и с изразяването на чувствата си. Знае, че той иска да я чуе как му казва, че го обича, особено в деня на дипломирането му — това определено би го зарадвало повече от сребърния медальон, който му беше подарила, — ала просто не може да го направи. Не може да събере сили и да каже „Обичам те, Брус“. Единственото, което е в състояние да изрече (и то с цената на големи усилия) е „Ужасно съм привързана към теб, Бъди“.

— Не ѝ се сърдиш за онова, което каза, нали? — попита той, преди да отиде да си сложи банските. — Или пък заради това не искаш да влезеш?

— Естествено, че не ѝ се сърдя, само искам да потренирам още малко. И да се полюбувам на гледката.

А гледката наистина е невероятна. Джанис не може да ѝ се насити. Оттук се вижда целият Ню Йорк — небостъргачите изглеждат като сини играчки, а прозорците на най-високите етажи блестят под слънцето. Джанис си казва, че само от разстояние Ню Йорк изглежда красив и спокоен. Обожаваше тази илюзия.

— Защото баба си е такава — продължава той. — Вече я познаваш. Каквото ѝ е в ума, това ѝ е на езика.

— Знам — кимва Джанис. Всъщност харесва бабата на Бъди, която не полага никакви усилия да прикрие снобското си снизхождение. И то винаги се проявяваше по един или друг начин. Те бяха великият род Хоуп, заселили се в Кънектикът под съпровода на цял сонм небесни ангели, обсипващи ги с божията благодат... Докато тя е Джанис Гандолевски и ще получи дипломата си от гимназия „Феърхейвън“ чак след две седмици, когато Бъди заедно с три свои приятелчета вече ще се катери по „Апалаческата пътека“^[1].

Тя се обръща към коша с топки — високо, стройно момиче, с дънкови шорти, блузка без ръкави и маратонки. Мускулите на краката ѝ ритмично се стягат и отпускат, докато се изправя на пръсти при всеки сервис. Изглежда добре и го знае, ала не си вири носа. Умна е и също го знае. Малко момичета успяват да свалят момчета от Академията и да имат с тях връзки, различни от типа „дай да се изпраскаме“, възникващи по време на Зимния карнавал или пролетните уикенди, — и тя го беше постигнала въпреки фамилията си, която я съпровожда навсякъде като консервена кутия, завързана за бронята на семейната кола. Беше отбелязала този социален хеттрик с Брус Хоуп, известен още като Бъди.

Ала щом излязоха от залата в сутерена, след като бяха играли видеоигри (повечето от останалите още бяха там, без да махнат четвъртитите университетски шапки) чуха думите на баба му, която се намираше в приемната заедно с другите възрастни — все пак това си беше *тяхното* тържество; децата щяха да се забавляват довечера: първо в „Боже мяу!“ на шосе №219 — заведение, което бе специално резервирано за случая от родителите на Джими Фредерик (бяха се погрижили и за безопасния превоз на младежите, за да няма шофиране в нетрезво състояние), и после на плажа под юнската луна.

— Тази беше Джанис не-мога-да-й-кажа-фамилията — бе заявила бабата на Бъди с характерния си висок монотонен глас, свидетелстващ за проблеми със слуха. — Хубавица е, нали? Градско момиче. Приятелката на Брус за момента. — Не я бе нарекла любовницата на Брус, но тонът ѝ бе достатъчно красноречив.

Джанис свива рамене и забива още няколко сервиса, ракетата ѝ описва елегантни движения във въздуха. Топките профучават една след друга над мрежата и тупват в специалния контейнер в другия край на игрището.

Учеха се един от друг, както според нея беше редно. Нали затова са връзките. А и Бъди, в интерес на истината, възприемаше бързо. От самото начало се отнасяше с голямо уважение към нея (може би дори прекалено голямо). Наложил се да го отучи, понеже я бе издигнал на пиедестал и буквално я боготвореше. Не беше и толкова лош любовник, като се има предвид, че никой не учи хлапетата как да доставят на телата си удоволствието, към което се стремят.

— Направихме най-доброто, което можахме — казва тя и решава да поплува с останалите. Нека той се поперчи с нея за последен път. Бъди си мисли, че ще имат на разположение цялото лято, преди той да замине за Принстън, а тя — за щатския университет, обаче Джанис е на друго мнение. Според нея целта на предстоящото изкачване на „Апалаческата пътека“ е да ги раздели възможно най-безболезнено и окончателно. И в тази идея тя съзира не само пръста на усмихнатия червендалест баща и понякога очарователната снизходителност на бабата („Градско момиче. Приятелката на Брус за момента“), но и лъчезарната практичност на майката, чийто най-голям страх, сякаш изписан на безупречното ѝ, непрорязано и от една бръчица чело, е, че с тенекиената кутия, завързана за името ѝ, ще забременее и ще впримчи сина ѝ в неравностоен брак.

— Нищо чудно да се окаже неподходящ и за мен — мърмори си тя, докато прибира коша с топките в бараката и спуска резето. Приятелката ѝ Марси непрекъснато я пита какво толкова намира в него.

— *Та това е Бъди, мила!* — гримасничи тя, бърчейки нос. — *Какво правите през уикенда? Ходите на градински увеселения? Или може би на поло?*

Наистина няколко пъти ходиха на поло, защото Том Хоуп още язди, макар че, както ѝ довери Бъди, това ще е последната му година в спорта, ако не престане да трупва килограми. Освен това се любеха, и то понякога доста разгорещено и страстно. Понякога той я разсмиваше. Само че напоследък се случваше все по-рядко — Джанис предполагаше, че възможностите му да я изненадва и забавлява все пак не са неограничени, — ала все пак се случваше. Той е слабоват младеж с тясно лице, който често разрушава клиширания образ на богаташкото синче по интересни и понякога неочаквани начини. Освен това тя за

него е целият свят, а това не се отразява никак зле на момичешкото ѝ самочувствие.

Въпреки всичко не смята, че Бъди вечно ще устоява на поривите на своята същност. Щом навърши трийсет и пет, вероятно ще изгуби желанието да я задоволява с език и ще проявява по-голям интерес от нумизматиката например. Или като баща си ще се насочи към реставрирането на старинни люлеещи се столове.

Тя бавно пристъпва по зелената трева, взирайки се в сините играчки-небостъргачи, които се мерзелят в далечината. Радостните възгласи и плисъкът на вода откъм басейна вече се чуват по-силно. Майката, бащата и бабата на Брус ще празнуват дипломирането на единственото си пиленце по своя си начин — с официално чаено парти в компанията на най-близките си приятели. Довечера хлапетата ще се забавляват доста по-подобаващо. Ще погълнат голямо количество алкохол и таблетки екстази, от тонколониите ще гърми клубна музика. Никой няма да пуска кълтрипесните, с които Джанис е израснала, но това не я притеснява; ако толкова ѝ се прииска да слуша някое парче, знае къде може да го чуе.

Купонът по случай нейното дипломиране ще е далеч по-скромен и навярно ще се състои в ресторантчето „Лея Кей“. Ала въпреки че за разлика от Бъди няма да се насочи към толкова реномирани университети, плановите ѝ са доста по-мощни, отколкото той подозира. Мечтата ѝ е да стане журналистка. Ще започне с университетския вестник и ще види какво ще излезе. Стъпалата се изкачват едно след друго — няма друг начин, понеже и без това са предостатъчно. Джанис знае как да пробива с красотата си и ненатрапчивата си самоувереност. Още не знае докъде да се простира, обаче скоро ще разбере. Да не забравяме и фактора късмет. Дава си сметка, че не бива да разчита на него, ала в същото време съзнава, че много често късметът е именно на страната на младите.

Стига до облицованото с каменни плочи вътрешно дворче и поглежда назад към двойния тенискорт. Всичко тук изглежда много голямо, много скъпо и много *специално*, но тя си казва, че сигурно е така, защото е само на осемнайсет. Нищо чудно да дойде ден, когато всичко ще ѝ се струва доста обикновено, даже и в идеализираната вселена на спомените ѝ. Ако не и нищожно. В този ред на мисли няма нищо против да бъде *Джанис Не-мога-да-й-кажа-фамилията, градско*

момиче и приятелката на Брус за момента. На Бъди — младежа с тясното лице и крехката способност да я разсмива в неочаквани моменти. Той никога не я е карал да се чувства нищожна... вероятно защото си даваше сметка, че Джанис ще го зареже на секундата, в която дръзне да го стори.

Може да мине през къщата, за да стигне до басейна и съблекалните от другата страна, ала първо се обръща наляво, за да погледне отново към мержелеещия се в синята далечина мегаполис. Тъкмо си казва: „Някой ден това ще бъде моят град и там ще се намира моят дом“, над града на мечтите ѝ проблясва огромна искра, сякаш някой чудовищен *deus ex machina*^[2] внезапно е щракнал огромната си запалка.

Тя потрепва, сепната от светлината, която в началото ѝ прилича на самотна светкавица. После южният небосвод пламва в злоещо червено зарево. Кървавата завеса безшумно се спуска над небостъргачите и ги скрива. Миг по-късно те изплуват пред очите ѝ, ала вече изглеждат като призрочни сгради, сякаш ги наблюдава през няколко цветни лещи, наредени една след друга. Само след секунда обаче — или една десета от секундата — силуетите им изчезват завинаги, а червеното заприличва на хиляди кинопрегледы, които се застъпват и размиват.

Тихо е, тихо.

Майката на Брус излиза на дворчето и застава до Джанис, засенчвайки с длан очите си. Носи нова синя рокля. Специален тоалет за специалното чаено тържество. Рамото ѝ докосва рамото на Джанис и двете гледат на юг към пурпурната гъба, поглъщаща синьото небе. По краищата ѝ се кълби дим, който изглежда тъмнолилав на фона на дневната светлина. Аленото зарево в сърцевината на гъбата е толкова ярко, че очите на Джанис я заболяват, ала въпреки всичко тя не може да отклони поглед. По бузите ѝ се стичат горещи сълзи, но като хипнотизирана продължава да наблюдава случващото се.

— Какво е това? — пита майката на Брус. — Ако е реклама, то е ужасно нелепа!

— Бомба е — отвърща Джанис. Гласът ѝ сякаш идва от някъде другаде. Сякаш се обаждат по радиостанция от Хартфорд. От червената гъба изригват големи черни мехури, които непрекъснато променят уродливата ѝ форма и тя заприличва първо на котка, после на куче и

накрая на демоничен клоун — клоун, чиято страховита гримаса се издига на километри над доменната пещ, известна доскоро като Ню Йорк. — Атомна бомба. И то ужасно мощна, а не някакво си самоделно взривно ус...

Пляс! Лицето ѝ внезапно пламва, сълзите ѝ бликват още по-силно, а главата ѝ се замайва. Майката на Брус я е зашлевила. И то доста силно.

— Да не си посмяла да се шегуваш с тези неща! — заповядва ѝ жената със синята рокля. — Въобще не е смешно!

И други хора се присъединяват към тях на дворчето, ала те са като сенки за Джанис; изведнъж започва да вижда смътно, било заради ослепителното зарево на гъбата, било заради облака, засенчил слънцето... А може би и заради двете.

— Това е ужасно... нелепо! — Всяка следваща дума е произнесена по-силно от предишната и изречението завършва с крясък.

Друг добавя:

— Сигурно са някакви специални ефекти, няма какво друго да е, иначе щяхме да чуем нещо...

И тогава звукът най-накрая стига до тях. Сякаш гигантска канара громоли по безкраен каменен улей. Стъклата на прозорците откъм южната страна на къщата се разтърсват, птиците излитат от дърветата на подплашени ята. Шумът изпълва всичко наоколо. И не затихва. Все едно нещо преодолява свръхзвуковата бариера, отново и отново. Джанис вижда как бабата на Брус бавно пристъпва по алеята, водеща към голямата гаражна пристройка, притиснала длани до ушите си. Върви изгърбена, с приведена глава, като че ли е бежанка по време на война. На гърба ѝ виси нещо, което се люлее насам-натам, и въпреки влошеното си зрение Джанис без изненада забелязва, че това е слуховото ѝ апаратче.

— Искам да се събудя — казва някой зад нея. Тонът е раздразнителен и кисел като на разглезено хлапе. — Искам да се събудя. Стига толкова!

Червеният облак вече е достигнал гигантски размери и се извисява в кошмарното си величие над мястото, където допреди деветнайсет секунди се е намирал Ню Йорк — преливаща в пурпурно

и лилаво отровна гъба, прогорила чудовищна дупка в тъканта не само на този ден, но и на всички следващи.

Надига се вятър. Горещ вятър. Разрошва косата на Джанис и тя още по-отчетливо долавя безконечния громолящ тътен. Взира се в клокочещата преизподня пред себе си и си спомня как се упражняваше с ракетата — как подхвърляше топките за тенис една подир друга и те тупваха в контейнера от другата страна на корта. Право в целта. По същия начин работи и с думите, когато пише. Такъв е нейният талант. Или по-скоро беше.

Мисли си за планинския преход в Апалачите, който Брус и приятелите му няма да предприемат. За купона в „Боже Мяу!“, на който няма да отидат довечера. За парчетата на Джей Зи, Бионсе и „Дъ Фрей“, които няма да чуят (не е голяма загуба). За кънтримузиката, която баща ѝ слуша в пикапа си на път за работа. Да, така е по-добре. Ще си мисли за Патси Клайн и Скийтър Дейвис и навярно ще съумее — поне за мъничко — да накара онова, което е останало от очите ѝ, да не гледа *натам*.

---

[1] Един от най-популярните маршрути в Апалачите, дълъг около 3500 км. — Б.пр. ↑

[2] Бог от машината (лат.) — похват в древногръцкия и римския театър, когато на сцената с помощта на кран е бил спускан „бог“, за да уреди неразрешим конфликт. — Б.пр. ↑

H.

1. ПИСМОТО

28 май 2008 г.

Скъпи Чарли,

Изглежда ми едновременно странно и някак напълно естествено да те наричам така, макар че когато те видях за последен път, бях на половината на годините, на които съм сега. Бях на шестнайсет и страшно си падах по теб. (Знаеше ли го? Разбира се, че си го знаел.) Сега съм щастливо омъжена жена с малък син и редовно те гледам по Си Ен Ен в твоето предаване „Медицински въпроси“. И сега си толкова хубав (добре де, почти!), колкото в доброто старо време, когато тримата ходехме за риба в реката и на кино в „Рейлроуд“ във Фрийпорт.

Сега тези лета ми се струват преди цяла вечност — двамата с Джони бяхте неразделни, а аз ви следвах навсякъде, където ме допуснехте. Което означаваше, че се мъкнех с вас по-често, отколкото заслужавах. Съболезнователното ти писмо възвърна спомените ми от онова време и ако знаеш как плаках! Не само за Джони, но и за трима ни. И може би — за онези дни, когато животът ни беше тъй простичък и лишен от проблеми. Колко щастливи бяхме!

Със сигурност си видял некролога му. „Смърт при нещастен случай“ може да означава толкова много неща, нали? По новините представиха гибелта му като резултат от падане и той наистина падна — на едно място, което всички много добре познаваме и за което той ме пита миналата Коледа, — ала определено не става въпрос за нещастен случай. В кръвта му бе открито голямо количество успокоителни. Не толкова, че да го убие, но съдебният лекар смята, че е било достатъчно, за да го обърка и дезориентира, особено ако се е надвесил над

парапета. И оттам дойде тази хипотеза за „нещастния случай“.

Аз обаче знам, че става въпрос за самоубийство.

Предсмъртно писмо така и не беше открито — нито в дома му, нито върху трупа му, — ала навярно това е било проява на тактичност от негова страна. Ти самият като лекар прекрасно знаеш колко висок е процентът на самоубийствата сред психиатрите. Сякаш проблемите на пациентите им са като киселина, разяждаща психичната защита на терапевтите. В повечето случаи тази защита е достатъчно здрава, за да остане непокътната. В случая на Джони обаче... Мисля, че бронята му се е пропукала, и то заради един доста необичаен случай. През последните два-три месеца от живота си брат ми страдаше от постоянно безсъние; какви ужасни тъмни кръгове имаше под очите си! Освен това отмени всичките си служебни ангажименти. Предстояло му дълго пътуване. Не ми каза къде, но си мисля, че се досещам.

Така стигам до колета, който ти изпращам заедно с писмото. Надявам се да го погледнеш, когато свършиш с четенето. Знам, че си зает, но — ако ще има ефект! — мисли за мен като за влюбеното до уши момиче с плитката, която все се разплиташе, и което непрекъснато се мъкнеше с вас!

Въпреки че Джон имаше самостоятелна практика, през последните четири години от живота си поддържаше близки колегиални отношения с други двама психоаналитици. След смъртта му папките със случаите му отидоха при единия от тях. Въпросната документация се намираше в офиса му. Докато разчиствах кабинета му въкъщи обаче, се натъкнах на неголемия ръкопис, който ти изпращам. Той представлява записките по случая на пациента, когото брат ми нарича „Н.“, ала аз съм виждала записките по другите му случаи (не съм го шпионирала; случвало се е някоя папка да лежи разтворена на бюрото му) и мога да кажа, че доста се различават. Въпросните записки например не са правени в кабинета му, както

обикновено, понеже не са озаглавени като останалите и не носят червения печат „ПОВЕРИТЕЛНО“. Също така върху страниците се вижда размита вертикална черта — нещо, характерно за домашния му принтер.

Обаче има и нещо друго, както сам ще се убедиш, когато отвориш колета. Върху папката брат ми е написал две разкривени думи с черен маркер: „ИЗГОРИ ТОВА“. И аз за малко да го направя, без дори да погледна вътре. „Боже господи — помислих си, — ами ако вътре има наркотици или распечатки на суперперверзни порностраници от интернет?“ И в края на краищата — нали съм дъщеря на Пандора, — любопитството ми надделя. Сега ми се иска да се бях съдържала.

Чарли, мисля, че вероятно брат ми е замислял книга, нещо популярно в духа на Оливър Сакс^[1].

Съдейки по този ръкопис, очевидно вниманието му е било насочено към поведението на страдащите от обсесивно-компулсивно разстройство^[2] и когато добавих този факт към самоубийството му (ако е било самоубийство!), се зачудих дали пък интересът му не се е пробудил от онази стара сентенция: „Лекарю, излекувай себе си!“

Както и да е, сметнах случая на Н. и хаотичния дневник на брат ми за обезпокояващи. Доколко обезпокояващи? Достатъчно, за да изпратя ръкописа — който не съм копирала, така че това е единственият екземпляр, — на един приятел, когото Джони не е виждал от десет години, а аз — от четиринайсет. Помня, че в началото си казах: „Навярно може да се публикува някъде. Може да послужи като жив спомен за брат ми.“

Ала вече не мисля така. Работата е там, че ръкописът сякаш е „жив“, и то не в добрия смисъл. Познавам местата, за които се споменава (бас държа, че ти също ще разпознаеш част от тях — например поляната, за която Н. говори, както отбелязва и Джони, се намира недалеч от училището, в което ходехме като деца) и след като прочетох записките, изпитах силно желание да проверя

дали пък не мога да ги открия. И то не *въпреки* обезпокоителния характер на ръкописа, а именно *заради* него. Това ако не е натрапчива идея, здраве му кажи.

Струва ми се, че търсенето на въпросните места няма да доведе до нищо добро.

В същото време смъртта на Джони не ме оставя на мира. Не, не само заради това, че ми е брат. Усещам, че ръкописът, който ти изпращам, също има своя дял. Ще го прочетеш ли? Много бих се радвала да го прочетеш и да ми кажеш какво мислиш. Благодаря ти предварително, Чарли. Надявам се да не го приемеш като натрапничество от моя страна. И... ако случайно *решиш* да уважиш искането на Джони и го изгориш, изобщо няма да възразя.

С приятелски чувства,
от „малката сестричка“ на Джони Бонсейнт,
Шийла Бонсейнт Ле Клер

964 Лисбън Стрийт
Люистън, щата Мейн 04240

ПП. Господи, колко си падах по теб навремето!

---

[1] Роден през 1933 година английски невролог, автор на бестселъри за хора с неврологични разстройства. През 1990 книгата му „Пробуждане“ е екранизирана с участието на Робърт де Ниро и Робин Уилямс, номиниран за „Оскар“. — Б.пр. ↑

[2] Обсесивно-компулсивното разстройство е психично заболяване, свързано със засилено чувство на тревожност, което се характеризира с появата на натрапчиви мисли и идеи. Страдащият често си внушава, че непременно трябва да извършва ирационални, отнемащи немалко време действия, за да отстрани тревожността. — Б.пр. ↑

2. ЗАПИСКИТЕ ПО СЛУЧАЯ

1 юни 2007 г.

Н. е на четирийсет и осем години, съдружник в голяма счетоводна къща в Портланд, разведен, баща на две дъщери. Едната е докторантка в Калифорния, а другата е първокурсничка в колеж тук, в Мейн. Описва сегашните си отношения с бившата си съпруга като „поохладнели, но приятелски“.

„Знам, че изглеждам възрастен за четирийсет и осем годишен мъж — казва ми Н. — Това е така, защото не мога да заспя. Пробвал съм ембиън^[1] и другото, зеленото, но единственият ефект е, че през целия ден се чувствам като парцал.“

Когато го питам откога страда от безсъние, му трябва известно време, докато даде отговора си.

— Десет месеца.

Питам го дали проблемът с безсънието го е накарал да дойде при мен. Той гледа в тавана и се усмихва. Повечето ми пациенти избират да седнат на стола (поне при първото си посещение) — една жена ми каза, че кушетката щяла да я накара да се почувства като героиня от карикатура в „Ню Йоркър“, — ала Н. веднага се насочва натам. Излегнал се е, а ръцете му са склучени на корема.

— Мисля, че и двамата знаем отговора на този въпрос, доктор Бонсейнт — казва ми той.

Питам го какво има предвид.

— Ако исках да се избавя от торбичките под очите си, щях да отида при пластичен хирург или при семейния си лекар — между другото, именно той ви препоръча, каза, че сте много добър, — и да поискам нещо по-силно от ембиън и онова другото, зеленото. Със сигурност има нещо по-силно, нали?

Аз мълча.

— Доколкото разбирам от психология, безсънието винаги е симптом за нещо друго.

Казвам му, че невинаги е така, но по принцип е прав. И добавям, че ако е налице и друг проблем, симптомите рядко се ограничават само до безсънието.

— О, но аз имам и други — заявява Н. — Симптоми да искате. Погледнете обувките ми например.

Правя го. Носи туристически обувки, от онези с дебелите подметки, с връзки. Лявата е вързана в горната част на езичето, ала дясната — в долната. Казвам му, че това е много интересно.

— Така е — кимва пациентът ми. — Когато бях в гимназията, беше модерно момичетата да връзват маратонките си в долната част на езика, ако си имат гаджета. Или ако си падаха по някое момче и искаха да ходят с него.

Питам го дали си има гадже, воден от мисълта, че така може би ще го освободя от напрежението, което усещам в позата му — кокалчетата на сключените му пръсти са побелели, сякаш се бои, че ще отлетят, ако не приложи известно усилие, за да ги задържи, — ала той не се засмива. Дори не се усмихва.

— Мисля, че съм малко старичък за сърдечни вълнения — отбелязва Н. — Но пък има нещо, което искам от все сърце.

После се замисля.

— Опитах се да завържа и *двете* си обувки в долната част на езика. Не помогна. Но вижте, едната горе, а другата долу — от това май имаше някакъв ефект. — Той освобождава дясната си длан от мъртвата хватка на лявата и доближава палеца и показалеца си, така че върховете им почти се докосват. — Горе-долу такъв.

Питам го какво иска от все сърце.

— Искам главата ми отново да си бъде наред. Това, да си лекуваш съзнанието, като връзваш обувките си според някакъв гимназиален код... леко променен, за да отговаря на сегашната ситуация... това си е налудничаво, не мислите ли? А лудите хора не търсят помощ. Ако им е останал мъничко здрав разум — какъвто е моят случай, смее да твърдя — те си го знаят. Ето защо съм тук.

Н. отново сключва пръсти и ме поглежда. Погледът му е едновременно предизвикателен и плах. И както ми се струва — в него се долавя някакво облекчение. Навярно много пъти е лежал буден, мъчел се е да си представи как споделя пред психиатъра страховете относно психиката си... и когато най-сетне го стори, аз нито избягах с

писъци от стаята, нито извиках мъжете с белите престилки. Някои пациенти си мислят, че държа цял отряд мъже с бели престилки в съседната стая, въоръжени с пеперудени сакчета и усмирители ризи.

Карам го да ми даде няколко примера за психичния проблем, който го измъчва, и той свива рамене.

— Обичайните обсесивно-компулсивни глупости. Сигурен съм, че сте ги чували стотици пъти. Дошъл съм при вас, за да се справим с първопричината на тези симптоми — случилото се през август миналата година. Помислих си, че можете да ме хипнотизирате и да ме накарате да го забравя.

И Н. ми отправя поглед, изпълнен с надежда.

Казвам му, че макар и да няма невъзможни неща, хипнозата действа най-добре, когато се използва, за да пробуди някой спомен, а не да го потисне.

— Аха — кимва той. — Не го знаех. Мамка му. — Отново поглежда към тавана. Мускулчетата около устата му помръдват и си мисля, че има да ми каже още нещо. — Може да се окаже опасно, нали си давате сметка за това? — Н. замлъква, но паузата е съвсем кратка; мускулчетата около челюстта му продължават да се свиват и отпускат. — Това, което не е наред с мен, може да се окаже много опасно. — Отново пауза. — За мен. — Миг размисъл. — А може би и за други хора.

Всеки терапевтичен сеанс представлява поредица от взимане на решения; все едно караш по непознати пътища и кръстопътища, лишени от каквито и да е знаци и табели. Мога да го попитам какво точно разбира под „опасно“ ала решавам да не го правя. Вместо това се интересувам какъв точно тип ОКР^[2] има предвид. Освен „едната връзка горе, а другата долу“, което в интерес на истината си е доста добър пример. (Не изричам последното на глас.)

— Та вие ги знаете всичките — гласи отговорът му, а погледът, който ми хвърля, ме кара да се почувствам неловко. Не го показвам; това не е първият пациент, накарал ме да се чувствам така. Психиатрите са нещо като спелеолози, а всеки спелеолог ще ви каже, че пещерите са пълни с прилепи и буболечки. Не са особено приятни, но пък в повечето случаи са съвършено безобидни.

Намеквам му, че е добре да не избягва въпросите ми. И му напомням, че в момента се опознаваме.

— Но още не сме се сближили, нали?

— Не — казвам му, — още не.

— Е, тогава по-добре да го направим в най-скоро време — заявява Н., — защото вече съм в оранжевата зона, доктор Бонсейнт. И всеки момент ще вляза в червената.

Питам го дали брои различни неща.

— Естествено, че го правя. Например колко са думите в кръстословиците на „Ню Йорк Таймс“... а в неделите ги преброявам по два пъти, понеже кръстословиците са по-големи и е логично да има двойна проверка... Всъщност е абсолютно наложително. Собствените си стъпки... Сигналите в слушалката, когато звъня на някого... В работните дни обядвам в ресторантчето „Колониъл Дайнър“, което е на три преки от офиса, и по пътя за там броя черните обувки. На връщане броя кафявите. Веднъж опитах да броя червените, но идеята се оказа глупава. Само жените носят червени обувки, и то съвсем малка част от тях... Червените обувки не са за работно време. Преброих само три чифта, така че се върнах в заведението и започнах наново, като този път броих кафявите чифтове.

Питам го дали трябва да достигне до някакъв определен брой обувки, за да получи удовлетворение.

— Трийсет е добре — гласи отговорът. — Петнайсет чифта. В повечето дни това не е никакъв проблем.

А защо смята за необходимо да достигне това минимално количество?

Той се замисля и ме поглежда.

— Ако ви отговоря „и сам знаете“, няма ли да ме накарате да ви обясня какво точно предполагам, че знаете? Имам предвид, сблъскали сте се с ОКР и преди, аз също съм го проучвал — изчерпателно — както в интернет, така и в главата си, така че нека просто да продължим нататък, става ли?

Изтъквам, че повечето хора, които броят различни неща, смятат, че достигането до точно определен брой предмети, известен като „числото-крайна цел“, е наложително за поддържането на реда в света. За да може земята да продължи да се върти около оста си, както самите те се изразяват.

Н. кима удовлетворено и бентът най-сетне се пропуква.

— Един ден, докато си броях на връщане към офиса, минах покрай мъж, чийто крак бе отрязан от глезена. Беше с патерици, а върху чуканчето бе нахлузен чорап. Ако носеше черна обувка, нямаше да има никакъв проблем. Защото се *връщах*, нали разбирате? Обаче беше с кафява. Това ми развали целия ден, а вечерта така и не можах да заспя. Защото нечетните числа са лошо нещо. — Той потупва с пръст по слепоочието си. — Или поне тук е така. Рационалната част от съзнанието ми знае, че всичко това са пълни глупости, ала има и друга част, която е убедена, че не е така, и тази част надделява. Навярно човек би си казал, че когато нищо лошо не се случи — всъщност през въпросния ден дори се случи нещо *хубаво*, понеже данъчната инспекция, от която се притеснявахме, бе отменена без никаква причина, — черната магия ще се развали, ала не е така. Бях преброил трийсет и седем чифта кафяви обувки вместо трийсет и осем, и когато светът не загина, ирационалната част от съзнанието ми каза, че това се дължи единствено на факта, че не само съм достигнал границата „трийсет“ но и значително съм я надхвърлил.

Попивам с интерес всяка негова дума.

— Когато зареждам съдомиялната машина, броя чиниите. Ако ги изкарам четно число над десет, значи всичко е наред. Ако не успея, добавям необходимия брой чисти чинии, за да реша проблема. Същото важи за вилиците и лъжиците. Трябва да има минимум дванайсет прибора в малкото пластмасово отделение в предната част на миялната. И тъй като живея сам, редовно се налага да добавям чисти прибори.

Питам го как стои въпросът с ножовете и той клати глава.

— Никога не слагам ножове в миялната машина.

Когато се интересувам защо, Н. ми отговаря, че не знае. После, след кратка пауза, ми хвърля смутен, даже някак гузен поглед.

— Винаги мия ножовете в умивалника.

Изказвам предположението, че ножовете в отделението за приборите вероятно биха нарушили реда в света.

— Не! — възкликва той. — Запознат сте с нещата, доктор Бонсейнт, но не ги разбирате *напълно*.

Заявявам, че в такъв случай трябва той да ми помогне.

— Порядъкът в света вече е нарушен. Аз го наруших миналото лято, когато отидох до Акърмановия парцел. Само че не го знаех. Поне

тогава.

Питам го дали сега знае.

— Да. Не всичко, но достатъчно.

Интересувам се дали се опитва да оправи нещата, или се мъчи да предотврати влошаването на ситуацията.

На лицето му се изписва неизразимо облекчение и то се отпуска. Нещо, което отдавна е искало да бъде споделено, най-накрая е изречено на глас. Това са моментите, за които живея. Не става въпрос за изцеление, още сме далеч от него, но за известно време бремето от плещите на Н. е свалено. Съмнявам се, че го е очаквал. Повечето пациенти дори не се надяват на подобно нещо.

— Не мога да ги оправя — шепне той. — Но мога да предотвратя влошаването на нещата. Да. Вече съм го правил.

Това отново ме изправя пред кръстопът. Бих могъл да го разпитам какво се е случило през въпросното лято — миналия август, предполагам, — на Акърмановия парцел, ала още е твърде рано. Сега по-добре да поразклатим малко корените на разваления зъб. А и, честно казано, се съмнявам, че източникът на инфекцията е толкова пресен. По-скоро онова, което му се е случило миналото лято, е било нещо като откат след изстрел.

Подтиквам го да ми разкаже за другите си симптоми.

Н. се разсмива.

— Това ще отнеме цял ден, а ние разполагаме само със... — поглежда часовника си — ... двацет и две минути. Между другото, двацет и две е хубаво число.

— Може би защото е четно? — питам аз.

Кимването му ми каза, че губя времето и на двама ни с очевидни неща.

— Моите... моите *симптоми*, както ги нарекохте... идват на групички. — Отново поглежда към тавана. — Има три такива групички. Те се подават от мен... от рационалната ми част... като скали... скали, нали разбирате... о, Боже, мили Боже... като шибаните скали в онзи шибан *парцел*...

По страните му потичат сълзи. В началото сякаш не ги забелязва, защото продължава да лежи на кушетката със склучени длани, загледан в тавана. После обаче се пресяга към масичката до него, където се намира „Рогът на салфетковото изобилие“, както

секретарката ми Санди нарича кутията с хартиени кърпички. Взима две от кутията, избърсва се и смачква салфетките на топче. То изчезва под сплетените му пръсти.

— Значи има три такива групички — продължава Н. с леко разтреперан глас. — Първата е броенето. То е изключително важно, но не е от такова значение като докосването. Има определени неща, които трябва да докосвам. Горелките на газовите котлони например. Преди да изляза от къщи сутринта и преди да си легна вечер. Знам, че се вижда дали са изключени — всички превключватели сочат към нулата и горелките са тъмни, — но чувствам, че трябва да ги пипна, за да съм абсолютно сигурен. И вратичката на фурната, естествено. После започнах да докосвам ключовете за осветлението, преди да изляза от къщи или от офиса. По едно бързо двойно почукване с нокът за всеки ключ. Преди да вляза в колата си, трябва да потропам четири пъти по покрива. И шест пъти, щом стигна там, закъдето съм тръгнал. Четири е хубаво число, шест пък е чудесно число, но десет... десет е като... — забелязах, че е пропуснал една сълза, която бе оставила зигзагообразна следа от ъгълчето на дясното му око до долната част на ухото му.

— Като да станете гаджета с момичето на мечтите ви? — подхвърлям.

— Точно така — кимва Н. — И тя да връзва маратонките си в долната част на езика, така че всички да го знаят.

Питам го дали докосва и други неща, въпреки че знам какъв ще е отговорът. През петте години, откакто практикувам, съм се сблъсквал с доста случаи, подобни на този на Н. Понякога си представям тези нещастни мъже и жени като жертви на хищни птици, които ги кълват до смърт. Птиците са невидими — поне докато някой психиатър (който е или добър професионалист, или голям късметлия) не ги напръска със своята версия на луминол^[3], разкривайки присъствието им, — ала това не им пречи да са съвсем истински.

Истинско чудо е, че голяма част от страдащите от ОКР успяват да водят пълноценен живот. Те работят, хранят се (или недостатъчно, или прекалено), ходят на кино, правят любов с гаджетата, съпругите и съпрузите си... и през цялото това време онези птици са там — кръжат отгоре им и кълват малки късчета от плътта им.

— Докосвам много неща — казва Н. и отново отправя уморената си, ала топла усмивка към тавана. — Само назовете нещо, и ще го

докосна.

— Значи броенето е важно, но докосването е по-важно. А кое е онова, което е по-важно от докосването?

— *Подреждането* — отвръща той и изведнъж започва да трепери като куче, изоставено на студения дъжд. — О, Господи!

Н. внезапно се надига до седнало положение и започва да люлее крака над ръба на кушетката. На масичката до него има ваза с цветя, която допълва Рога на салфетковото изобилие. С бързи движения той премества кутията с кърпички и вазата, подреждайки ги в диагонална линия. После взема две лалета от вазата и ги слага така, че краищата на стъблата им да се допират, а цветчетата им да докосват съответно салфетките и вазата.

— Така вече е безопасно — казва Н. Поколебава се за момент, след което кимва, очевидно уверен, че е постъпил правилно. — Това ще предпази света. — Пауза. — Засега.

Поглеждам часовника си. Време е да приключваме, а и свършихме достатъчно работа за днес.

— Следващата седмица — казвам аз. — По същото време, на същото място. — Понякога превръщам тази фраза във въпрос, но не и в случая с Н. Той има нужда да се върне при мен и го знае.

— Нямаше чудодейно изцеление, нали? — пита. Този път усмивката му е тъжна — толкова тъжна, че бързам да отместя поглед от лицето му.

Казвам му, че може би ще се почувства по-добре. (Позитивното внушение никога не вреди, както всички психиатри знаят.) После му предлагам да изхвърли ембиъна и „онова другото, зеленото“ — лунеста, предполагам. Щом не му помагат да заспи нощем, нищо чудно да му причинят проблеми през деня. Едва ли иска да заспи на някоя улица или пък в колата си...

— Не — клати глава той. — Докторе, така и не поговорихме за първопричината на всичко това. Защото знам как започна всичко...

Уверявам го, че следващата седмица ще го направим. Междувременно искам от него да ми нахвърли на лист „симптомите“ си, групирани в трите категории — броене, докосване и подреждане. Ще го направи ли?

— Да — потвърждава Н.

Питам го, почти свойски, дали иска да се самоубие.

— Мина ми през ума, но имам по-важна работа за вършене.

Това е интересен и доста обезпокоителен отговор.

Давам му визитката си и му казвам да ми се обади — без значение дали е ден или нощ, — ако идеята за самоубийство започне да му се струва по-привлекателна. Н. ми обещава, че ще го стори. Аз обаче си мисля, че всички самоубийци така казват.

— Междувременно — слагам ръка на рамото му аз, докато той е на прага — продължавайте да поддържате своята връзка с живота.

Той ме поглежда — блед мъж, накълван от невидимите птици, който вече не се усмихва.

— Чели ли сте „Великият бог Пан“ на Артър Макън?

Клатя глава.

— Това е най-страшната история, писана някога — заявява Н. — Един от героите ѝ казва, че в крайна сметка страстта надделява над всичко. Той обаче няма предвид точно страстта, а маниите, които не те оставят на мира, или, казано на ваш език, obsesивно-компулсивните смущения.

Паксил? Или може би прозак? Или по-добре нито едно от двете, докато не намеря точното средство за този интересен пациент.

7 юни 2007 г.

14 юни 2007 г.

28 юни 2007 г.

Както и очаквах, на следващия сеанс Н. ми носи „домашното“ си. На този свят има много неща, на които не може да се разчита, както и много хора, на които не може да се вярва, ала страдащите от ОКР трябва да са на смъртно легло, за да не изпълнят поетите ангажменти.

От една страна, записките на Н. са комични; а, от друга — откровено ужасяващи. Човекът все пак е счетоводител и предполагам, че е използвал някоя от служебните си компютърни програми за създаването на онова, което ми подава, преди да се насочи към кушетката. В ръцете си държа разпечатки на педантично оформени таблици. Само че вместо приходи и разходи, те отразяват най-подробно сложния релеф на маниите на Н. Горните два листа са озаглавени „**БРОЕНЕ**“, следващите два — „**ДОКОСВАНЕ**“, а последните шест — „**ПОДРЕЖДАНЕ**“. Докато ги прехвърлям, се

чудя как изобщо му остава време да върши и други неща. Обаче страдащите от ОКР винаги намират начин. Идеята за невидимите птици отново се връща при мен; виждам ги как се реят над главата му и кълват окървавената му плът.

Когато надигам глава, той вече лежи на кушетката и сплетените му длани отново почиват върху корема му. Забелязвам и че отново е пренаредил вазата и Рога на салфетковото изобилие, така че да оформят диагонална линия. Днес вместо лалета във вазата има бели лилии. Гледката на положените на масата цветя ме навежда на мисли за погребение.

— Моля ви, не ме карайте да ги връщам — казва той с извинителен, но твърд тон. — Предпочитам да си тръгна, вместо да го направя.

Заявявам му, че нямам такова намерение. Вдигам разпечатките и го поздравявам за професионалния им вид. Той свива рамене. После го питам дали представляват цялостен поглед върху нещата, или засягат само последната седмица.

— Само последната седмица — отвърща Н. с такова безразличие, сякаш темата въобще не го интересува. И си мисля, че е точно така. Един човек, накълван до смърт от невидимите птици, не се вълнува особено от миналогодишните травми и удари, които е понесъл; дори онези от миналата седмица не означават нещо за него. Единственото, което е важно, е днешният ден. И — Господ да му е на помощ! — утрешният.

— Тук сигурно фигурират поне две-три хиляди действия... — отбелязвам.

— Да ги наречем „актове“. Аз поне така ги възприемам. Всъщност в папката, която ви дадох, са записани шестстотин и четири акта на броење, осемстотин седемдесет и осем акта на докосване и две хиляди двеста четирийсет и шест акта на подреждане. Както забелязвате, всички суми са четни. Сборът им е общо три хиляди седемстотин дваайсет и осем, което също е четно число. Ако съберете отделните цифри от тази сума — три, седем, две и осем, — ще получите дваайсет, също четно. Хубаво число. — Той кимва, сякаш в потвърждение на собствените си думи. — Разделете три хиляди седемстотин дваайсет и осем на две и получавате хиляда осемстотин шейсет и четири. Сборът от съставлящите го цифри дава деветнайсет,

могъщо нечетно число. Могъщо и зло. — Забелязвам как потръпва при последната дума.

— Сигурно сте много уморен — отбелязвам.

Н. не казва нищо — дори не кимва, — ала в крайна сметка не оставам без отговор. Към ушите му се търкулват сълзи. Не ми се иска да увеличавам бремето му, ала си давам сметка за следното: ако не се захванем скоро с разрешаването на проблема — ако „се мотаем“, както казва сестра Шийла, — съвсем скоро пациентът ми изобщо няма да е в състояние да ходи на работа. Вече забелязвам признаци на запуснатост във външния му вид — ризата му е измачкана, бръсненето — небрежно, а косата му отчаяно се нуждае от подстригване, — и ако поразпитам колегите му в службата, със сигурност ще ги видя да се споглеждат многозначително. Разпечатките, от друга страна, са достойни за възхищение, но ясно се вижда, че Н. е буквално на ръба на силите си. Мисля, че нямаме друг избор, освен да се насочим директно към същността на проблема, и докато не я разкрием, няма да му изписвам нито паксил, нито прозак, нито каквото и да е.

Питам го дали е готов да ми разкаже какво му се е случило през август миналата година.

— Да — отговаря Н. — Затова съм тук. — Той взема няколко кърпички от Рога на салфетковото изобилие и избърсва страните си. Движенията му са бавни и уморени. — Но, докторе... сигурен ли сте?

За първи път пациент ме пита подобно нещо и за първи път усещам пациент да проявява към мен подобно съчетание от неохота и съчувствие. Уверявам го, че съм абсолютно сигурен. Работата ми е да му помогна, ала за да мога да го сторя, той трябва да е склонен да помогне на самия себе си.

— Ами ако това ви изправи пред риска да станете като мен? Защото е възможно да се случи. Аз съм объркан, но си мисля — и се надявам, — че не съм се превърнал в удавник, който повлича със себе си плувеца, опитващ се да го спаси.

Казвам, че не го разбирам напълно.

— Тук съм, защото всичко това навярно е само в главата ми — изтъква Н. и потупва с пръст по слепоочието си, сякаш иска да ми покаже, че главата му си е още на мястото. — Обаче може и да не е така. Не мога да кажа със сигурност. Това имах предвид, като ви споделих, че съм объркан. И ако нямам психично заболяване — ако

онова, което видях и почувствах в Акърмановия парцел, е истинско, — значи нося нещо като инфекция или зараза. Която мога да предам на вас.

„Акърмановият парцел“. Надрасквам тези две думи в бележника си, въпреки че целият ни сеанс се записва на касета. Когато бяхме малки, двамата със сестра ми учехме в училище „Акърман“, което се намираше в малкото градче Харлоу на брега на река Андроскогин. Не е далеч оттук; най-много петдесетина километра.

Уверявам го, че поемам този риск, и заявявам, че в края на терапията — отново позитивно внушение — и двамата ще се чувстват прекрасно.

Реакцията на Н. е смях — кух, самотен смях.

— Това би било страхотно — отбелязва той.

— Разкажете ми за Акърмановия парцел.

Пациентът въздъхва тежко.

— Намира се в Мотън. На източния бряг на Андроскогин.

Мотън. Градчето след Честърс Мил. Майка ни често купуваше яйца и мляко от фермата „Бой Хил“ в Мотън. Пациентът ми говори за място, което навярно се намира на не повече от дванайсетина километра от селската къща, където съм израснал. Искане ми се да възкликна: „Знам го!“

Не го правя, ала той ми хвърля кос поглед, сякаш е прочел мисълта ми. А може и да го е сторил. Не вярвам в свръхсетивните възприятия, но и не ги отричам напълно.

— В никакъв случай не отивайте там, докторе — казва той. — Дори не се опитвайте да го търсите. Обещайте ми.

Обещавам му. Всъщност от петнайсетина години не съм се връщал в тази пустееща част на Мейн. Разстоянието е кратко, ала нямам никакво желание да го измина. Томас Улф го изрази по типичния за него провокативен начин, като озаглави своя магнум опус „Не можеш да се върнеш у дома“; може да не се отнася за всички (сестра Шийла например често се връща и продължава да е близка с приятелите си от детинство), но важи с пълна сила за мен. Предполагам, че бих озаглавил своята книга „Не бих се върнал у дома“. Спомените ми от онова време и място се ограничават до побойниците със заешки устни на детската площадка, пустеещите къщи с изцъклени изпотрошени прозорци, ръждясалите таратайки и

небето, което винаги изглеждаше бяло, студено и гъмжащо от ята врани.

— Добре — казва Н. и за момент оголва зъби към тавана. Това обаче не е проява на агресия, а по-скоро изражение на човек, който се подготвя да вдигне нещо много тежко, от което на следващия ден ще се превива от болка. — Не знам дали ще мога да ви го предам добре, но ще положа всички усилия. Най-важното е да запомните, че до този августовски ден най-силната ми проява на ОКР беше да отскоча до банята, преди да потегля към офиса, за да проверя дали съм махнал всички по-дълги косъмчета в носа ми.

Вероятно казва истината, но ми се струва, че не е така. Както и да е, не задълбавам в тази насока. Вместо това го карам да ми разкаже какво се е случило през този съдбоносен ден. И той го прави.

Следващите три сеанса Н. прави точно това. На втория от тях — петнайсети юни — ми носи календар. Той представлява, както се казва в съда, вещественото доказателство А.

---

[1] Силно сънотворно. — Б.пр. ↑

[2] Обсесивно-компулсивно разстройство. — Б.пр. ↑

[3] Химикал, който взаимодейства с хемоглобина, намиращ се в кръвта, и блести в зеленикавосиньо при контакт с нея. Използва се от криминалистите за откриване на следи от кръв, невидими с невъоръжено око. — Б.пр. ↑

3. РАЗКАЗЪТ НА Н.

По професия съм счетоводител, а по призвание — фотограф. След като се разведох — децата вече бяха пораснали, което си е съвсем друг развод, макар и не по-малко болезнен, — започнах да пътувам през почивните дни и да снимам пейзажи с моя никон. Това не е дигитален фотоапарат, а от по-старите, с лента. Към края на всяка година избирах дванайсетте най-добри снимки за календар. Давах го в печатница „Уиндховър Прес“^[1] във Фрийпорт.

Скъпичко ми излизаше, но пък качеството беше страхотно. После подарявах календара на приятели и бизнеспартньори за Коледа. И на някои клиенти, които подбирах внимателно, понеже онези със сметките с по пет-шест цифри обикновено предпочитат нещо по-скъпо и лъскаво. Лично за мен хубавият пейзаж е несравним, но както и да е... Нямам никакви снимки на Акърмановия парцел. Направих няколко, но така и не излязоха. По някое време взех назаем от един познат дигиталния му апарат. Този път не само че пак не се получиха никакви снимки, но и изпържих вътрешностите на камерата. Наложих се да му купя нова. Никакъв проблем. Мисля, че дотогава и сам щях да унищожа всички снимки, които бях направил на *това* място. Стига *то* да ми позволише, естествено.

[Питам го какво има предвид с това „то“. Н. не реагира на въпроса ми, сякаш изобщо не го бе чул.]

Правил съм снимки из целия Мейн и Ню Хемпшир, но предпочитам да снимам моя роден край. Живея в Касъл Рок — горе на Панорамата, — но съм израснал в Харлоу, също като вас. Не бъдете толкова изненадан, докторе — потърсих ви в „Гугъл“, след като личният ми лекар ви препоръча. Напоследък всеки проверява другия в „Гугъл“, нали?

Както и да е, в тази част на Централен Мейн съм направил най-хубавите си снимки — Харлоу, Мотън, Честърс Мил, Сейнт Айвс, Касъл-Сейнт Айвс, Кантън, Лисбън Фолс... С други думи, по цялото протежение на величествената Андроскогин. Тези снимки ми

изглеждат някак си... по-истински може би. Календарът за 2005 година е добър пример. Следващия път ще ви го донеса, за да се убедите сам. От януари до април и от септември до декември са правени все близо до родното ми място. От май до август са... момент, да си припомня... Олд Орчард Бийч... Пемнакуид Пойнт — естествено, фара... щатския парк „Харисън“... и Гръмотевичната дупка в Бар Харбър. Мислех си, че съм направил голям удар в Гръмотевичната дупка и бях много въодушевен, ала щом видях проявената лента, бързо слязох на земята. Просто поредната туристическа снимка. Добра композиция, но какво от това? Във всеки календар с местни забележителности можете да намерите добра композиция...

Искате ли да ви кажа моето мнение — като любител, какъвто съм? Според мен fotografia е доста по-творческа материя, отколкото повечето хора смятат. Логично е да се мисли, че ако имаш набито око за композицията — плюс елементарни технически умения, които можеш да усвоиш във всеки курс за фотографи, — от всяко красиво място ще излиза красива снимка, особено ако се специализираш в пейзажите. Харлоу, щата Мейн, или Сарасота, щата Флорида — само нагласяваш подходящия обектив, после насочваш апарата и щрак! — готово. Само че изобщо не е така. Ролята на дадено място във fotografia е точно толкова важна, колкото е в живописата, писането на разкази или поезията. Не знам *защо* е така, но...

[Тук има дълга пауза.]

Всъщност знам. Защото един творец, дори и да е аматьор като мен, влага душата си в това, което създава. Вероятно за някои хора — онези със скиталчески дух, — душата е преносима. За мен обаче тя никога не отива по-далеч от Бар Харбър например. Снимките, които направих по протежението на Андроскогин... те ми говорят и ми казват много неща. И не само на мен, ами и на други хора. Човекът от печатницата „Уиндховър“ ми каза, че навярно мога да сключа договор с някое нюйоркско издателство и на мен да ми плащат за календарите, а не аз да си плащам за отпечатването им, обаче тази идея изобщо не ме блазни. Струва ми се, че ако го сторя, ще бъде твърде... как да го кажа... може би публично? Претенциозно? Или нещо такова. Календарите са малки жестове, споделени само между близки хора. Освен това си имам професия. Обичам да работя с цифрите — да ги

сдъвквам и да ги преглъщам. Същевременно животът ми със сигурност щеше да е доста по-сив и мрачен без това мое хоби. Самата мисъл, че неколцина приятели са закачили календарите ми в кухните и дневните си — пък ако ще и в антретата си, — е достатъчна, за да се чувствам щастлив. Иронията е в това, че не съм правил много снимки, след като фотографирах онези неща в Акърмановия парцел. Мисля, че с тази част от живота ми навярно е свършено и на нейно място е зейнала празнота. Празнота, в която нощем вятърът свисти и не ти дава да спиш. Вятърът, който се опитва да запълни нещо, което вече го няма. Понякога си мисля, че животът е тъжно нещо, докторе. И все повече се убеждавам в това.

Миналия август, по време на една от обиколките си, се натъкнах на черен път в Мотън, който не си спомнях да съм виждал преди. Карах си спокойно, слушах радио и макар че се бях отдалечил от реката, знаех, че не може да е далеч, понеже усещах мириса ѝ във въздуха. Чудите се на какво мирише ли? На нещо влажно, усойно и в същото време свежо. Сигурен съм, че разбирате за какво говоря — няма как да сбъркате тази *стара* миризма. Както и да е, подкарах по този път.

Беше неравен и на места от него не бе останало почти нищо. Освен това ставаше късно. Сигурно е било към седем вечерта, а аз не бях спирал никъде, за да похапна. Бях гладен. Почти бях решил да обърна, когато пътят внезапно се поизглади и наклонът му се промени — от нанадолнище стана нанагорнище. Миризмата също се засили. Изключих радиото и до ушите ми достигна ромоленето на реката — звуците бяха едва доловими, което означаваше, че не беше наблизено, — но пък бях на прав път.

После стигнах до паднало дърво, препречило пътя, и за малко да се върна обратно. Можех да го направя, въпреки че нямаше достатъчно място, за да обърна. Намирах се на не повече от километър-два от шосе № 117 и щях да се добера дотам за пет-шест минути. Сега си мисля, че нещо — някаква сила, витаеща в светлата страна на живота ни, — ми е давала тази възможност. Мисля, че последната година щеше да е доста по-различна, ако бях включил автоматичната трансмисия на заден ход. Обаче не го направих. Защото този мирис... той винаги ми е напомнял за детството. Освен това се надявах, че от билото на хълма пред мен ще се открие по-хубава гледка към небето,

което клоните над главата ми сега закриваха. Там дърветата — предимно брезе и малко борове — не бяха разположени толкова нагъсто и предположих, че горе има нещо като полянка. И ако наистина беше така, имаше голяма вероятност от нея да се вижда реката. Казах си, че навярно на билото ще мога да обърна и колата, макар че тази идея бе по-скоро допълнение към онова, което най-много ме блазнеше, а именно да направя снимки на Андроскогин по залез-слънце. Не знам дали си спомняте, но миналия август имаше няколко забележителни залеза...

И така, излязох от колата и отместих дървото, препречващо пътя. Беше бреза — стволът ѝ беше толкова изгнил, че почти се разпадна в ръцете ми. Когато седнах зад волана, отново нещо ме подтикна да включа на задна; каквото и да си говорим, абсолютно съм убеден, че в живота ни има светла сила, способна да ни предпази. Обаче ми се стори, че щом отместих брезата, ромолето на реката се усили — знам, че звучи глупаво, но наистина беше така, — ето защо превключих и подкарах моята тойота напред.

Минах покрай малка табелка, закачена на едно от дърветата: „АКЪРМАНОВ ПАРЦЕЛ, ЛОВУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО, НЕ ВЛИЗАЙ!“ После горичката оредя — първо отляво, а после и отдясно. Внезапно останах без дъх. Почти не си спомням как съм изключил двигателя и съм излязъл от колата, и изобщо не си спомням да съм взимал фотоапарата със себе си, ала трябва да съм го направил, понеже бе в ръката ми, когато достигнах очертанията на парцела, а ремъкът и чантичката с обективите ме удряше ритмично по бедрото. Бях поразен, удивен и смаян, сякаш нещо ме беше изтръгнало брутално от обичайния ритъм на ежедневието ми.

Реалността е мистерия, доктор Бонсейнт, и делничната същност на нещата от живота е по-скоро покривало, което намятаме отгоре им, за да замаскираме техния блясък и мрак. Мисля, че по същата причина покриваме със саван лицата на покойниците. Защото лицата на мъртвите са нещо като врата. Врата, която е заключена... ала вътре в себе си знаем, че това няма да продължи *вечно*. Някой ден тя ще се отвори за всеки от нас и всеки от нас ще премине през нея.

Обаче има места, където покривалото е протрито и реалността е съвсем изтъняла. Лицето отдолу се взира в нас... ала не е лице на мъртвец. Макар че би било по-добре да е такова. Акърмановият парцел

е едно от тези места и няма нищо чудно в това, че собственикът му е закачил пред него табела с надпис „НЕ ВЛИЗАЙ!“.

Денят си отиваше. Слънцето беше червено кълбо, сплеснато в горната и долната си част, застинало над западния хоризонт. Сиянието му се отразяваше в реката и ѝ придаваше вид на дълга окървавена змия. Прецених, че Андроскогин се намира на четиринайсет-петнайсет километра оттук, ала въпреки разстоянието ромоленето му продължаваше да достига до мен. Зад него се издигаха множество хълмове, покрити със синкавосиви гори. Не се виждаха къщи и пътища. Нито пък можех да чуя птичи песни. Сякаш бях запратен четиристотин години назад във времето. Или по-скоро четири милиона. Първите бели ивици вечерна мъгла вече се издигаха над тревата, която бе избуяла доста високо. Явно никой не беше идвал, за да я окоси, макар че парцелът си беше доста голям и със сигурност бе първокласно пасище. Омарата, излъчвана от нагрятата през деня ливада, чиито зелени багри постепенно потъмняваха, ми заприлича на дишане. Като че ли самата земя беше жива.

Мисля, че в този миг се олюлях. Не заради красотата, която съзерцавах, въпреки че гледката наистина беше прелестна, а по-скоро защото всичко пред мен изглеждаше някак нереално *изтъняло*, сякаш беше плод на халюцинация. И точно тогава забелязах онези проклети камъни, издигащи се от неокосената трева.

Бяха седем или поне така си помислих тогава — двете най-високи се извисяваха на около метър и половина над земята, а най-ниските — на не повече от деветдесетина сантиметра. Помня как пристъпих към най-близкия, но то е като да се мъчиш да си припомниш сън, който вече е започнал да се разпада на утринната светлина — нали знаете за какво говоря? Естествено, че знаете, все пак сънищата са част от вашата работа. Само дето това не беше сън. Чувах как тревата шумоли под стъпките ми и усещах как крачолите ми се навлажняват от избилите по стръковете миниатюрни капчици, залепвайки за кожата ми под коленете. А от време на време някой храст — мисля, че беше смрадлика — закачаше чантичката с обективите, след което я пускаше и тя се удряше по-силно от обичайното в бедрото ми.

Щом заставах до най-близкия камък, се спрях. Беше от най-високите, тези от метър и половина. Отначало си помислих, че на него

са издълбани лица — но не човешки, приличаха по-скоро на зверове и чудовища, — но после се отместих леко встрани, погледнах го от друг ъгъл и видях, че това е било само трик на вечерната светлина, която съгъстява сенките и ги кара да изглеждат като... ами, като нещо, което не са. Всъщност, след като известно време постоях неподвижно, видях нови лица. Някои от тях имаха човешки облик, ала бяха не по-малко ужасяващи от другите. Дори бяха *по-ужасяващи*, понеже човешкото винаги е по-страшно, нали? Защото *познаваме* човешкото, *разбираме* човешкото. Или само си мислим, че е така. Тези лица изглеждаха така, сякаш крещят или се смеят. А може би и двете едновременно.

Казах си, че навярно пейзажът си играе с въображението ми; тишината, уединението и *мащабите* на гледката, ширнала се пред мен, със сигурност бяха действали на възприятията ми. Времето също сякаш бе затаило дъх. Като че ли всичко наоколо завинаги щеше да си остане неизменно — и застиналото над хоризонта алено слънце, и гаснещият ден, чийто залез трябваше да настъпи след не повече от четирийсет минути. Помислих си, че тези неща, които ме бяха накарали да съзря лица там, където нямаше нищо, бяха чисто и просто плод на случайност, на най-обикновено съвпадение. Сега мисля другояче, ала вече е твърде късно.

Направих няколко снимки. Май бяха пет. Лошо число, макар че тогава не го знаех. После се отдръпнах назад, понеже исках да заснема и седемте камъка едновременно, и когато проявих фотографията, видях, че всъщност са осем. Оформяха нещо като пръстен. Човек би си казал — естествено, едва след като ги огледа внимателно, — че са били част от някакво скрито под земята геоложко образувание, което или е излязло на повърхността преди милиони години, или съвсем наскоро се е показало на бял свят, да речем, след някое наводнение, довело до мащабна ерозия на почвата (парцелът се намираше на доста стръмен склон)... В същото време скалните късове ми изглеждаха *целенасочено* подредени по този начин, като друидските каменни кръгове.

За разлика от древните светилища обаче по тях липсваха каквито и да било издълбани изображения. Поне от човешка ръка, защото стихииите бяха оставили своя отпечатък. Мога да го кажа със сигурност, понеже се върнах посред бял ден и проверих най-внимателно.

Повърхностите на камъните бяха нашарени от грапавини, изпъкналости и улеи, но нищо повече.

Направих още четири снимки — което прави общо девет, друго лошо число, макар и да е малко по-добро от пет, — и щом свалих фотоапарата и погледнах скалните късове с невъоръжено око, отново зърнах лицата. Злите им очи и озъбените им гримаси. Някои приличаха на човешки, а други можеха да принадлежат единствено на чудовища. И щом преброих камъните, установих, че са седем.

Погледнах отново през обектива и видях, че са осем.

Усетих как ми се завива свят. Изведнъж се уплаших. Прииска ми се да съм далеч оттук, когато се спусне мракът — да съм далеч от тази поляна и да се нося с пълна газ по шосе № 117, докато от радиото гърми оглушителен рокендрол. Обаче не можех просто да си тръгна току-така. Нещо в мен — нещо, заровено дълбоко като инстинкта, който ни кара да вдишваме въздух и после да го издишваме, не ми позволи. Имах чувството, че ако си тръгна, ще се случи нещо ужасно, и то не само на мен. Онова усещане за *изтъняlost* отново ме връхлетя, сякаш точно тук, на това конкретно място, светът бе изключително крехък, и един-единствен човек бе достатъчен, за да предизвика невъобразим катаклизъм. Ако не беше много, много внимателен.

Точно тогава започнаха моите прояви на ОКР. Обикалях от камък на камък, като докосвах всеки от тях, броях ги и отбелязвах местоположението им. Исках да се махна оттам — изгарях от желание да се махна оттам, ала въпреки всичко не претупах работата си. Защото нямах друг избор. Знаех го, както знаех, че трябва да продължа да дишам, ако искам да не умра. Когато се върнах там, откъдето бях започнал, целият треперех и бях мокър от пот. Защото докосването на тези каменни късове... не беше никак приятно. Пораждаше... разни идеи в главата ми. И картини. Грозни картини. Например как накълцвам бившата си жена с брадва и се смее, докато тя пици и вдига окървавените си ръце в усилията си да се предпази от ударите...

Обаче се оказаха осем. В Акърмановия парцел имаше осем камъка. Добро число. *Безопасно*. Знаех го. Вече нямаше значение дали ги гледам през обектива на апарата си или с невъоръжено око; след като ги докоснах, проблемът категорично бе отстранен. Стъмваше се и слънцето вече приближаваше хоризонта (сигурно бях прекарал двайсет

минути или повече около този каменен кръг, чийто диаметър навярно беше четирийсетина метра), но ясно виждах, че въздухът е неестествено прозрачен и бистър. Все още се страхувах — тук имаше нещо нередно, всичко наоколо го крещеше с пълна сила, самото безмълвие и липсата на птичи песни го крещеше, но изпитвах и облекчение. Онова, което не беше наред, поне донякъде бе поправено благодарение на това, че бях докоснал скалите... и отново ги бях погледнал. Бях запечатал в паметта си точното им разположение на поляната. Действие, което беше не по-малко важно от докосването.

[Н. прави пауза, в която явно размишлява.]

Не, всъщност беше доста по-важно. Защото именно начинът, по който виждаме света, държи мрака далеч от нас. Не му позволява да проникне в нашия свят и да ни погълне. Мисля, че всички дълбоко в себе си знаем това. Обърнах се, закрачих към колата си и почти бях стигнал до нея — дръжката на вратата бе на една ръка разстояние, — когато нещо ме накара отново да се обърна. И точно тогава го видях.

[Н. мълчи доста време. Забелязвам, че трепери. Целият е в пот. Капчиците блестят на челото му като утринна — или по-скоро вечерна — роса.]

В средата на каменния кръг имаше нещо. В средата на каменния пръстен, който или беше възникнал случайно, или бе създаден преднамерено. Беше черно като източния небосвод и зелено — като тревата. И се обръщаше — бавно, съвсем бавно, — но без да откъсва очи от мен. Наистина имаше очи. Скверни, розовеещи в някакъв нездрав оттенък очи. Знаех — *рационалната* част от съзнанието ми знаеше, — че наблюдавам единствено играта на светлините в небето, ала в същото време знаех и че има нещо повече. Че нещо *използва* тези светлини. Нещо използваше залеза, за да вижда, и онова, което виждаше, бях аз.

[Н. отново заплаква. Не му предлагам кърпичка, понеже не искам да разваля магията, в която е потънал. Не съм сигурен и че съм в състояние да му предложи, защото е омагьосал и мен с разказа си. Онова, за което говори, е самозаблуда и част от него го осъзнава — „сенки, които приличат на лица“ и т.н., но е изключително силна, а силните самозаблуди се пренасят от един човек на друг досущ като микроби с кихавица.]

Навярно съм започнал да отстъпвам назад. Не помня да съм го правил; единственото, което си спомням, е мисълта, че се вирам в главата на чудовищно същество от мрака отвъд. Както и мисълта, че щом има едно, може да има и други. Осем камъка щяха да ги задържат в техните тъмни измерения — по всяка вероятност, — но ако бяха само седем, тези твари щяха да нахлуят в нашата реалност и да завладеят нашия свят. Защото вътре в себе си знаех, че се вирам в най-малкото и незначителното от тях. Знаех, че сплеснатата змиевидна глава с розовеещите очи и онези неща, които приличаха на дълги шипове, стърчащи от муцуната му, беше просто едно бебе.

То забеляза, че го гледам.

И ми се ухили, показвайки зъбите си. Видях, че те представляват глави. Живи човешки глави.

Тогава стъпих върху суха клонка. Тя рязко изпука като фойерверк и прогони вцепенението ми. Не мисля, че за онази твар, която се рееше в средата на каменния кръг, е било невъзможно да ме хипнотизира — също както змиите приковават с поглед птиците, преди да ги изядат.

Обърнах се и побягнах. Чантичката с обективите ме удряше по бедрото и всеки удар сякаш ми крещеше: „*Събуди се! Събуди се! Махай се оттук! Махай се!*“ Отворих рязко вратата на тойотата и чух сигнала със звънчето, обявяващ, че ключът за запалването е в стартера. Това ме накара да се сетя за онзи стар филм^[2], в който Уилям Пауъл и Мирна Лой стоят на рецепцията на скъпарски хотел и Пауъл използва звънчето на бюро, за да извика прислугата.

Странно какви неща ти минават през ума в подобни моменти, нали? Като че ли в главите ни също има врати. Врати, които не позволяват на безумието да нахлуе в главите ни. В критични моменти обаче те се отварят широко, за да пропуснат необяснимото и странното в съзнанието ни.

Запалих двигателя. Включих радиото, усилих звука и от колоните се разнесе оглушителна рокмузика. Спомням си, че беше на „Дъ Ху“. Помня и че светнах фаровете. Когато го направих, онези камъни сякаш се изстреляха към мен. За малко да изкрещя. Обаче бяха осем — преброих ги, — а това означаваше, че положението е овладяно.

[Тук следва още една дълга пауза. Почти цяла минута.]

Следващото, което си спомням, е, че карах по шосе № 117. Не знам как съм стигнал дотам — дали съм обърнал някъде, или съм

карал само на заден ход. Не знам и колко време ми е отнело, ала парчето на „Дъ Ху“ вече беше свършило и слушах „Доорс“. И Господ да ми е на помощ, това беше „Да преминем от другата страна“. Побързах да изключа радиото.

Не мисля, че мога да ви разкажа нещо повече, докторе — стига ми толкова за днес. Ужасно съм изтощен.

[Вярвам му. Видът му абсолютно подкрепя думите му.]

* * *

[Следващ сеанс]

Мислех, че ефектът, който Акърмановият парцел ми беше оказал, ще отшуми по време на пътуването ми към къщи — просто неприятна случка в гората, нали? — и че когато се отпусна в хола си пред включения телевизор, отново ще се чувствам добре. Обаче не стана така. А чувството на объркване — че съм се докоснал до някаква друга вселена, враждебна на нашата, — даже се засили. Бях убеден, че съм видял лице — и нещо по-страшно, наподобяващо огромно туловище на влечуго, — в странния каменен кръг. Чувствах се... *инфектиран*. Заразен от мислите в собствената ми глава. Чувствах се и *опасен* — сякаш можех да призова онази твар дори само ако мислех твърде много за нея. И тогава тя вече нямаше да е сама. Целият този чужд космос щеше да се процеди в нашия свят подобно на бълвоч през дъното на подгизнала хартиена кесия.

Обиколих жилището си и заключих всички врати. Сигурен бях, че съм пропуснал една-две, ето защо отново ги проверих. И този път ги преброих — входна врата, задна врата, вратата на килера, вратата на мазето, предната врата на гаража и задната врата на гаража. Бяха общо шест и ме осени, че шест е хубаво число. Също както и осем е хубаво число. Това са приятелски числа. Топли. Не са студени като петицата или... нали се сещате, седмицата. Това ме поуспокои, ала въпреки всичко реших да направя още една обиколка. Пак излязоха шест. „Знак ясен е шест за хубава вест“ — спомних си аз. След тази мисъл си казах, че навярно ще успея да заспя, ала не можах. Ембиънът също не ми помогна. Продължавах да виждам в съзнанието си залязващото над Андроскогин слънце, което го превръщаше в алена змия. Мъглата,

която се надигаше от тревата на дълги-дълги езици... И онова същество сред камъните. Най-вече него.

Станах и преброих всички книги от библиотеката в спалнята. Оказаха се деветдесет и три. Това е лошо число и не само защото е нечетно. Разделете деветдесет и три на три и ще получите трийсет и едно — преобърнатата тринайсетица. Отидох до коридора, взех книга от секцията там и я пъхнах сред тези в библиотеката. Деветдесет и четири обаче е съвсем слабо подобрение на фона на деветдесет и три, понеже сборът от девет и четири дава тринайсет. В нашия свят е пълно с тринайсетици, докторе. Не го знаехте, нали? Както и да е, добавих още шест книги към библиотеката в спалнята. Едва успях да ги сместя, ала в крайна сметка ги натъпках сред другите. Стотицата е добро число. Всъщност си е даже чудесно.

Тъкмо се връщах в леглото, когато внезапно се зачудих какво е станало със секцията в коридора. Дали не бях ограбил единия, за да дам на другия, както беше приказката? Преброих томовете там и за мое облекчение всичко си беше наред — бяха точно петдесет и шест. Вярно е, че сборът от съставните му цифри прави единайсет, което си е нечетно число, но пък не е от *най-лошите* нечетни. Освен това петдесет и шест се дели на два и осем, което си е добро число. Вече можех съвсем спокойно да заспя. Мисля, че сънувах кошмари, обаче не ги помня.

Дните отминаваха, ала мислите ми продължаваха да се връщат към Акърмановия парцел. Сякаш над живота ми се бе спуснала огромна сянка. Започнах да броя редица неща, както и да ги докосвам — за да се уверя, че съм разбрал правилното им място в света, в истинския свят, в *моя* свят, след което се захванах и с подреждането. Важното беше нещата да са винаги четен брой и да са подредени в кръг или по диагонал. Защото кръговете и диагоналите държаха тварите отвън.

Обикновено успях да се справя, но възникваха и неприятности. Една малка случайност и четиринайсет става тринайсет, а осем става седем.

В началото на септември малката ми дъщеря ме посети и отбеляза колко уморен изглеждам. Попита ме дали не се претоварвам в работата си. Също така забеляза, че всички предмети, които майка ѝ не беше взела след развода, бяха наредени във формата на, както тя ги

нарече, „житни кръгове“. Каза ми: „Май развиваш някои странности с възрастта, тате...“ Тогава реших, че трябва да се върна в Акърмановия парцел, но този път посред бял ден. Помислих си, че ако го видя на дневна светлина, ако видя няколко нищо неозначаващи скали, стърчащи от неокосената трева, ще осъзная колко глупава е цялата тази работа и маниите ми ще се разлетят като пухчета от глухарче на вятъра. И, честно казано, адски ми се искаше да стане така. Защото броенето, докосването и подреждането изискват много време и усилия. Както и голяма отговорност.

На път за там се отбих във фотостудиото, където проявявах лентите си, и видях, че снимките, направени онази вечер на Акърмановия парцел, не са излезли. Кадрите представляваха сиви правоъгълници, сякаш бяха замъглени от някакво силно лъчение. Това ме накара да се замисля, но не можа да ме спре. Взех назаем дигиталния фотоапарат на един от работещите в студиото — това е въпросната камера, чиито вътрешности изпържих, и потеглих с пълна газ към Мотън. Искате ли да чуете нещо глупаво? Чувствах се като човек, пострадал сериозно от отровен бръшлян, който бърза към аптеката за мехлем. Обаче усещането беше точно такова — на силен сърбеж. Броенето, докосването и подреждането бяха като своеобразно почесване, но колкото и да се чешеш, ще постигнеш само временно облекчение. И нищо чудно само да разшириш възпалената зона. Онова, което исках аз, беше изцеление. Едва ли щях да го получа с връщането си в Акърмановия парцел, ала тогава не го знаех, разбирате ли? Правилно са казали хората — най-добрият начин да усвоим нещо е като се захванем с него. А най-много се учим от провалите и грешките си.

Денят беше прекрасен, без нито едно облаче в небето. Листата бяха все още зелени, ала въздухът излъчваше онази сияйна прозрачност, която се наблюдава единствено при смяна на сезоните. Бившата ми жена обичаше да казва, че ранните есенни дни са нашата награда, задето сме търпели опашките за бира на туристите и летовниците в продължение на цели три месеца. Чувствах се добре — съвсем ясно си го спомням. И бях уверен, че ще успея да сложа край на тази лудост. Докато карах към Акърмановия парцел, слушах сборния албум с най-големите хитове на „Куин“ и си мислех колко божествено звучи Фреди Меркюри, каква кристална яснота притежава гласът му.

Явно наистина съм се намирал в добро настроение, понеже припях на музиката. В Харлоу преминах на другия бряг на Андроскогин — водата под стария мост „Бейл Роуд“ беше толкова искряща, че чак очите те заболяваха, — и видях рибка да подскача на повърхността. Това ме накара да се засмея. Не се бях смял така от онази вечер в Акърмановия парцел и усещането толкова ми хареса, че го направих отново.

После пътят се заизкачва по възвишението „Бой Хил“ — сигурен съм, че знаете къде се намира, — минавайки покрай гробището „Серенити Ридж“. Там бях направил някои доста добри снимки, макар че така и не ги бях включил в някой от календарите си. След не повече от пет минути стигнах до познатия ми черен път. Понечих да завия по него, ала в следващия миг натиснах рязко спирачките. Точно навреме. Ако бях реагирал по-бавно, като нищо щях да разцепя радиаторната решетка на тойотата на две. Пътят бе преграден с верига, на която висеше табелка с надпис „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Бих могъл да си кажа, че това е просто съвпадение, че собственикът на земята — който едва ли се казваше Акърман, макар че не бе изключено, слага веригата с табелката всяка есен, за да държи ловците извън границите на имота си. Ловният сезон за елени обаче започваше чак на първи ноември, а този за птици — не по-рано от октомври. Според мен обаче някой наблюдаваше парцела. Най-вероятно с бинокъл или с някое по-необичайно приспособление. Някой знаеше, че съм идвал тук и че навярно ще се върна.

„Е, зарежи! — казах си аз. — Освен ако не искаш да те арестуват за нахлуване в частна собственост и да изтипосат снимката ти в местния «Зов». Ще бъде страхотна реклама за бизнеса, нали?“

Ала вече не можех да се откажа — не и ако имах и най-малкия шанс да отида на тази поляна, да се уверя с очите си, че там няма нищо, и в крайна сметка да се почувствам по-добре. Защото — обърнете внимание на това! — в същото време, докато си казвах, че ако някой иска да не нарушавам частната му собственост, е добре да се съобразя с желанието му, преброих буквите на табелата и те излязоха двайсет и три, което е ужасно число, много по-лошо от тринайсетицата. Знаех, че е лудост да разсъждавам по този начин, ала в края на краищата *разсъждавах* по този начин и някаква част от мен знаеше, че в това няма нищо налудничаво.

Оставих тойотата си на паркинга на гробището и се върнах пеша до черния път. Взетият назаем дигитален фотоапарат висеше на рамото ми в компактното си калъфче с цип. Заобиколих веригата — оказа се дяволски лесно — и закрачих към поляната. Щеше да се наложи да вървя дори и веригата да не беше там, защото пътят бе препречен от дървета, сред които вече нямаше полуизгнили брезички като предишния път. Всъщност препятствията се състояха от пет високи бора и един стар дъб. И не бяха просто паднали ей-така, а си личеше, че са отрязани гладко с верижен трион. Обаче изобщо не ме забавиха. Боровете преодолях, като се изкатерих отгоре им, а масивния дъб заобиколих. Така се озовах на полегатия склон на хълма, на чието било се намираше поляната с каменния кръг. Почти не удостоих с поглед другата табела: „АКЪРМАНОВ ПАРЦЕЛ, ЛОВУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО, НЕ ВЛИЗАЙ!“ Виждах празното място между дърветата, прашните слънчеви лъчи, пробиващи си път през короните на дърветата като през прозорците на катедрала, както и необятното синьо небе над хребета, което ме изпълваше с радост и оптимизъм. Беше пладнe. Казах си, че този път в далечината няма да се мержелее гигантската кървава змия, а само онзи Андроскогин, край чиито брегове бях отраснал и който винаги бях обичал — син и прекрасен по начина, по който са прекрасни обикновените неща, когато ги виждаме в най-добрата им светлина. Вълнението ми нарасна и се затичах напред. Лудешкият ми оптимизъм бе попарен едва когато се изкачих на върха — в минутата, в която зърнах онези скали да се подават от земята като зъби. Тогава всичките ми надежди се превърнаха в прах, а на мястото им се възцариха страх и ужас.

На поляната отново имаше седем камъка. Само седем. А в средата им — не знам как да ви го обясня така, че да си го представите — пространството сякаш бе *обезцветено*. Като че ли над него се беше спуснала някаква бледа сянка. Нали се сещате как синьото на любимите ви дънки избелява с времето? Особено там, където платът е подложен на по-голямо напрежение, като участъците около коленете например. Онова, което виждах, беше нещо подобно. Цветът на тревата бе отмит до някакъв мътен, болнав зеленикав оттенък, а вместо да бъде лазурносиньо, небето над каменния пръстен *сивееше*. Имах чувството, че ако пристъпя в центъра му — и една част от мен искаше да го сторя, — ще мога да бръкна с юмрук в самата тъкан на

реалността. И ако го направех, нещо щеше да ме сграбчи. Нещо от другата страна. Бях сигурен в това.

Въпреки всичко нещо вътре в мен *искаше да го направя*. Искаше да... не знам как да го кажа... да зарежа любовната игра и да премина директно към шибането.

Виждах — или си въобразявах, че виждам, не съм много сигурен — мястото, където се намираха осемте камъка, както и онази... онази *обезцветеност*... която напираше да се освободи, опитвайки се да пробие там, където защитната стена на камъните беше най-изтъняла. Бях ужасен! Успееше ли да проникне, всички невъобразими създания отвъд другата страна щяха да се появят в нашия свят. Небето щеше да почернее и да се изпълни с нови звезди и безумни съзвездия.

Свалих цифровата камера от рамото си, ала докато се опитвах да отворя ципа, изтървах калъфа на земята. Ръцете ми трепереха, сякаш бях получил някакъв пристъп. Вдигнах апарата, отворих ципа и щом погледнах отново към камъните, забелязах, че пространството във вътрешността на пръстена вече не изглежда обезцветено. Защото почерняваше. Зърнах и кошмарни *очи*, които се взираха в мен от тъмнината. Този път бяха жълти, с тесни черни зеници. Като очите на котка. Или на змия.

Опитах се да вдигна фотоапарата, ала отново го изпуснах. Когато се наведох да го взема, тревата се бе затворила над него и трябваше да го дръпна със сила. С *всичка* сила. Застанах на колене и задърпах ремъка с две ръце. В този миг усетих, че от зейналата празнота, където трябваше да се намира осмият камък, е задухал вятър. Силен вятър, който отчетна косата от челото ми. Миришеше на мърша. Вдигнах камерата към лицето си, но в първия момент не можах да видя нищо. „*Затъмнило е обектива* — помислих си, — *по някакъв начин е затъмнило обектива*“, след което се сетих, че държа дигитален никон, който първо трябва да се включи. Направих го — и чух избипкването на машинката, — но все още не виждах нищо.

Междувременно вятърът се усили още повече. Разлюляваше тревата и поляната приличаше на развълнувано сенчесто море. Миризмата бе станала още по-неприятна. И денят помръкваше. В синьото небе не се виждаше нито едно облаче, ала въпреки това светът бе притъмнял. Сякаш голяма невидима планета бе засенчила слънцето.

Тогава чух нечий глас. Някой говореше, но не на английски. Казаното звучеше като: „Ктхун, ктхун, дееянна, деянна.“ И после... божичко, после изрече *името* ми. Каза: „Ктхун, Н., дееянна, Н.“ Струва ми се, че изкрещях, ала не съм сигурен, понеже вятърът вече се бе превърнал в истински вихър, който ревеше в ушите ми. Би трябвало да съм изкрещял. Имах всички основания да го сторя. Защото *онова* знаеше *името* ми! Онова гротескно, неназовимо същество знаеше *името* ми. А след това... камерата... знаете ли какво осъзнах?

[Питам го дали е махнал капачката на обектива и той пронизително се смее, което опъва нервите ми и ме кара да си мисля за плъхове, сновящи върху счупени стъкла.]

Да! Точно така! Капачката на обектива! Шибаната капачка! Махнах я и приближих апарата към очите си — цяло чудо е, че не го изпуснах отново, понеже ръцете ми трепереха ужасно, а тревата никога нямаше да ми позволи да го взема отново — не, за нищо на света, понеже втория път вече щеше да бъде подготвена. Е, не го изпуснах, погледнах през визьора и видях, че камъните са осем. Осем. Винаги осем хармония носи. Онази тъмнина продължаваше да се завихря и кълби в средата на пръстена, ала вече ясно виждах, че отстъпва. Вятърът също бе започнал да отслабва.

Свалих камерата и камъните отново бяха седем. Нещо напираше да излезе от мрака, нещо, което не мога да ви опиша. Виждах го — продължавам да го виждам в сънищата си, — но на света не съществуват думи, способни да опишат такава скверна твар. Представляваше нещо като пулсиращ кожен шлем — това е най-близкото сравнение, което ми идва наум. С нещо като големи жълти очила от двете му страни. Само че очилата... мисля, че бяха очи, и знам, че се взираха в мен.

Вдигнах отново апарата и видях осем камъка. Направих шест или осем снимки, сякаш за да отбележа местата им и да фиксирам завинаги разположението им, обаче нищо не се получи. Само изпържих вътрешностите на камерата. Лещите също можеха да видят тези камъни, докторе — сигурен съм, че човек може да ги зърне и в огледало, както и през тънко стъкло, — но не можаха да ги запаметят. Единственото нещо, способно да ги запамети и да ги задържи на местата им, е човешкото съзнание, човешката памет. Ала дори на него не може да се разчита, както установих впоследствие. Броенето,

докосването и подреждането на нещата върши работа за известно време — не е ли иронично, че именно поведението, което обикновено определяме като „невротично“, всъщност държи света подреден и стабилен, — обаче рано или късно тази защита се пропуква и престава да действа. А изисква толкова много усилия...

Толкова много усилия.

Чудя се дали не може да приключим за днес. Знам, че е рано, но се чувствам ужасно уморен.

[Казвам му, че мога да му изпиша успокоително, ако иска — не особено силно, но далеч по-ефикасно от ембиън или лунеста. Ще му помагам, ако не прекалява с дозите. Той ми се усмихва благодарно.]

Това би било хубаво, много хубаво. Но мога ли да ви помоля за още нещо?

[„Естествено, че можете“ — отговарям аз.]

Изпишете ми или двайсет, или четирийсет, или шейсет таблетки. Това са все хубави числа.

* * *

[Следващ сеанс]

[Казвам му, че изглежда по-добре, макар че това е доста далеч от истината. Всъщност изглежда като човек, който скоро ще бъде освидетелстван и вкаран в лудница, ако не намери начин да се върне на личното си шосе №117. Няма значение дали ще обърне колата, или ще се върне на заден ход — важното е да се разкара от онзи парцел. Това се отнася и за мен, между другото. Вече сънувах поляната с каменния пръстен и съм сигурен, че ако пожелая, за мен няма да представлява никаква трудност да го открия. Не че съм тръгнал да го правя — това би било споделяне на фиксацията на пациента ми, — но съм сигурен, че ще мога да го намеря. Една нощ през последния уикенд (докато се въртях в леглото, неспособен да заспя) ми хрумна, че навярно съм минавал с колата покрай него — и то не веднъж, а много пъти. Все пак съм минавал по моста „Бейл Роуд“ стотици пъти, а покрай гробището „Серенити Ридж“ — хиляди пъти; такъв беше маршрутът на училищния автобус до началното училище „Джеймс Лоуъл“, където двамата с Шийла ходехме. Ето защо съм

сигурен, че ще мога да го открия. Стига да поискам. Ако изобщо съществува.]

[Питам го как се чувства напоследък, дали медикаментите, които му изписах, му помагат и дали безсънието му е изчезнало. Тъмните кръгове под очите му говорят, че отговорът на последните два въпроса е отрицателен, ала въпреки всичко съм любопитен какво ще ми каже.]

Много по-добре съм, благодаря. И по отношение на ОКР се чувствам по-добре.

[Докато казва това, ръцете му, които са по-склонни да признаят истината, крадешком разполагат вазата и кутията с кърпичките в противоположните краища на масата откъм кушетката. Днес Санди ни е донесла рози. Н. ги аранжира така, че да съединяват Рога на салфетковото изобилие и вазата. Питам го какво се е случило, след като е отишъл на Акърмановия парцел с взетата назаем цифрова камера. Той вдига рамене.]

Нищо. С изключение на това, че платих на човека от фотостудиото стойността на дигиталния му никон. Съвсем скоро щеше да настъпи ловният сезон и онези гори щяха да станат доста опасни, дори човек да се е облякъл в сигнално оранжево от главата до петите. Макар че, честно казано, се съмнявам в тези райони да има елени; според мен отдавна са се махнали оттам.

Обичайните ОКР-глупости, с които се занимавах, понамаляха и отново започнах да спя нощем.

Е... поне през някои нощи. И сънувах кошмари, естествено. В тях се намирах пред каменния кръг и се опитвах да изтръгна фотоапарата от тревата, ала тя не го пускаше. Чернотата се процеждаше от камъните като олио и когато погледнах нагоре, видях, че небосводът се е пропукал от изток до запад и през процепа нахлува черна светлина... светлина, която беше жива. И гладна. Тогава се събуждах целият плувнал в пот. А понякога и с вик.

После, в началото на декември, получих писмо в офиса. Носеше клеймо „ЛИЧНО“ и вътре имаше някакъв малък предмет. Разкъсах плика и на бюрото ми падна малко ключе със закачено за него етикетче. Там имаше две букви: „А. П.“ Знаех какво беше това ключе и какво означаваше надписът. Ако в плика имаше писмо, навярно щеше да гласи: „Опитах се да те предпазя и да те накарам да останеш отвън.

Вината за случилото се не е моя и навярно не е твоя, но какъвто и да е случаят, този ключ и всичко, което отваря, вече са твои. Грижи се добре за него.“

Този уикенд отидох с колата до Мотън, но реших да не оставям тойотата на паркинга на гробището. Просто нямаше нужда от това. В Портланд и по-малките градчета, през които бях минал, вече бяха сложили коледната украса. Беше кучешки студ, но още не бе започнало да вали сняг. Нали се сещате как точно преди да завали снегът е най-мразовито? Точно такъв беше този ден. Небето беше навъсено и снегът наистина заваля още същата вечер. И то не просто сняг, имаше виелица. Спомняте ли си?

[Казвам му, че си спомням. Имам си причини да я помня (макар че не му го казвам). Заради снежната буря двамата с Шийла бяхме отрязани от света в родния си дом, където бяхме отишли, за да проверим как вървят едни ремонтни работи. В крайна сметка си пийнахме добре и танцувахме на стари записи на „Битълс“ и „Ролинг Стоунс“. Беше много приятно.]

Веригата продължаваше да прегражда пътя, но ключето с надпис А. П. веднага отключи катинара. Падналите дървета бяха отместени встрани. Знаех, че ще ги заваря така. Вече нямаше смисъл пътят да се препречва, понеже този парцел вече беше *моят* парцел, а тези камъни вече бяха *мои* камъни и онова, което пазеха — ако изобщо пазеха нещо, — вече беше моя отговорност.

[Питам го дали се е чувствал изплашен. Сигурен съм, че отговорът ще е положителен, ала Н. ме изненадва.]

Не много, всъщност никак. Защото самото място беше различно. Разбрах го още в началото на черния път, където се образува Т-образен кръстопът на шосе № 117. Просто го почувствах. Докато отключвах катинара, до слуха ми достигна и граченето на враните. Обикновено тези звуци са доста противни, ала през въпросния ден ми се сториха даже приятни. Може да ви се стори претенциозно, но граченето им ми звучеше като изкупление.

Знаех, че ще заваря осем камъка в Акърмановия парцел, и се оказах прав. Знаех и че няма да изглеждат наредени в перфектна окръжност и се оказах прав и за това; приличаха на обикновено геоложко образувание, част от подземна скала, показала се на повърхността поради различни причини — разместване на тектонични

плочи, приплъзване на гигантски ледник преди осемдесет хиляди години, голямо наводнение или някакъв доскорошен процес.

Давах си сметка и за други неща. Едното беше, че бях активирал мястото *само с погледа си*. Човешките очи премахваха осмия камък. Лещите на фотоапарата го връщаха, ала не го застопоряваха на мястото му. Ето защо трябваше да подновявам защитата със символични действия.

[Той прави пауза и се замисля. Когато продължава разказа си, сякаш е сменил темата.]

Знаете ли, че Стоунхендж навярно е представлявал комбинация между календар и часовник?

[Казвам му, че съм го чел някъде.]

Хората, които са го построили, вероятно са знаели, че могат да отмерват хода на времето само с помощта на слънчев часовник, а що се отнася до календара — знаем, че праисторическите хора в Европа и Азия са отброявали дните с чертички и резки върху пещерните стени. В какво тогава се превръща Стоунхендж, ако наистина *е бил* гигантски календар/часовник? В епичен монумент на ОКР-поведението — една грандиозна невроза, възправила се на полето в Салисбъри.

Освен ако не е защитавал нещо в добавка към функцията си да следи хода на часовете и месеците. Освен ако не е заключвал някоя безумна вселена, намираща се съвсем близо до нашата. Има дни — много са, особено миналата зима, в които се чувствам почти като едно време, — когато съм сигурен, че това са пълни глупости, че всичко, което си мисля, че съм видял в Акърмановия парцел, се е намирало единствено в главата ми. Че всичките тези ОКР-идиотщини не са нищо повече от психическо пелтечене.

Обаче има и други дни — започнаха отново тази пролет, — когато си казвам, че всичко е вярно. Че наистина съм активирал нещо. Че съм последният носител на щафетата в дълга, дълга верига, водеща началото си навярно от праисторическите времена. Знам, че звучи налудничаво — защо иначе ще го разказвам на психиатър? — и има дни, когато съм абсолютно убеден, че *наистина* е налудничаво... Дори когато броя различни неща, обикалям из дома си посред нощ и докосвам ключовете за осветлението и горелките на газовите котлони, съм убеден, че всичко е просто... как да го кажа... съчетание от лоши

химикали в главата ми, което подходящите хапчета веднага ще излекуват.

Тези мисли ме навестяваха редовно миналата зима, когато нещата бяха добре. Или най-малкото по-добре от сега. После, през април тази година, състоянието ми отново взе да се влошава. Започнах да броя повече предмети, да докосвам повече предмети и да подреждам в кръгове или диагонали почти всичко, което не беше заковано с пирони. Дъщеря ми — тази, която учи наблизо — отново изрази загриженост за външния ми вид и каза, че изглеждам на ръба на нервен срив. Попита ме дали е заради развода и когато отвърнах, че не е, ме изгледа недоверчиво. Подхвърли, че няма да е зле да потърся помощ, и ето — дойдох при вас.

Кошмарите ми също се завърнаха. Една майска нощ миналата година се събудих с писъци на пода на спалнята. Бях сънувал чудовищно сиво-черно същество, нещо като крилат гаргойл с уродлива кожеста глава, наподобяваща шлем. Стоеше сред развалините на Портланд и бе високо поне километър, защото виждах как облаците се носят покрай огромните му люспести ръце. От свитите му в юмруци ноктести пръсти се подаваха хора, които се опитваха да се измъкнат от хватката му и крещяха ужасени за помощ. Докато го гледах, разбрах — *разбрах*, — че чудовището се е измъкнало от каменния пръстен в Акърмановия парцел, че е само първото и най-малкото от кошмарните създания, които ще дойдат от този чужд свят, и че вината за това е изцяло моя. Понеже не бях успял да оправдая отговорността, с която се бях нагърбил.

Заобикалях из къщата, като подреждах всички изпречили се пред очите ми предмети в кръгове, а после ги броях, за да се уверя, че всяка окръжност съдържа само четни числа. Тогава ме осени, че все още не е твърде късно — че онова едва е започнало да се пробужда.

[Питам го какво има предвид под „онова“.]

Силата! Не помните ли „Междузвездни войни“? „Използвай силата, Люк“?

[Н. избухва в неистов смях.]

Само дето в моя случай е „не използвай силата!“. *Спри силата! Озанти силата! Озанти* онзи неведом хаос, който напират да проникне през това изтъняло място — както и през всички изтънели места по света. Понякога си мисля, че зад тази сила се крие цяла върволица от

разрушени вселени, простиращи се безброй епохи назад във времето, подобно на чудовищни отпечатъци от стъпки...

[Той измърморва нещо под нос, което не успявам да разбера. Моля го да повтори, ала Н. клати глава.]

Подайте ми бележника си, докторе. Ще ви го напиша. Ако онова, което ви казвам, е вярно и не се намира само в обърканото ми съзнание, не е безопасно да изричаме това скверно име на глас.

[Н. пише „КТХУН“ с големи главни букви. Показва ми написаното и когато кимвам, накъсва листа на ситно. После преброява късчетата — за да се увери, че са четен брой, предполагам — и ги пуска в кошчето за отпадъци до кушетката.]

Ключът, който получих по пощата, се намираше в домашния ми сейф. Взех го и отново подкарах към Мотън — по моста, покрай гробището и нагоре по онзи проклет черен път. Не разсъждавах дали постъпвам правилно, понеже въпросът не беше от онези, които изискват размисъл. Все едно да разсъждаваш дали трябва или не да смъкнеш завесите в хола, ако се прибереш у дома и ги завариш да горят. Просто реагираш.

Обаче не забравих да взема апарата си. Запомнете това.

Бях се събудил от кошмара в пет-пет и нещо, ето защо още бе ранна утрин, когато пристигнах в Акърмановия парцел. Андроскогин беше невероятно красив — този път изглеждаше не като змия, а като продълговато сребърно огледало, над което се издигаха тънките филизи на ефирна мъгла, породена от температурната инверсия или както там се казваше. Тази мараня повтаряше с изумителна точност извивките и завоите на реката и изглеждаше като нейно призрачно копие в небето.

Видях, че тревата отново бе избуяла и повечето смрадликови храсти се бяха раззеленили... и в следващия момент зърнах нещо, което ме накара да потръпна. И понеже си давам сметка, че голяма част от нещата, за които ви разказах, може да съществуват само в главата ми, искам да ви уверя, че това, което забелязах, си беше съвсем реално. Имам снимки, които го доказват. Малко са неясни, ала на две-три от тях се виждат измененията в смрадливите храсти в близост до камъните. Листата им бяха черни вместо зелени и клонките им изглеждаха някак уродливи и деформирани... сякаш оформяха букви, а буквите изписваха... нали знаете... онова име.

[Н. посочва кошчето за отпадъци, където хвърли хартиените късчета.]

Мракът се бе завърнал във вътрешността на каменния пръстен — и камъните бяха само седем естествено; нали затова бях привлечен да се върна тук, — но не се забелязваха никакви очи. Слава богу, бях дошъл горе-долу навреме. Виждаше се само тъмнината, която се кълбеше и завихряше, сякаш се подиграваше на красотата на тихата пролетна утрин... и сякаш злорадстваше над крехкостта на нашия свят. Виждах Андроскогин през нея, ала мракът — който имаше почти библейски вид; представете си висока колона от черен дим, — превръщаше реката в мръсно сиво петно.

Вдигнах фотоапарата — бях го провесил на врата си, така че дори и да го изпусна, да не попадне в мъртвата хватка на тревата — и погледнах през обектива. Осем камъка. Свалих апарата и те отново станаха седем. После надзърнах през визьора и пак преброих осем. Тогава ги погледнах за втори път с невъоръжено око... и те си останаха осем. За съжаление това не бе достатъчно и аз добре го знаех. Обаче знаех и какво трябва да сторя.

Това се оказа най-трудното нещо, което съм правил през живота си. Трябваше да напрегна цялата си воля, за да се приближа до проклетия каменен кръг. Стръкчетата трева се търкаха грубо в крачолите на панталоните ми и звукът наподобяваше гневен шепот — сякаш ми съскаха да се откажа и ме предупреждаваха да не продължавам нататък. Въздухът внезапно придоби неприятен, болнав мирис. Мирис на тумори и на нещо още по-лошо — на смъртоносни вируси, които не съществуват в нашия свят. Кожата ми започна да пулсира като мембрана и си помислих — всъщност все още си го мисля, — че ако пристъпя между камъните и се озова сред тях, плътта ми ще се разтопи и ще се разтече от костите ми. Чувах вятъра, който понякога духа от пространството отвъд, превръщайки се в свой собствен циклон, и усетих, че *онова* се приближава. Съществото с подобната на кожест шлем глава.

[Той отново посочва към кошчето за отпадъци.]

Приближаваше се, а ако го зърнех толкова отблизо, със сигурност щях да полудея. Животът ми щеше да приключи в този каменен пръстен, докато правя снимки, на които не се вижда нищо

друго освен сивкава мъгла. Нещо обаче ме тласкаше напред. И когато стигнах там, взех...

[Н. се изправя и започва да върви бавно в кръг около кушетката. Стъпките му — едновременно тържествени, отмерени и подскачащи, като на дете, играещо на ринги-ринги-рае — са някак зловещи. Докато обикаля, той протяга ръка и сякаш докосва камъните, които не мога да видя. Един... два... три... четири... пет... шест... седем... осем. Защото цифрата осем хармония носи. После спира и ме поглежда. Имал съм доста пациенти в тежка криза, ала никога не съм виждал толкова изплашен поглед, като на преследвано животно. В очите му съзирам ужас, но не и лудост; както и ясно съзнание, а не умопомрачение. Навярно всичко е една голяма самозаблуда, ала няма никакво съмнение, че Н. напълно си дава сметка за това.]

[„Когато сте се приближили до тях, сте започнали да ги докосвате“ — казвам аз.]

Да, взех да ги докосвам един след друг. Но не мога да кажа, че съм почувствал как с докосването на всеки камък светът е станал по-безопасен — и по-плътен, особено на *това* място, — защото не би било вярно. Не, това се усещаше при докосването на *два* камъка. Само четните числа помагаха, разбирате ли? При всеки следващ чифт онзи кълбящ се мрак се разсейваше по малко и когато стигнах до осмия камък, вече го нямаше. Тревата в каменния пръстен беше жълта и мъртва, ала тъмнината бе изчезнала. И някъде — макар и доста далеч — чух чуруликане на птици.

Отстъпих назад. Слънцето вече се бе издигнало в небето и от призрачната река над истинската не бе останала и следа. Камъните отново изглеждаха обикновени. Осем гранитни къса сред тревата, които дори не бяха наредени в кръг, освен ако човек не впрегнеше фантазията си. В този момент почувствах как се раздвоявам. Едната част от съзнанието ми знаеше, че всичко е плод на въображението ми и че въображението ми не е съвсем наред, а другата — че всичко е вярно. Тази част дори разбираше защо състоянието ми се бе подобрило за известно време.

Всичко беше заради слънцестоенето, разбирате ли? Виждате как същата схема се повтаря навсякъде по света — не само в Стоунхендж, но и в Южна Америка и Африка, даже и в полярните райони! Виждате

я в американския Среден запад — дори дъщеря ми го забеляза, а тя не знае нищичко за това! „Житни кръгове“ — точно така се изрази! Наистина са календари — Стоунхендж и подобните на него, — които отбелязват не само дните и месеците, но и моментите на по-сериозна и по-малка заплаха.

Това разделение на съзнанието ми буквално ме разкъсваше. *Продължава* да ме разкъсва. Оттогава съм ходил на Акърмановия парцел над десетина пъти, в това число и на двайтсет и първи юни — деня, когато отмених часа си при вас, спомняте ли си?

[„Естествено, че си го спомням“ — казвам му.]

Прекарах този ден на Акърмановия парцел в наблюдаване и броене. Защото двайтсет и първи юни е денят на лятното слънцестоене. Денят на *най-голяма* заплаха. Също както зимното слънцестоене през декември отбелязва най-ниската точка на опасност. Беше така през изминалата година, отново ще бъде така през тази и е било така всяка година от зората на времето. И в месеците, които предстоят — поне до есента, предполагам — ще имам доста работа. На двайтсет и първи... не мога да ви опиша колко ужасно беше. Как осмият камък непрекъснато изчезваше... Колко трудно беше да се концентрирам така, че да го върна обратно на мястото му... Как мракът напираше и отстъпваше... напираше и отстъпваше... също като океанска вълна. По някое време съм се унесъл и когато вдигнах глава, зърнах огромно нечовешко око — отвратително тройно око, — което ме наблюдаваше. Изкрещях, но не побягнах. Защото светът зависеше от мен. Зависеше от мен и дори не го знаеше. Вместо да избягам, аз вдигнах фотоапарата и погледнах през визьора. Осем камъка. Никакво око. Оттогава насетне обаче не си позволих да задрема отново.

Най-накрая каменният кръг се стабилизира и аз разбрах, че вече мога да си ходя. Работата бе свършена... поне за този ден. Междувременно слънцето отново клонеше към залез, както през първата ми вечер тук; огнено кълбо, кацнало над хоризонта, чието зарево превръщаше Андроскогин в кървяща змия.

Разберете ме, докторе — независимо дали всичко това е истина или психоза, и в двата случая работата е адски тежка. Да не говорим за отговорността... Толкова съм уморен. Буквално нося бремето на целия свят върху плещите си...

[Той отново се изляга на кушетката. Едър мъж е, а колко дребен и съсухрен изглежда сега... Устните му бавно се разтягат в невесела усмивка.]

Е, поне като дойде зимата, ще си почина. Стига да доживея дотогава. Знаете ли какво? Мисля, че двамата с вас свършихме работата, която имахме да свършим. Както казваха навремето по радиото: „С това програмата ни завърши.“ Макар че... кой знае. Може да ме видите отново. Или най-малкото да чуете за мен.

[Казвам му, че е точно обратното — предстои ни още много, много работа. Обяснявам му, че продължава да носи огромно бреме — невидима четиристотин-килограмова горила на гърба си, — и че двамата можем да я убедим да слезе оттам. Уверявам го, че наистина сме в състояние да го направим, обаче ще ни трябва известно време. Казвам му всички тези неща и му пиша две рецепти, ала се боя, че той наистина го вярва — приключили сме. И макар да взема рецептите, за него това е краят. Може би само на срещите му с мен... а може би и на живота му.]

Благодаря ви, докторе. За всичко. Задето ме изслушахте. Що се отнася до тези...

[Н. посочва масичката до кушетката, където лежат подредените от него предмети.]

На ваше място не бих ги размествал.

[Давам му медицинската карта и той я слага внимателно в джоба си. После го потупва с ръка, за да се увери, че тя е на сигурно място, а аз си мисля, че може би греша и все пак ще го видя на пети юли. Интуицията ми и друг път ме е подвеждала. Започнал съм да харесвам Н. и не искам да пристъпи в онзи каменен пръстен и да остане там завинаги. Дори да съществува само в съзнанието му, това не означава, че не е истински.]

[Край на последния сеанс]

---

[1] Керкenez (англ.) — неголяма граблива птица от семейство соколови. — Б.пр. ↑

[2] „Сянката на тенекиения човек“ от 1941 година; режисьор е Сесил ван Дайк. — Б.пр. ↑

4. ОТКЪСИ ОТ ДНЕВНИКА НА ДОКТОР БОНСЕЙНТ

5 юли 2007 г.

Веднага щом видях некролога, се обадох на домашния му телефон. Вдигна ми К. — дъщерята, която учи в колеж тук, в Мейн. Говореше доста спокойно и ми каза, че не е била изненадана. Сподели, че първа от близките на Н. е пристигнала в Портландския му дом (лятната ѝ работа била в Камдън, което не е толкова далеч), обаче аз чувах и други гласове в къщата. Това беше добре. Има много причини за съществуването на семейството, ала най-важната му функция навярно е да се събира заедно, когато някой негов член си отиде. Това важи с особена сила за случаите, в които смъртта е насилствена и неочаквана — убийство или самоубийство.

Девојката знаеше кой съм. Разговаряхме непринудено. Да, било е самоубийство. В колата му. В гаража. Уплътнил вратите с хавлиени кърпи; сигурен съм, че са били четен брой. Десет или двайсет — все добри числа според Н. Е, трийсет не е толкова добро, но разполагат ли хората — особено мъжете, живеещи сами — с толкова много хавлиени кърпи в жилищата си? Дълбоко се съмнявам.

Ще има разследване, каза ми дъщеря му. Без съмнение ще открият наличие на медикаменти в организма му — онези, които му предписах, — но едва ли ще са в смъртоносни количества. Макар че това няма голямо значение; Н. ще продължи да си е мъртъв, без значение какво е причинило смъртта му.

Попита ме дали ще отида на погребението. Въпросът ѝ ме трогна. Всъщност дори ме накара да се просълзя. Казах, че с удоволствие бих дошъл, стига семейството да няма нищо против. Това я учуди и тя ме увери, че никой няма да има нещо против... защо изобщо съм си го помислил?

— Защото в крайна сметка не можах да му помогна — казах.

— Важното е, че се опитахте — отвърна девойката и аз отново усетих онова парене в очите.

Преди да затворя, я попитах дали е оставил предсмъртно писмо. Да, отговори тя. Само три думи. „Толкова съм уморен.“

Трябвало е да добави името си. Така думите щяха да станат четири.

* * *

7 юли 2007 г.

И в църквата, и на гробището близките на Н. — особено К. — ме накараха да се почувствам като сред свои хора. Чудото на семейството, което може да разтвори кръга си дори в такива тежки моменти. И да приеме напълно непознат като мен. Присъстваха около сто души, повечето от голямото семейство на професионалния му живот. На гроба му се разридах. Това нито ме учуди, нито ме накара да се засрамя; понякога връзката между психоаналитик и пациент може да се окаже доста силна. К. ме хвана за ръката, прегърна ме и ми благодари, задето съм се опитал да спася баща й. Казах й, че няма защо, ала се чувствах като шарлатанин и некадърник.

Прекрасен летен ден. Каква подигравка!

Довечера ще изслушам записите на сеансите ни. Мисля, че ще ги стенографирам. Със сигурност в случая на Н. има материал поне за кратка статия — скромнен принос към литературата за обесивно-компулсивното разстройство, — а може би и за нещо по-голямо. Например цяла книга. В същото време се колебая. Онова, което ме възпира, е мисълта, че няма да е зле да посетя онзи парцел и да сравня фантазията на Н. с реалността. Неговия свят с моя. Сигурен съм, че парцелът съществува. Ами камъните? Да, вероятно там има и камъни. Обаче лишени от значението, с което неговата мания ги бе надарила.

Залезът тази вечер е невероятен.

* * *

17 юли 2007 г.

Взех си един почивен ден и потеглих към Мотън. Непрекъснато си мислех за това и в края на краищата не видях никаква причина да не го направя. Само се заслушах, както обичаше да казва майка ми. Ако наистина възнамерявам да опиша случая на Н., трябва да престана да се заслушвам. И да си намирам извинения. Казах си, че всички онези познати ми от детството места — като моста „Бейл Роуд“ (който двамата с Шийла наричахме „Коктейл Роуд“, но да пукна, ако си спомням защо), Бой Хил и особено гробището „Серенити Ридж“ — ще ми служат като ориентири и ще съумея да открия черния път на Н. без особени затруднения. Така и стана. Това беше единственият черен път в района, преграден с верига, на която висеше табелка с надпис „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Оставих колата на паркинга на гробището, както и Н. беше сторил преди мен. Летният ден беше зноен и безоблачен, ала в същото време и неестествено тих — чувах само няколко птици, и то доста далеч. Единственото превозно средство, което мина по шосе № 117, беше натоварен до пръсване камион за дървесина, който профуча покрай мен с над сто километра в час и разроши косата ми, обливайки ме с горещ въздух и бензинови пари. Оттогава насетне нищо не наруши уединението ми. Припомних си разходките от детството до моста „Коктейл Роуд“ с малката ми въдица, която носех на рамо като пушка. Тогава не се боях от нищо в района и си казах, че и сега нямам основания да се страхувам от каквото и да било.

Обаче се страхувах. И страхът ми не беше напълно ирационален. Проследяването на душевното заболяване на даден пациент до първоизточника му рядко е приятно занимание.

Стоях пред веригата и се питах дали наистина искам да го направя. Наистина ли исках да пристъпя там — не само в границите на земята, която беше чужда собственост, но и в obsesивно-компулсивната фантазия, която по всяка вероятност бе убила своя притежател. (Или по-скоро човека, когото тя бе притежавала.) Решението вече не ми изглеждаше толкова лесно както тази сутрин, когато обух дънките си и старите си туристически обувки. На сутринта всичко изглеждаше простичко и ясно: „Иди и сравни реалността с фантазията на Н., или зарежи идеята да напишеш статия или книга!“

Какво обаче представлява тази „реалност“? Кой съм аз да настоявам, че светът, възприеман от сетивата на доктор Б., е „по-истински“ от света, възприеман от наскоро починалия счетоводител Н?

Тогава отговорът ми се струваше достатъчно ясен — доктор Б. е човек, който не е извършвал самоубийство; човек, който не брои, не докосва и не подрежда нещата; човек, според когото числата, независимо дали са четни или нечетни, са си просто числа. Доктор Б. е човек, който е способен да се справя със света. Докато счетоводителят Н. не е такъв човек. Следователно възприеманата от доктор Б. реалност е по-близо до истината от тази на счетоводителя Н.

След като дойдох тук обаче и почувствах стаената сила на това място (въпреки че стоях в началото на пътя и още не бях заобиколил веригата), си казах, че изборът ми е още по-простичък — тръгни по този изоставен път и стигни до Акърмановия парцел или се обърни и се върни при колата си. Дай газ и остави зад гърба си всичко това. Забрави за бъдещата си книга (която едва ли ще напишеш), забрави и за статията (която е по-вероятно да се появи). Забрави за Н. и продължи да живееш живота си.

Обаче. Обаче.

Вторият вариант можеше да означава (подчертавам — „можеше“!), че на някакво ниво дълбоко в подсъзнанието ми, там, където всички стари суеверия все още продължават да живеят, бях приел убеждението на Н., че на Акърмановия парцел има *изтъняло* място, пазено от магически каменен пръстен, и че ако отида там, току-виж задействам някакъв ужасен процес, някакво ужасно *противоборство*, което Н. се е опитал да прекрати (поне временно) чрез самоубийството си. Щеше да означава, че съм приел (на онова дълбоко ниво, където всички сме еднакви като мравчици, пълзящи из подземните тунели на мравуняка си) идеята, че аз съм следващият му пазител. Че съм бил призван. А ако се поддам на подобни мисли...

— Животът ми никога няма да бъде същият — изрекох на глас.
— Никога вече няма да мога да погледна на света по същия начин.

Изведнъж работата бе станала много сериозна. Понякога просто се носим по течението, нали? И се озоваваме на места, където изборът ни вече не е лесен, а последствията от погрешното решение са застрашителни. Застрашителни за живота ни, за разсъдъка ни или и за двете едновременно.

Ами... ако изобщо не сме изправени пред избор? Ако само ни се струва, че имаме избор?

Побързах да прогоня тази мисъл и се промъкнах покрай един от стълбовете, държащи веригата. Някои пациенти и колеги (на шега, надявам се) ме наричат шаман, обаче нямам никакво желание да се възприемам по този начин; да се поглеждам в огледалото, докато се бръсна, и да си мисля: *„Ето човека, който в критичен момент взе решение не на базата на своите рационални мисловни процеси, а под влияние на самозаблудата, в която бе изпаднал мъртвият му пациент.“*

Пътят не бе препречен от никакви дървета, ала видях няколко — предимно брези и борове — да лежат в канавката откъм горната му страна. Навярно са паднали тази година и са били преместени встрани... а може би това е станало миналата или по-миналата година. Не мога да кажа със сигурност; все пак не съм лесничей.

Когато наближих билото на хълма, видях, че гората отстъпва място на широка поляна, над която се разкриваше лазурното лятно небе. Все едно бях влязъл в главата на Н. Спрях, но не защото се бях уморил от изкачването, а за да се запитам за последен път дали наистина исках да направя това. После продължих нагоре.

Ще ми се да не бях.

Всичко си беше там, както Н. го бе описал. Гледката, откриваща се на запад, беше изумителна — буквално спираше дъха. Дори когато искрящото златисто слънце се издигаше високо в небето, вместо да се рее току над хоризонта, пръскайки алено зарево. Камъните също бяха тук — на около четирийсетина метра надолу по склона. И разположението им *наистина* наподобяваше окръжност, макар че по никакъв начин не можеха да бъдат сравнени с каменния пръстен на Стоунхендж например. Преброих ги. Оказаха се осем, точно както беше казал Н.

(С изключение на случаите, когато твърдеше, че са седем.)

Тревата във вътрешността на каменния кръг изглеждаше съсухрена и жълтеникава на фона на високата до бедрата буйна зеленина в останалата част на поляната, ала в никакъв случай не беше мъртва. (Самата поляна се простираше до смесена горичка от брези, дъбове и ели.) Онова, което привлече вниманието ми, когато се приближих, бяха смрадливите храсти. Те също не бяха мъртви —

поне така си мисля, — но листата им изглеждаха черни (а би трябвало да са зелени с червени жилки) и някак безформени. Излъчваха някаква деформираност, даже уродливост, и не беше никак приятно да ги гледа човек. Видът им сякаш нарушаваше реда, който окото очакваше да види. Мисля, че едва ли бих могъл да се изразя по-точно.

На около десетина метра от мястото, където стоях, нещо се белееше сред смрадликовите храсти. Щом се приближих, видях, че е плик — без съмнение Н. го беше оставил за мен. Или в деня на самоубийството си, или малко преди това. В стомаха ми сякаш се появи ужасна тежест. Недвусмислено усещане, че с решението си да дойда тук (ако наистина го бях решил) бях направил погрешния избор. Че просто нямаше начин да не направя погрешния избор, след като се ръководех от образованието си и поставях интелекта пред инстинктите си.

Глупости. Много добре знам, че не бива да разсъждавам по този начин.

От друга страна (интересен аргумент!), Н. също го знаеше, обаче продължаваше да мисли по същия начин. И без съмнение бе преброил хавлиените кърпи дори когато е подготвял собственото си...

За да се увери, че са четен брой.

Мамка му. Съзнанието понякога ни погажда странни номера. Сенките се превръщат в лица.

Пликът бе увит в чиста найлонова торбичка, за да остане сух. Напечатаният надпис отгоре му бе пределно ясен и категоричен: „ДОКТОР ДЖОН БОНСЕЙНТ“.

Извадих го от торбичката и отново погледнах към камъните надолу по склона. Все още бяха осем. Естествено, че ще са толкова. Обаче не чувах нито птиче чуруликане, нито цвърчене на щурци. Денят сякаш бе затаил дъх. Всяка сянка беше като издълбана в барелеф. Вече знам какво имаше предвид Н., когато ми описваше как се чувствал запратен назад във времето.

В плика имаше нещо; усещах как се плъзга напред-назад и пръстите ми го разпознаха преди още да разкъсам хартията и предметът да падне в ръката ми. Ключ.

Както и бележка. Само две думи: „Съжалявам, докторе.“ И неговото име, разбира се. Само първото. Тоест общо три думи. А тройката не беше добро число. Поне според Н.

Пуснах ключето в джоба си и постоях до смрадливия храст, който изобщо не приличаше на смрадлив храст с черните си листа и уродливо изкривените си клонки, които приличаха на древни руни или букви...

Които в никакъв случай не изписваха КТХУН!

... и реших: „Време е да си тръгваш. Стига ти толкова. Ако нещо е предизвикало мутацията на храстите — някакво замърсяване на околната среда е отровило почвата, — е, голяма работа. Не храстите са важната част от пейзажа; камъните са тези, които имат значение. И са осем на брой. Вече направи проверка на състоянието на света и откри, че е такъв, какъвто се надяваше да бъде... какъвто знаеше, че ще бъде... какъвто винаги е бил. Ако поляната ти изглежда твърде тиха — и някак натезжала от нечие присъствие, — това без съмнение се дължи на въздействието на разказа на Н. върху твоето съзнание. Да не говорим за самоубийството му. Сега се връщай към живота си. И не обръщай внимание на тишината, нито на чувството — надвиснало в съзнанието ти като буреносен облак, — че нещо дебне в тази тишина. Връщай се към живота си, доктор Б.

Връщай се, докато все още можеш.“

Върнах се в края на черния път. Високата зелена трева се търкаше в дънките ми и сякаш ми шепнеше нещо със съскащия си глас. Слънцето напичаше тила и раменете ми.

Изпитах внезапен импулс да се обърна и да погледна отново към поляната. Силен импулс. Опитах се да го пропъдя и не успях.

Когато се обърнах, видях седем камъка. Не осем, а седем. Преброих ги два пъти, за да се уверя, че наистина са толкова. Вътрешността на каменния пръстен също изглеждаше по-тъмна, сякаш облак бе засенчил слънцето. Малък облак, който правеше сянка само на това място. Само дето сянката изобщо не приличаше на сянка. Изглеждаше като някаква особена тъмнина, която се движеше над жълтата смачкана трева, завихряше се навътре и отново се приплъзваше към празното пространство, където бях сигурен (почти сигурен; ужасно, нали?), че бе стоял осмият камък при идването ми тук.

„Нямам фотоапарат, през който да погледна и да го накарам да се върне“ — помислих си.

Както и: „Трябва да спра това, преди да се е случило нещо.“ Независимо дали бях прав или не, бях по-загрижен от това да не изгубя контрол върху възприятията си, отколкото от съдбата на света. Нито за миг не бях повярвал в психозата на Н., ала този мрак...

Не исках да проникне в нашия свят, разбирате ли? Дори пращинка от него.

Бях прибрал ключа обратно в разкъсания плик, който се намираше в джоба ми, но все още стисках найлоновата торбичка. Без да осъзнавам какво правя, я вдигнах пред очите си и погледнах камъните през нея. Изглеждаха малко размазани и разкривени, ала можех да ги различа достатъчно ясно един от друг. Отново бяха осем, а мракът, който бях забелязал...

Онзи тунел
или проход

... го нямаше. (Ако изобщо го бе имало там.) Отпуснах найлоновата торбичка — не без известни колебания, трябва да призная — и погледнах камъните с невъоръжено око. Осем. Стабилни и непоклатими като основите на Тадж Махал. Осем.

Тръгнах надолу по черния път, успешно потушавайки импулса да хвърля още един поглед на камъните. И защо да ги гледам? Осем си е осем. Животът не виси на косъм. (Моя малка шегичка.)

В крайна сметка реших да не пиша статията. Най-добре да оставя целия случай с Н. зад гърба си. Важното е, че всъщност *отидох* там и видях — сигурен съм, че това е самата истина — лудостта, която се намира във всички нас; както в доктор Б., така и в Н. Как му казваха през Първата световна война? „Отивам да видя слона.“ Е, и аз отидох да видя слона, но това не означаваше, че трябва да *нарисувам слона*. Или — в моя случай — да напиша подробно описание на въпросния слон.

Ами ако си бях помислил, че съм видял повече? Макар и за няколко секунди...

Почакай малко. Това само показва силата на психозата, обхванала горкия Н. И обяснява самоубийството му по начин, по който никое предсмъртно писмо не може. Обаче понякога е най-добре да оставиш на мира някои неща. И този случай е точно такъв. Тази тъмнина...

Този тунел-проход, както и другото, което бях забелязал...

Както и да е, мисля, че съм приключил с Н. Няма да има книга, няма да има и статия. „Обърни страницата.“ Ключът без съмнение отваря катинара на веригата в началото на пътя, ала никога няма да го използвам. Изхвърлих го.

„Е, дойде време за сън“, както обичаше да казва великият покойник Сами Пийпс^[1].

Тази вечер слънцето е алено и лъчите на залеза ще озарят онази поляна. Ще се издига ли мъгла от тревата? По всяка вероятност. От зелената трева. Не жълтата.

Андроскогин също ще пламти в червено — дълга змия, кървяща в мъртвия родилен канал. (Как го измислих само!) Бих искал да го видя. Без значение поради каква причина. Признавам си го.

Предполагам, че това е просто от умората. Утре сутринта отново ще съм свеж. Утре сутринта може дори да преосмисля идеята за статията. Или книгата. Но не и тази вечер.

Е, дойде време за сън.

* * *

18 юли 2007 г.

Тази сутрин извадих ключа от кошчето за смет и го сложих в чекмеджето на бюрото си. Изхвърлянето му ми прилича на признание, че там може да има нещо. Нали разбирате?

Е, добре. Пак повтарям — това е само един ключ.

* * *

27 юли 2007 г.

Добре де, признавам го. Преброих няколко предмета, за да се уверя, че предметите около мен са четен брой. Кламерите. Моливите от поставката. Подобни неща. Това занимание ми действа странно успокояващо. Сигурно съм прихванал наистинката на Н. (Поредната ми шегичка, но този път май не е шегата.)

Доктор Дж. от Огъста, понастоящем главен лекар в клиниката „Серенити Хил“, е нещо като мой духовен наставник. Обадох му се и проведохме дълъг разговор — казах му, че правя проучване за доклад, който ще изнеса през зимата на конгреса в Чикаго (лъжа, естествено, но понякога е по-лесно да действаш по този начин) — за транзитивния характер на ОКР-симптомите и по-конкретно в случаите от пациент към лекар. Явлението не е често срещано, обясни ми доктор Дж., но не е и голяма рядкост.

„Въпросът не те засяга лично, нали, Джони?“ — попита ме той.

Проницателен е. Със страхотен нюх. Винаги е бил такъв. Чете те като разтворена книга.

„Не — отвърнах. — Просто се заинтригувах силно от въпроса. Дори бих казал, че се вманиачих на тази тема.“

Приключихме разговора със смях. Щом затворих, отидох до масичката за кафе и преброих книгите там. Шест. Това беше добре. Знак ясен е шест за хубава вест. (Малкото стихче на Н.) Проверих чекмеджето на бюрото, за да се уверя, че ключът е там, и, разбира се, там беше. Къде другаде да бъде? Един ключ. Едно добре ли е, или зле? „Сиренцето е самичко“, нали така се пееше в детската песничка за фермера от долчинката? Май аналогията ми не е много уместна, но не си ли струва да се помисли над нея?

Излязох от стаята и едва тогава се сетих, че на масичката за кафе освен книги имаше и списания. Върнах се и ги преброих и тях. Излязоха седем! Взех „Пийпъл“ с Брад Пит на корицата и го хвърлих в кошчето.

Вижте, ако така се чувствам по-добре, какъв е проблемът? Отгоре на всичко това си беше само един Брад Пит!

А ако работата се влоши, ще кажа *цялата* истина на доктор Дж. Дадох обещание пред себе си.

Мисля, че малко невротонин може би ще ми помогне. И въпреки че го изписват предимно срещу апоплектични удари, известно ми е, че оказва благотворен ефект в случаи като моя. Естествено...

* * *

3 август 2007 г.

Кого заблуждавам? Няма случаи като моя и невротонинът не помага. Търся под вола теле.

Обаче броенето помага. Странно успокояващо действа. Има и нещо друго. *Ключът се оказа в погрешната част на чекмеджето, в което го сложих!* Интуиция, ала интуицията не бива да се ПРЕНЕБРЕГВА! Преместих го. Така е по-добре. После сложих друг ключ (от сейфа) от другата страна. Така ще се уравновесят взаимно. Знак ясен е шест за хубава вест, но и цифрата две хич не е зле! (шегичка) Спах добре миналата нощ.

Всъщност не беше точно така. Имах кошмари. Андроскогин по залез. Червена рана. Родилен канал. Мъртъв.

* * *

10 август 2007 г.

Нещо не е наред там. Осмият камък губи стабилността си. И нищо не може да ме убеди в противното, понеже всеки нерв от тялото ми — *всяка клетка от кожата ми!* — го крещи. Броенето на книги (и на обувки, точно така, интуицията на Н. не е сбъркала и „не бива да се пренебрегва“) помага, ала не решава ОСНОВНИЯ ПРОБЛЕМ. Подреждането по диагонали също не помага особено, макар че...

Трохи от хляб върху кухненския плот например. Можеш да ги подредиш с острие на нож. Ивичка разсипана захар на масата, ХА! Кой може да каже колко са кристалчетата? Твърде много са, за да бъдат преброени!

Това трябва да престане. Отивам там.

Ще си взема фотоапарата.

* * *

11 август 2007 г.

Онази тъмнина. Мили боже! Изглежда почти завършена. И нещо друго.

Тъмнината имаше око.

* * *

12 август

Видях ли нещо? Наистина?

Не знам. Стори ми се, че видях, но не съм съвсем сигурен.

Днес съм написал 21 думи.

По-добре да ги направя 26.

* * *

19 август

Вдигнах слушалката, за да се обадя на доктор Дж. и да му разкажа какво се случва с мен, но после я оставих. Какво точно да му кажа? Освен това телефонът му е 1-207-555-1863 = 11. Лошо число.

Мисля, че валиумът ми помага повече от невротонина. Стига да не го предозирам.

* * *

16 септември

Току-що се върнах от Мотаун. Целият съм плувнал в пот. Треперя. Обаче отново са осем. Оправих го. Аз! Оправих го! Слава богу. Но...

Но!

Не мога да живея по този начин.

Така е, но — ПРИСТИГНАХ ТАМ ТОЧНО НАВРЕМЕ. ВСЕКИ МОМЕНТ ЩЕШЕ ДА ПРЕМИНЕ. Защитният механизъм издържа

само толкова и после задължително трябва намеса на специалист! (Поредната ми шегичка.)

Видях тройното око, за което беше споменал Н. Няма същество в този свят или на тази вселена, което да има подобно око.

Опитваше се да си прогризе път навън.

Не, не мога да допусна това. Позволявам на манията на Н. да бръкне с пръст в психиката ми, ала тя разширява процепа, пъхайки вътре втори пръст, после трети и накрая цялата си ръка. После ме разтваря. Разтваря моята...

Но!

Видях го със собствените си очи. Отвъд нашия свят съществува свят, пълен с чудовища...

Богове...

ИЗПЪЛНЕНИ С НЕНАВИСТ БОГОВЕ!

Да помисля. Ако се самоубия, какво ще стане? Ако всичко това не е истина, мъките ми ще престанат. А ако е истина, осмият камък отново ще се стабилизира. Поне докато някой друг — следващият „ПАЗИТЕЛ“ — не предприеме необмислено пътуване дотам и не види...

Май идеята за самоубийството започва да ми харесва!

* * *

9 октомври 2007 г.

Напоследък съм доста по-добре. Мислите ми звучат като мои собствени. А последния път, когато отидох до Акърмановия парцел (преди два дни), се оказа, че напразно съм се тормозил. Там имаше осем камъка. Разгледах ги — солидни и стабилни като сгради — и видях врана в небето. Стори ми се, че избягва въздушното пространство над камъните, но пък летеше над поляната. И докато стоях в края на пътя с висящ на врата ми фотоапарат (тези камъни наистина не излизат на снимките, Н. беше прав за това, дали не се дължи на някакво радиоактивно лъчение), се запитах как изобщо съм могъл да си помисля, че са само седем. Признавам, че преброих стъпките си на връщане към колата (и направих няколко допълнителни

крачки, когато се озовах пред вратата при нечетен брой), ала тези неща не могат да изчезнат изведнъж. Те са като СХВАЩАНИЯ на СЪЗНАНИЕТО! В същото време...

Наистина ли се осмелявам да повярвам, че състоянието ми се подобрява?

* * *

10 октомври 2007 г.

Естествено, има и друго обяснение, колкото и да не ми се иска да го призная — че Н. е бил прав за слънцестоеенето. В момента се отдалечаваме от едното и се приближаваме към другото. Лятното мина; зимното предстои. И в случай че е така, добрите новини са съвсем краткосрочни. Ако трябва отново да се сблъскам с подобни психически спазми идната пролет... и пролетта след нея...

Просто не бих могъл, това е истината.

Образът на онова око не спира да ме преследва. Как се рее в сгъстяващия се мрак...

И другите неща зад него...

КТХУН!

* * *

16 ноември 2007 г.

Осем. Винаги са били толкова. Вече съм напълно сигурен. Днес поляната бе тиха, тревата — мъртва, дърветата в подножието на хълма — голи, а Андроскогин — сив под желязното небе. Светът очаква първия сняг.

И боже мой, най-хубавото от всичко — видях птица, кацнала върху един от онези камъни!

ПТИЦА!

И едва когато минавах покрай Луистън, си дадох сметка, че дори не съм се сетил да преброя крачките си на връщане към колата.

Ето я истината. Онова, което трябва да е истината. Прихванах настинка от свой пациент, но вече оздравявам. Кашлицата и хремата отшумяха.

През цялото време шегата е била за моя сметка.

* * *

25 декември 2007 г.

Споделих коледната вечеря и обредната размяна на подаръци с Шийла и семейството ѝ в техния дом. Когато Дон заведе Сет на ритуала със свещи в църквата (сигурен съм, че добрите методисти ще бъдат шокирани, ако узнаят за езическите корени на християнските обреди), сестра ми ме хвана за ръката и каза:

— Ти се върна. Това е хубаво. Тревожех се за теб.

Е, явно човек не може да заблуди собствената си плът и кръв. Доктор Дж. навярно само е подозирал, че нещо не е наред, докато Шийла го бе разбрала със сигурност. Скъпата ми сестра.

— Това лято и есента преживях нещо като криза — отвърнах аз. — Нещо като духовна криза, ако можем така да я наречем.

Всъщност по-скоро бе душевна криза. Когато един човек започне да мисли, че единствената цел, на която служат възприятията му, е да прикриват знанието за кошмарни чужди светове, това е душевна криза.

Шийла, както винаги практична, отбеляза:

— Важното е, че не е рак, Джони. От това се страхувах.

Скъпата ми сестра! Засмях се и я прегърнах.

По-късно, докато разтребвахме кухнята и пиехме яйчен пунш, я попитах дали си спомня защо наричахме моста „Бейл Роуд“ коктейл Роуд". Тя отметна назад глава и се засмя.

— Твоят стар приятел го измисли. Онзи, по когото си падах.

— Чарли Кийн — кимнах. — Не съм го виждал от цяла вечност. Освен по телевизията. Санджай Гупта^[2] номер две.

Тя ме перна по ръката.

— Завистта не ти отива, мили братко. Както и да е, един ден ловяхме риба от моста — нали се сещаш, с малките ни въдички, — и по едно време Чарли се надвеси над водата и заяви: „Знаете ли, че

всеки, който падне от това нещо, със сигурност ще се превърне в коктейл за рибите?“ Тогава това ни се стори много забавно и се смяхме като луди. Не си ли спомняш?

Едва тогава си спомних. Да, от този ден нататък Бейл Роуд Бридж стана Коктейл Роуд Бридж. А казаното от стария Чарли наистина си беше вярно. Точно на това място потокът Бейл е доста плитък. По-нататък се влива в Андроскогин (вероятно от Акърмановия парцел се вижда въпросното място, макар лично аз да не го бях забелязвал), който е доста по-дълбок. На свой ред Андроскогин се влива в морето. Един свят води до друг, нали така? И всеки следващ е по-дълбок от предишния; такива са законите на майката-земя.

Дон и Сет се върнаха — големият и малкият мъж на Шийла — целите покрити със сняг. Прегърнахме се всички (колко ню ейдж само!) и аз потеглих към къщи, слушайки коледни песни. За пръв път от много време насам се чувствам щастлив.

Смятам, че воденето на тези бележки... на този дневник... на тази хроника на избягнатата лудост (избягната на косъм, понеже за малко да „полетя от моста“)... вече може да приключи.

Благодаря на Бога и весела Коледа на самия мен.

* * *

1 април 2008 г.

Днес е денят на глупака и глупакът съм аз. Събудих се след кошмар, в който бях сънувал Акърмановия парцел.

В съня ми небето беше синьо, реката — тъмносиня в долината си, снегът се топеше, първите зелени стръкчета трева се подаваха срамежливо през оредяващите бели ивици, а камъните отново бяха седем. И в пръстена им отново се чернееше мрак. Само неголямо петно (засега!), ала със сигурност щеше да се увеличи, ако не се заемех с него.

След като се събудих, преброих книгите си (шейсет и четири, хубаво число, четно и делимо чак до едно — помислете над това), но от действието ми нямаше никакъв ефект. Тогава разлях кафе на кухненския плот и направих диагонал от мокрото петно. Това вече

оправи нещата — засега, — ала ще трябва да се върна там, защото работата няма да се размине без „намеса на специалист“. Не бива да се „ослушвам“.

Защото всичко е започнало отново.

Снегът почти се е разтопил, лятното слънцестоене наближава (все още е далече, но наближава) и всичко е започнало отново.

Чувствам се...

Господ да ми е на помощ, чувствам се като болен от рак, който е бил в ремисия и една сутрин се събужда, за да открие голяма бучка под мишницата си.

Не мога да го направя.

Трябва да го направя.

[По-късно]

По пътя все още имаше сняг, ала стигнах без проблеми до АП. Оставих колата на паркинга на гробището и продължих пеша. Камъните наистина бяха седем, също като в съня ми. Погледнах ги през визьора на фотоапарата. Станаха осем. Винаги осем хармония носи. Виси ли светът на косъм, помага ти цифрата осем. И това е добре.

В името на света!

Само дето доктор Бонсейнт не е *никак* добре.

Значи всичко ще се случи отново; разсъдъкът ми трепери при тази перспектива.

Моля те, Боже, не допускай това да се повтори!

* * *

6 април 2008 г.

Днес ми отне повече време да превърна седмицата в осмица. Съзнавам, че ми предстои доста „дългосрочна работа“, в това число да броя различни неща и да оформям диагонални линии. Оказа се, че Н. е грешал за подреждането — то не е необходимо, далеч по-важно е

уравновесяването. То е символично като виното и хляба в причастието.

Обаче съм ужасно уморен. И слънцестоежът е толкова далеч...

Онова продължава да набира сили, а до слънцестойката има толкова много време...

Иска ми се Н. да бе умрял, преди да дойде в кабинета ми. Това егоистично копеле.

* * *

2 май 2008 г.

Помислих си, че този път ще ме убие. Или ще унищожи разсъдъка ми. Унищожен ли е разсъдъкът ми? Мили Боже, как мога да разбера? Няма Бог, не може да има Бог пред лицето на онзи мрак и ОКОТО, взиращо се оттам. И онова другото.

СЪЩЕСТВОТО С КОЖЕСТАТА ШЛЕМОПОДОБНА ГЛАВА.
РОДЕНО ОТ ЖИВАТА БЕЗУМНА ТЪМНИНА.

Чувах някакво пеене. От дълбините на каменния пръстен, от дълбините на мрака. Обаче отново превърнах седем в осем, макар че този път ми отне много, много, много, много, много време. Много погледи през визьора, много обиколки около камъните, много преброени крачки... Накрая разширих кръга до 64 крачки и това свърши работа, слава богу. „Развъртащата се спирала“ — Йейтс!^[3]

После надигнах глава. Огледах се наоколо. И зърнах името на онова във всеки храст и всяко дърво в подножието на тази дяволска поляна: *Ктхун, Ктхун, Ктхун, Ктхун*. Отправих изпълнен с надежда взор към небето и видях, че облаците го изписват на синия фон: *КТХУН* в небето. Накрая погледнах към реката и забелязах, че извивките ѝ образуват гигантско К. К за Ктхун!

Как мога да бъда отговорен за целия свят? Как е възможно това?
Не е честно!!!!!!!!!!

* * *

4 май 2008 г.

Ако успея да затворя вратата, като се самоубия... Тогава навярно ще получа покой, макар и да е покоят на забравата...

Отивам отново там, но този път няма да стигна до края на пътя. Само до моста „Фейл Роуд“. Реката там е плитка, а дъното е осеяно с камъни.

Самият мост вероятно е висок девет метра.

Не е най-доброто число, но пък...

Всеки, който падне от него, ще се превърне в коктейл...

По-добре коктейл за рибите, отколкото...

Не мога да спра да мисля за онова кошмарно тройно око...

За съществото с кожестата, подобна на шлем глава...

За крещящите лица в камъните...

КТХУН!

[Дневникът на доктор Бонсейнт свършва тук.]

---

[1] Самюъл Пийпс (1633–1703) — английски държавник и член на Парламента, прославил се най-вече със своя дневник, публикуван през деветнайсети век. — Б.пр. ↑

[2] Американски неврохирург и водещ на телевизионни предавания, свързани с медицината и здравеопазването. Освен че е водещ медицински кореспондент на Си Ен Ен, често гостува и в шоуто на Лари Кинг. — Б.пр. ↑

[3] Препратка към емблематичното стихотворение на големия ирландски поет Уилям Бътлър Йейтс (1865–1939) „Второто пришествие“. — Б.пр. ↑

5. ВТОРОТО ПИСМО

8 юни 2008 г.

Скъпи Чарли,

Не съм получавала вест от теб по повод дневника на Джони и това е добре. Моля те да забравиш за предишното ми писмо, а ако все още пазиш страниците, изгори ги. Такова бе предсмъртното желание на Джони и аз самата би трябвало да го уважа.

Казах си, че просто отивам до моста „Коктейл Роуд“ — да видя мястото, където сме прекарвали такива щастливи мигове като деца; мястото, където той сложи край на живота си, когато щастливите мигове свършиха. Казах си, че така ще затворя кръга (Джони много обичаше този израз). Но, естествено, съзнанието под моето съзнание — където според мен Джони ще потвърди, че всички сме почти еднакви, — е имало нещо друго наум. Иначе защо бих взела ключа?

Защото беше там, в кабинета му. Не в същото чекмедже, където открих дневника, а в горното — онова в средата на бюрото. Заедно с още един ключ, за да се „уравновесят взаимно“, както е казал Джони.

Щях ли да ти изпратя и ключа към дневника, ако ги бях открила на едно и също място? Не знам. Наистина. Обаче сега съм доволна от развоя на нещата. Защото ти можеше да се изкушиш и да отидеш там. Воден или от чисто любопитство, или от нещо друго. Нещо доста по-силно.

А може би само се заблуждавам. Може би взех ключа, тръгнах за Мотън и открих онзи черен път просто защото съм, както ти написах в предишното си писмо, дъщеря на Пандора. Мога ли да го знам със сигурност? Н.

така и не узна истината. Нито пък брат ми, дори и в самия край. Въпреки че обичаше да казва: „Аз съм професионалист, не правете тези неща у дома.“

Каквото и да стане, не се тревожи за мен. Аз съм си добре. А дори и да не съм, все пак мога да смятам. Шийла Ле Клер има един съпруг и едно дете. Чарли Кийн — според онова, което прочетох в „Уикипедия“ — има една жена и три деца. Следователно ти можеш да изгубиш повече от мен. А що се отнася до мен... май така и не успях да преодолея детинското си увлечение по теб.

За нищо на света не се връщай тук. Продължи да правиш репортажите си за хората с наднормено тегло, злоупотребите с рецептите за успокоителни, инфарктите при мъжете под петдесет години и други подобни неща. Нормални неща.

А ако още не си прочел дневника (силно се надявам, обаче се съмнявам; сигурна съм, че Пандора има и синове), забрави за това писмо, което четеш в момента. Забрави го и го отдай на истерията, в която е изпаднала една жена след неочакваната загуба на брат си.

Там няма нищо.

Само няколко камъка.

Видях ги със собствените си очи.

Кълна ти се, че няма нищо, затова *недей да ходиш там.*

6. СТАТИЯ ОТ ПРЕСАТА

(От излизания в Честърс Мил „Демократ“, 1 юни 2009 г.)

ЖЕНА СКАЧА ОТ МОСТ, ПОВТАРЯ САМОУБИЙСТВОТО НА БРАТ СИ

От Джулия Шамуей

МОТЪН — След като известният психоаналитик Джон Бонсейнт извърши самоубийство, като скочи от моста над река Бейл в това малко градче в Централен Мейн, близките споделят, че сестра му Шийла Ле Клер била разстроена и отчаяна. Съпругът ѝ Доналд Ле Клер заяви, че била „напълно съкрушена“. Но никой, продължи той, не очаквал да извърши самоубийство.

Обаче това се случи.

„Въпреки че не е оставила предсмъртно писмо — каза областният съдебен следовател Ричард Чапман, — всички признаци са налице. Колата ѝ бе внимателно паркирана на значително разстояние от шосето, откъм страната на Харлоу. Беше заключена и чантичката ѝ бе оставена на предната седалка с шофьорската ѝ книжка отгоре.“ Той добави, че обувките на госпожа Ле Клер са били открити на парапета на моста, грижливо поставени една до друга. Чапман каза, че само следствието ще покаже дали жената се е удавила, или е загинала при падането.

Освен съпруг Шийла Ле Клер има и седемгодишен син. Денят за погребението ѝ още не е определен.

7. ПИСМО ОТ ЕЛЕКТРОННАТА ПОЩА

Подател: keen1981

15:44

5 юни 2008 г.

Криси,

Моля те да отмениш всичките ми ангажименти за следващата седмица. Съзнавам, че ти го казвам в последния момент и ще ти причиня главоболия, но просто нямам друг избор. Изскочи една неотложна работа в родното ми място в Мейн. Двама мои стари приятели, брат и сестра, са се самоубили при странни обстоятелства... и то на едно и също ш-бано място! И като се има предвид изключително странный дневник, който сестрата ми изпрати, преди да имитира (без съмнение) самоубийството на брат си, мисля, че ще има разследване. Братът, Джон Бонсейнт, беше най-добрият ми приятел навремето; двамата сме се измъквали един друг от сума ти училищни побои!

Хейдън може да направи репортажа за кръвната захар. Знам, че според него няма да се справи, но ще видиш, че ще успее. А дори и да се издъни, наистина трябва да замина. Джони и Шийла ми бяха много близки.

Последно — не искам да изглеждам като безскрупулен кариерист, но мисля, че в този случай има хляб за нас. За обесивно-компулсивното разстройство. Темата може да не е толкова злободневна като рака, но страдащите от ОКР ще ти кажат, че заболяването си е доста страшно.

Благодаря ти, Криси!

Чарли

ДЯВОЛСКАТА КОТКА

Халстън си каза, че старецът в инвалидната количка изглежда болен и ужасно изплашен... с две думи, готов да умре. И по-рано беше виждал подобни неща. Все пак смъртта беше неговият занаят; бе я стоварил върху осемнайсет мъже и шест жени в успешната си кариера на самостоятелно действащ наемен убиец и прекрасно знаеше как изглежда тя.

Къщата — или по-скоро имението — бе тиха и прохладна. Тишината се нарушаваше единствено от приглушеното пукане на цепениците в камината и монотонния вой на ноемврийския вятър.

— Искам да извършите убийство — каза старецът. Гласът му беше писклив и треперещ, но в същото време излъчваше и някаква арогантност. — Доколкото разбирам, точно с това се занимавате.

— Кой ви го каза? — попита Халстън.

— Един тип на име Сол Лоджия. Каза, че се познавате.

Халстън кимна. Щом Сол го бе препоръчал на този човек, значи всичко бе наред. Но ако в стаята имаше подслушвателно устройство, всичко, казано от възрастния мъж — Дроугън, — можеше да се окаже капан.

— Кого трябва да ликвидирам?

Дроугън натисна някакво копче в подлакътника на креслото си и то се придвижи напред, издавайки жужащ звук. Халстън долови неприятната миризма на старост, урина и страх, ала не позволи на отвращението да се изпише на лицето му. Изражението му си остана спокойно и невъзмутимо.

— Жертвата ви се намира точно зад вас — отговори тихо старецът.

Халстън реагира светкавично. Животът му зависеше от рефлексите му, ето защо постоянно беше нащрек. Скочи от дивана, приклепна на едно коляно, обърна се и бръкна във вътрешния джоб на ушитото си по поръчка спортно сако, където в кобур под мишницата

му се намираше специалният хибриден револвер 45-и калибър с къса цев.

Миг по-късно оръжието вече бе в ръката му и той се прицелваше в... една котка.

За момент погледите на Халстън и котката останаха приковани един в друг. Това бе доста необичайно за наемния убиец, който не се отличаваеше с голямо въображение и не беше никак суеверен. В секундата, в която приклекна и се прицели, му се стори, че е виждал някъде тази котка, макар че ако наистина беше така, със сигурност щеше да я запомни.

Муцуната ѝ сякаш бе разрязана на две: едната половина беше черна, а другата — бяла. Разделителната линия, права като струна, се спускаше от върха на плоския ѝ череп, минаваше през носа и стигаше до устата. В сумрака на изисканата приемна очите ѝ изглеждаха огромни, а черните зеници, в които се отразяваха отблясъците от камината, приличаха на тлеещи от ненавист въгленчета.

В този миг съзнанието му бе озарено от странна мисъл, която се върна при него подобно на ехо: „*Познаваме се... с теб се познаваме.*“ Халстън обаче я прогони, прибра револвера си обратно в кобура и се изправи.

— Трябва да те убия за това, старче — изръмжа той. — Не си падам по такива шеги.

— А аз ни най-малко не се шегувам — отвърна Дроугън. — Седнете. И хвърлете един поглед на това.

Възрастният мъж му подаваше дебел плик, който току-що бе извадил изпод одеялото, покриващо коленете му.

Убиецът послушно седна. Котката, която го беше дебнала от облегалката на дивана, скочи и се приземи меко на коленете му. В продължение на няколко секунди наблюдаваше мъжа с огромните си тъмни очи, чиито зеници бяха обградени от тънки златистозелени пръстенчета, след което се сви на кълбо и замърка.

Халстън отправи въпросителен поглед към Дроугън.

— Държи се много дружелюбно — обясни старецът. — Поне в началото. Милото любвеобилно котенце вече уби трима души в този дом. Останах само аз. Може да съм стар и болен... но не ми се иска да умра преждевременно.

— Не мога да повярвам — измърмори Халстън. — Наемате ме, за да убия един... котарак?

— Погледнете в плика, ако обичате.

Когато го стори, видя, че е пълен с банкноти по петдесет и сто долара, всичките стари.

— Колко са?

— Шест хиляди. Ще получите още толкова, когато ми донесете доказателство, че котката е мъртва. Господин Лоджия ми каза, че това е обичайното ви възнаграждение...

Халстън кимна мълчаливо, докато галеше машинално лежащата в скута му котка. Тя продължаваше да мърка и по всичко личеше, че спи. Той обичаше котките. В интерес на истината това бяха единствените животни, които харесваше. Те винаги се разхождат самички. Господ — ако изобщо съществуваше — ги бе превърнал в идеални машини за убиване. Да, котките бяха наемните убийци в животинския свят и поради тази причина Халстън се отъждествяваше с тях.

— Едва ли има нужда да ви обяснявам повече, но ще го направя — рече Дроугън. — Хората казват, че предупрежденият човек е въоръжен, а никак не ми се иска да подходите лекомислено към проблема. Освен това аз също си имам причини, така да се каже, за самооправдание. Да не ме мислите за изкукуригал дядка.

Халстън отново кимна. Вече бе решил за себе си, че ще изпълни тази необичайна поръчка, така че не се нуждаеше от допълнителна мотивация. Но ако старецът искаше да говори, щеше да го изслуша.

— Като за начало, знаете ли кой съм? Откъде идват парите ми?

— Фармацевтична компания „Дроугън“ — отвърна наемникът.

— Да. Една от най-големите фармацевтични компании в света. А крайъгълният камък на нашия успех е ето това. — Той извади от джоба на халата си малко шишенце без етикет и го подаде на събеседника си. — Тридормалфенобарбин, състав G. Предназначен е за безнадеждно болни хора, понеже изключително бързо възниква зависимост от препарата. Това е комбинация от болкоуспокояващо, транквилант и умерен халюциноген. Оказва изключително благотворно въздействие върху безнадеждно болните, понеже им помага да приемат състоянието си и по-лесно да го понесат.

— Вие също ли го вземате? — попита Халстън.

Възрастният мъж подмина въпроса му.

— Препаратът е широко разпространен и се изписва от лекари по цял свят. Напълно синтетичен е, разработихме го още в средата на петдесетте в лабораториите ни в Ню Джърси. Провеждахме експериментите си предимно върху котки, защото тяхната нервна система има уникална структура.

— И колко от тях изпратихте на оня свят?

Тялото на Дроугън сякаш се напрегна.

— Мисля, че да поставяте така въпроса е неуместно и превзето.

Халстън вдигна рамене.

— За четиригодишния период между първоначалната разработка на препарата и одобрението му от Федералната фармацевтична асоциация петнайсет хиляди котки бяха... ъ-ъ-ъ, загинаха.

Убиецът подсвирна през зъби. Това правете по близо четири хиляди на година.

— И сега мислите, че тази котка се е върнала, за да ви убие?

— Не изпитвам никакво чувство на вина — заяви Дроугън, но повиши леко тон и в гласа му се доловиха нотки на раздражение. — Петнайсет хиляда опитни животинки умряха, за да могат стотици хиляди човешки същества да...

— Разбрах ви, давайте по-нататък — махна с ръка Халстън. Оправданията го отегчаваха.

— Този котарак се появи тук преди седем месеца — продължи старецът. — Никога не съм харесвал котките. Своенравни гадани... само пренасят болести... тичат насам-натам... пълзят из боклуците... един бог знае какви микроби щъкат в козината им... все гледат да домъкнат нещо с изкормени вътрешности, за да ти го покажат... — нареждаше Дроугън. — Сестра ми пожела да го приберем в къщата. Оттам започна всичко. Тя първа си плати.

И старецът изглежда с нескрита омраза спящия в скута на Халстън котарак.

— Казахте, че е убила трима души...

Дроугън започна да разказва с треперещ глас. Котката лежеше в скута на Халстън и мъркаше тихичко насън, докато силните, опитни пръсти на убиеца галеха нежно козината ѝ. От време на време в камината се пукваше по някоя борова шишарка и тогава тялото на животното се напрягаше като стоманена пружина, скрита под пластове

кожа и мускули. Навън вятърът продължаваше да надава монотонния си вой, сякаш беше недоволен, задето трябва да заобикаля масивното каменно здание, издигащо се наскре тоти затънтен район на Кънектикът. От гърлото на този вятър струеше дъхът на зимата. А гласът на стареца хриптеше ли, хриптеше...

Преди седем месеца били четирима — Дроугън, сестра му Аманда (била на седемдесет и четири, тоест с две години по-възрастна от него), отдавнашната ѝ приятелка Карълайн Броудмур (която била „от Уестчестърските Броудмур“, както каза Дроугън), която страдала от емфизема, и Ричард Гейдж — иконом на имението от двайсет години. Гейдж, който бил попрехвърлил шейсетте, карал голямата лимузина „Линкълн“, готвел и поднасял вечерното шери. Денем в къщата идвала и домашна прислужница. Така четворката — тази странна компания от богаташи и верният им васал — изкарала близо две години, като единствените ѝ развлечения били гледането на „Холивудски квадрати“^[1] и очакването кой кого ще надживее.

И изведнъж се появи този котарак.

— Пръв го видя Гейдж, докато той се прокрадваше около къщата — разказваше Дроугън. — Отначало се опита да го прогони — замерваше го с пръчки и камъни и на няколко пъти даже го уцели. Котаракът обаче не си тръгна. Естествено, привличаше го миризмата на храна. Тогава проклетото животно беше буквално кожа и кости. Нали знаете колко хора изхвърлят в канавката домашните си любимци в края на лятото, за да се отърват от тях... Ужасна, нечовешка постъпка.

— Да, не е като да пържиш нервната им система... — подхвърли Халстън.

Старецът пропусна забележката му покрай ушите си и продължи нататък. Не можел да понася котките. Ненавиждал ги открай време. Щом станало ясно, че тази нямало да си тръгне сама, той наредил на Гейдж да я отрови. Голяма, апетитна порция котешка храна, обилно подправена с тридормалфенобарбин, състав G. Натрапникът обаче дори не докоснал храната. Някъде по това време Аманда Дроугън забелязала котката и настояла да я приберат в къщата. Самият Дроугън бил против това, ала сестра му се наложила. Впрочем, това винаги ѝ се удавало.

— Обаче съвсем скоро разбра — въздъхна старецът. — Донесе я вкъщи. А тя си мъркаше точно както сега в скута ви, господин Халстън. Направи ми впечатление, че нито веднъж не се приближи до мен. Да, нито веднъж... за разлика от сега. Сестра ми ѝ даде паничка с мляко, което тя незабавно пресуши. „О, вижте го клетото мъниче, ама то е щяло да умре от глад, горкичкото...“ — гукаше ѝ Аманда. Двете с Карълайн не спираха да се въртят около котката и да ѝ угаждат с какво ли не... Отвратително. Естествено, това си беше техният начин да ми го върнат тъпкано, понеже знаеха какво е отношението ми към котките. Особено след като започнахме работа по тридормалфенобарбина преди двайсетина години... Много им харесваше да ме дразнят, доста се забавляваха с тази игра... — Той изглежда мрачно събеседника си. — Но накрая си платиха за всичко.

В средата на май Гейдж, както обикновено, станал рано, за да приготви закуската, и открил Аманда Дроугън да лежи в подножието на главното стълбище сред порцеланови отломки и котешка храна. Изцъклените ѝ очи се взирали неподвижно в тавана. Била загубила много кръв, главно от устата и носа. Гръбнакът и двата ѝ крака били счупени, а вратът ѝ буквално бил натрошен като стъкло.

— Котката спеше в стаята ѝ — отбеляза Дроугън — и сестра ми се грижеше за нея като за бебе. „Гуадничко ли е, миличкото? Или иска да излезе и да направи пи-и-иш...“ Просто е отвратително да слушаш подобни неща от устата на тиранична жена като Аманда. Предполагам, че котката я е събудила с мяукането си. Сестра ми взела чинийката ѝ и тръгнала към стълбите — не спираше да повтаря, че Сам не обичал суха котешка храна, а предпочитал да е накисната в мляко. Ето защо решила да слезе долу, за да налее в паничката му мляко. Котаракът се търкал в краката ѝ. А Аманда вече беше стара и краката не я слушаха... Да не говорим и че е била сънена... Щом достигнали стълбището, гадината се шмугнала под краката ѝ... и я спънала...

„Да — помисли си Халстън. — Нищо чудно да се е случило точно така. Това обаче изобщо не означава, че котката е извършила преднамерено убийство.“ Той си представи как старицата полита напред, прекалено изплашена, за да изкрещи. Как гранулите с котешка храна се разпиляват, паничката се счупва, а жената се претъркулва по стълбите и пада на пода. Старческите ѝ кости вече са строшени, очите ѝ са изцъклени, а от носа и ушите ѝ блика кръв... Над нея мъркащият

котарак се спуска бавно по стълбището и си похапва лакомо от разпиляната навсякъде котешка храна...

— Какво каза съдебният лекар? — попита Халстън.

— Нещастен случай, естествено. Аз обаче знаех каква е истината.

— Тогава защо не се отървахте от котката? След смъртта на Аманда?

Защото Карълайн Брудмур заплашила, че ще напусне имението, ако направи това. Тя била истеричка, болна жена, вманиачена на тема... спиритизъм. Някакъв медиум от Хартфорд ѝ разкрил (и то само за двайсет долара), че душата на Аманда се вселила в котешкото тяло на Сам. И понеже Сам бил домашният любимец на Аманда, напуснел ли къщата, тя също щяла да го последва.

Халстън, който бе овладял доста добре изкуството да чете между редовете, предположи, че навремето Дроугън и въпросната Брудмур са били любовници, ето защо старецът не е искал да я загуби заради някаква си котка.

— Тя наистина можеше да си тръгне, което в нейния случай щеше да е равносилно на самоубийство — заяви Дроугън. — Разбирате ли, тя си въобразяваше, че е състоятелна дама, способна да вземе проклетата котка и да отиде в Ню Йорк, Лондон или дори Монте Карло с нея. Всъщност обаче бе последната наследничка на някога влиятелния си род и не разполагаше с никакви финансови средства заради поредица от лоши инвестиции през шейсетте. Тук живееше на втория етаж в специално оборудвана стая, където се поддържаше атмосфера с повишена влажност на въздуха. Беше на седемдесет, господин Халстън, и пушеше като комин през целия си живот... Отказа цигарите едва през последните две години от живота си, когато състоянието ѝ драстично се влоши. Искях да остане тук, и щом беше писано и котката да остане с нея, то...

Халстън кимна разбиращо и погледна многозначително към часовника си.

— Умря към края на юни, посред нощ. Лекарят го прие доста спокойно — като нещо напълно естествено... Просто пристигна, написа смъртния акт и толкова. Котката обаче била в стаята ѝ! Гейдж ми го каза.

— Всички умираме рано или късно... — подхвърли убиецът.

— Разбира се — кимна Дроугън. — Същото каза и докторът. Аз обаче знаех истината. И си спомних какво ми е разказвала майка ми. Че котките обичат да отиват при спящи бебета и старци. За да им откраднат диханието.

— Това е само легенда.

— Но като всяка легенда и тази е основана на фактите — възрази старецът. — Котките обожават да драскат с нокти по меки предмети. Например възглавници, плюшени килими или... одеяла. Одеялото на някое бебе... или на възрастен човек. Допълнителен товар върху тялото на немощна жена...

Дроугън замълча и Халстън ясно си представи и тази картина. Карълайн Брудмур лежи в стаята си и поразените ѝ от недъга дробове издават хрипящи звуци, които се губят на фона на жуженето на специалния овлажнител и климатик. Котката с причудливата черно-бяла окраска скача тихичко в постелята ѝ и вперва блестящите си черно-зелени очи в старческото, изорано от бръчки лице. После се прокрадва към немощната ѝ гръд и се изляга там с едва доловимо мъркане... Дишането на жената се забавя... замира... а котката не спира да мърка, докато старицата бавно бере душа под живия товар върху гърдите си.

Тази картина го накара да потрепери, въпреки че не беше от впечатлителните натури.

— Дроугън — започна Халстън, без да спира да гали мъркащата котка. — Кажете ми, за Бога, защо не го заведохте при някой ветеринар, който да му бие смъртоносна инжекция. Ще ви струва не повече от двайсет долара.

— Погребението беше на първи юли — рече старецът, сякаш изобщо не го беше чул. — Разпоредих се Карълайн да бъде погребана в семейната ни гробница редом до сестра ми. Както самата тя би пожелала. На трети юли извиках Гейдж в същата тази приемна, в която седим сега, и му връчих раkitова кошница... от онези, с които се ходи на пикник... Разбирате ли накъде бия?

Халстън кимна.

— Казах му да сложи котката вътре и да я занесе при някой ветеринар в Милфорд, който да я приспи. Той ми отговори: „Добре, господине“, взе кошницата и излезе. Типично за него. Повече не го видях жив. Катастрофа на магистралата. Линкълнът се врязал в

бетонния бордюр на моста със скорост над деветдесет километра в час. Дик Гейдж умрял на място. Когато го открили, цялото му лице било изподраскано.

Убиецът мълчеше. Против волята му въображението му рисуваше поредната картина. В приемната цареше пълна тишина, ако не се брой успокояващото пукане на огъня в камината и не по-малко успокояващото мъркане на котката в скута му. Хрумна му, че двамата с гальовното животинче все едно са излезли от илюстрация към стихотворение на Едгар Гест^[2]... Онова, в което се казваше: „Котараче в скута ми лежи, огънят в камината гори... Ще ти кажа честно, без лъжи — щастие това е, разбери.“

Дик Гейдж кара голямата лимузина към обръщането за Милфорд, превишавайки ограничението за скоростта с около десет километра. На седалката до него лежи плетената кошница — от онези, с които хората обикновено ходят на пикник. Икономът следи внимателно пътя и движението на другите коли. По някое време навярно решава да изпревари големия камион с ремарке пред себе си и поради тази причина не забелязва странната черно-бяла муцуна, която се показва между пръчките на старата кошница. Точно в момента, когато форсира колата и минава покрай дългия камион, котаракът се изстрелва към лицето му и се вкопчва в плътта му. Острите му зъбки го хапят и разкъсват кожата му, а ноктите на лапата му се насочват към очите му, за да ги пронижат, изтръгнат и ослепят. Линкълнът се носи по пътя с деветдесет километра в час и мощният му двигател ръмжи. Междувременно другата лапа се впила в носа му и започва да дълбае плътта му, пораждайки дива, непоносима болка. Лимузината започва да занася надясно, към колелата на големия камион, чийто шофьор отчаяно натиска клаксона, ала Гейдж не чува нищо заради зловещите писъци, надавани от кръвожадната твар, която е залепнала за лицето му, подобно на огромен и космат черен паяк. Ушите са плътно прилепнали към главата, зелените очи горят като фенери от произподнята, а задните ѝ лапи дерат меката, отпусната кожа на старческата му шия. Колата рязко поднася наляво и икономът вече не само не вижда, но и едва ли разбира, че пред него е високият бордюр на моста. Котката скача от лицето на иконома, а линкълнът се връзва в бетона, подобно на лъскаво черно торпедо. Трясъкът е като от бомба.

Халстън преглътна с усилие и дочу как гърлото му издава неприятен сух звук.

— Котката върна ли се? — измърмори той.

Домакинът му кимна.

— След една седмица. По-точно в същия ден, когато погребяха Дик Гейдж. Както се пее в онази стара песен^[3], „котката се върна“.

— Преживяла е автомобилната катастрофа? И то при скорост от деветдесет километра в час? Не мога да повярвам...

— Нали разправят, че имали по девет живота. Когато се върна... тогава започнах да си мисля, че това животно не е нормално, а е по-скоро нещо като...

— Дяволска котка? — подхвърли Халстън.

— Вие го казахте. Нещо като демон, изпратен, за да ме...

— Накаже?

— Не знам. Обаче ме е страх от нея. Храня я, по-точно жената, която идва да чисти, я храни... Тя също не я харесва. Казва, че чернобялата ѝ муцуна е белег за проклятие. Божие проклятие. Естествено, тя е от местните... — Старецът се опита да се усмихне, но не му се удаде. — Искам да я убиете — каза той. — Вече четири месеца живея под един покрив с това чудовище. Прокрадва се из сенките. Дебне ме. Сякаш... изчаква подходящия момент. Всяка вечер се заключавам в стаята си и се чудя дали по някое време няма да се събудя и да я открия... легнала върху гърдите ми... и мъркаща...

Навън вятърът продължаваше да фучи и да надава самотния си вой. Ехото в каменния комин изкривяваше звуците и ги превръщаше в демонични вопли.

— В крайна сметка се свързах със Сол Лоджия, който ви препоръча. Даже ви нарече някак си...

— Единак. Защото предпочитам да работя самостоятелно.

— Да. И добави, че никога не са ви залавяли и дори не сте били сред заподозрените. Че никога не падате по гръб. Че сте като котка.

Халстън изглежда мъжа в инвалидната количка и в същия миг пръстите на мускулестите му ръце застинаха над шията на котката.

— Не! — извика Дроугън. Сетне си пое дълбоко дъх и цветът в хлътналите му бузи се завърна. — Не... не тук. Направете го някъде по-далеч.

Убиецът се усмихна мрачно и продължи бавно и нежно да гали главата и гърба на спящата котка.

— Добре — изрече бавно. — Приемам договора. Искате ли тялото ѝ?

— Не. Убийте я. Заровете я! — Той замълча и се наведе рязко в инвалидния си стол. Приличаше на граблива птица. — Донесете ми опашката — каза накрая. — Искам да я хвърля в огъня и да гледам как гори.

* * *

Халстън караше плимут модел 1973 година, под чийто капак ръмжеше изработен по поръчка спортен двигател на „Мъркюри“. Колата бе тунингована и ауспухът ѝ висеше под ъгъл от двайсет градуса към земята. Халстън собственоръчно беше преработил диференциала и задното окачване, бе добавил елементи от други модели в купето и я бе снабдил с широки гуми, взети от състезателен автомобил. В резултат на направените преобразувания максималната скорост на возилото бе увеличена до впечатляващите двеста и четирийсет километра в час.

Излезе от дома на Дроугън малко след девет и половина. Студеният, тесен полумесец се мержелееше зад разръфаната плът на ноемврийските облаци. Всички прозорци на колата бяха отворени, понеже му се струваше, че застоялият мирис на старост и страх се е просмукал в дрехите му, а това никак не му харесваше. И въпреки че времето бе доста хладно и студеният вятър режеше като нож, му беше приятно. Все пак отмиваше и гнусната миризма.

Напусна магистралата при Плейсърс Глен и прекоси притихналия град. Единственият регулатор на движението, който беше на поста си, бе мигащият светофар на кръстовището, ала въпреки това Халстън не си позволи да превиши ограничението от петдесет километра в час. Щом излезе извън града обаче и се озова на междушатско шосе трийсет и пет, поотпусна малко юздите на мощния плимут. Тунингованият двигател работеше меко и ръмженето му наподобяваше мъркането на котката, която само преди час бе лежала в скута му. Тази мисъл го накара да се усмихне. Когато подкара покрай

покритите със сняг поля, осеяни със стърчащи като скелети царевични стъбла, колата вече се носеше със сто и десет километра в час.

Котката се намираше на седалката до него, напъхана в плътна пазарска чанта с двойни стени. Горната част на чантата бе стегната здраво с дебела връв. Животното сънливо мъркаше, докато Халстън го слагаше вътре, и в момента продължаваше да издава същите звуци. Навярно усещаше, че убиецът го харесва, и се чувстваше като у дома си с него. Все пак и двамата бяха единаци.

Странна поръчка за убийство, помисли си Халстън, и сам се изненада от мисълта, че възприема задачата по този начин. Може би най-странното в цялата работа беше, че всъщност харесваше котката и усещаше някаква близост между себе си и нея. След като бе успяла да се избави от трима дъртофелници, значи в нея наистина имаше някаква сила... особено в случая с Гейдж, който я водеше на среща с ветеринар, за да я напъхат в миниатюрна газова камера с размерите на микровълнова печка. Той действително изпитваше някаква симпатия към пухкавото животинче, ала това нямаше да му попречи да изпълни поетия ангажимент. Обаче щеше да се постарее да го убие максимално бързо и професионално. Ще спре колата в края на някое от заснежените царевични поля, ще извади котарака от чантата, ще го погали, докато се успокои напълно, след което ще строши шията му и ще отреже опашката, за да я занесе на стареца. „А после — каза си той — ще погребва тялото, както се полага, за да го запазя от лешоядите. Не мога да я спася от червеите, но поне скитащите псета няма да ръфат плътта й...“

В същия миг, докато размишляваше над тези въпроси в колата, която се носеше като тъмносин призрак в ноемврийската нощ, котката неочаквано изникна пред него на арматурното табло. Черно-бялата й муцуна бе обърната към него, опашката й бе вирната арогантно, а устата й, както се стори на убиеца, бе разкривена в хищна усмивка.

— Мамка му! — изръмжа Халстън и хвърли светкавичен поглед надясно. В подсилената двойна стена на пазарската чанта бе изгризана голяма дупка. Отново погледна напред, към пътя, и видя как котката вдига лапа и замахва към лицето му. Ноктите й одраскаха челото му. Той се отдръпна рязко назад... и чу как широките гуми на плимута засвистяха по асфалта.

Мъжът стовари юмрука си върху животното, което му пречеше да вижда пътя. То изсъска злобно и изви гръбнак, ала не помръдна от мястото си. Тогава Халстън замахна, за да го удари отново, ала вместо да отскочи встрани, котаракът се изстреля мълниеносно към лицето му.

„Гейдж — помисли си той. — Също като с Гейдж...“

Кракът му натисна спирачката. Черно-бялата твар беше върху главата му, коремът ѝ му пречеше да вижда, а ноктите ѝ се забиваха все по-дълбоко в усилията ѝ да я задържат върху косата му. Ръцете му продължаваха да стискат волана с някаква мрачна решимост. Халстън отново удари котката, после още веднъж и още веднъж... Изведнъж шосето пред него изчезна и колата хлътна в канавката, подскачайки на мощните си амортизатори. В следващия момент тялото му внезапно бе запратено напред от мощен удар и предпазният му колан рязко се обтегна. Последното нещо, което се запечата в съзнанието му, бе дивият, нечовешки вой на жена, крещяща от адска болка или разтърсващ оргазъм.

Въпреки всичко Халстън успя да намери сили за още един удар, но юмрукът му само се плъзна по гъвкавите котешки мускули.

Последвалият сблъсък бе толкова мощен, че съзнанието му потъна в непрогледен мрак.

* * *

Луната се снижаваше към хоризонта. До изгрева оставаше около час.

Плимутът лежеше в обрасъл с ниски храсти овраг. В радиаторната му решетка се бе заплела бодлива тел. Капакът на двигателя се бе отворил и от спукания радиатор се издигаха тънки струйки пара, които се смесваха с мъглата.

Не усещаше краката си.

Мъжът погледна надолу и видя, че предницата на колата е напълно смачкана от удара. Задната част на нахлулия в купето двигател беше премазала краката му, приковавайки го към седалката подобно на насекомо в хербарий.

Някъде в далечината проехтя крясъкът на връхлитащ върху плячката си бухал.

А в купето, съвсем близо до него, се разнесе равномерно котешко мъркане.

Погледна към котката и му се стори, че тя му се усмихва, също като Чеширския котарак в Страната на чудесата.

Докато я наблюдаваше, тя се надигна, изви гръбнак и се протегна. В следващия миг със страшната гъвкавост на хищник се изстреля към рамото му. Халстън се опита да вдигне ръце, за да я отблъсне.

Ръцете му не помръднаха.

„Гръбначна травма — помисли си той. — Парализиран съм. Може би за известно време. По-скоро завинаги.“

Котката мъркаше до главата му и звуците отекваха като гръмотевици в ухото му.

— Махни се от мен — каза Халстън. Гласът му прозвуча дрезгаво. За момент котката се стегна като пружина, но после се отпусна и отново приклепна на рамото му. Внезапно лапата ѝ го удари по бузата и този път ноктите ѝ не бяха прибрани. Болката се стрелна като мълния към гърлото му, последвана от струйки топла кръв.

Болка.

Усещане.

Той мобилизира всичките си сили, за да нареди на главата си да се обърне надясно, и тя се подчини. Лицето му изведнъж се оказа заровено в суха, мека козина. Халстън извика с пълно гърло. Котката издаде учудено, сърдито „мяу-у-у“ и скочи на седалката. Сетне прилепи уши към главата си и вторачи в него пламтящите си очи.

— Не очакваше да направя това, нали? — изграчи той.

Котката отвори паст и му изсъска. Докато гледаше тази странна, шизофренично раздвоена муцуна, Халстън внезапно разбра защо Дроугън я бе нарекъл „дяволска котка“. Тя...

Потокът на мислите му бе прекъснат от слабо гъделичкане и боцкане в дланите и предмишниците.

Иглички. Усещане. Чувствителността му се възстановяваше.

В същия миг котката изсъска и се хвърли към лицето му.

Халстън затвори очи и отвори уста. Искаше да захапе корема ѝ, ала зъбите му докопах единствено козина. Междувременно животното заби нокти в ушите му и започна да дълбае навътре. Канска,

непоносима болка. Мъжът се опита да вдигне ръцете си. Те помръднаха, но така и не се надигнаха от скута му.

Той наведе главата си напред и започна да я тресе напред-назад като човек, в чиито очи е попаднал сапун. Котката засъска и заръмжа, ала продължи да се държи. Халстън усети как по бузите му се стича кръв. Беше му трудно да си поеме дъх. Гръдният кош на животното бе притиснат към носа му. Успя да глътне малко въздух през устата си заедно с валмо косми. Имаше чувството, че някой е залял ушите му със запалителна течност и после е драснал клечката.

Той отметна глава и нададе болезнен вой — очевидно шийните му мускули бяха претърпели сериозен камшичен удар при сблъсъка. Движението му обаче изненада котката и тя полетя назад, тупвайки на задната седалка.

В едното му око потече кръв. Той отново понечи да помръдне ръцете си, мъчейки се да повдигне поне едната, за да избърше кръвта.

Те потрепнаха в скута му, ала както преди отказаха да се движат. Халстън се замисли за висящия под мишницата му специален револвер 45-и калибър.

„Само да се добера до него, писанчо, и от деветте или колкото там живота имаш няма да остане и помен.“

Отново боцкане и гъделичкане в ръцете му, този път по-силно. Тъпа болка в краката му, погребани и навярно раздробени под двигателя, леки бодежи в бедрата — досущ като при схванат мускул, който човек тепърва раздвижва. Това му бе достатъчно да разбере, че гръбнакът му не е засегнат и няма да прекара остатъка от живота си като жив труп, прикован към инвалидната количка.

„Може би и на мен са ми останали няколко живота.“

Сега трябваше да се погрижи за котката. Това беше най-важното. После да се измъкне от колата — може пък някой да мине наблизко и така да реши и двата проблема наведнъж. Естествено, вероятността някой да реши да се поразходи по този запустял път в четири и половина сутринта не беше особено голяма, но все пак имаше някакъв, макар и нищожен шанс. И...

Какво правеше котката там отзад?

Не му харесваше да се впира в лицето му, ала не му се искаше и да се спотайва зад гърба му, извън полезрението му. Опита се да я зърне в огледалото за обратно виждане, но не постигна нищо. Беше се

завъртяло настрани при удара и сега единственото, което се отразяваше в него, бе дерето, където бе завършило пътешествието на плимута.

Зад гърба му се разнесе звук, наподобяващ раздиране на плат.

Мъркане.

„Дяволска котка друг път! Май е решила да поспи малко.“

Дори и да не беше така, дори и да планираше да го убие, какво можеше да стори? Сигурно тежеше не повече от два килограма с мокра козина. А съвсем скоро... съвсем скоро той щеше да е способен да движи ръцете си... или поне дотолкова, че да вземе револвера си. Бе сигурен в това.

Халстън седеше и чакаше. Усещанията продължаваха да се завръщат в тялото му, напомняйки за себе си с непрекъснати бодежи и иглички. И колкото и абсурдно да беше, в продължение на минута имаше силна ерекция (навярно това бе инстинктивна реакция след близкия му досег със смъртта). *„Макар че при сегашните обстоятелства май ще ми е малко трудно да лъсна бастуна“* — мина през ума му.

Далеч на изток над хоризонта се появи тънката светла ивица, предвестник на приближаващия изгрев. Сред дърветата пееше птица.

Халстън отново се опита да размърда ръце и този път успя да ги повдигне на половин сантиметър, преди да тупнат обратно в скута му.

„Не още. Но скоро.“

До слуха му достигна слаб удар по облегалката на съседната седалка. Мъжът се обърна и се вгледа в черно-бялата муцуна, блесналите в мрака очи и огромните им тъмни зеници.

Халстън отвори уста и заговори:

— Досега не е имало случай, в който да не съм изпълнил възложената ми поръчка, писанчо. Това може да е първият. Скоро обаче отново ще мога да движа ръцете си. След пет минути, максимум десет. Искаш ли да чуеш съвета ми? Скачай през прозореца. Стъклата са свалени. Омитай се отгук и си вземи опашката със себе си.

Котката го наблюдаваше втренчено.

Мъжът отново провери ръцете си. Отчаяно трепереха, ала все пак се надигнаха. На сантиметър и нещо. После на два сантиметра. Тогава ги остави да тупнат немощно върху коленете му, откъдето те се

плъзнаха върху меката седалка на плимута. В полумрака, обгърнал купето, белите му длани приличаха на големи тропически паяци.

Котката се озъби и продължи да го гледа.

„Да не би да сбърках?“ — запита се Халстън. Цял живот се беше ръководил от интуицията си и сега изведнъж получи смразяващо прозрение. В следващия момент тялото на котката се стегна и още преди да се изстреля към него, мъжът знаеше какво възнамерява да му стори. Той отвори широко уста, за да изкрещи, и...

Тя се приземи в слабините му, заби ноктите си в плътта му и започна да я раздира.

... в този миг страшно му се прииска да е парализиран. Болката бе нетърпима и ужасяваща. Дори не можеше да си представи, че на света съществува подобна агония. Котката бе като съскаща пружина от ярост, забиваща се все по-надълбоко в гениталиите му.

В крайна сметка Халстън наистина закрепця, но едва когато животното внезапно промени намеренията си и се стрелна като куршум към лицето му. В този миг мъжът разбра, че има пред себе си нещо повече от обикновена котка. Това бе неведомо същество, изпълнено с неистовото желание да го убие.

Той хвърли последен поглед към черно-бялата муцуна, за да зърне прилепените към главата ѝ уши и огромните, изпълнени с налудничава ненавист очи. Беше се избавила от трима възрастни хора и сега бе дошъл неговият ред — редът на Джон Халстън.

Тя се заби в устата му подобно на мъхнат снаряд и той едва не се задави. Ноктите на предните ѝ лапи заразкъсваха езика му, сякаш беше парче черен дроб. Стомахът му се надигна и изхвърли съдържанието си. Част от избълваното попадна в трахеята му и Халстън почувства как се задушава.

На свой ред и неговото тяло се стегна като пружина, стараяйки се да се освободи от хватката на сковалата го парализа. Той вдигна рязко ръце, изпълнен с отчаяната решимост да сграбчи котката. В същия миг помраченият му от болката разсъдък прозря какво ще се случи в следващия момент и мъжът изтръпна.

„О, не!“

Тя се опитваше да се напъха в устата му, извивайки се като неумолим свредел, и Халстън усещаше как челюстите му се разтварят все по-широко, за да я пропуснат.

Помъчи се да я хване, да я изтръгне от себе си, да я унищожи... ала пръстите му докопаха единствено опашката ѝ.

Вече бе успяла да натика почти цялото си тяло в устата му. Странната ѝ черно-бяла муцуна си бе проправила път чак до гръкляна му и навярно всеки миг щеше да го прегризе.

От гърлото на Халстън се разнесе отвратителен хрипкав звук; гърлото му се подувахе и потръпваше като запушен градински маркуч.

Тялото му се разтресе, а ръцете му тупнаха в скута му и пръстите му забарабаниха немошно по бедрата му. Очите му проблеснаха за миг и се изцъклиха. Сякаш бе устремил незрящия си поглед някъде в далечината, към разцъфващата зора.

От зейналата му уста се подаваше петсантиметровият край на пухкавата ѝ опашка... черно-бяла опашка. Тя се поклащаше лениво наляво-надясно, след което също изчезна.

Наблизо отново зачурулика птица. Неусетно и безмълвно лъчите на изгрева озариха покритите със скреж кънектикътски околности и провъзгласиха настъпването на новия ден.

* * *

Фермерът се казваше Уил Рюс.

Беше се запътил към Плейсърс Глен, където възнамеряваше да поднови регистрационния стикер на камиона си, когато зърна нещо да проблясва край пътя. Мъжът се приближи и видя килнатия под нелеп пиански наклон плимут. Радиаторната решетка бе омотана в бодлива тел, наподобяваща стоманена прежда, и сякаш му се зъбеше подигравателно.

Той започна да се спуска по склона и неочаквано дъхът му замря.
— Божичко! — изстена в яркия ноемврийски ден.

Зад волана седеше човек, вторачил изцъкления си взор във вечността. Организациите за проучване на общественото мнение едва ли щяха да го включат отново в анкетите си. Лицето му беше цялото в кръв. Предпазният колан продължаваше да стяга тялото му, притискайки го към седалката.

Вратата бе заяла, но Рюс я сграбчи с двете си ръце, напрегна мускулите си и в крайна сметка успя да я отвори. После се наведе и

освободи предпазния колан с намерението да потърси някакъв документ за самоличност у мъртвеца. Тъкмо се пресягаше към сакото му, когато забеляза, че ризата на нещастника потрепва точно над колана. Потрепва... и се издува. В същия миг върху плата започнаха да избиват кървави петна, подобни на зловещи рози.

— Какво е това, за бога? — възкликна фермерът. Той протегна ръка, сграбчи ризата на умрелия и я дръпна нагоре.

Онова, което видя, го накара да изкрещи.

В корема на Халстън, малко над пъпа му, зееше огромна дупка с разръфани краища. И от този отвратителен кратер се подаваше омазаната с кръв и вътрешности муцуна на котка. Черно-бяла муцуна, чиито пламтящи очи се взираха в Уил с неописуема омраза.

Той изкрещя, отскочи рязко назад и закри лицето си с ръце. Крясъкът му сепна кацналите недалеч врани, които се издигнаха в небето с недоволно грачене.

Котката изпълзя навън и се протегна с такова омерзително безразличие, че фермерът усети как стомахът му се свива.

После изскочи през отворения страничен прозорец. Рюс я гледаше как тича сред мъртвата трева, докато не се изгуби в далечината.

Стори му се, че животното бърза за някъде. По-късно сподели същото и пред репортера от местния вестник, пристигнал на местопроизшествието.

Сякаш котката имаше да довърши нещо.

---

[1] Известна американска комедия и телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

[2] Роден в Англия американски поет (1881–1959), станал известен като „поетът на народа“. — Б.пр. ↑

[3] Забавна песен, написана от Хари С. Милър през 1893 г. Оттогава влиза във фолклорната традиция и претърпява най-различни версии и аранжimenti. — Б.пр. ↑

„НЮ ЙОРК ТАЙМС“ СЪС СПЕЦИАЛНО НАМАЛЕНИЕ

Тя е под душа, когато звънва телефонът, и въпреки че къщата е пълна с роднини (чува ги как говорят на долния етаж и започва да си мисли, че никога няма да си тръгнат), никой не вдига слушалката. Телефонният секретар също не се включи, макар че Джеймс го беше програмирал да се включва след петото позвъняване.

Ан се приближава до нощното шкафче, загърната в хавлия, а мокрите ѝ коси са полепнали неприятно по тила и голите ѝ рамене. Вдига слушалката, промърморва „ало“ и изведнъж той я назовава по име. Джеймс. Прекарали са заедно трийсет години и една дума ѝ е напълно достатъчна. Той ѝ казва „Ани“ като никой друг и винаги е било така.

В първия момент не може да говори и даже да диша. Тъкмо е издишала, когато чува гласа му, и има чувството, че дробовете ѝ са сплеснати като лист хартия. Когато повтаря името ѝ (с необичайна за него неувереност), силата напуска нозете ѝ. Те се превръщат в пясък и тя присяда на леглото, хавлията пада и все още влажният ѝ от банята задник намокря чаршафа под нея. Ако леглото не беше зад нея, щеше да седне направо на пода.

Зъбите ѝ изтракват и ритъмът на дишането ѝ се възстановява.

— Джеймс? Къде си? Какво точно се случи? — Ако това бе нормалният ѝ глас, навярно щеше да прозвучи леко заядливо, като майка, гълчаща непослушния си дванайсетгодишен хлапак, който отново е закъснял за вечеря, ала сега тонът ѝ наподобява изплашено блееие. Все пак роднините на долния етаж обсъждат подробностите по погребението му.

Джеймс се засмива и това я озадачава още повече.

— Добре, ще ти кажа — заявява той. — Не знам точно къде съм.

Първата мисъл в обърканото ѝ съзнание е, че е изпуснал самолета в Лондон, макар че ѝ се беше обадил от „Хийтроу“ преди полета. После ѝ хрумва нещо друго — въпреки че в „Таймс“ и по

телевизията твърдяха, че никой не е оцелял, все пак един човек се бе спасил. Съпругът ѝ бе изпъзлял от пламтящите отломки на самолета (и от горящите етажи на жилищния блок, където се бе врязала машината; не забравяйте, че дваисет и четирима от загиналите са се намирили в сградата и броят им навярно щеше да се увеличи, докато светът се сблъска със следващата трагедия) и междувременно се бе скитал из Бруклин в състояние на шок.

— Джими, добре ли си? Имаш ли... имаш ли изгаряния? — Предположението, което я връхлита след въпроса, пада като тежка книга върху босия ѝ крак и тя заплаква. — В болница ли си?

— Успокой се — прошепва той и до болка познатата ѝ нежност, която струи от гласа му — както и до болка познатата думичка, отломка от семейния им живот, — я карат да заплаче още по-силно. — Успокой се, скъпа.

— Нищо не *разбирам*!

— Добре съм — казва той. — Като повечето от нас.

— Повечето? И *други* ли има?

— За разлика от пилота — добавя Джеймс, пренебрегвайки въпроса ѝ. — Той не е добре. Или май е вторият пилот. Не спира да крещи: „Падаме, нямаме никаква мощност, о, Господи!“ Както и: „Не съм виновен аз, дано не ме обвинят за станалото.“

По тялото ѝ пробягват вледеняващи тръпки.

— Кой се обажда всъщност? Защо ме плашиш? Изгубих мъжа си, копеле!

— Скъпа...

— Не ме наричай така! — От едната ѝ ноздра изскача прозрачен сопол. Тя го избърсва с опакото на дланта си и го захвърля встрани — нещо, което не е правила от детството си. — Чуй ме, господинчо, ей-сега ще набера „звездичка шейсет и девет“ и ченгетата ще дойдат да ти натупат задника... *твоя тъп, безчувствен задник...*

Замлъква, защото не е в състояние да продължи. Това е неговият глас. Не можеше да го отрече. И фактът, че докато телефонът звънеше, никой не го вдигна (и секретарят не се включи), загатваше, че обаждането бе предназначено именно за нея. И това „успокой се, скъпа“... досущ като в онази стара песен на Карл Пъркинс.

Той също мълчи, сякаш за да ѝ даде възможност да осмисли всичко това. Накрая, когато вече е готова да каже нещо, в слушалката

се разнася монотонен сигнал: „Бийп.“

— Джеймс? Джими? Още ли си там?

— Да, но не мога да говоря дълго. Опитвах се да се свържа с теб, докато падахме, и предполагам, че това е единствената причина, поради която си говорим в момента. Другите също се опитваха — нали знаеш, че вече няма човек без мобилен телефон, но без особен успех. — Отново онзи сигнал. — Само че сега батерията на телефона ми е на последни издихания.

— Джими, знаеше ли? — Тази мисъл беше най-ярката и в продължение на две безкрайни минути най-ужасното за нея беше, че може да е знаел. Другите хора си представяха обгорели тела, откъснати глави с озъбени гримаси и даже ловки мародери, прибиращи венчалните халки и диамантените обици на умрелите, ала онова, което лишаваше Ани Дрискол от сън, беше образът на Джими, който гледа през илюминатора на самолета как улиците, автомобилите и кафявите жилищни сгради на Бруклин се приближават с неумолима скорост. Кислородните маски се поклащат като трупове на дребни жълтеникави животинки, вратичките на багажните отделения зейват, вещите на пътниците се разпиляват на всички страни и нечия самообръсначка се търкаля бясно по наклонената пътека между седалките.

— Знаеше ли, че падате?

— Честно казано, не — отвърща той. — Отначало всичко изглеждаше нормално и продължи така почти до самия край, може би без последните трийсет секунди. Не мога да кажа със сигурност, понеже при подобни ситуации е трудно да се ориентираш във времето, както винаги съм смятал.

„При подобни ситуации.“ И още по-показателното: „Както винаги съм смятал.“ Сякаш е бил на борда на десетина разбили се боинг-767.

— Както и да е — продължава той, — звънях ти, за да ти кажа, че ще се прибера по-рано, така че да изриташ от леглото младежа от „Федерал Експрес“, преди да съм го заварил у дома.

Абсурдната ѝ връзка с куриер от „Федерал Експрес“ беше шега, с която се забавляваха от години. Тя отново заплаква. В следващия момент мобилният му телефон издава поредното си монотонно „бийп“, сякаш я смъмря за реакцията ѝ.

— Мисля, че умрях секунда или две преди телефонът да звънне за пръв път. Предполагам, че поради тази причина успях да се свържа с теб. Всеки момент обаче батерията ще ритне камбанката.

Той се засмива, сякаш е казал нещо смешно. А може би е точно така. Току-виж след време и тя успее да оцени този вид хумор. „*Дай ми десетина години и готово*“ — минава през ума ѝ.

После съпругът ѝ добавя с характерния си „мърморя си на глас“ тон, който тя познава толкова добре:

— Защо не заредих проклетата джаджа вчера вечерта? Просто забравих, затова. Излетя ми от главата.

Пауза. Продължителна пауза, несмущавана от досадния сигнал на изтощената батерия. Каква проява на милосърдие от нейна страна, мисли си тя.

— Наистина ли? Госпожа Кори каза, че тук времето тече различно. Някои от нас се съгласиха с нея, други — не. Аз бях от втората група, но както изглежда, май е била права.

— Игра ли хартс? — пита Ани. Има чувството, че се рее извън и малко над пълното си, мокро тяло на средна възраст, ала това не означава, че е забравила старите навици на Джими. По време на дългите полети той винаги играеше на карти. На крибидж или канаста, но най-много обичаше хартс.

— Играх — отговаря той и батерията отново напомня за себе си, сякаш в потвърждение на думите му.

— Джими... — Тя дълго се колебае, преди да зададе въпроса, съмнявайки се дали наистина се нуждае от тази информация, но в крайна сметка смело го изстрелва: — *Къде се намираш всъщност?*

— Прилича на нийоркската централна гара — гласи отговорът. — Само че е по-голямо. И няма толкова народ. Сякаш не е истинската гара, а само... хъм-м-м... декор за някоя суперпродукция. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че... да.

— Наблизо определено няма никакви влакове... не се чуват и в далечината... но буквално е фрашкано с врати. О, и ескалатор има, обаче е повреден. Целият е в прах и някои стъпала липсват. — Той прави кратка пауза, след което заговаря по-тихо, сякаш се притеснява да не го подслушват. — Хората си тръгват. Някои се качват по ескалатора — видях ги с очите си, — но повечето минават през

вратите. Предполагам, че скоро и аз ще трябва да си тръгна оттук. Най-малкото защото тук няма нищо за ядене. Видях един автомат за сладкиши, обаче не работи.

— Скъпи, ти... гладен ли си?

— Малко. Най-вече съм жаден. Бих *убил* някого за бутилка студена минерална вода.

Ани поглежда смутено към стъпалата си, по които все още има капчици вода. Представя си как той облизва тези капчици и се стряска от неочакваната сексуална възбуда.

— Иначе всичко с мен е наред — бърза да добави той. — Поне засега де. Но няма никакъв смисъл да оставам тук. Само дето...

— Какво? Какво, Джими?

— Не знам през коя врата да изляза.

Поредният звуков сигнал.

— Ще ми се да знам през коя мина госпожа Кори. Проклетите ми карти останаха у нея.

— Чувстваш ли се... — Тя изтрива лицето си с хавлията, с която се загърна след банята; тогава се чувстваше освежена, а сега е цялата в сълзи и сополи. — Страхуваш ли се?

— Дали ме е страх? — замисля се той. — Не. Просто съм леко разтревожен. И то най-вече заради вратата.

„Намери пътя към къщи — за малко да се изтръгне от устата й. — *Избери правилната врата и намери пътя към къщи.*“ Но дори и да успееше, дали наистина иска да го види? Ако се върне като призрак, добре, ала какво ще стане, ако отвори вратата на димящо овъглено същество с червени очи и остатъци от дънки (винаги пътуваше с дънки), разтопени на краката му? А до него стои госпожа Кори и държи препеченото му тесте карти в единствената си ръка?

Батерията отново напомня за себе си.

— Мисля, че вече няма нужда да ти казвам да внимаваш с младежа от „Федерал Експрес“ — казва съпругът й. — Ако действително го искаш, сега е изцяло твой.

Смехът й я изненадва.

— Онова, което искам да ти кажа, е, че те обичам...

— О, скъпи, и аз те обичам...

— ... и не разрешавай на хлапето на Маккормакови да чисти улиците тази есен. Момчето е трудолюбиво, обаче не е особено

предпазливо и миналата година за малко да си строши врата. И престани да ходиш всяка неделя в пекарната. Там ще стане нещо, не знам точно какво, но със сигурност ще бъде в неделя. Тук времето наистина е доста шантаво.

Хлапето на Макормакови, за което говореше, навярно беше синът на онзи човек, който се грижеше за къщата им във Върмонт... само че нали я продадоха преди десет години? Сега момчето сигурно беше на двайсет. А пекарната? Вероятно говореше за „Золтанс“, но какво толкова можеше да се случи там...

Бийн.

— Предполагам, че много от хората тук са били на земята по време на сблъсъка. Това е много жестоко, понеже още не могат да проумеят как са попаднали на това място. И пилотът не спира да крещи... вторият пилот или какъвто е там... Мисля, че ще остане тук повечко време. В момента се мотае насам-натам и ми изглежда доста объркан.

Сигналите зачестяват.

— Трябва да тръгвам, Ани. Не мога да остана повече, а и всеки момент батерията ще издъхне окончателно — казва той с онзи самообвиняващ тон и тя не може да повярва, че никога вече няма да го чуе отново (макар че част от нея вече е приела жестоката истина). — Оказа се толкова лесно да се... е, както и да е. Обичам те, мила моя.

— Чакай! Не затваряй!

— Не мо...

— И аз те обичам! Не затваряй!

Ала него вече го няма и цари само черна тишина.

Тя остава да седи на леглото, притискайки занемелия телефон до ухото си още минута-две, преди да натисне бутона за прекъсване на връзката. На вече прекъснатата връзка. Когато най-накрая го прави, чува сигнала „свободно“ и решава да набере „звездичка шейсет и девет“.

Автоматичният глас я уведомява, че последното входящо обаждане е постъпило в девет сутринта. Тя прекрасно си го спомня — сестра ѝ Нел звънеше от Ню Мексико, за да ѝ съобщи, че полетът ѝ е отложен и ще пристигне най-рано вечерта. Каза ѝ и още нещо — да бъде силна.

Всичките им роднини, които живееха по-далеч, бяха пристигнали със самолети. Явно имаха чувството, че Джеймс е обрал лошия късмет на семейството по отношение на въздушните инциденти, и не се бояха, че ще повторят съдбата му.

Няма информация за други входящи обаждания в — тя поглежда часовника до леглото и вижда, че в момента е три и седемнайсет — три и десет същия следобед. Третият следобед, откакто е вдовица.

Някой похлопва на вратата и тя чува гласа на брат си:

— Ани? Ани?

— Обличам се! — извиква му. Гласът ѝ звучи така, сякаш е плакала, но за съжаление никой в тази къща няма да го сметне за странно. — Оставете ме на мира, става ли?

— Добре ли си? — пита той през вратата. — Стори ни се, че разговаряш с някого. Ели каза, че те чула да се обаждаш по телефона...

— Добре съм — отвърща тя и се избърсва отново с хавлията. — След малко ще сляза при вас.

— Добре. Не бързай. — Пауза. — Дошли сме тук заради теб. — И тя го чува как слиза по стълбите.

— Бийп — прошепва и закрива устата си с ръце, за да заглуши смеха си — емоция далеч по-сложна от мъката, която търси начин да се излее от нея. — Бийп, бийп. Бийп, бийп, бийп. — Тя се отпуска по гръб на леглото, като продължава да се смее и очите ѝ се пълнят със сълзи. Сълзите скоро преливат и се търкулват по страните ѝ в посока към ушите. — Бийп, мамка ти, бийп-бийп-бийп!

Прекарва така няколко минути, след което се облича и слиза на долния етаж при роднините, пристигнали, за да споделят скръбта ѝ. Онова, което изпитват те обаче, не може да се сравни с това, което чувства тя. Все пак той се обади на нея, а не на някого от тях. Обади се именно на нея. За добро или за зло, се обади точно на нея.

* * *

През тази есен, докато черните останки на жилищната сграда, в която се бе връзал самолетът, са изолирани от останалия свят с жълта полицейска лента (макар че някой явно бе успял да се промъкне, съдейки по надраскания със спрей надпис „ПРЕПЕЧЕНИ МРЪВКИ

МОЛЯ ЗАПОВЯДАЙТЕ!“), Ани се пристрастява към виртуалното общуване и получава доста съобщения от кръга на познатите си. Едно от тях е изпратено от Гърт Фишър — библиотекарка в градската библиотека на Тилтън, Върмонт. Когато двамата с Джеймс прекарваха летните месеци там, Ани помагаше доброволно в библиотеката и въпреки че двете жени не бяха станали кой знае какви приятелки, Гърт я бе включила в седмичния си бюлетин с регионални известия. Обикновено в него нямаше нищо интересно, но този път Ани попада на нещо сред сватбите, погребенията и благотворителните мероприятия, от което ѝ спира дъхът. Джейсън Маккормак, синът на стария Хюи Маккормак, е починал при нещастен случай в Деня на труда. Младежът паднал от покрива на една лятна вила, докато почиствал улиците ѝ, и си счупил врата.

„Момчето просто искаше да зарадва баща си, който, както навярно си спомняш, получи удар миналата година“ — ѝ бе написала Гърт, преди да се впусне в подробности около проливния дъжд, който се излял точно в деня на библиотечната разпродажба на открито и развалил настроението на всички присъстващи.

И въпреки че в трите страници с горещи новини не се споменава нищо по въпроса, Ани е почти сигурна, че младежът е паднал от покрива на някогашната им къща. Почти? Абсолютно е убедена в това.

* * *

Пет години след смъртта на мъжа си (и смъртта на Джейсън Маккормак) Ани се омъжва повторно. Установяват се в Бока Ратон, ала това не ѝ пречи да се връща често при старите си съседи. Крейг, новият ѝ съпруг, пътува до Ню Йорк на всеки три-четири месеца по работа и тя почти винаги го придружава, понеже все още има роднини в Бруклин и на Лонг Айленд. Има чувството, че е длъжна да ги навестява. В същото време си ги обича с онази привързаност, характерна (както самата тя смята) само за хората на петдесет-шейсетгодишна възраст. Никога няма да забрави как се стекоха у тях след самолетната катастрофа и направиха всичко възможно, за да я утешат. Без тях едва ли щеше да се справи.

Всеки път, когато двамата с Крейг ходят до Ню Йорк, пътуват със самолет. Тя няма страх от полети, ала вече не стъпва в семейната пекарна на Золтанови в неделите, когато си е вкъщи. Дори невероятните им кифлички със стафиди, за които е сигурна, че се поднасят в преддверието на Рая, не са в състояние да я примамят там. Вместо това ходи във „Фрогърс“. Дори в момента е там и тъкмо си купува понички (само те стават за ядене), когато чува експлозията. Чува я с ужасяваща яснота, въпреки че „Золтанс“ се намира на единайсет преки оттук. Изтичане на газ. Четири жертви, сред които и жената, която винаги опакова кифличките на Ани с думите: „Не ги отваряйте, докато не се приберете, за да се запазят пресни и мекички.“

Хората стоят на тротоарите, обърнати на изток към мястото на взрива, откъдето вече се издига дим, и засланят очите си с ръце заради яркото слънце. Ани тръгва бързо между тях, устремена в противоположната посока. Няма никакво желание да види димния стълб над любимата си пекарна; и бездруго нощем си мисли твърде много за Джеймс, особено когато не може да заспи. Прибира се и чува, че телефонът звъни. Или всички са отишли на уличната разпродажба на картини, нарисувани от децата от близкото училище, или никой не чува упоритото звънене. Освен нея, естествено. В момента, в който ключът ѝ се превърта в ключалката, телефонът престава да звъни.

Оказва се, че Сара, единствената ѝ неомъжена сестра, си е вкъщи, но няма смисъл да я пита защо не е вдигнала слушалката; Сара Берник, някогашната кралица на дискотеките, е надула в кухнята „Вилидж Пийпъл“ и танцува с почистващ препарат в ръка, досущ като мацка от телевизионна реклама. Не е чула и взрива в пекарната, макар че сградата се намира по-близо до „Золтанс“, отколкото до „Фрогърс“.

Ани проверява телефонния секретар, но в прозорчето „Получени съобщения“ мига голяма червена нула. Само по себе си това не означава нищо, много хора не обичат да оставят съобщения, но...

„Звездичка шейсет и девет“ я уведомява, че последното входящо обаждане е било в осем и четирийсет предната вечер. Тя го набира, надявайки се напук на всякаква логика, че някъде извън огромната зала, наподобяваща чакалнята на нюйоркската централна гара, той е намерил място, където да зареди телефона си. Нищо чудно да си мисли, че е разговарял с нея едва вчера. Или преди десетина минути. „В нашия свят времето тече различно“ — беше ѝ казал Джеймс.

Толкова често си е мечтала за това обаждане, че сякаш е заживяла в мечтата си, ала все още не е споделила с никого истината. Нито с Крейг, нито с майка си, която вече е на деветдесет и твърдо вярва в задгробния живот.

В кухнята „Вилидж Пийпъл“ пеят, че няма смисъл да се тъгува. Така си е, а и тя изобщо не тъгува. Ани притиска слушалката до ухото си и чува как набраният от нея номер дава сигнал „свободно“ веднъж, после втори път. Стои в дневната и пръстите на свободната ѝ ръка докосват брошката над лявата ѝ гръд, сякаш по този начин може да успокои учестеното биене на сърцето ѝ. После сигналите секват и нечий записан глас ѝ предлага да си купи вестник „Ню Йорк Таймс“ със специално намаление — уникален шанс, който нямало да се повтори.

НЕМИЯТ

1.

Изповедалните бяха три и лампичката над вратата на средната светеше. Нямаше чакащи, а и църквата пустееше. Слънчевите лъчи проникваха през разноцветните витражи и оформяха четвъртити сияйни островчета по централната пътека. Монет се замисли дали да не си тръгне, ала в крайна сметка се отказа. Вместо това се приближи до средната изповедалня и влезе вътре. Когато затвори вратата и седна, малкото прозорче вдясно от него се плъзна встрани. Над него пишеше: „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ.“ Монет отдавна не бе стъпвал в църква, ала надписът не се връзваше особено с обстановката. Още по-малко пък с Балтиморския катехизис^[1].

От другата страна се разнесе гласът на свещеника:

— Как я караш, синко?

Тази формулировка на въпроса също му се стори необичайна, ала поне беше директна. Изведнъж обаче Монет осъзна, че не е способен да отговори. Не можеше да каже нито дума. Кое то бе доста странно, като се имаше предвид онова, което искаше да сподели.

— Синко? Да не си глътна езика?

Същата работа. Думите бяха там, но не можеше да ги изрече. Абсурдно или не, в съзнанието му внезапно изникна картината на запушена тоалетна.

Неясният силует зад паравана се размърда.

— От доста време не си го правил, нали?

— Да — отвърна Монет. Е, това поне беше нещо.

— Искаш ли да ти подсказам?

— Не, спомних си. Благослови ме, отче, защото съгрехих.

— Аха-а, и кога е била последната ти изповед?

— Не помня. Много отдавна. Когато съм бил хлапе.

— Е, спокойно — същото е като карането на колело.

Ала в следващите няколко секунди упорито мълчеше. Успя да проговори едва когато отново прочете надписа над прозорчето. Беше

склучил пръсти и ги мачкаше нервно, докато дланите му не се сляха в огромен юмрук, поклащащ се нагоре-надолу между бедрата му.

— Синко? Времето лети, а аз имам уговорка с компания за обяд. Всъщност компанията ми ще донесе обяда, така че...

— Отче, може би съм извършил ужасен грях.

Сега свещеникът беше този, който си глътна езика. „Който *онемя*“ — помисли си Монет. Като онази написана в бяло дума, ако изобщо бе реалност. Напиши я върху лотариен фиш и тя веднага ще изчезне.

Когато свещеникът заговори отново, гласът му продължаваше да звучи дружелюбно, но в него вече се усещаха и мрачни нотки.

— Какъв е грехът ти, синко? — попита той, на което Монет отговори по следния начин:

— Не знам. Вие ще трябва да ми кажете.

---

[1] Първият катехизис за католици, написан в Северна Америка.
— Б.пр. ↑

2.

Започваше да вали, когато Монет потегли с колата към северната отбивка за магистралата. Куфарът му беше в багажника, а чантите с мостри — които бяха големи и тумбести, досущ като онези, които използват адвокатите, когато носят веществените доказателства в съда, — бяха на задната седалка. Едната бе кафява, а другата — черна. И двете носеха щампи с емблемата на „Улф & Синове“ — дървен вълк с книга в устата си. Беше понеделник сутринта, бе обиколил цяла Нова Англия и бе прекарал един от най-гадните уикенди в живота си. Жена му бе отишла в мотел и най-вероятно не беше сама. И скоро като нищо можеше да влезе в затвора. Определено се оформяше голям скандал и изневяратата щеше да бъде само малка част от проблема.

На ревера на сакото си носеше значка с надпис: „ПИТАЙТЕ МЕ ЗА НАЙ-НЕВЕРОЯТНИТЕ ЕСЕННИ ПРОМОЦИИ!“

Преди отбивката стоеше мъж, облечен в измачкани стари дрехи. Щом колата на Монет се приближи, той вдигна високо табелата, която държеше. На земята между обутите му в кални гуменки крака лежеше захабена кафява раница. Закопчалката на едната гуменка бе престанала да държи и езикът ѝ стърчеше накриво. Стопадгията нямаше шапка, нито чадър.

Отначало Монет различи на табелата само грубо надраскани червени устни, пресечени диагонално от черна линия. Щом се приближи обаче, забеляза, че над задрасканата уста пише: „АЗ СЪМ НЯМ!“ а под нея: „БИХТЕ ЛИ МЕ ПОВОЗИЛИ?“

Откакто навърши шестнайсет, Монет измина милиони километри — повечето през последните десетина години, прекарани в работа за „Улф & Синове“. Десетина години, в които неизменно предлагаше непрекъснато променящия се списък с най-невероятните есенни промоции... и за цялото това време нито веднъж не беше качвал стопадгия. Медальонът на Сейнт Кристофър, закачен на огледалото за обратно виждане, все още се поклащаше, когато натисна

бутона за автоматичното отключване на вратите. В ден като днешния имаше чувството, че няма какво повече да изгуби.

Стопаджията влезе в колата и сложи мократа си овехтяла раница между калните си гуменки. Докато го гледаше през стъклото, Монет бе предположил, че ще мирише лошо, и опасенията му се потвърдиха. Въпреки това реши да бъде дружелюбен и попита:

— Далече ли отиваш?

Непознатият вдигна рамене и посочи към магистралата. После се наведе и се зае внимателно да намества табелката върху раницата си. Косата му бе сплъстена и рядка и тук-там се бе прошарила.

— Знам, че това е пътят, но... — Монет замлъкна, защото внезапно си даде сметка, че човекът не го чува. Изчака стопаджията да се облегне назад на седалката. Някаква забързана към магистралата кола профуча покрай неговата и водачът ѝ натисна ядосано клаксона, въпреки че спряният автомобил по никакъв начин не пречеше на движението. Монет му показва среден пръст. Е, това вече го беше *правил*, макар и не за подобни дреболии.

Непознатият закопча предпазния си колан и отправи учуден поглед към търговския пътник. Очите му сякаш питаха защо не потеглят. Лицето му бе небръснато и прорязано от бръчки. Монет не се наемаше да определи възрастта му; човекът изглеждаше възрастен, но като нищо можеше и изобщо да не е стар.

— Далече ли отиваш? — Въпросът прозвуча отново, като този път всяка дума бе изречена максимално ясно и отчетливо. Въпреки това стопаджията продължи да се взира безмълвно в спътника си. Беше среден на ръст, слаб и навярно тежеше не повече от седемдесет килограма. — Можеш ли да четеш по устните ми? — смени тактиката Монет и посочи устата си.

Непознатият поклати глава и направи неясен жест с ръка.

На таблото имаше бележник. Търговският пътник го взе и докато пишеше „За къде си?“, наблизо профуча друга кола, която вдигна цяла водна стена. Предстоеше му път до Дери, което означаваше, че има да измине над сто километра, а повече от всичко мразеше да шофира в подобни метеорологични условия (като се изключат обилните снеговалежи). Днес обаче противното време сякаш не му пречеше. Даже напротив — несекващият дъжд и големите камиони, които

вдигаха цели фонтани подире си, поглъщаха цялото му внимание и не му позволяваха да се отдаде на нерадостните мисли за проблемите си.

Да не говорим за този човек — неговия пътник. Той погледна първо към бележника, а после и към Монет. По-късно щеше да си помисли, че стопаджията не е можел да чете — все пак не е лесно да се научиш да четеш, когато си ням, — но е разбрал значението на въпросителния знак. Непознатият вдигна ръце и отново посочи към магистралата. Сетне разтвори и сгъна пръстите си осем пъти. Или може би десет. Осемдесет километра. Или сто. Ако изобщо знаеше точното разстояние.

— Уотървил? — предположи търговският пътник.

Стопаджията го гледаше с безизразна физиономия.

— Добре — въздъхна Монет. — Както и да е. Просто ме потупай по рамото, когато стигнем там, закъдето си тръгнал.

Отново никаква реакция.

— Е, да се надяваме, че ще го направиш. Стига да си тръгнал нанякъде, разбира се. — Той погледна в огледалото за обратно виждане и потегли. — Не е лесна твоята. Май ни приемаш, ни предаваш, а?

Непознатият продължаваше да го гледа. Сетне вдигна рамене и закри ушите си с длани.

— Ясно — кимна търговският пътник. — Ни приемаш, ни предаваш. Телефонните кабели са прекъснати. Днес обаче ми се иска аз да бях на твое място, а ти на мое. — Той млъкна за миг. — Почти. Имаш ли нещо против малко музика?

Стопаджията завъртя глава надясно и се загледа през страничното стъкло, а Монет се присмя на себе си. Спътникът му едва ли правеше разлика между Дебюси, Ей Си / Ди Си и „Ръш Лимбо“.

Беше купил новия албум на Джош Ритър за дъщеря си — рожденият ѝ ден беше след седмица, — но все забравяше да ѝ го изпрати. Напоследък много неща му се бяха струпали на главата. След като отминаха Портланд, той премина на режим „круиз контрол“, разкъса целофана с нокътя на палеца си и пхна компактдиска в плейъра. Каза си, че така дискът май вече се водеше използван, а не чисто нов, какъвто се предполага, че трябва да подариш на любимото си дете... Е, в крайна сметка винаги можеше да ѝ купи друг. Стига, естествено, да имаше пари за това.

Албумът се оказа доста добър. Нещо като ранния Боб Дилън, само че с по-позитивно отношение към света. Докато слушаше музиката, Монет се замисли за пари. Нов компактдиск за рождения ден на Келси беше най-малкият от проблемите му. Обстоятелството, че момичето искаше — и се нуждаеше — от нов лаптоп, също не беше много нагоре в списъка с грижите му. Ако Барб наистина бе направила онова, което бе казала, че е направила — онова, което бе *потвърдено* от офиса на училищната администрация, — нямаше никаква представа как ще осигури последната година на детето си в „Кейс Уестърн“. Дори теоретично все още да имаше работа. *Това* бе големият проблем.

Той увеличи звука, за да заглуши тревогите си, и донякъде успя, ала щом наближиха Гардинър, последните акорди вече заглъхваха. Лицето и гърдите на стопаджията продължаваха да бъдат обърнати към страничния прозорец и Монет виждаше само гърба на зацапаното му, обезцветено вълнено яке, както и стърчащата над яката рядка, сплъстена косица. Личеше си, че навремето върху дрехата е имало някаква щампа, но вече бе прекалено избеляла, за да се разчете каквото и да било.

„Това е житейската история на горкия клетник“ — помисли си Монет.

Отначало не можеше да прецени дали спътникът му дреме, или съзерцава пейзажа. После забеляза, че главата му е клюмнала леко, а дъхът му замъглява страничното стъкло, и реши, че най-вероятно е задрямал. И защо не? Единственото по-скучно нещо от входа за магистралата южно от Огъста бе входът за магистралата южно от Огъста под напора на студен есенен дъжд.

На арматурното табло имаше и други дискове, но вместо да рови сред тях, Монет предпочете да изключи музикалната система на колата. И след като минаха покрай Гардинърския пункт за плащане на входна такса — колите вече не спираха, а само забавяха ход; такива са чудесата на електронното плащане — той започна да говори.

3.

Монет замълча и погледна часовника си. Беше дванайсет без четвърт, а свещеникът бе казал, че очаква компания за обяд. И че всъщност компанията му ще донесе обяда.

— Отче, съжалявам, че се проточи толкова дълго. Бих пришпорил разказа си, ако знаех как, но...

— Няма нищо, синко. Изповедта ти ме заинтригува.

— Вашата компания...

— Ще почака, докато върша Божието дело. Този човек ограби ли те, синко?

— Не — отрече Монет. — Освен ако не смятаме душевния ми покой. Това брой ли се?

— Без съмнение. Какво точно *направи* той?

— Нищо. Зяпаше през страничния прозорец. Отначало си помислих, че дреме, но после си дадох сметка, че май греша.

— А *ти* какво *направи*?

— Разказах му за жена си — отвърна Монет. Веднага след това обаче замлъкна и се замисли. — Не, не беше точно така. Всъщност започнах да ругая жена си. Да я обиждам. Излях всичко, което ми се беше насъбрало от нея. Нали разбирате... — той вдигна рамене и погледна с присвити устни към сплетените му ръце между бедрата му. — Та той беше *глухоням* все пак... Можех да му кажа всичко, без да се налага после да го слушам какво мисли по въпроса, как анализира ситуацията или какъв съвет смята да ми даде. Човекът беше *глух*, мамка му, беше *ням*, а на всичкото отгоре беше и *заспал*! Можех да му наприказвам каквото си искам!

Монет погледна към надписа „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ“ и изведнъж усети как потреперва.

— Съжалявам, отче.

— Какво точно му каза за нея? — попита свещеникът.

— Казах му, че е на петдесет и четири — гласеше отговорът. — С това започнах. Защото това беше онази част, която... нали разбирате, онази част, която така и не можах да преглътна.

4.

След Гардинърския пункт пътят отново се превръща в лишено от входна такса шосе, което обхваща четиристотин и петдесет километра пустош — гори, поля и тук-там някой фургон със сателитна чиния на покрива и вдигнат на трупчета камион в страничното дворче. През летния сезон трафикът е по-натоварен заради туристите, но по това време почти никой не минава оттук. Всяка кола се превръща в отделен малък свят. На Монет му хрумва, че (навярно заради медальона на Сейнт Кристофър, висящ от огледалото за обратно виждане, подарен му от Барб в едни по-добри и далеч по-нормални дни) колата му се е превърнала в подвижна изповедалня. И както правят хората в изповедалните, бавно започва да разказва историята си.

— Женен съм. Аз съм на петдесет и пет, а съпругата ми е на петдесет и четири.

Тези думи го накараха да се замисли, докато гледаше как чистачките се движат наляво-надясно по предното стъкло.

— Петдесет и четири, Барбара е на петдесет и четири. Женени сме от двайсет и шест години. Имаме едно дете. Дъщеря. Келси-Ан. Учи в колеж в Кливланд, но не знам колко дълго ще успее да я задържа там, защото преди две седмици без никакво предупреждение жена ми изригна като Сейнт Хелънс^[1].

Оказа се, че си имала любовник. От близо две години. Бил учител — много ясно, че ще е учител, може ли да е нещо друго, — но тя си го нарича Боб Каубоя. Оказа се, че през всичките тези вечери, когато си мислех, че бачка по разни образователни програми, тя е обръщала шотове с текила и е танцувала с шибания Боб Каубоя!

Това беше смешно. Всеки би го признал. Беше като излязло от типичен ситком, ако изобщо има такова нещо като типичен ситком. Обаче очите му — макар и сухи — пареха, сякаш някой ги бе натрил с отровен бръшлян. Погледна надясно, ала спътникът му продължаваше да гледа настрани, опрял чело до прозореца. Монет беше сигурен, че спи.

Почти сигурен.

Досега не бе говорил с никого за изневярата ѝ. Келси все още не знаеше, въпреки че балонът на блаженото ѝ неведение съвсем скоро щеше да се пукне. Мълвата беше плъзнала — бе затворил телефона на трима различни репортери, преди да предприеме това пътуване, — но за щастие все още нямаше какво да напишат или да излъчат. Всеки момент това щеше да се промени, ала Монет възнамеряваше да отблъсква атаките им с „Без коментар!“ колкото може по-дълго, най-вече за да си спести унижението. В същото време, осъзна той, точно на коментирането на случая се бе отдал в момента, и то му носеше огромно, макар и настървено облекчение. Един вид сякаш пееше в банята. Или повръщаше там.

— Тя е на петдесет и четири — натърти за пореден път. — Ето това не мога да проумея. Излиза, че е тръгнала с тоя тип, който всъщност се казва Робърт Яндовски — да ти звучи като каубойско име? — когато е била на петдесет и две. Петдесет и две! Не смяташ ли, че на тази възраст човек не би трябвало да прави глупости, приятелю? На тази възраст би трябвало отдавна да си посял дивия си овес, после да си го изкоренил и да си засадил далеч по-полезна реколта... Мили боже, та тя носи *бифокални* очила! Жлъчката ѝ е оперирана! И тя ходи да се опъва с този тип! В мотел „Гроув“, където двамата са си устроили малкото си сладко домакинство! Купил съм ѝ прекрасна къща в Бъкстън с двоен гараж, взел съм ѝ ауди на дългосрочен лизинг, а тя да плюе на всичко това, за да се напива всеки четвъртък в „Рейндж Райдърс“ и после да се шиба с тоя тип до ранни зори — или колкото там успеят да издържат, — при положение че е на петдесет и четири! Да не говорим за Боб Каубоя, *който е на шейсет, мамка му!*

Монет си даде сметка, че вика, и се смъмри да престане, ала щом видя, че стопаджията не е помръднал (освен ако не се бе сгушил още по-навътре в дебелото си яке), осъзна, че няма защо да го прави. Беше в колата си и караше по пустеещото шосе № I-95, някъде на изток от слънцето и на запад от Огъста. Спътникът му беше глухоням. Можеше да вика, да крещи и да ругае колкото и както си иска.

И той продължи да вика:

— Барб развали всичко. Не го отричаше, но и не видях да се чувства засрамена. Изглеждаше ми... спокойна. Малко отнесена, може би. Сякаш продължаваше да живее във въображаемия си свят.

Жена му беше казала, че вината отчасти е негова.

— Пътувам много, така си е. Миналата година съм бил на път над триста дни. Тя оставаше сама — нали ти казах, че имаме само едно пиленце, което завърши гимназията и излетя от гнездото. И затова вината била моя. За Боб Каубоя и всичко останало.

Слепоочията му пулсираха, а носът му бе запушен. Подсмръкна силно, така че пред очите му се появиха черни точки, ала не усети никакво облекчение. Не и в носа си. За сметка на това главоболието му премина. Изведнъж се почувства доволен, задето бе качил стопаджията. Можеше да наговори всичките тези неща и ако пътуваше съвсем сам, но...

---

[1] Известна туристическа атракция, вулкан в Югозападен Вашингтон. — Б.пр. ↑

5.

— Но нямаше да бъде същото — каза Монет на свещеника. Докато го изричаше, гледаше нагоре, точно към надписа „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ“. — Нали разбирате, отче?

— Естествено — отвърна той и добави по-бодро: — Въпреки че без съмнение си се отдалечил от Църквата Майка — с изключение на няколко суеверни останки като медальона ти със Сейнт Кристофър, — не би трябвало да се съмняваш. Изповедта е добра за душата. Знаем го от две хиляди години.

Монет бе започнал да носи медальона на Сейнт Кристофър, който дълго време бе висял от огледалото за обратно виждане в колата. Може и да беше суеверие, ала бе изминал милиони километри в най-гадното възможно време в компанията на този медальон и очуканата броня беше най-тежкото му пътно произшествие.

— Синко, какво друго правеше тя? Освен че съгрешаваше с Боб Каубоя?

Смехът, който се разнесе от устата му, бе изненада дори за самия него. От другата страна свещеникът също се засмя. Смехът им изразяваше различни чувства. Свещеникът виждаше веселата му страна, докато Монет предполагаше, че реакцията му е чисто и просто отчаян опит да отблъсне атаките на лудостта.

— Ами, май ще трябва да ви разкажа за бельото — каза той.

6.

— Купуваше си бельо — съобщи Монет на стопаджията, който продължаваше да седи сгушен в палтото си, притиснал чело до страничния прозорец, а дъхът му замъгляваше стъклото. Раницата си лежеше между гуменките му, а табелката с надпис „АЗ СЪМ НЯМ!“ все още се мъдреше отгоре ѝ. — Сама ми го показва. Държеше го в дрешника на стаята за гости. Дрешникът щеше да се *пръсне* от боклуците ѝ. Бюстиета, камизолки, сутиени и копринени чорапи... все още в опаковките си... десетки чифтове... и хиляди жартиери. Но най-много бяха бикините. Гащички, гащички и още гащички. Каза ми, че Боб Каубоя бил луд на тема гащички. Мисля, че би продължила да ми разправя и да ми обяснява как точно са използвали всичкото това бельо, но и така схванах картинката. И то по-ясно, отколкото ми се искаше. Подметнах ѝ: „Много ясно, че ще е луд на тема гащички, та той е израснал с лъскане на бастуна пред снимките в «Плейбой», нали е на шейсет, мамка му.“

В този момент минаха покрай табелата за Феърфийлд. Беше зелена и мръсна, а отгоре ѝ бе кацнала мокра врана.

— И беше все отбрана стока, мамицата му! — продължи Монет. — Имаше както „Виктория Сикрет“ от търговския център, така и доста неща от някакъв скъпарски бутик за бельо на име „Суитс“ в Бостън. Дори не знаех, че имало такива работи като бутици за бельо, но оттогава съм се образовал. Без преувеличение мога да кажа, че в дрешника все едно бяха натъпкани хиляди долари. Да не говорим колко обувки имаше. Най-вече от тези с високите токчета, с които ходят засуканите мадами. Макар че Барб сигурно е махала очилата си, когато е слагала поредния си бутиков сутиен с подплънки и марковите си бикини. В същото време...

Покрай него изръмжа мощен камион. Монет караше с включени фарове и автоматично мина на дълги за момент, когато камионът го изпревари. Шофьорът му намигна за „благодаря“ със задните светлини. Знаковият език на пътя.

— В същото време голяма част от бельото изобщо не изглеждаше обличано. Това му беше странното. Нещата бяха само... разопаковани. Попитах я защо е пазарувала в такива големи количества, но даже и тя не знаеше, и в крайна сметка не можа да ми обясни. „Просто си създадохме такъв навик — каза ми. — Нещо като любовна игра, предполагам.“ Ей-това ми каза. Без да се срамува. Без да се оправдава. Сякаш си мислеше: *„Всичко това е сън, от който скоро ще се събудя.“* Стоим си значи двамата с нея и зяпаме тоя куп вехтории — гащи, фусты, патъци и Бог знае какво още в дъното на дрешника. По някое време я попитах откъде е намерила пари — все пак гледам извлеченията от кредитните карти в края на всеки месец и не бях виждал нищо от „Суитс“ в Бостън, — и така стигнахме до големия проблем. Който се оказа незаконно присвояване на средства.

7.

— Незаконно присвояване на средства — повтори свещеникът. Монет се зачуди дали това словосъчетание бе изричано някога в тази изповедалня и реши, че отговорът вероятно беше „да“. Макар че думата „кражба“ със сигурност го биеше по точки.

— Тя работеше за МАУО 19 — каза Монет. — Което означава „Мейнски административен училищен окръг“. Той е един от големите и седалището му е южно от Портланд. В Даури, ако трябва да съм точен, където се намират както „Рейндж Райдърс“ — онзи вертеп, където жена ми е ходила да танцува с любовника си, — така и историческият мотел „Гроув“. Удобно, нали? И танците, и чука... любенето на едно и също място. Дори няма нужда да караш от едното до другото, ако си обърнал няколко чашки повече. Както между впрочем са правили в повечето вечери. Шотове с текила за нея, уиски за него. „Джак Даниълс“, естествено. Тя ми го каза. Призна ми всичко.

— Учителка ли е била?

— О, не — възрази Монет. — Учителите нямат достъп до такива суми; никога не би могла да присвои над сто и дваисет хиляди долара, ако беше преподавателка. Директорът на училищния окръг и жена му често идваха у нас на вечеря, а и се виждахме на всички пикници по случай края на учебната година, които обикновено се провеждаха в кънтриклуба на Даури. Виктор Маккрий. Завършил университета в Мейн. Много добър футболист. Специализация по физическо възпитание. Прическа тип „канадска ливада“. Навярно е изкарал с доста тройки по милост, но иначе беше забавен събеседник — от онези, които знаят поне петдесет различни вица на тема „влиза значи един пич в бара“. Бил е директор на десетина училища — от пет начални до гимназията „Мъски“. Тлъст годишен бюджет, от който можеш да вземаш и да връщаш в случай на необходимост. Барб беше негова секретарка в продължение на дванайсет години. — Той направи кратка пауза. — Барб държеше чековата книжка.

8.

Дъждът се усилваше и вече се лееше като из ведро. Без дори да се замисля, Монет намали скоростта до седемдесет и пет километра в час, докато другите превозни средства го задминаваха едно след друго, вдигайки водни завеси. Да го задминават. Той си имаше дълга и необременена от катастрофи кариера, в която предлагаше на хората най-невероятните есенни промоции (да не споменаваме най-невероятните пролетни промоции и специалните каталози с летни промоции, които изобилстваха от готварски книги, наръчници за диети и имитации на „Хари Потър“) и не искаше да я прекратява предсрочно.

Вдясно от него стопаджията се размърда.

— Буден ли си, приятелю? — попита Монет. Въпросът му беше безсмислен, но пък напълно естествен.

Спътникът му издаде звук с онази част на тялото си, която определено не беше няма: „*пръъц*“. Дискретно, възпитано и — най-важното — без никакъв мирис.

— Смятам това за „да“ — усмихна се търговският пътник и отново се съсредоточи над пътя. — Докъде бях стигнал?

До бельото, ето докъде. Все още беше пред очите му. Наблъскано в дрешника като тийнейджърски мокър сън. После признанието за незаконното присвояване на средства — онази потресаваща сума. След като бе обмислил вероятността Барб да го лъже поради някаква идиотска причина (не че ситуацията не беше достатъчно *идиотска*), той я бе попитал колко е останало. Тогава тя му беше отговорила — с онзи спокоен и леко отнесен тон, който го влудяваше, — че не е останало нищо, ала предполагала, че можела да възстанови някаква част. Поне за известно време.

— Те обаче съвсем скоро ще разберат — беше пояснила Барб. — Ако зависех само от стария тъпчо Вик, можех вечно да я карам по този начин, но миналата седмица в офиса цъфнаха щатските ревизори. Зададоха твърде много въпроси и взеха копия на редица документи. Така че истината скоро ще лъсне.

— Попитах я как е могла да изхарчи над сто хиляди долара за гащички и жартieri — сподели Монет пред безмълвния си компаньон. — Не бях ядосан — поне тогава, понеже сигурно съм бил твърде шокиран — и се интересувах от чисто любопитство. При което тя ми отговори — без следа от срам или оправдание в гласа си, сякаш всичко се случваше насън: „Ами, започнахме да играем на лотария. Сигурно сме се надявали, че така ще съумеем да оправим нещата.“

Монет млъкна и се загледа в чистачките, които сновяха по предното стъкло. За миг се изкуши от идеята да завърти волана надясно и да се вреже в някоя от масивните бетонни колони на надлеза, ала после я прогони от съзнанието си. Впоследствие щеше да каже на свещеника, че си е припомнил позабравеното от детските години негативно отношение на църквата към самоубийството, ала по-скоро му се искаше да чуе албума на Джош Ритър поне още веднъж, преди да умре.

Освен това вече не беше сам.

Затова вместо да извърши самоубийство — и убийство на спътника си — той мина под надлеза със същата умерена скорост от седемдесет и пет километра в час (за около две секунди предното стъкло бе незасегнато от дъжда, след което на чистачките отново им се струпа работа) и продължи с разказа си.

— Навярно са закупили повече лотарийни билети от всеки друг в историята. — Той се замисли за момент, после поклати глава. — Макар че... едва ли. Но със сигурност са купили поне десет хиляди билета. Барб ми призна, че миналия ноември — почти целия месец бях в Ню Хемпшир и Масачузетс, а имяхме и конференция по продажбите в Делауер — са купили над две хиляди. „Пауърбол“, „Мегабъкс“, „Пейчек“, „Пик 3“, „Пик 4“, „Трипъл Плей“ — играли са на всичко. В началото сами избирали кои числа да заградят, ала после осъзнали, че така само губят време, и преминали към „И-Зи Пик“ — системата за бърз избор.

Търговският пътник посочи бялата пластмасова кутия, залепена от вътрешната страна на предното стъкло, точно под ръба на огледалото за обратно виждане.

— Всички тези джаджи забързаха неимоверно света. На някои това им се вижда хубаво, но аз се съмнявам. Тя ми каза: „Избрахме «И-Зи Пик», защото хората, които чакаха на опашка зад нас, се изнервиха,

докато решим кои числа да отбележим, особено когато джакпотът надхвърляше сто милиона.“ Добави и че понякога тя и Яндовски се разделяли и обикаляли различни магазини, където се продавали лотарийни билети. Случвало се да минат през два̀сет-трѝсет магазина на вечер. Естествено, там, където ходели да танцуват, също се продавали билети. „Първия път, когато Боб игра, спечелихме пет хиляди долара на «Пик 3» — каза ми Барб и добави: — Беше толкова романтично!“

Монет поклати глава.

— После романтиката се запазила, ала късметът ги изоставил. Така ми каза. Е, веднъж спечелили хилядарка, но по това време вече били на червено с трѝсет хиляди долара. Точно така се изрази — „на червено“.

— По едно време — през януари, докато аз съм навъртал километрите, за да изкарам парите, с които ѝ купих онова кашмирено палто за Коледа — двамата отишли в Дери, където прекарали няколко дни. Не ги знам дали този път са танцували, но мястото, където отседнали, се казвало „Холивудски ротативки“. Ангажирали си луксозен апартамент, карали го като истински тузари — точно така се изрази, „като истински тузари“ — и профукали седем хиляди и петстотин за видеопокер. Обаче видеопокерът нещо не им харесал особено. Затова продължили с лотарията, харчейки още и още от мангизите на училищната администрация, опитвайки се да възстановят липсите, преди щатските ревизори да разкрият далаверата и всичко да се продъни с гръм и трясък. Естествено, тя продължила да си купува ново бельо. Фустите явно обичат да се чувстват секси, когато си купуват билета за „Пауърбол“ в местния супермаркет.

Внезапно Монет замлъкна и се обърна към спътника си:

— Добре ли си, приятелю?

Разтревожен от липсата на отговор — сякаш човекът можеше да каже нещо, — той се протегна и разтърси рамото му. Стопаджията надигна глава (челото му бе оставило мазен отпечатък върху стъклото) и се огледа, примигвайки със зачервените си очи, сякаш току-що се е събудил от дрямката си. Търговският пътник обаче не смяташе, че е спал. Не че имаше основания да мисли по този начин — просто така му се струваше.

Той направи кръгче с палеца и показалеца си и повдигна вежди, гледайки към спътника си.

В продължение на няколко секунди непознатият само го зяпаше с безизразен поглед, от което Монет предположи, че човекът е не само глухоням, но и тъп като галош. Сетне обаче се усмихна, кимна и повтори жеста.

— Добре — усмихна се търговският пътник. — Само проверявах.

Стопадгията отново притисна чело към стъклото. Междувременно предполагаемата му цел — Уотървил — остана някъде зад тях в дъжда. Монет изобщо не го забеляза. Умът му все още блуждаеше в миналото.

— Ако се бяха ограничили само с белъто, лотарията и тотото, където си избираш няколко числа, щетите щяха да са далеч по-малки — отбеляза той. — Защото да играеш хазарт по този начин изисква време. Дава ти възможност да се върнеш в лоното на здравия разум, стига, естествено, да имаш такъв. Първо се редиш на опашка, за да дадеш фишовете си и да получиш отрязъците, които пазиш грижливо в портфейла си, а после трябва да гледаш тегленето на числата по телевизията или да ги провериш във вестниците. Така че, пак казвам, нещата можеха да са наред. Ако, естествено, можеш да наречеш „наред“ ситуация, в която жена ти върти любов с изкуфял учител по история и буквално е хвърлила в кенефа трийсет или четирийсет бона от парите на училищната администрация. Но ако сумата не надхвърляше трийсет хилядарки, щях да успея да я възстановя. Щях да направя втора ипотека на къщата. Не заради Барб, в никакъв случай, а заради Келси-Ан. Едно хлапе, което тепърва прави своите крачки в живота, няма нужда от подобно позорно петно на челото си. Май му викат „компенсация“. Щях да компенсирам щетите дори да се наложеше да се преместим в апартамент с две спални. Нали разбираш?

Ала стопадгията очевидно *не разбираше* — нито от красиви млади дъщери, тепърва навлизащи в живота, нито от втори ипотечи, нито от компенсации. Монет си каза, че може би единственото, което го интересуваше, беше, че е на топло и сухо в безмълвния си свят... и навярно така си беше най-добре.

Въпреки това продължи с разказа си:

— Всъщност има доста по-бързи начини да профукваш мангизи и тези начини са също толкова легални като... като това да си купуваш бельо например.

9.

— Минали са към скреч картите, нали? — попита свещеникът.
— От онези, които Комисията по хазарта нарича „моментални победители“.

— Говорите като човек, който е имал увлечение в тази сфера — подхвърли Монет.

— От време на време — гласеше отговорът, изречен без абсолютно никакво колебание. — Винаги съм си казвал, че ако попадна на златен билет, ще даря всичките пари на църквата. Ала никога не си позволявам да харча повече от пет долара на седмица. — Този път Монет долови известно колебание. — Е, понякога са десет...
— Отново пауза. — Веднъж си купих скреч карта за двайсет долара, точно когато ги бяха пуснали на пазара. Това обаче си беше импулсивно решение. И тази случка никога не се повтори.

— Поне досега — отбеляза търговският пътник.

Свещеникът се изкиска.

— Не се съмнявай в думите на човек, който се е опарил и го помни, синко. — Той въздъхна. — Много съм заинтригуван от историята ти, ала се чудя не можеш ли да побързаш малко? Компанията ми ще ме изчака, докато върша Божието дело, но няма да ме чака вечно. А се надявам за обяд да има салата с пиле и с много, много майонеза. Любимата ми.

— Не остана много — отвърна Монет. — Щом сте играли с тях, значи ги познавате. Можете да си купите скреч карти от същите магазини, където се продават билети за „Пауърбол“ и „Мегабъкс“, както и от доста други места, включително и от крайпътните павилиони. Обаче не ви трябва нито чиновник, който да обработва фиша от тотото, нито дори продавач, понеже се продават и от автомати. Въпросните автомати винаги са зелени, може би заради цвета на парите. Когато Барб изплю камъчето...

— Когато ти се е изповядала, синко — подхвърли многозначително свещеникът.

— Да, когато ми се *изповяда*, вече се бяха концентрирали над двайсетдоларовите скреч карти. Каза ми, че когато била сама, никога не ги купувала, но щом се срещали с Боб Каубоя, им се нахвърляли като невидели. Най-вероятно са се надявали на голям удар... Веднъж купили сто такива само за една нощ. Това са две хиляди долара! Върнали си осемдесет. Всеки от двамата си имал малко пластмасово стъргалце. Изглежда като лопатка за елфи и на дръжката му пише „МЕЙНСКА ЩАТСКА ЛОТАРИЯ“. И те са зелени, също като автоматите за продажба на скреч карти. Барб ми показва нейното — държеше го под леглото в стаята за гости. Единственото, което пишеше на дръжката, беше „АРИЯ“. Спокойно можеше да бъде „ДИАРИЯ“ вместо „ЛОТАРИЯ“. Потта от дланта ѝ бе заличила останалото.

— Синко, да не си я ударил? Затова ли дойде тук?

— Не — отвърна Монет. — Искаше ми се да я *убия* за всичко това — имам предвид заради парите, не заради изневярата, понеже тя ми се струваше някак нереална, въпреки цялото това шиба... цялото това бельо пред очите ми. Но не съм я докоснал и с пръст. Може би защото бях твърде уморен. Всичката тази информация ми беше дошла в повече. Онова, което ми се искаше да сторя, беше да легна и да заспя. Да изкарам един дълъг-дълъг сън. Няколко дни да не стана от леглото. Не е ли странно?

— Не — поклати глава свещеникът.

— Попитах я как е могла да ми причини подобно нещо. Толкова малко ли ме е обичала? А тя на свой ред ме попита...

10.

— Попита ме как така не съм разбрал — рече Монет на стопаджията. — И преди да успея да ѝ отговоря, тя си отговори сама, от което разбрах, че ми е задавала... как се казваше... реторичен въпрос. Заяви: *„Не си разбрал, защото не си ме обичал. Почти винаги си на път, а когато не си на път ти се иска да си на път. От десет години не си се интересуval като белъо нося — и защо да се интересуваш, когато не те интересува жената в него? Сега обаче се интересуваш, нали? Сега нещата се промениха.“*

— Човече, просто стоях и я гледах. Бях твърде уморен, за да я убия — или дори да я ударя, — но бях побеснял от яд. Опитваше се да изкара мен виновен за всичко. Разбираш, нали? Опитваше се да хвърли цялата вина върху шибаната ми работа, сякаш бих могъл да си намеря друга с подобно заплащане... Какво ти подобно заплащане, и половината пари нямаше да изкарам с друга работа! Да бъдем реалисти — на моята възраст какво друго бих могъл да правя, каква ми е квалификацията? Предполагам, че бих могъл да се хвана като училищен пазач — досието ми е чисто, — но каква полза щеше да има от това?

Той млъкна. В далечината, почти скрит от потрепващата дъждовна завеса, се виждаше син знак. Монет се замисли за момент и каза:

— Но всъщност тя нямаше предвид това. Искаш ли да ти кажа накъде биеше? Искаше да ме накара да се почувствам виновен, задето харесвам работата си. А не се тътря апатично през жалкото си, монотонно съществуване, докато не намеря някого, с когото изведнъж да плюя на всичко и да хукна да върша глупости!

Стопаджията се размърда, вероятно защото бяха минали през пътна неравност (или някое прегазено животинче) и Монет внезапно си даде сметка, че крещи. Ами ако човекът не бе напълно глух? Но дори и да беше, сигурно усещаше вибрациите в костите си, когато

звукът надхвърлеше определени децибели. Кой изобщо можеше да каже, мамка му?

— Не вдигнах скандал — понижи глас търговският пътник. — *Отказах* да влизам в какъвто и да е спор с нея. Мисля, че постъпих така, защото ако го бях направил, ако бяхме започнали да се разправяме, можеше да се случи абсолютно всичко. А аз исках да се измъкна, докато все още бях потресен... понеже това я предпазваше, разбираш ли?

Стопаджията не каза нищо, ала Монет не се нуждаеше от потвърждение.

— Попитах я „И сега какво?“ и тя ми отвърна: „Ами, май ще отида в затвора.“ И знаеш ли какво? Ако тогава бе заплакала, сигурно щях да я прегърна. Защото след двайсет и шест години семеен живот тия неща ти стават нещо като рефлекс. Дори когато чувствата вече са минали и заминали. Тя обаче не заплака и аз излязох навън. Просто се обърнах и си излязох. Когато се върнах, намерих бележка, в която ми пишеше, че се *изнася*. Това беше преди около две седмици и оттогава не съм я виждал. Няколко пъти разговаряхме по телефона и толкова. Говорих също и с адвокат. Замразих всичките ни сметки, не че ще има някаква полза от тази работа, когато колелата на закона се завъртят. А то ще стане скоро. Дотогава шибаните *саса* ще са се размирисали, ако разбираш какво имам предвид.

Сигурно тогава ще я видя отново. В съда. Нея и несравнимия любовник Боб Каубоя.

Синият знак вече бе достатъчно близо, за да се разчете надписът му: „Питсфийлд, зона за отдих, 3 км.“

— Ей, мамка му! — изруга Монет. — Уотървил остана на двайсетина километра зад нас, колега. — Естествено, стопаджията не реагира и търговският пътник осъзна, че не знае дали човекът отива в Уотървил. Както и да е, беше крайно време да го разбере. Зоната за отдих щеше да им помогне да изяснят нещата, но поне още няколко минути двамата щяха да останат затворени в тази подвижна изповедалня, а Монет имаше нужда да сподели още нещо.

— Вярно е, че от доста време насам чувствата ми към нея се промениха — продължи той. — Понякога любовта просто изчезва. Както си е вярно, че и аз не съм й бил съвсем верен — от време на време съм се поддавал на изкушенията на пътя. Но нима това я

оправдава? Нима може да оправдае една жена, взривила целия си живот като дете, което взривява гнила ябълка с фишек?

Той отби към зоната за отдых. На паркинга се виждаха четирипет коли, спрени пред автоматите за цигари и закуски. Приличаха на безпризорни деца, изоставени под дъжда. Паркира и спътникът му го изгледа учудено.

— Къде отиваш? — попита Монет, въпреки че съзнаваше колко безсмислен е въпросът му.

Глухонемият се замисли. Огледа се и видя къде са. После се извърна към шофьора, сякаш за да му каже: „Не и тук.“

Търговският пътник посочи на юг и повдигна вежди. Стопаджията поклати глава и посочи на север. Разпери и сви пръстите си шест пъти... осем... десет. Също както преди. Този път обаче Монет го разбра. Каза си, че животът на клетника би бил далеч по-лесен, ако някой го бе научил, че безкрайността се изразява с полегнала осмица.

— Само се скиташ, нали? — попита.

Глухонемият го гледаше безмълвно.

— Да, така си е — продължи търговският пътник. — Е, виж какво ще ти кажа. Ти изслуша историята ми — без дори да подозираш, че го стори, — и в замяна аз ще те закарам чак до Дери. — Изведнъж му хрумна нещо. — Всъщност мога да те оставя пред тамошния приют за бездомници. Там ще получиш топла храна и подслон, макар и само за една нощ. Сега трябва да се изпикая. На теб ходи ли ти се до тоалетна?

Лицето на спътника му остана безизразно.

— Да се изпикаеш — обясни Монет. — Да направиш *пиш*. — Той понечи да посочи към чатала си, ала осъзна къде се намират и се отказа. Току-виж някой от пътуващите в другите коли помисли, че иска да му направят свирка точно тук, пред автоматите за закуски. Вместо това насочи показалец към черните силуети, нарисувани върху вратите в края на павилиона — на мъж и на жена. Мъжът стоеше разкراчен, докато жената бе със събрани крака. Цялата история на човешката раса, събрана само в две картинки.

Това вече не остана неразбрано от глухонемия. Той решително поклати глава и дори добави още нещо към пантомимата си, като събра показалец и палец в кръгче. Така изправи Монет пред деликатен

проблем — да остави господин Безмълвен Бродяга сам в колата, докато отиде до тоалетната, или да го изрита навън да чака под дъжда... като в този случай клетникът със сигурност щеше да се досети защо се отнасят така към него и не се знаеше как щеше да го приеме.

В крайна сметка реши, че проблемът не е чак толкова голям. Не държеше пари в колата, а личният му багаж бе заключен в багажника. На задната седалка бяха чантите с мострите, ала не му се вярваше човекът да тръгне да краде два трийсеткилограмови куфара и да се затътри към магистралата с тях. Най-малкото защото нямаше да има с коя ръка да държи табелката си с надпис „АЗ СЪМ НЯМ!“

— Веднага се връщам — каза Монет и щом стопаджията го изгледа със зачервените си очи, посочи първо към себе си, после към силуетите на двете човечета и накрая пак към себе си. Този път спътникът му кимна разбиращо и отново направи любимия си жест с палеца и показалеца.

Доволен от успешната комуникация, търговският пътник отиде в тоалетната и уринира, както му се стори, цели двацет минути. Облекчението му беше неописуемо. За първи път, откакто Барб бе хвърлила бомбата, се чувстваше добре. И за първи път изпита увереността, че всичко ще се оправи. Всичко ще се оправи и Келси по никакъв начин няма да бъде засегната от случилото се. В главата му изплува някаква мъдрост от германец (или може би руснак, определено звучеше като характерен за руския светоглед): „Онова, което не ме убива, ме прави по-силен.“^[1]

Докато се връщаше към колата, си подсвиркваше. Дори потупа ласкаво автомата за продажба на лотарийни билети, когато мина покрай него. Отначало си каза, че не може да види спътника си, понеже човекът се е излегнал на предните седалки; в такъв случай трябваше да го сръчка да се изправи, за да може да седне зад волана... Само че глухонемият не лежеше на седалките. Изобщо не беше в колата. Беше взел раницата и табелката си и явно си беше тръгнал.

Търговският пътник провери задната седалка и видя, че куфарите с мострите на „Улф & Синове“ са непокътнати. Надзърна в жабката и провери съдържанието ѝ — регистрационният талон, полицата за застраховката и картата на Американската автомобилна асоциация си бяха там. Единственото, което бе останало от стопаджията, бе

миризмата, която, честно казано, не беше кой знае колко неприятна — смесица от пот и боров аромат, сякаш човекът беше спал на открито.

Стори му се, че вижда глухонемия преди отбивката за магистралата — да стои там с вдигната табелка, поклащайки я бавно насам-натам, така че потенциалните добри самаряни да съзрат пълния комплект от недъзи, с които го беше надарил Господ. Ако беше така, Монет щеше да спре и отново да го качи. Някак си нямаше усещането за свършена работа. Виж, ако откараше човека до приюта за бездомници в Дери — тогава щеше да се чувства удовлетворен. Така щеше да изпълни своята част от уговорката и да затвори книгата. Можеше да има много недостатъци, но не обичаше да оставя нещата недовършени.

Обаче се оказа, че само му се е сторило. Стопадгията изобщо не беше там и сякаш бе пропаднал вдън земя. И едва когато мина покрай табелата с надпис „Дери 15 км“ и погледна в огледалото за обратно виждане, установи, че медальонът на Сейнт Кристофър, негов верен спътник в продължение на милиони километри, го няма. Глухонемият го беше задигнал. Дори този факт обаче не можа да помрачи оптимизма, обхванал Монет. Може пък клетникът да се е нуждаел повече от него, каза си той. Искрено се надяваше медальонът да донесе късмет на новия си притежател.

Два дни по-късно — когато предлагаше най-невероятните есенни промоции в Преск Айл — му се обадиха от щатската полиция на Мейн. Съпругата му и Боб Яндовски били пребити до смърт в мотел „Гроув“. Убиецът използвал метална тръба, увита в хавлиена кърпа.

---

[1] Всъщност тези думи принадлежат на немския философ Фридрих Ницше. — Б.пр. ↑

11.

— Господи... боже... *мой!* — ахна свещеникът.

— Да — съгласи се Монет. — И аз реагирах по същия начин.

— Дъщеря ти...

— Сломена е от мъка, естествено. Вкъщи си е, при мен. Ще го преживеем, отче. Оказа се по-силна, отколкото си мислех. И, разбира се, не знае нищичко за онази работа. За присвояването на средства. И ако имаме късмет, никога няма да научи. Ще има голямо изплащане на застраховка, май му викат „двойно обезщетение“. И като се има предвид случилото се преди, мисля, че щях да имам изключително сериозни неприятности с ченгетата, ако нямах желязно алиби. И ако не бяха възникнали... благоприятни обстоятелства. Вече ме разпитваха няколко пъти.

— Синко, да не си платил на някого, за да...

— И това ме питаха. Отговорът е „не“. Отворих банковите си сметки за всички, които искат да ги проверят. Всяко пени е осчетоводено и се вижда за какво е изхарчено — както в моята половина от семейния бюджет, така и в тази на Барб. Тя беше изключително прецизна и отговорна във финансово отношение. Поне в разумния период от живота си.

Събеседникът му млчеше.

— Отче, можеш ли да отвориш прозорчето от твоята страна? Искам да ти покажа нещо.

Без да каже нищо, свещеникът изпълни молбата му. Монет свали медальона на Сейнт Кристофър от врата си и му го подаде. Пръстите на двамата мъже се докоснаха за кратко и медальонът премина от ръката на единия в дланта на другия.

Следващите пет секунди изтекоха в пълна тишина. Свещеникът явно обмисляше какво да каже. Накрая той попита:

— Кога се върна при теб? Да не са го намерили в мотела, където...

— Не — поклати глава Монет. — Открих го в къщата в Бъкстън. Върху скрина в семейната ни спалня. До сватбената ни снимка, ако трябва да съм точен.

— Мили боже! — възкликна свещеникът.

— Вероятно е взел адреса от регистрационния талон, докато съм бил в тоалетната...

— И, естествено, ти си му споменал името на мотела... и града...

— Да — кимна Монет. — Даури.

В този миг свещеникът изрече за трети път името на своя Шеф. После добави:

— Този тип въобще не е бил глухоням, нали?

— Почти съм сигурен, че беше ням — отвърна търговският пътник, — ала едва ли е бил глух. До медальона имаше бележка, надраскана върху листче от бележника с телефонните номера. Навярно е проникнал в къщата, докато двамата с дъщеря ми сме били в погребалното бюро и сме избирали ковчег. Задната врата бе отворена, но не и разбита, тоест нямаше влизане с взлом. Сигурно човекът е бил достатъчно опитен, за да я отключи с подръчни средства, но по-скоро си мисля, че просто съм забравил да я заключа, когато сме излезли.

— Какво пишеше в бележката?

— „Благодаря за возенето“ — каза Монет.

— Проклет да съм! — възкликна свещеникът. Натезалата от размисъл тишина бе нарушена от кратко почукване по прозорчето на изповедалнята, където търговският пътник седеше и съзерцаваше надписа „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ.“ В следващия момент той получи обратно медальона си.

— Каза ли на полицията, синко?

— Разбира се. Цялата история. Казаха ми, че знаят кой е този тип. Табелката му им била позната. Казвал се Станли Дюсет. В продължение на години се скитал из Нова Англия с въпросната табела. Като се замисля, явно доста си приличаме с него...

— В досието му фигурират ли престъпления, свързани с насилие?

— Няколко. Предимно сбивания. Веднъж пребил доста брутално някакъв човек в бар и често е бил въдворяван в различни заведения за

душевноболни, в това число „Серенити Хил“ в Огъста. Но не мисля, че ченгетата са ми казали всичко.

— Ти искаш ли да знаеш всичко?

Монет се замисли и поклати глава.

— Не.

— Не са го хванали още.

— Така е, но ми казаха, че било само въпрос на време. Обясниха ми, че хич не бил умен. Обаче се оказа достатъчно умен, за да ме заблуди.

— *Наистина* ли те заблуди, синко? Или дълбоко в себе си знаеше, че той те чува? Според мен това е най-важният въпрос.

Монет мълча дълго време, преди да отговори. Не знаеше дали преди се е обръщал честно към сърцето си, ала сега го стори. Това, което му каза то, не му хареса, ала продължи да го пита. Без да пренебрегва нищо и без да си затваря очите... най-малкото, не и съзнателно.

— Не, не мисля, че съм го знаел — изрече накрая.

— А доволен ли си, че жена ти и любовникът ѝ са мъртви?

Дълбоко в сърцето си Монет моментално отговори с „да“. Ала онова, което изрече на глас, беше:

— Изпитвам облекчение. Съжалявам, че го казвам, отче, но като се има предвид кашата, която тя забърка — и как проблемът ще се разреши сега, без процес и с дискретна компенсация от парите за застраховката, — изпитвам облекчение. Това грях ли е?

— Да, синко. Съжалявам, че ти казвам това, ала такава е истината.

— Можете ли да ми дадете опрощение на греховете?

— Ще кажеш „Отче наш“ и „Аве, Мария“ по десет пъти — отсече свещеникът. — „Отче наш“ е за липсата на милосърдие и снизходителност — сериозен грях, макар и не смъртен...

— А „Аве, Мария“?

— За сквернословия в изповедалнята. Разбирам, че този проблем с изневярата — имам предвид твоят проблем, а не нейният — има нужда от отдушник, но не и тук, понеже...

— Имате уговорка за обяд. Разбирам.

— Всъщност вече изгубих апетит, ала това няма да ми попречи да се насладя на компанията си. И в момента се чувствам твърде...

потресен, за да взема отношение по твоите така наречени „изкушения на пътя“...

— Разбирам ви.

— Добре. И, синко...

— Да?

— С риск да се задълбоча твърде много в темата, искам да те попитам дали наистина си сигурен, че не си дал позволение на този човек? Че по някакъв начин не си го насърчил да стори това? Защото в такъв случай няма да си говорим за малък грях, а за смъртен. Преди да ти го кажа със сигурност, ще трябва да се консултирам с моя духовен наставник, ала въпреки това...

— Не, отче. Но как мислите... възможно ли е Бог да е изпратил този човек в колата ми?

Дълбоко в сърцето си свещеникът моментално отговори с „да“. Ала онова, което изрече на глас, беше:

— Това е богохулство, заради което ще трябва да кажеш още десет пъти „Отче наш“. Не зная от колко време не си стъпвал в църква, но би трябвало да си по-запознат с нещата. Сега искаш ли да кажеш още нещо и да увеличим броя на „Аве, Мария“, или вече сме приключили?

— Приключихме, отче.

— Тогава си опростен, както казваме в нашия занаят. Върви си по пътя и не съгрешавай повече. И се грижи за дъщеря си, синко. Децата имат само една майка в живота си, без значение какъв живот води тя.

— Добре, отче.

Силуетът зад паравана се размърда.

— Мога ли да ти задам един последен въпрос?

Монет неохотно се отпусна на стола. Искаше му се вече да е навън.

— Разбира се, отче.

— Ти каза, че полицаите смятат, че скоро ще заловят този човек.

— Да, казаха ми, че е въпрос на време.

— Интересува ме следното — ти *искаш* ли полицаите да заловят този човек?

И понеже му се искаше колкото се може по-бързо да излезе оттук и да изрече наложените му молитви в далеч по-уединената обстановка

на колата си, търговският пътник отвърна:

— Естествено, че искам, отче.

На връщане към дома си, докато изпълняваше съвестно наказанието си, Монет произнесе по още два пъти „Аве, Мария“ и „Отче наш“.

АЯНА

Не вярвах, че някога ще разкажа тази история. Жена ми не искаше да я споделям с други хора; смяташе, че никой няма да ми повярва и само ще се изложа. Естествено, всъщност имаше предвид, че ще изложа нея.

— Ами Ралф и Трудите? — попитах я аз. — Та те бяха там и също го видяха.

— Трудите ще му каже да си държи устата затворена — отвърна ми тя. — И едва ли ще се наложи да убеждава дълго брат ти.

Вероятно беше права. По това време Ралф беше директор на Четирийсет и трети административен училищен окръг в Ню Хемпшир, а последното нещо, което иска един провинциален бюрократ от Министерството на образованието, е да цъфне в края на новинарските емисии — времето, запазено за летящи чинии над Финикс и способни да броят до десет койоти. Освен това една история за чудеса не струва нищо без чудотвореца, а Аяна изчезна от живота ни.

Сега обаче жена ми е мъртва. Получила сърдечен пристъп по време на полета до Колорадо, където отиваше, за да помогне на младите покрай раждането на първия ни внук, и починала почти веднага. (Или поне така твърдяха хората от авиокомпанията, макар че напоследък не можеш да им довериш дори багажа си.) Брат ми Ралф също си отиде — от инфаркт по време на турнир по голф, — а Трудите се превърна в изкуфяла старица. Баща ми отдавна е в небитието; ако беше още жив, сега щеше да е над сто години. Аз съм последният, който все още е жив, и затова искам да споделя историята си. Знам, че е невероятна (Ралф беше дяволски прав за това), а и в крайна сметка в нея няма никакви дълбокомислени послания — чудесата са божествени озарения само за онези умопобъркани щастливци, които ги съзират под път и над път... Обаче е интересна. И е *истинска*. Всички го видяхме с очите си.

* * *

Татко си отиваше от рак на панкреаса. Мисля, че човек може да научи много за хората, когато ги чуе как говорят за подобни ситуации, а фактът, че описвам рака като „подобни ситуации“, със сигурност ви разкрива нещо за вашия разказвач, който цял живот е преподавал английски на момчета и момичета, чиито най-сериозни здравословни проблеми са били акнето и спортните травми.

„Вече е към края на житейския си път“ — отбеляза Ралф.

„Просто го е разял“ — добави Труди. Отначало ми се стори, че думите ѝ бяха: „Песента си е изпял“, което звучеше изненадващо поетично за нея. Знаех си, че не би могла да каже подобно нещо, но ми се искаше да не е така.

„С единия крак е в гроба“ — въздъхна Рут.

Не казах: „И най-добре да влезе и с другия“, ала си го помислих. Защото мъките му бяха ужасни. Беше преди двайсет и пет години все пак — през хиляда деветстотин осемдесет и втора, — а тогава страданията се смятаха за нещо съвсем нормално за рак в последен стадий. Помня как десет или дванайсет години по-късно прочетох, че повечето онкоболни си отиват тихичко, защото са твърде немощни, за да крещят. Това върна спомените ми за дните му в болничната стая с такава сила, че се изстрелях в тоалетната и коленичих пред тоалетната чиния, сигурен, че ще повърна.

Баща ми обаче не умря тогава, а след четири години — през 1986. По това време вече беше включен в програмата за оказване на помощ на възрастните хора. И не си отиде от рак на панкреаса, а от задавяне с пържола.

* * *

Щом се пенсионираха, Дон (Док) Джентри и съпругата му Бърнадет — моите родители — заживяха в извънградска къща във Форд Сити, недалеч от Питсбърг. След смъртта на майка ми Док се замисли дали да не се премести във Флорида, ала после реши, че не може да си го позволи, и остана в Пенсилвания. Когато му поставиха

диагнозата „рак“, той прекара известно време в болницата, където му се налагаше да обяснява, че прякорът му идва от годините, в които бе работил като ветеринар. След като го обясни на всички, които проявяваха интерес, лекарите го изписаха, за да си умре спокойно у дома. Тогава всичките му близки хора — Ралф, Труд, Рут и аз — пристигнахме във Форд Сити, за да се сбогуваме с него.

Никога няма да забравя спалнята му в задната част на къщата. На стената висеше картина, показваща как Исус приканва децата да отидат при него. Подът бе застлан с една от рогозките, които майка ми собственоръчно бе изплела; още щом зърнах отровнозелените ѝ шарки обаче, разбрах, че не беше от сполучливите. До леглото се издигаше стойка за системи със стикер на „Питсбъргските пирати“^[1] на нея.

Всеки следващ ден влизах в тази стая с нарастващ страх и всеки следващ ден прекарвах все повече време вътре. Помня как Док седеше на дървената пейка на верандата, когато бяхме деца в Дерби, щата Кънектикът — с кутия бира в едната ръка и цигара в другата, а ръкавите на ослепително бялата му фланелка неизменно бяха навити до раменете и разкриваха както изпъкналите му бицепси, така и татуираната роза малко над левия му лакът. Той беше от поколението, което не се притесняваше да ходи с тъмносини дънки, които наричаше „дочени гащи“. Сресваше косата си като Елвис и имаше предизвикателен, дързък поглед — като на моряк в отпуската на брега, който току-що е ударил две питиета и до края на вечерта със сигурност ще се забърка в някоя беля. Беше висок мъж, но се движеше с котешка грация. Сещам се за една танцова забава в Дерби, когато двамата с майка ми буквално събраха очите на целия град, докато танцуваха суинг под съпровода на „Ракета 88“ на Айк Търнър и „Кралете на ритъма“. Мисля, че по това време Ралф е бил на шестнайсет, а аз — на единайсет. Наблюдавахме зяпнали родителите си и тогава за първи път си дадох сметка, че нощем те наистина го правят, правят го голи-голенички и дори не се замислят за нас.

Осемдесетгодишният старец, изписан наскоро от болницата, нямаше нищо общо с онзи опасно елегантен мъж, който танцуваше вихрен суинг, и по-скоро приличаше на скелет в пижама (тя също носеше емблемата на „Пиратите“). Очите му надничаха под гъсти рошави вежди и той се потеше обилно въпреки неспирната работа на двата вентилатора в помещението. Миризмата, излъчвана от влажната

му кожа, ми напомни за стари тапети в изоставена къща, а дъхът му бе белязан от черното клеймо на разложението.

Двамата с Ралф не можехме да се наречем богати, но когато прибавихме своята лепта към спестяванията на Док, се оказа, че ще ни стигнат да наемем медицинска сестра на непълен работен ден и чистачка, която да идва пет пъти седмично. Те се грижеха съвестно за стареца, миеха го и сменяха бельото му, но по времето, когато Труди ми отбеляза, че си е изпял песента (все още предпочитам да мисля, че е казала точно това), боксовият мач на миризмите вече бе почти към своя край. Старият ветеран от отбора на екскрементите надделяваше във всички рундове над дебютанта от отбора на бебешката пудра и си казах, че реферът съвсем скоро ще прекрати срещата. Док вече не бе способен да ходи сам до тоалетната (която неизменно наричаше „дрискалника“), ето защо носеше пелени и непромокаеми гащи. И понеже все още беше в съзнание, това го караше да се чувства неудобно. Понякога по страните му се търкулваха сълзи, а от гърлото, което някога бе припявало „Хей, красавице!“^[2], се изтръгваха вопли на отчаяние и погнуса.

Болката се загнездваше все по-дълбоко в него. Първо се вкопчи в корема и слабините му, а после обхвана и целия му торс, докато накрая той започна да се оплаква, че даже клепачите и върховете на пръстите му го болят. Болкоуспокояващите престанаха да му действат. Сестрата можеше да му даде по-голяма доза, ала тъй като това можеше да го убие, в крайна сметка се отказа. Въпреки опасността за живота му аз исках да му увелича тайно дозата и със сигурност щях да го сторя, ако не беше Рут. Жена ми веднага съзря рисковете от подобен ход.

— Сестрата ще разбере — каза ми тя. — И тогава ще загазиш.

— Но той е мой баща!

— Това няма да я спре. — Рут беше от хората, за които чашата винаги е наполовина празна. Не беше от възпитанието й; просто такава се бе родила. — Веднага ще докладва за случилото се и може да отидеш в затвора.

Ето защо не го убих. Никой от нас не го уби. Вместо това започнахме да убиваме времето. Четяхме му, без да знаем каква част от думите ни разбира. Сменяхме бельото му, преобличахме го и следяхме медицинската му карта на стената да бъде винаги прилежно и своевременно попълвана. Дните бяха нетърпимо горещи и периодично

размествахме двата вентилатора с надеждата да създадем пресичащи се течения. Гледахме мачовете на „Пиратите“ на малкия цветен телевизор, чийто кинескоп правеше зелената трева на игрището лилава, и му казвахме, че тази година любимият му отбор е в страхотна форма. Обсъждахме помежду си изтъняващите му черти и изострящия му се профил. Гледахме го как страда и се молахме по-скоро да умре. И така до деня, в който надигнах очи от „Най-добрите американски поети на двайсети век“ и видях висока, едра чернокожа жена и момиченце с тъмни очила, които стояха на прага на стаята.

Това момиченце... помня го толкова ясно, сякаш съм го зърнал тази сутрин. Предполагам, че е било на седем, макар че изглеждаше доста дребничко за възрастта си. Направо мъничко. Носеше розова рокличка, стигаща до кокалестите му коленца. Забелязах, че на единия (също толкова кокалест) пищял има лейкопласт с героите на „Уорнър Брадърс“ — спомням си Йосемайт Сам^[3] с дългите му червени мустаци и револвер във всяка ръка.

Тъмните очила на детето бяха като утешителна награда от дворна разпродажба. Бяха прекалено големи и поради това се бяха плъзнали почти до върха на чипото носле, разкривайки втрещените, притворени, покрити със синьо-бяло перде очи. На краката си имаше мръсни гуменки. След малко забелязах, че кожата му всъщност не е черна, а някак мазносива. Горкото хлапе изглеждаше тежкоболно като баща ми... за разлика от него обаче явно можеше да стои на краката си.

Жената не си спомням толкова ясно, понеже цялото ми внимание бе привлечено от момиченцето. Човек можеше да ѝ даде както четирийсет, така и шейсет. Косата ѝ беше късо подстригана и присъствието ѝ сякаш излъчваше някакво спокойствие. Освен това не си спомням нищо друго — дори цвета на роклята ѝ, ако изобщо е била с рокля. Май беше с рокля, но не е изключено да е била и с анцуг.

— Коя сте вие? — попитах аз. Прозвуча глупаво, сякаш ме бяха сепнали не от четене, а от сън, макар че като се замисля, двете неща са доста сходни.

Труди се появи иззад тях и зададе същия въпрос. За разлика от мен поне гласът ѝ не звучеше сънено. Някъде зад нея се обади и Рут с превзетия си, всезнаещ тон:

— Сигурно вратата се е отворила, понеже резето вече изобщо не я държи. И те направо са влезли вътре.

Ралф, който стоеше до съпругата си, хвърли поглед през рамо.

— В момента е затворена — отбеляза и добави, сякаш това беше червена точка за тях: — Значи те са я затворили след себе си.

— Не можете да влизате тук — обърна се Труди към непознатата. — Заети сме. Тук има болен човек. Не знам какво искате, но трябва да си тръгнете.

— Не можете просто така да нахълтвате в домовете на хората — подкрепи я брат ми. Тримата бяха застанали пред вратата на татковата спалня.

Жена ми потупа натрапницата по рамото. Не особено нежно.

— Трябва да си тръгнете, освен ако не искате да извикаме полицията. Това ли трябва да направим?

Негърката не ѝ обърна никакво внимание. Тя избута момиченцето напред и каза:

— Само направо. Четири стъпки. Има стойка, внимавай да не се препънеш в нея. Искам да те чуя как броиш на глас.

Детенцето започна:

— Едно-о... две-е... три-и... четири-и...

На „три-и“ хлапето прекрачи металните крака на Стойката за системи, без даже да погледне надолу. Казах си, че това не би му помогнало особено — едва ли щеше да види нещо през зацапаните стъкла на огромните си очила, а да не забравяме и мътните очи. Мина достатъчно близо до мен, за да почувствам как краищата на рокличката се докосват за миг до ръката ми, подобно на ефирна мисъл. Миришеше на пот, мръсотия и — също като Док — на болест. И двете ръце на детето бяха осеяни с тъмни петна, които отначало взех за корички на нарастващи рани, ала после забелязах, че са съвсем пресни и дори изглеждат възпалени.

— Спри я! — извика ми Ралф, ала аз не го направих. Всичко се случваше прекалено бързо. Момиченцето се наведе над хлътналата, брадясала буза на баща ми и долепи устни до нея. Целувката беше продължителна, звучна и мляскаща.

Докато го целуваше, малката ѝ пластмасова чантичка се люшна към главата му и баща ми отвори очи. Впоследствие Труди и Рут ми казаха, че чантичката (в която едва ли имаше нещо друго освен пакетче

хартиени кърпички) го е ударила по бузата и затова се е събудил. Ралф обаче не беше съвсем сигурен, а пък аз изобщо не го вярвах. Ако наистина бе станало така, все щях да чуя някакъв, дори и едва доловим звук.

— Как се казваш, хлапе? — попита баща ми с хъхрещия си глас на смъртник.

— Аяна — отвърна момиченцето.

— Аз съм Док. — Очите му я изгледаха изпод тъмните пещери, които обитаваха в последно време, и забелязах, че взорът му изглежда доста по-бистър в сравнение с онова, което бях свикнал да виждам през двете кошмарни седмици във Форд Сити. Помня как си мислех, че татко е достигнал фазата, в която дори хоумрън на „Пиратите“ в деветия ининг не би могъл да разведри мътния му поглед.

Труди избута жената встрани и се опита да мине покрай мен с явното намерение да сграбчи детето, дръзнало да смути предсмъртното спокойствие на Док. Аз обаче я хванах за китката и я спрях.

— Чакай.

— Какво да чакам? Намъкнаха се тук, без никой да ги е канил, а ти ме караш да...

— Болна съм и трябва да тръгвам — промълви хлапето. Целуна отново баща ми и направи крачка назад. Този път се препъна в поставката на стойката за системи и за малко да се озове заедно с нея на земята. Труди обаче хвана стойката, а аз — момиченцето. Беше толкова слабичко, че кожата му изглеждаше като хартиена обвивка на костите му. Очилата му паднаха в скута ми и за момент мътните му млечнобели очи срещнаха моите. — Ти ще бъдеш добре — прошепна ми тя и докосна устните ми с малката си ръчица. Усетих парене, сякаш бях целунал въглен, ала не се отдръпнах. — Ще бъдеш добре.

— Хайде, Аяна! — извика я едрата негърка. — Време е да оставяме тези хора. Две стъпки. Искам да те чуя как броиш на глас.

— Едно-о... две-е... — започна Аяна, докато наместваше очилата на чипото си носле, където едва ли щяха да се задържат дълго. Придружителката ѝ я хвана за ръка.

— Да бъде благословен денят ви, хора — изрече негърката и ме погледна. — Жал ми е за вас, ала сънищата на това дете приключиха.

Те прекосиха дневната, като жената държеше момиченцето за ръката. Ралф вървеше подире им като овчарско куче, вероятно за да се

увери, че няма да откраднат нещо. Рут и Трудисе надвесиха над Док, чиито очи все още бяха отворени.

— Кое беше това дете? — попита той.

— Не знам, татко — отвърна Трудисе. — Не мисли за нея.

— Искам да се върне. Искам пак да ме целуне.

Жена ми се обърна към мен и ме изгледа със стиснати устни. С годините бе успяла да усъвършенства във висша степен укорителното си изражение.

— Почти е извадила иглата на системата от ръката му... сега кърви... а ти си седя спокойно ей-там...

— Ще я наместя отново — заявих аз, но имах чувството, че някой друг говори вместо мен. Моето „аз“ сякаш се бе отдръпнало настрана и се взираше безмълвно и смаяно в лежащия ми баща. В същото време продължавах да усещам топлото докосване на детската длан по устните си.

— О, няма защо да си правиш труда! Вече я наместих.

Ралф се върна при нас.

— Махнаха се — уведоми ни той. — Тръгнаха надолу по улицата към автобусната спирка. — Брат ми се обърна към жена ми: — Искаш ли да извикам полицията, Рут?

— Не. Само ще изгубим цял ден в попълване на формуляри и отговаряне на въпроси. — Тя помълча секунда-две. — А после може да ни извикат и да свидетелстваме в съда.

— За какво да свидетелстваме? — учуди се Ралф.

— Откъде да знам? Ще донесе ли някой малко лейкопласт, за да закрепим най-сетне тази проклета игла? Мисля, че има на кухненския плот...

— Искам пак да ме целуне — въздъхна баща ми.

— Аз ще отида — заявих, обаче преди това се приближих до входната врата, която Ралф се бе постарал да заключи, и погледнах навън. Малкият зелен заслон на автобусната спирка беше само на една пряка разстояние, ала не видях никой да стои до стълба или под пластмасовия покрив. И на тротоара нямаше жива душа. Аяна и жената — която можеше да бъде както нейна майка, така и придружителка, — бяха изчезнали. Единственото, което ми бе останало от тях, бе допирът на детската ръчица до устните ми, чиято

топлинка, макар и все още да се усещаше, вече започваше да отминава...

* * *

Сега следва разказът за чудото. Няма да го претрупвам, защото смятам, че след като съм решил да споделя тази история, трябва да я предам точно, ала не възнамерявам и да му отделям твърде голямо внимание. Разказите за чудеса по принцип са приятни за слушане, ала рядко са кой знае колко интересни, понеже почти винаги са едни и същи.

Бяхме отседнали в един от мотелите, разположени на главния път, водещ от Форд Сити — „Рамада Ин“ с тънки като хартия стени. Жена ми се дразнеше, когато Ралф му викаше „Досада Ин“.

— Ако продължаваш да го наричаш така, по някое време ще вземеш да го изтърсиш пред някой непознат — отбеляза тя. — И тогава ще се чудиш къде да се денеш от срам.

Стените наистина бяха толкова гънки, че чувахме как Ралф и Труди се разправят колко дълго трябвало да останат. „Той е мой баща“ — подчертаваше брат ми, на което тя отвърщаше: „Кажи го на електрическата компания, когато изтече срокът за плащане на сметката. Или на щатската комисия, когато ти изтекат болничните...“

Беше гореща августовска вечер. Минаваше седем и всеки момент Ралф щеше да тръгне към къщата на баща ми, понеже дежурството на сестрата приключваше след час. Зап्रेключвах каналите на телевизора, докато не попаднах на мач на „Пиратите“, и усилих звука, за да заглуша потискащата и предсказуема караница в съседната стая. Междувременно Рут сгъваше изпраните дрехи и ми заяви, че следващия път, когато си купя бельо от щанда за намалени стоки, ще се разведе с мен. Или ще ми изневери с някой непознат. Телефонът иззвъня. Обаждаше се сестра Хлое. (Да, точно така се наричаше; представих си я как казва: „Хапнете си още малко супа за сестра Хлое.“)

Ала жената явно не беше в настроение за закачки.

— Мисля, че трябва веднага да дойдете — каза тя. — И нямам предвид само Ралф за нощната смяна. Елате всички.

— Отива ли си? — попитах. Рут спря да сгъва дрехите и се приближи до мен. Очаквахме го — даже се бяхме надявали да стане по-скоро, — ала когато моментът наистина бе настъпил, смъртта на татко вече ми се струваше прекалено абсурдна, за да ме заболи. Док ме бе научил как да играя на хилка с привързано за нея топче, когато бях на същата възраст като сляпото момиченце, посетило ни днес. Беше ме хванал да пуша под лозата и ми бе казал — не ядосано, а нежно, — че това е глупаво и ще постъпя умно, ако не му позволя да се превърне в навик. Възможно ли беше да не е жив, когато донесат утрешният вестник? Абсурд.

— Мисля, че не — отвърна сестра Хлое. — Изглежда ми по-добре. — Тя замълча за момент. — Никога през живота си не съм виждала подобно нещо.

* * *

Наистина беше по-добре. Когато отидохме при него след петнайсетина минути, го заварихме да седи на дивана и да гледа мача на „Пиратите“ на най-големия телевизор в къщата. (И той не беше някое чудо на техниката, но поне цветовете му си бяха нормални и тревата на игрището изглеждаше зелена, а не лилава.) Док пиеше протеинов шейк със сламка и лицето му имаше по-нормален тен. Бузите му също не изглеждаха толкова хлътнали, навярно защото току-що се бе обръснал. „Започнал е да се възстановява“ Помня, че точно това си помислих, щом го зърнах, а с времето въпросното първо впечатление само се задълбочи. Другото нещо, за което всички бяхме единодушни — дори вечно съмняващата се като Тома Неверни моя съпруга, — беше, че миризмата на урина и изпражнения, която го обгръщаше като пашкул от момента, в който го бяха изписали от болницата, вече е изчезнала.

Татко поздрави всички ни по име и ни каза, че Уилки Старгъл^[4] току-що е отбелязал хоумрън за нашите.

Двамата с Ралф се спогледахме, сякаш да се уверим, че не сънувахме. Труди приседна на дивана до Док, но не толкова от загриженост към свекър си, колкото за да не припадне. Рут отскочи до кухнята и си взе бира. Чудо на чудесата.

— И аз не бих отказал една, Рути-фрути — обади се баща ми и побърза да добави (вероятно бе взел смаяното ми изражение за строго неодобрение): — Чувствам се по-добре. Коремът изобщо не ме боли.

— Мисля, че още не ви се полага бира — заяви сестра Хлое. Тя седеше в другия край на хола и още не бе започнала да събира нещата си, при положение че обикновено го правеше двайсетина минути преди края на смяната си. Железният ѝ авторитет от типа „хайде сега още една лъжичка за мама“ започваше да се пропуква.

— Кога започна всичко това? — попитах, без сам да зная какво *точно* имах предвид, понеже промените имаха доста всеобхватен характер. Ако изобщо съм имал предвид нещо конкретно, вероятно е било изчезването на неприятната миризма.

— Състоянието му се е подобрило за времето, откакто си тръгнахме следобед — поклати глава Труди. — Не е за вярване.

— Болшевики — измърмори Рут. Тази дума за нея е нещо като ругатня.

Труди сякаш не я чу.

— Малкото момиченце! — възкликна тя.

— Болшевики! — извика жена ми.

— Какво момиченце? — попита баща ми. Имаше почивка между инингите и по телевизията вървяха реклами. Някакъв плешив тип с големи зъби и безумен поглед се опитваше да ни убеди, че килимите в „Джукър“ са толкова евтини, че са направо безплатни. И, мили боже, върху капарото дори не се начислявало ДДС. Преди някой от нас да отговори на Рут, Док попита сестра Хлое дали не му се полага *половин* кутийка бира. Тя отново поклати глава. Господството ѝ в тази малка къща обаче беше към своя край и през следващите четири години — преди несдъвканата хапка пържола да запуши завинаги гърлото му, — баща ми пресуши неизброимо количество бири. Надявам се, че се е насладил в пълна степен на всяка една от тях. Бирата сама по себе си е едно малко чудо.

* * *

Същата нощ, докато лежахме будни в твърдото си легло в „Досада Ин“ и слушахме тракането на климатика, Рут ми каза да не

споменавам пред никого за сляпото момиче. Помня, че го нарече не Аяна, а „малкото негърче чародейче“, и в тона ѝ се усещаше непривичен за нея груб сарказъм.

— И ако трябва да съм откровена с теб — продължи тя, — не мисля, че състоянието му ще продължи да се подобрява. Понякога крушката светва най-силно точно преди да изгори. Същото е и при хората.

Навярно беше права, ала специално в този случай прогнозата ѝ не се сбъдна. Чудото при Док Джентри не спря дотам. Към края на седмицата той вече се разхождаше в задния двор, подкрепян от мен и Ралф. После всички се прибирахме в къщата.

Една вечер сестра Хлое ни позвъни. Помня, че беше доста късно.

— Няма да отидем, колкото и да е зле — ядосано заяви Рут. — Кажи ѝ го.

Сестрата обаче се обаждаше, за да ни информира, че по-рано през деня видяла Док да излиза от Ветеринарната клиника на Форд Сити, където отишъл да консултира един от по-младите лекари за болен от колер^[5] кон. Носел бастуна си в ръка, но въобще не го използвал. Жената сподели, че никога не била виждала мъж „на неговата възраст“ да изглежда толкова добре. *„Излъчваше такава жизненост и енергия... още не мога да повярвам“* — бяха точните ѝ думи. Месец по-късно татко вече се разхождаше (без бастун) из квартала, а през зимата всеки ден ходеше да плува в местния закрит басейн. И всички казваха, че изглежда като човек на шейсет и пет.

* * *

След възстановяването на баща ми проведох разговори с целия медицински екип, който го лекуваше. Направих го, понеже случилото се ми напомняше за така наречените „мираклии“ — представленията, разигравани по вонящите улички на европейските градове през Средновековието. Дори си помислих, че ако променя името на татко (или просто го нарека „господин Дж“), от историята му ще се получи интересна статия за едно или друго списание. Вероятно така и би станало, само дето никога не написах въпросната статия.

Семейният ни лекар Стан Слоун беше първият, който развя червения флаг. Той беше изпратил Док в Онкологичното отделение към Университета в Питсбърг, ето защо започна да обвинява тамошните лекари Ретиф и Замачовски в поставяне на погрешна диагноза. Те от своя страна прехвърлиха топката на радиологичното отделение. Ретиф заяви, че завеждащият радиологията е некомпетентен задник, който не може да различи панкреас от черен дроб. Помоли ме да не го цитирам, но предполагам, че двайсет и пет години е достатъчно дълга давност за подобен род молби.

Доктор Замачовски ми каза, че това е най-обикновен случай на деформация на вътрешен орган.

— Никога не съм бил напълно съгласен с първоначалната диагноза — довери ми той. С Ретиф бях разговарял по телефона, докато със Замачовски се срещнах лично. Носеше бяла лабораторна престилка с червена тениска под нея, на която пишеше „Предпочитам да играя голф“. — Винаги съм си мислел, че има по-скоро Фон Хипел-Линдау^[6].

— Тази болест нямаше ли също да го убие? — попитах аз.

Тогава Замачовски ме дари с онази тайнствена усмивка, която лекарите пазят специално за безпросветните водопроводчици, домакини и преподаватели по английски, и заяви, че закъснявал за важен преглед.

Когато се срещнах със завеждащия радиологията, човекът просто разпери ръце.

— Нашата работа е да правим снимките, а не да ги тълкуваме — заяви той. — След десетина години вече ще използваме оборудване, което да сведе подобни погрешни диагнози до минимум... А междувременно защо просто не се радвате, че баща ви е жив? Това е най-важното.

Е, направих всичко, което беше по силите ми. И докато се занимавах с краткото си разследване, което предпочитам да наричам „проучване“, установих един крайно любопитен факт — медицинското определение за „чудо“ е „погрешно поставена диагноза“.

* * *

Хиляда деветстотин осемдесет и трета се падаше седмата ми поред година в колежа, в която по принцип на преподавателите не им се полагат часове. Имах договор с едно научно издателство за написването на книга под заглавието „Да научим онова, което не може да се научи — похвати за творческо писане“, ала също като статията ми за мираклиите, и тя остана ненаписана. През юли, докато двамата с Рут правехме планове за излет с палатки, урината ми внезапно стана розова. Болката се появи по-късно — първо ме прониза дълбоко в левия ми хълбок, а после запълзя към слабините ми, като ставаше все по-нетърпима. Четири-пет дни след първите симптоми вече пикаех истинска кръв и докато играех на знаменитата игра, известна като „Навярно ще ми мине от само себе си“, страданията ми се превърнаха в истинска агония.

— Сигурна съм, че не е рак — опита се да ме успокои Рут, което означаваше, че си мисли точно обратното. Тревогата в очите ѝ също го издаваше. Впоследствие тя отрече това на смъртния си одър — прагматичността ѝ бе пословична, — но според мен си бе помислила, че ракът, който пощади баща ми, ненадейно е решил да се вкопчи в мен.

В крайна сметка се оказа, че не е рак, а камъни в бъбреците. Моето чудо се наричаше „ударно-вълнова терапия с литотрипсия“ и в комбинация с конски дози диуретични таблетки успя да ги разтвори. Казах на лекаря си, че никога през живота си не съм изпитвал такава болка.

— Мисля, че няма да се повтори, дори и да получите коронарна тромбоза — увери ме той. — Жените, които имат камъни в бъбреците, сравняват болките с тези при раждане. И то тежко раждане.

Все още ме болеше, но поне можех да си чета списание, докато чакам реда си пред лекарския кабинет, което смятах за голямо подобрение. Не след дълго някой седна до мен и ми каза:

— Хайде, време е.

Вдигнах очи от списанието и видях... не жената, която бе влязла в спалнята на умирация ми баща, а мъж в обикновен кафяв костюм. Дълбоко в себе си знаех защо е тук. Нямах никакви съмнения за това. Знаех също така и че ако не тръгна с него, литотрипсията нямаше да ми помогне.

Излязохме от чакалнята. Сестрата не беше зад бюрото си, ето защо не ми се наложи да обяснявам внезапното си дезертьорство. Не съм сигурен и какво бих казал в свое оправдание. Че болката в слабините ми изведнъж е престанала да ме измъчва? Та това твърдение беше едновременно абсурдно и невярно.

Мъжът с деловия костюм изглеждаше на трийсет и пет и бе в доста добра форма; навярно беше бивш морски пехотинец, неспособен да се раздели с любимата си армейска прическа тип „канадска ливада“. Вървахме мълчаливо; аз бях леко приведен заради болките, които още се обаждаха. Излязохме от медицинския център, където лекарят ми имаше кабинет, и стигнахме до следващата пряка. Там се намираще болницата „Дъбравите на изцелението“.

Изкачихме стълбите пред главния вход и поехме по коридор, чиито стени бяха изрисувани с героите на „Дисни“. От високоговорителите над главите ни звучеше „Светът е малък“^[7].

Бившият морски пехотинец крачеше енергично пред мен с високо вдигната глава, сякаш живееше тук. От своя страна аз никога досега не се бях чувствал толкова далеч от дома си... и от живота, който познавах и разбирах. И ако внезапно се бях издигнал във въздуха, подобно на пъстроцветно хелиево балонче с надпис „Оздравявай бързо“, изобщо нямаше да се изненадам.

Щом стигнахме до рецепцията, бившият морски пехотинец стисна ръката ми, за да ме накара да спра, докато двамата служители — медицинска сестра и санитар, — не бяха повикани по задачи. Тогава закрачихме по друг коридор, където момиче с гола глава в инвалидна количка ни изгледа със стаен в очите копнеж. То протегна ръка към мен.

— Не — отсече спътникът ми и ме поведе напред. Преди това обаче аз успях да надникна в ярките, умиращи очи на момичето и потръпнах.

Накрая влязохме в помещение, където момченце на около три години си играеше с блокчета под нещо като прозрачна палатка, спусната над леглото му. Хлапето ни изгледа с неподправено любопитство. Изглеждаше по-добре от момичето в инвалидната количка — най-малкото, имаше гъсти червени къдрици на главата си, — ала кожата му бе с цвят на олово и когато бившият морски пехотинец ме избута рязко напред, усетих, че детенцето всъщност е

много, много болно. Докато спътникът ми заемаше стойка „мирно“, сякаш беше на парад, аз се пресегнах и дръпнах ципа на палатката, без да се съобразявам с предупредителния надпис „СТЕРИЛНА СРЕДА!“, и внезапно осъзнах, че на момченцето му остават не седмици, а броени дни.

Протегнах ръце към хлапето и в същия миг долових същия мирис на болен, който се излъчваше от баща ми. Момченцето веднага вдигна ръчички. Целунах го по ъгълчето на устата и то отвърна на целувката ми с неочакван ентусиазъм, който свидетелстваше, че от доста време не е било докосвано. Не и от нещо, което да не му причинява болка.

Никой не влезе при нас, за да ни попита какво правим или да ни заплаши с полиция, както бе направила Рут през онзи ден в стаята на баща ми. Затворих ципа на прозрачната палатка. На прага се обърнах и видях как детето седи в креватчето си с цветно блокче в ръка. Пусна го и ми помахаше, като на два пъти разпери и събра пръстчетата си. И аз направих същото. Вече изглеждаше по-добре.

Пред рецепцията бившият морски пехотинец отново стисна ръката ми, но този път бяхме забелязани от санитаря, на чието лице се мъдреше онази ехидна, неодобрителна усмивка, която деканът на Факултета по английска литература в колежа ми бе превърнал във висша форма на изкуство. Попита ни какво сме правили в отделението.

— Съжаляваме, господине, сбъркахме етажа — отговори моят спътник.

Когато излязохме пред входа на болницата, той се обърна към мен:

— Ще намериш обратния път, нали?

— Да — кимнах, — но ще трябва да си уговоря друг приеман час при лекаря си.

— Май ще се наложи.

— Ще те видя ли отново?

— Да — отвърна бившият морски пехотинец и закрачи през болничния паркинг. Дори не се обърна да ме погледне.

* * *

Появи се отново през хиляда деветстотин осемдесет и седма, когато Рут беше на пазар, а аз косях тревата и се надявах пулсирането в тила ми да не възвестява началото на мигрена, макар че щеше да се окаже точно това. Откакто се срещнах с малкото момченце в „Дъбравите на изцелението“, главоболието често ме навестяваше. Не за него си мислех обаче, докато лежах в тъмното с влажна кърпа на очите, а за сляпото момиченце.

Този път отидохме да видим една жена в „Сейнт Джуд“. Когато я целунах, тя положи дясната ми длан върху лявата си гърда. Само тя ѝ бе останала; хирурзите вече бяха отрязали другата.

— Обичам ви, господине — промълви тя през сълзи. Не знаех какво да кажа. Бившият морски пехотинец стоеше до вратата — в разкрячен стоеж, сключил ръце зад гърба си. С две думи, позиция „свободно“ на парад.

Минаха години, преди да ме навести отново. Това се случи в средата на декември хиляда деветстотин деветдесет и седма. Тогава го видях за последен път. Вече страдах от артрит, който продължава да ме измъчва. Неизменната му „канадска ливада“ се бе прошарила, а лицето му беше прорязано от толкова бръчки, че приличаше на вентрилоквистка кукла. Заведе ме до изходната рампа на шосе №I-95 на север от града, където бе станала катастрофа. Товарен пикап се беше сблъскал с форд ескорт и лекият автомобил бе здраво потрошен. Травматолозите бяха положили шофьора на форда — мъж на средна възраст — на носилка, а ченгетата разговаряха с униформения водач на пикапа, който изглеждаше шокиран, но невредим.

В мига, в който екипът на „Бърза помощ“ затвори задните врати на линейката, бившият морски пехотинец ми прошепна:

— Сега. Размърдай си задника.

Размърдах дъртия си задник и го замъкнах до задните врати на линейката. Спътникът ми забърза напред и посочи:

— Там! Ей-там! Това не е ли една от онези медицински гривни, на които пишат името и кръвната група на човека?

Травматолозите се обърнаха да погледнат, а един от полицаите, които разговаряха с шофьора на пикапа, се приближи до мястото, посочено от бившия морски пехотинец. Междувременно аз отворих задната врата на линейката и пропълзях до главата на пострадалия. Стиснах джобния часовник на баща си, който неизменно носех със

себе си, откакто ми го беше дал като сватбен подарък. Изящната му златна верижка бе прикрепена към една от халките на колана ми. Нямаше време да я измъквам, ето защо направо я откъснах.

Мъжът на носилката ме изгледа втренчено в сумрака на линейката. Счупеният му врат изпъкваше като лъскава, покрита с кожа дръжка на врата малко под тила му.

— Не мога да помръдна пръстите на краката си — продума раненият.

Целунах го по ъгълчето на устата (явно това беше специалитетът ми) и тъкмо се измъквах, когато един от травматолозите ме сграбчи.

— Какво си мислите, че правите тук? — скастри ме той.

Посочих часовника, който лежеше до носилката.

— Беше в тревата. Помислих си, че е негов. — По времето, когато пострадалият щеше да е в състояние да обясни, че часовникът не е негов и инициалите, гравирани на задния капак, не му говорят нищо, ние с моя спътник щяхме да сме далеч оттук. — Намерихте ли медицинската му гривна?

Травматологът сбърчи отвратено нос.

— Оказа се парче хром — изсумтя той. — Махайте се оттук. — После обаче добави, вече не толкова злобно: — Благодаря ви. Можехте да го задържите за себе си.

Така си беше. Обожавах този часовник. Но какво да се прави... импулсивно решение. Този часовник бе единствената вещ, която имах тогава в себе си.

* * *

— Имаш кръв по ръката си — отбеляза бившият морски пехотинец, докато пътувахме обратно към къщи. Бяхме в неговата кола — невзрачен „Шевролет“ седан. На задната седалка имаше кучешки повод, а на огледалото за обратно виждане се поклащаше сребърна верижка с медальон на Сейнт Кристофър. — Да не забравиш да я измиеш, когато се прибереш.

Обещах му, че ще го направя.

— Няма да ме видиш отново — каза спътникът ми.

Изведнъж се сетих какво бе казала чернокожата жена за Аяна. За първи път оттогава насам.

— Приключиха ли сънищата ми? — попитах.

Той ме изгледа учудено и вдигна рамене.

— Работата ти приключи. Не знам нищо за сънищата ти.

Зададох му още три въпроса, преди да ме остави пред нас и да изчезне завинаги от живота ми. Не очаквах да ми отговори, ала той го стори:

— Онези хора, които целунах... те ще отидат ли при други хора? Да целуват техните язви и да ги накарат да изчезнат?

— Някои ще го сторят. Други няма да могат. — Отново вдигна рамене. — Или няма да поискат... Кое то всъщност е едно и също.

— Познаваш ли едно момиченце на име Аяна? Макар че сигурно вече е голяма...

— Тя е мъртва.

Сърцето ми се сви, но болката не беше твърде силна. Предполагам, че вътре в себе си съм го знаел. Отново се замислих за момичето без коса в инвалидната количка.

— Тя целуна баща ми — промълвих. — А мен само ме докосна. Защо тогава се падна на мен?

— Защото се е паднало на теб — отвърна спътникът ми и зави по алеята пред дома ми. — Пристигнахме.

Хрумна ми нещо. И имах чувството, че идеята е добра, Бог знае защо.

— Ела за Коледа — предложих. — Ела за коледната вечеря. Ще има предостатъчно храна. Ще кажа на Рут, че си мой братовчед от Ню Мексико.

Никога не й бях споменавал за бившия морски пехотинец. Онова, което бе направила Аяна с татко, й беше достатъчно. Даже предостатъчно.

Той се усмихна. Навярно това не беше единственият път, когато го виждах усмихнат, но със сигурност беше единственият път, когато съм запомнил усмивката му.

— Мисля, че ще пропусна, друже. Все пак ти благодаря. Не празнувам Коледа. Атеист съм.

Предполагам, че това е всичко... с изключение на това, че целунах Труди. Казах ви, че беше изкуфяла, нали? Алцхаймер. Ралф бе направил добри пенсионни инвестиции и децата ѝ се погрижиха да я изпратят в хубав старчески дом, когато вече не бе в състояние да се грижи сама за себе си. Двамата с Рут периодично я навещавахме, преди жена ми да получи сърдечен удар по време на полета до Денвър. Скоро след трагедията отидох сам при Труди, понеже се чувствах самотен и тъжен и исках да си припомня старите дни. Щом обаче я зърнах — вираше се през прозореца, вместо да погледне към мен, и дъвчеше долната си устна, докато от устата ѝ потече слюнка, — само се почувствах още по-зле. Все едно да се върнеш в родния си град, за да хвърлиш един поглед на къщата, където си израснал, и да откриеш пустеещ парцел.

Преди да изляза от стаята ѝ, я целунах по ъгълчето на устата, ала, естествено, нищо не се случи. Едно чудо не струва нищо без чудотворец, а дните на чудесата безвъзвратно са отминали за мен. С едно-единствено изключение — нощем, когато не мога да заспя. Тогава слизам на долния етаж и гледам почти всеки филм, който си поискам. Включително и порно. Как става ли? Имам сателитна чиния и нещо, което се казва „Глобално кино“. Мога даже да гледам „Пиратите“, ако си платя допълнителния пакет. Но тъй като месечните ми доходи са строго фиксирани, не искам да прекалявам с разходите. В края на краищата мога да чета за „Пиратите“ и в интернет. Виж, да имаш достъп до всички тези филми... това чудо ми е напълно достатъчно.

---

[1] Бейзболният отбор на Питсбърг, щата Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[2] Песен на Ханк Уилямс от 1951 година. — Б.пр. ↑

[3] Забавният анимационен злодей, който мрази всички зайци и особено зайчето Бъни. — Б.пр. ↑

[4] Бейзболна легенда (1940–2001) с двайсет и една годишна кариера в отбора на „Питсбъргските пирати“. — Б.пр. ↑

[5] Болест при конете и добитъка, засягаща централната нервна система и изразяваща се в нестабилна походка и падане. — Б.пр. ↑

[6] Церебро-ретиална ангиоматоза, при която се развиват кисти и ракови образувания в бъбреците и панкреаса. — Б.пр. ↑

[7] Една от най-известните детски песнички на „Дисни“. — Б.пр.
↑

НАТЯСНО

Къртис Джонсън имаше навика да кара велосипед. Всяка сутрин изминаваше по девет километра. След смъртта на Бетси се беше отказал за известно време, но тогава откри, че без сутрешното упражнение се чувства още по-тъжен. Това го накара отново да се качи на велосипеда. Единствената разлика в сравнение с преди беше, че престана да носи каска. Изминаваше пет километра надолу по Гълф Булевард, а след това завиваше и се връщаше по обратния път. Никога не напускаше алеите за велосипедисти. Въпреки че вече не му пукаше за живота, той продължаваше да спазва законите.

Гълф Булевард беше единственият път на остров Търтъл. Той минаваше покрай редица богаташки къщи. Къртис не забелязваше къщите и за това си имаше причина — самият той беше богат. Беше натрупал богатство по старомодния начин — на фондовата борса. Имаше и друга причина да не обръща внимание на луксозните имения — никога не беше имал проблеми с хората, които живееха там. Единственият му проблем беше Тим Грънуолд, наричан още Шибаняка, а той живееше в другия край. Негов беше не последният, а предпоследният парцел. Противоречията между двамата се кореняха точно в този последен парцел. Имотът беше най-големият и имаше най-хубавата гледка към залива, а освен това беше незастроен. Имаше само шубраци, бурени, палми и няколко австралийски бора.

Най-хубавото на сутрешните разходки беше откъсването от телефона. Къртис официално излизаше извън мрежата. Щом се върнеше, телефонът много рядко напускаше ръката му, особено когато борсата беше отворена. Той се движеше доста. Обикаляше из къщата, използвайки безжичния телефон, като от време на време се връщаше в кабинета си, за да погледне непрекъснато променящите се цифри на монитора. Понякога той излизаше от къщата и отиваше до пътя. Тогава взимаше мобилния си телефон. Обикновено тръгваше надясно, към края на Гълф Булевард. Към къщата на Шибаняка. Никога обаче не се доближаваше толкова, че да рискува да бъде забелязан от Грънуолд.

Къртис не желаше да му доставя това удоволствие. Той само искаше да се убеди, че онзи не е започнал да действа. Не че Шибаняка можеше да прекара незабелязано тежките машини. Нямаше как да стане дори и през нощта. Къртис спеше леко, откакто Бетси не беше до него в леглото. Той все пак проверяваше, като обикновено се скриваше зад най-близката до парцела палма. Просто за да е сигурен. Защото разрушаването на незастроени имоти и затрупването им с тонове бетон беше основното занимание на проклетия Грънуолд.

А Шибаняка беше хитър.

Засега всичко беше наред. Ако Грънуолд се опита да направи нещо, Къртис щеше да го гръмне (използвайки законови средства, разбира се). Междувременно Грънуолд трябваше да отговаря за Бетси и нямаше да му се размине. Въпреки че Къртис вече беше изгубил желание да влиза в схватка (казваше си, че не е така, но чувстваше, че това е самата истина), той щеше да направи всичко възможно Грънуолд да си получи заслуженото. Шибаняка щеше да разбере, че Къртис Джонсън има челюсти от хромирана стомана, от чиято захапка няма отървяване.

В този вторник Къртис се прибра вкъщи след сутрешното упражнение. До отварянето на Уолстрийт оставаха десет минути. Както винаги той взе мобилния си телефон и провери дали има нови съобщения. Бяха две. Едното беше от магазина за електроника. Вероятно продавачът щеше се да опита да му пробута нещо под предлог, че се интересува дали Къртис е доволен от плазмения телевизор, който беше купил преди месец.

Когато премина към следващото съобщение, той прочете следното: 383 — 0910 ШИБ.

Шибаняка. Дори нокията му знаеше какъв е Грънуолд. Знаеше, защото Къртис я беше научил. Въпросът се състоеше в това какво искаше от него Шибаняка в този юнски вторник.

Може би споразумение според условията на Къртис?

Той се изсмя на тази абсурдна идея, а след това пусна съобщението. За негова огромна изненада Грънуолд искаше точно това или се преструваше, че го иска. Къртис си помисли, че онзи се опитва да го праметне, но не разбираше с каква цел. А освен това и гласът му беше угрижен, леко провлачен. Струваше му се, че долавя нотка на тъга. Точно така звучеше и гласът на Къртис напоследък. Точно така

говореше по телефона, докато се опитваше отново да се настрои към „играта“.

— Джонсън... Къртис — прозвуча гласът на Грънуолд. Той сякаш се беше поколебал как да се обърне към Къртис. Продължи да мънка угрижено: — Не мога де се бия на два фронта. Хайде да сложим край. Вече не ми се занимава с това. Ако изобщо някога ми се е занимавало. Натясно съм, съседе. — Чу се въздишка. — Ще ти отстъпя парцела без никакви финансови претенции. Ще те обезщетя също така за своята... за Бетси. Ако си съгласен, можеш да ме намериш в Дъркин Гроув. Днес ще бъда там през повечето време. — Последва дълга пауза. — Напоследък често ходя там. От една страна, все още не вярвам, че финансирането пропадна, а, от друга, не се изненадвам изобщо. — Още една дълга пауза. — Вероятно разбираш какво имам предвид.

Къртис разбираше. Самият той сякаш вече не можеше да „надуши“ пазара. А освен това не му пукаше. Внезапно усети, че в душата му се промъква съчувствие към Шибаняка. Този привлечен глас...

— Ние бяхме приятели — продължи Грънуолд. — Помниш ли? Аз помня. Не мисля, че отново ще се сприятелим, нещата стигнаха твърде далеч, но поне отново можем да бъдем съседи. Съседе. — Последва нова продължителна пауза. — Ако не се видим, просто ще кажа на адвокатата си да подготви сделката. Според твоите условия. Но...

Чуваше се само дишането на Шибаняка. Къртис изчака. Беше приседнал до кухненската маса. Все още не осъзнаваше какво чувства. Засега.

— Но ми се иска да ти стисна ръката и да ти кажа, че съжалявам за кучето. — Чу се хълцане, което много приличаше на сподавен плач. Невероятно! Последва изщракване, а след това автоматът съобщи, че няма други съобщения.

За момент Къртис остана неподвижен. Огриваше го един сноп лъчи от яркото слънце на Флорида. Климатикът беше безсилен срещу тях, дори в този час. След това той отиде в кабинета си. Борсата вече работеше. Цифрите, които мониторът показваше, бяха възобновили безкрайното си пълзене. Осъзна, че те не означават нищо за него.

Остави ги да си пъплят, написа кратка бележка за госпожа Уилсън: „Излизам по работа“, а след това напусна къщата.

Той влезе в гаража. Нещо го накара да предпочете скутера пред беемвето. Щеше да му се наложи да пресече главния път от другата страна на моста. Нямахше да му е за първи път.

Той почувства болка и тъга, когато взе ключовете от скутера и чу издрънкването им. Предполагаше, че това чувство ще изчезне с времето, но засега го приемаше почти с желание. Сякаш приветстваше приятел.

* * *

Търканията между Къртис и Тим Грънуолд бяха заради Рики Винтън, който едно време беше стар и богат, а след това стана стар и изкуфял. Преди да се превърне в мъртвец, той продаде на Къртис Джонсън незастроения парцел, който се намираше в края на остров Търтъл. Цената беше милион и половина долара. Възрастният мъж беше взел капаро в размер на сто и петдесет хиляди и беше подписал договора.

Къртис изпитваше леки угризения заради това, че беше праметнал дъртия пръч, но пък от друга страна, Винтън беше собственик на компания за производство на кабели и едва ли щеше да умре от глад. При все че милион и половина беше смешно ниска цена за такъв прекрасен имот, сделката все пак не беше безумно неизгодна за продавача, като се има предвид сегашното състояние на пазара.

Всъщност... беше, но с дъртака се бяха харесали, а и Къртис беше от хората, които вярваха, че в любовта и на война всичко е позволено. И тъй като бизнесът е нещо като война... Икономката на Винтън — същата тази госпожа Уилсън, която сега се грижеше за къщата на Къртис, присъстваше на подписването. Когато премисли, той стигна до извода, че от вълнение е допуснал грешка.

Месец след като продаде незастроения парцел на Къртис Джонсън, Винтън го продаде и на Тим Грънуолд — Шибаняка. Този път цената беше по-нормална — пет милиона и шестстотин хиляди долара. Винтън може би не беше чак такъв глупак, а може би си

падеше малко мошеник, въпреки че беше с единия крак в гроба. Какъвто и да беше обаче, този път той взе половин милион капаро.

Свидетел на подписването на договора с Грънуолд беше градинарят на Шибаняка (по случайност той се грижеше и за градината на Винтън). Същата съмнителна работа, но Къртис предполагаше, че Грънуолд е бил не по-малко развълнуван от него. Само че вълнението на Къртис произтичаше от идеята да запази края на остров Търтъл чист, девствен и тих. За това мечтаеше той.

За разлика от него Грънуолд искаше да строи. Един комплекс от апартаменти, а може би дори два. Кулите-близнаци на Шибаняка. Къртис беше виждал подобни комплекси. Във Флорида те никнеха като глухарчета върху недобре окосена ливада. Той знаеше какви хора ще настани там Шибаняка — идиота, които смятат, че пенсионните фондове са ключ към небесното царство. Щяха да строят четири години, а след това навсякъде щяха да плъзнат болнави възрастни мъже на велосипеди. Пенсионерките щяха да се излежават и да си пушат цигарите, без да им пука, че техните фризирани кученца дрискат навсякъде из плажа. И, разбира се, изцапаните със сладолед хлапета, носещи имена като Линдзи или пък Джейсън. Къртис знаеше, че ако не вземе мерки, цял живот ще слуша гневните им викове: „Ама нали обеща, че днес ще ходим в Дисни!“

Той нямаше да позволи това да се случи. Оказа се, че няма да му е трудно. Парцелът не беше негов и може би никога нямаше да стане, но не беше и на Грънуолд. Не принадлежеше дори и на роднините, които бяха изпъзтели от нищото като хлебарки и бяха започнали да душат подписите на свидетелите. Собственици бяха адвокатите и съдът.

А това означаваше, че на практика парцелът не принадлежеше на никого.

На Къртис му харесваше да има работа с такива собственици.

Споровете продължаваха вече две години и разходите му по делото бяха набъбнали до четвърт милион. Той се опитваше да гледа на тези пари като дарение за някоя особено симпатична организация за защита на природната среда. Такава като „Грийнпийс“, наречена „Джонсънпийс“ може би. Само че той не можеше да приспадне това дарение от данъка върху доходите си. Грънуолд обаче го беше нервирал. Грънуолд беше направил нещата лични, защото мразеше да

губи (в онези дни Къртис също мразеше да губи, но сега вече беше поомекнал), а и защото имаше лични проблеми.

Госпожа Грънуолд беше получила развод. Това беше личен проблем номер едно. Тя вече не беше госпожа Шибанякова. А освен това личен проблем номер две — Грънуолд се беше оперирал. Къртис не знаеше дали е имал рак, но знаеше, че Шибаняка излезе от болницата в Сарасота в инвалидна количка и отслабнал с десетина килограма. Впоследствие той заряза инвалидната количка, но така и не възвърна нормалното си тегло. Кожата на врата му вече не изглеждаше стегната като преди.

И компанията му вече не изглеждаше добре. Къртис видя с очите си какво представлява последната разрушителна кампания на Шибаняка. Селото се казваше Дъркин Гроув. То се намираше на континента, на четирийсет километра източно от остров Търтъл. Мястото приличаше на незавършен призрачен град. Къртис паркира колата си на едно близко хълмче и огледа зарязания обект. Почувства се като генерал, който наблюдава разрушен вражески лагер. Беше осъзнал, че като цяло животът е едно изкушение.

Бетси беше променила всичко. Тя беше болонка. Възрастна, но доста жизнена. Когато Къртис я разхождаше по брега, тя винаги носеше в устата си червения гумен кокал. Когато Къртис искаше да гледа телевизия, той просто казваше: „Донеси проклетото дистанционно, Бетси.“ Тя отиваше до масичката, захапваше дистанционното и му го донасяше. Тя се гордееше се със себе си, а и той се гордееше с нея. В продължение на седемнайсет години кучето му беше най-добрият приятел. Френските болонки рядко живеят повече от петнайсет години.

След това Грънуолд постави електрическа ограда между двата имота.

Шибаняка.

Грънуолд твърдеше, че напрежението не е било много високо. Казваше, че може да докаже това, и Къртис му вярваше. Волтажът обаче беше достатъчно висок за едно понапълняло възрастно куче, което на всичкото отгоре имаше болно сърце. И защо пък точно електрическа ограда? Шибаняка беше изрекъл купища глупости за това как трябва да бъдат спрени евентуалните крадци, които според него биха могли да минат през имота на Къртис и да влязат „замъка“

Ла Шиб. Къртис не му вярваше. Той смяташе, че печените крадци биха дошли по море. Смяташе също така, че на Грънуолд му е криво заради парцела на Винтън и че е поставил електрическата ограда само и само за да раздразни добрия си съсед Къртис Джонсън. А може би и за да нарани любимото му кученце. А дали е искал да убие милото животинче? Къртис вярваше, че онзи е сметнал смъртта на Бетси за бонус.

Той не беше сантиментален, но въпреки това плака, когато преди кремацията откачи металната плочка от нашийника на Бетси.

Къртис поиска обезщетение на стойност хиляда и двеста долара — цената на кучето. Ако можеше да го осъди да плати десет милиона — на толкова приблизително можеше да се оцени болката, която изпита при вида на дистанционното, което никога повече нямаше да бъде олигавяно — той щеше да го направи на секундата. Адвокатът му обаче каза, че гражданският съд не се интересува от болката и страданието. Тези неща имали значение при разводите, а не при кучетата. Той трябваше да се задоволи само с хиляда и двеста долара, но щеше да си ги вземе.

Адвокатите на Шибаняка поддържаха тезата, че електрическата ограда е била поставена доста навътре в имота на Грънуолд — на десет метра от граничната линия. В резултат на това битката започна. Тя продължаваше вече осем месеца. Къртис вярваше, че тактиката на отлагане, която бяха възприели адвокатите на Шибаняка, означава, че има шанс да спечели делото. Той също така вярваше, че нежеланието им да предложат споразумение и нежеланието на Грънуолд да кихне тези хиляда и двеста долара означава, че и за него битката е станала лична. Тези адвокати им излизаха доста солено. Само че нещата вече не опираха до парите.

Докато минаваше покрай запустелите земеделски земи (Грънуолд гореше от желание да строи и тук), Къртис си мислеше, че би трябвало да се чувства по-щастлив от този неочакван обрат. Победата обикновено кара сърцето на човек да трепне, а неговото сърце не трепваше. Той като че ли искаше единствено да се види с Грънуолд, да изслуша неговото предложение и да сложи край на всичко, ако, разбира се, предложението му не беше твърде абсурдно. При това положение имаше вероятност хлебаркоподобните роднини да

придобият парцела на Винтън и да започнат да строят. Имаше ли някакво значение? Като че ли не.

Къртис също имаше проблеми, с които трябваше да се справя. Неговите обаче бяха психически, а не брачни (пази Боже), финансови или физически. Те бяха започнали малко след като откри вкочаненото тяло на Бетси. Някои хора биха нарекли тези проблеми невроза, но Къртис знаеше, че те не са нищо друго освен мъка.

Загубата на интерес към фондовата борса, която беше открил на шестнайсетгодишна възраст и която оттогава винаги будеше силни чувства у него, беше най-очевидният елемент от неговата мъка, но в никакъв случай не и единственият. Той беше започнал да мери пулса си и да брои колко движения на ръката прави при миенето на зъбите си. Вече не можеше да носи тъмни ризи, защото за пръв път след ученическите си години имаше пърхот. Белите люспи се отделяха от скалпа му и се сипеха по раменете му. Извиваха се същински снежни вихрушки, когато се решеше. Не му харесваше това, което правеше, но понякога се усещаше, че използва гребена, докато седи пред компютъра или говори по телефона. На няколко пъти протърка кожата на главата си до кръв.

Търкаше ли търкаше. Разравяше бялото мъртвило. Понякога, докато гледаше дистанционното на масичката, си мислеше колко щастлива изглеждаше Бетси, когато му го донасяше. В очите на хората много рядко има толкова щастие, особено когато същите тези хора са заети.

Сами (масажистката, при която ходеше веднъж седмично) твърдеше, че това е криза на средната възраст. Тя каза на Къртис, че трябва да прави секс, но така и не му предложи услугите си.

Все пак думите ѝ звучаха правдоподобно. Толкова правдоподобно, колкото речите на политиците. Той не знаеше дали провалът с парцела на Винтън беше довел до кризата, или кризата беше довела до провала. Той обаче беше наясно, че всяка краткотрайна болка в гърдите поражда у него мисли за сърдечен удар, а не за лошо храносмилане. Беше започнал и да се опасява, че зъбите му ще изпаднат, въпреки че те никога не му бяха създавали проблеми. А когато настина през април, стигна до извода, че е пред пълен имунен срив.

Имаше и още един малък проблем. Натрапчивите мисли, за които не беше споменавал на личния си лекар. Дори и на Сами не беше

казвал, а с нея той споделяше всичко.

Те отново го връхлетяха, докато пътуваше по рядко използвания път № 17, който беше съвсем запустял, след като направиха новия участък. Точно тук, сред притискащите го от двете страни шубраци, бръмчащите в неокосената трева буболечки, жужащите далекопроводи и зверски припичащото слънце.

Той знаеше, че само да си помисли за натрапчивите мисли, и те се появяват. Но нищо не можеше да направи. Съвсем нищо.

Отби вляво, когато видя отклонението за Дъркин Гроув, и изключи веспата от скорост. Между коловозите растеше трева, а една стрелка сочеше пътя към неуспеха. След това, докато моторът мъркаше доволно между краката му, той бръкна с два пръста в гърлото си. Рефлексът му за повръщане беше позакърнял през последните два-три месеца и трябваше да напъха ръката си почти до китката, за да постигне успех.

Къртис се извърна встрани и повърна закуската си. Той не целеше да се отърве от храната, която беше погълнал. Да, имаше проблеми, но булимията не беше един от тях. Не харесваше дори самото повръщане. Харесваше стягането в гърлото и стомаха, и придружаващото ги инстинктивно отваряне на устата. В такъв момент тялото му беше напрегнато, готово да изхвърли неканения гост.

Миризмата на орлови нокти внезапно стана по-силна, светлината — по-ярка. Слънцето печеше по-силно от всякога. Той имаше чувството, че кожата на врата му се пържи и че може би точно в този момент клетките там се бунтуват, канейки се да влязат в хаотичния свят на меланомата.

Не му пукаше. Той беше жив. Пръстите му отново навлязоха в гърлото и започнаха да търкат чувствителната лигавица. И останалата част от закуската излезе навън. На третия път се появи само няколко дълги нишки слюнка, които бяха обагрени в бледорозово заради разраненото му гърло. Той вече се чувстваше удовлетворен и вече можеше да продължи по пътя за Дъркин Гроув — недовършената лятна резиденция на Шибаняка.

Докато пърпореше със скутера си по коловозите на бурениялия път, Къртис си помисли, че може би не само Грънуолд е натясно.

Дъркин Гроув не изглеждаше добре.

По неасфалтираните улици, а също и в сутеренните помещения на недовършените сгради имаше локви. Всичко, което Къртис видя — магазините без покриви, изоставената строителна техника, жълтите предупредителни ленти — свидетелстваше, че тук има големи финансови проблеми. Къртис не знаеше какво е довело до неплатежоспособност Шибаняка — дразгите около парцела на Винтън, развода, болестта или делото за смъртта на кучето, но знаеше със сигурност, че това е неплатежоспособност. Беше убеден в това още преди да стигне отворената порта и да види поставената там табела:

ОБЕКТЪТ Е ЗАТВОРЕН ОТ ГРАДСКИЯ ОТДЕЛ ПО СТРОИТЕЛСТВО И ПРОЕКТИРАНЕ,
ГРАДСКАТА ДАНЪЧНАТА СЛУЖБА, ДАНЪЧНАТА СЛУЖБА НА ЩАТА ФЛОРИДА И
СЛУЖБА „ВЪТРЕШНИ ПРИХОДИ“ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

ПО-ПОДРОБНА ИНФОРМАЦИЯ ЩЕ ПОЛУЧИТЕ НА ТЕЛЕФОН: 941-555-1800

Отдолу някакъв умник беше написал със спрей: „Фелацио ще получите на вътрешен 69.“

Пътят ставаше целия в дупки, след като човек подминеше единствените три сгради, които изглеждаха завършени — два магазина от едната страна и къща-образец — от другата. Къщата-образец беше толкова кичозна, че кръвта на Къртис направо се смрази. Веспата трудно можеше да се справи с неравния път, така че той паркира зад един булдозер, който беше толкова обрасъл с бурени, сякаш беше стоял на това място цял век. След това той свали стъпенката и загаси двигателя.

Тишината се спусна и запълни празнината, която досега беше заета от пърпоренето на веспата. Изграчи гарван, друг го последва. Къртис погледна нагоре и видя три гарвана, кацнали на издигнатото около една недовършена тухлена сграда скеле. Помисли си: „Банка ли са искали да построят? За момента прилича на надгробния камък на Грънуолд.“ Идеята не му се стори смешна. Прииска му се отново да бръкне с пръсти в гърлото си. Вероятно щеше да го направи, ако в дъното на пустата улица не забеляза човек. Той стоеше до един бял седан, на чийто преден капак беше изрисувана зелена палма. Над

палмата имаше надпис „Грънуолд“, а под нея — „Предприемачи и строители“. Мъжът махаше на Къртис. По неизвестни причини Грънуолд днес караше служебна кола, а не поршето си. Къртис си помисли, че може би е продал поршето. Имаше вероятност служба „Вътрешни приходи“ да му го е взела, а това означаваше, че имотът му на остров Търтъл също можеше да „отпътува“. При това положение парцелът на Винтън би бил най-малкият му проблем.

Къртис си помисли: „Дано му останат достатъчно пари да плати за кучето ми.“ След това махна на Грънуолд, извади ключа и включи алармата. Просто навик, не мислеше, че на такова място има вероятност да откраднат веспата. Пусна ключа в джоба, в който беше мобилният му телефон. Закрачи по мръсната, така наречена „главна“ улица, която вероятно никога нямаше да бъде асфалтирана. Възнамеряваше да разреши проблемите помежду им веднъж завинаги, ако е възможно. Внимателно отбягваше локвите, които се бяха образували след снощния дъжд.

— Здравсти, съседе! — каза Грънуолд, когато Къртис се приближи. Носеше панталони с цвят как и фланелка, на която беше щампована зелена палма — логото на компанията му. Фланелката му седеше като чувал. Лицето му беше бледо, с изключение на трескавата червенина, избила в горната част на скулите и тъмните, почти черни кръгове под очите. Въпреки че гласът му звучеше бодро, той изобщо не изглеждаше добре. „Каквото и да са се опитали да отстранят при операцията, не са успели“ — помисли си Къртис. Грънуолд държеше едната си ръка зад гърба. Къртис си помисли, че е бръкнал в задния джоб на панталоните си. Оказа се, че не е така.

Малко по-нататък по осеяния с локви и коловози път имаше фургон. Полевият офис, може би. Виждаше се бележка, която беше сложена в найлоново джобче и беше прикрепена към вратата с помощта на малка вакуумна чашка. Бяха написани много неща, но единственото, което Къртис успя да прочете (другото нямаше смисъл да го чете), бяха думите най-отгоре — „Влизането забранено“.

Да, за Шибаняка бяха дошли тежки времена. „Твърдичко ти е това сиренце, а?“ — би казал Артър Ивлин Уо^[1].

— Грънуолд? — Тази дума беше напълно достатъчна за начало, като се имаше предвид какво беше сполетяло Бетси. Това заслужаваше Шибаняка. Къртис спря на около три метра от него. Беше разкراчил

леко крака в опит да избегне една локва. Краката на Грънуолд също бяха разкрасени. На Къртис му мина през ума, че това е една класическа поза — стрелците стоят на единствената улица в някакъв призрачен град и се канят да разрешат спора си.

— Здравсти, съседе! — повтори Грънуолд, като този път се засмя. В смеха му имаше нещо познато. А защо пък да няма? Със сигурност и преди беше чувал смеха на Шибаняка. Не можеше да си спомни точно кога, но нямаше начин да не го е чувал.

Срещу фургона, недалеч от служебната кола, с която Грънуолд беше дошъл, имаше четири сини тоалетни. Около тях бяха поникнали бурени и някакви оклюмали жълти цветчета. Юнските порои (по тези географски ширини природата често се гневеше в следобедните часове) бяха подкопали земята пред тях и бяха образували канавка. Направо канал. Сега там имаше застояла вода, чиято мазна повърхност беше покрита с цветен пращец. Поради тази причина небето не успяваше да се отрази в нея. Четирите тоалетни се бяха наклонили напред като стари надгробни камъни. Очевидно преди време тук е имало доста хора. Имаше още една тоалетна. Тя беше паднала и лежеше с вратата надолу върху канавката. Това беше последното доказателство в подкрепа на факта, че този безумен проект няма да види бял свят.

Единият от гарваните излетя от скелето, изграчи на застаналите един срещу друг мъже и запляска с криле в маранята. Буболечките бръмчаха безметежно из високата трева. Къртис усети, че тоалетните миришат. Вероятно от доста време не ги бяха изпомпвали.

— Грънуолд? — каза отново той. След това, просто защото се налагаше да каже още нещо, добави: — С какво мога да ти помогна? Някакъв проблем ли трябва да обсъдим?

— Е, съседе, въпросът е как аз мога да ти помогна. За това става дума. — Той се засмя, но после сподави смеха си. Къртис разбра защо този звук му е познат. Беше го чул в края на съобщението на Шибаняка. Оказа се, че онова не е било сподавен стон. А мъжът не изглеждаше болен, не просто болен. Той изглеждаше луд.

„Разбира се, че е луд. Той е загубил всичко. А ти се нави да отидеш сам при него. Не си обмислил добре нещата.“

Не беше. След смъртта на Бетси той страшно много неща не беше обмислял добре. Не виждаше смисъл. Нямаше да е зле да се беше

понапънал поне този път.

Грънуолд се усмихваше. А може би просто показваше зъбите си.

— Забелязах, че не носеше каска, съседе. — Той поклати глава, хилейки се налудничаво. Косата му се поклащаше покрай ушите. Като че ли отдавна не я беше мил. — Обзалагам се, че една съпруга не би позволила подобно нещо, но, разбира се, хората като теб нямат съпруги, нали? Те имат кучета. — Той провлачи последната дума и се получи „кууучетаа“.

— Мамка му, тръгвам си — заяви Къртис. Сърцето му блъскаше, но той не смяташе, че гласът му трепери. Надяваше се, че не трепери. Изведнъж му се стори, че е изключително важно Грънуолд да не усети уплахата му. Обърна се да си ходи.

— Помислих си, че ако спомена парцела на Винтън, може би ще дойдеш — каза Грънуолд. — Знаех обаче, че ако стане дума за онова грозно куче веднага ще доприпкаш. Чух я как изскимтя, нали ме разбираш? Когато се блъсна в оградата. Кучка — нарушител.

Втрещен, Къртис се обърна.

Шибаняка кимаше. Сплъстената му коса се поклащаше покрай бледото му, ухилено лице.

— Да — рече той. — Отидох до нея и видях, че е паднала на една страна. Торба с парцали и едни очи. Видях как умира.

— Твърдеше, че си бил на друго място — отбеляза Къртис. Имаше чувството, че гласът му звучи някак си приглушено. Като на дете.

— Е, съседе, определено не съм излъгал. Прибрах се по-рано след прегледа при доктора ми. Беше ми тъжно, че трябваше да му откажа, след като толкова дълго ме убеждава да се подложам на химиотерапия. Тогава видях твоята торба с парцали да лежи в собственото си повръщано. Дишаше тежко, а около нея кръжеше рояк мухи. Веднага се почувствах по-добре. Казах си: „Ето, има справедливост. Има справедливост все пак.“ Напрежението беше съвсем ниско, не те лъжа, но пък определено свърши работа, нали?

Едва след като се отърси от вцепенението, Къртис Джонсън схвана смисъла на думите, които беше чул. Тръгна напред, свивайки ръцете си в юмруци. Не беше удрял човек, откакто в трети клас се сби на игрището, но сега имаше намерение да го направи. Смяташе да удари Шибаняка. Буболечките все така безметежно си бръмчаха из

тревата, а слънцето все така жестоко припичаше. Светът си оставаше все същият, само той се беше променил. Апатията му се беше изпарила. С цялата си душа той искаше едно нещо — да пребие Грънуолд така, че да се разплаче и да започне да пълзи по земята. Мислеше, че може да свърши тази работа. Грънуолд беше двайсет години по-възрастен, а освен това беше болен. А когато се свлечеше на земята и разбитият му нос се забиеше в някоя от онези гадни локви, Къртис щеше да му каже: „Това е за моята торба с парцали. Съседе.“

Грънуолд направи крачка назад. След това показа ръката, която досега криеше зад гърба си. В нея имаше голям пистолет.

— Не се приближавай, съседе. В противен случай ще ти пусна един куршум в главата.

Къртис едва се спря. Пистолетът изглеждаше нереален. Смърт, от тази черна дупка? Не е възможно. Но...

— Четирийсет и пети калибър — каза Грънуолд. — Патроните са с меки върхове. Сдобих се с него във Вегас. Имаше някаква изложба на оръжие. Купих го, след като Джини си тръгна, така беше. Мислех да я застрелям, но открих, че вече не се интересувам от нея. Тя беше една заспала анорексичка с изкуствени цици. Ти обаче си нещо друго. Ти си зъл, Джонсън. Шибан гей — вещица такава!

Къртис не помръдна. Шибаняка беше доста убедителен.

— Но сега вече те пипнах, така да се каже. — Той се изсмя и отново прекъсна смеха си, превръщайки го в нещо подобно на ридание. — Дори не е нужно да съм много точен. Това е мощен пистолет, поне така ми казаха. Дори да те уцеля в ръката, пак ще умреш, защото куршумът направо ще я откъсне. А в корема? Червата ти ще се разхвърчат в радиус от десет метра. Искаш ли да пробваш? Чувстваш ли се късметлия, боклук такъв?

На Къртис не му се искаше да пробва. Не се чувстваше късметлия. Най-сетне осъзна каква е истината — един побъркан го беше подмамил на това място.

— Какво искаш? Ще получиш каквото искаш. — Къртис преглътна. От гърлото му излезе странен, щракащ звук. — Искаш ли да оттегля иска си за Бетси?

— Не я наричай Бетси! — извика Шибаняка. Беше насочил пистолета към лицето му. В този момент дулото наистина изглеждаше много голямо. Къртис си помисли, че вероятно ще умре още преди да

чуе изстрела. А може би щеше да види как от дулото излиза пламък? Той си помисли също така, че има опасност да се подмокри. — Наричай я моята гъзолика кучка!

— Моята гъзолика кучка — веднага повтори Къртис, като дори за миг не се притесни, че проявява неуважение към паметта на Бетси.

— А сега кажи: „Как само обичах да лижа миризливата си кучка“ — инструктира го Шибаняка.

Къртис мълчеше. С облекчение беше открил, че все още има някакви граници. Освен това, ако се подчинеше, Шибаняка веднага щеше да го накара да каже нещо друго.

Грънуолд не изглеждаше особено разочарован. Той разклати пистолета.

— Това беше шегичка.

Къртис мълчеше. Въпреки паниката една част от разсъдъка му сякаш беше по-ясна от когато и да е било след смъртта на Бетси. По-ясна от всякога. Точно тази част се опитваше да прецени дали наистина е възможно да загине тук.

Той си помисли: „Ами ако никога повече не сложа залък в устата си?“ За секунда двете части на разума му (обърканата и ясната) се обединиха. Те копнееха животът да продължи.

— Какво искаш, Грънуолд?

— Искам да влезеш в една от онези тоалетни. В крайната. — Той мръдна пистолета наляво.

Къртис се извърна, за да погледне, и се почувства обнадяден. Грънуолд смяташе да го заключи... а това беше добре, нали? Може би сега, след като го беше изплашил и беше изпуснал малко пара, Грънуолд щеше да го скрие някъде, а после да се чупи. А може би ще се прибере вкъщи и ще се гръмне? Ще се подложи на това изпитано четирийсет и петкалиброво лекарство против рак? Добре известно лекарство.

— Добре. Така да бъде — отговори Къртис.

— Искам първо да си изпразниш джобовете. Изсипи съдържанието им на земята.

Къртис извади портфейла си, а след това с голяма неохота и мобилния си телефон. Последваха ги няколко заципани с клипс банкноти и изпъстреното с пърхот гребенче.

— Това ли е?

— Да.

— Обърни си джобовете, драги! Искам сам да се убедя.

Той обърна левия преден джоб, а след това и десния. Няколко монети и ключовете от скутера паднаха на земята и заблестяха на слънцето.

— Добре — каза Грънуолд. — А сега и задните джобове.

Къртис обърна задните си джобове. Там имаше само някакъв стар списък за пазаруване. Нищо друго.

— Изритай мобилния си телефон към мен! — заповяда Грънуолд.

Къртис се опита, но не уцели.

— Задник такъв. — Шибаняка и се засмя. Смахът му отново завърши с изскимтяване и за първи път в живота си Къртис осъзна какво е убийството. Ясната част от разума му беше доволна от това негово прозрение, защото убийството (немислимо за Къртис допреди време) се оказа изключително проста работа. Като съкращаването на дробни.

— Я се размърдай малко — нареди му Грънуолд. — Искам да се прибера вкъщи и да си взема гореща вана. Майната им на болкоуспокоителните, горещата вана е единственото, което върши работа. Ако можех, бих се киснал по цял ден. — Той обаче като че ли не бързаше чак толкова. Очите му блестяха.

Къртис отново се опита да ритне телефона и този път успя да го прати точно пред краката на Грънуолд.

— Стреля и бележи! — провикна се Шибаняка. Той приклекна и го взе, като нито за момент не изпусна Къртис от погледа си. След това се изправи с пышкане. Пъхна мобилния телефон в джоба на панталоните си. За момент дулото на пистолета сочеше към осеяния с боклуци път. — А сега събери другите вещи и ги прибери в джобовете. Събери всички монети. Кой знае, може пък там да намериш автомат за закуски.

Къртис се подчини мълчаливо. Отново почувства лека болка, докато гледаше това, което беше закачено за ключодържателя на веспата. Някои неща не се променяха дори в екстремни ситуации.

— Забрави си листа за пазаруване, смотаняко. Не трябва да го забравяш. Всичко по джобовете. А що се отнася до мобилния ти

телефон, ще го сложа да се зарежда в къщурката ти. След като изтрия съобщението, което ти оставих, разбира се.

Къртис вдигна листчето, на което пишеше: хап. за гастрит, риба, понички, а след това го набути в задния си джоб.

— Няма да успееш — каза той.

Шибаняка вдигна рунтавите си старчески вежди.

— Ще споделиш ли с мен?

— Охранителната система на къщата е включена. — Всъщност не си спомняше дали я е включил. — А освен това госпожа Уилсън ще отиде там, преди ти да се върнеш на остров Търтъл.

Грънуолд го изгледа снисходително. Тази смахната снисходителност не беше изнервяща, а направо ужасяваща.

— Днес е четвъртък, съседе. В четвъртък и петък онази жена идва само следобед. Да не би да си мислиш, че не те държа под око? Точно както и ти ме следиш.

— Аз не...

— О, виждал съм те как надничаш зад любимата си палма. Мислиш ли, че лъжа? Ти обаче никога не си ме виждал, нали? Така е, защото си мързелив. А мързеливите хора са слепи. Мързеливите си получават заслуженото. — Гласът му стана тих и потаен. — Всички гейове са мързеливи, научно е доказано. Гейлобито се опитва да скрие това, но резултатите от проучванията могат да се намерят в интернет.

Заради обзелия го смут Къртис почти не обърна внимание на последните думи на Шибаняка. Щом е следил дори госпожа Уилсън... Господи! Откога ли замисляше това?

Вероятно откакто Къртис го беше дал под съд заради Бетси.

— А що се отнася до кода на алармата... — Той отново се изсмя. — Ще ти споделя една малка тайна. Твоята охранителна система беше поставена от „Хърн Секюрити“, а аз работя с тях вече почти трийсет години. Бих могъл да получа кодовете на всички охранителни системи на „Хърн“, стига да поискам. Но стана така, че единственият, който ми трябваше, беше твойт. — Той подсмръкна, изплю се на земята, а след това се изкашля дълбоко. Въпреки че очевидно изпитваше болка (Къртис се надяваше да е така), той държеше пистолета здраво. — Все пак смятам, че не си включил алармата. Ти си мислиш само за свирки и за разни други подобни неща.

— Грънуолд, не можем ли...

— Не, не можем. Ти си го заслужи. Заработи го и ще си го получиш. Влизай в кенефа!

Къртис се отправи към най-дясната тоалетна, а не към най-лявата.

— Не, не — каза Грънуолд. Говореше търпеливо, сякаш смяташе Къртис за дете. — Тази, която е в другия край.

— Наклонена е — отговори Къртис. — Ако вляза вътре, тя може да падне.

— Няма — отсече Грънуолд. — Тя е солидна като любимата ти фондова борса. Има и екстри. Сигурен съм обаче, че ще харесаш миризмата. Хората като теб прекарват доста време в кенефа, така че със сигурност ще харесаш миризмата. Направо ще я обикнеш. — Къртис усети как дулото на пистолета го смущава в задника. Той извика стреснато, а Грънуолд започна да се смее. Шибаняк мръсен. — А сега влизай вътре, преди да съм превърнал лайнопровода ти в огромен тръбопровод!

Наложи се да се приведе над пълната с мръсна вода канавка. Тъй като тоалетната беше наклонена, когато той дръпна резето, вратата рязко се отвори и за малко не го удари в лицето. Това стана повод Грънуолд отново да се изсмее. Гадният звук породя мисли за убийство в главата на Къртис. В същото време го обзе копнеж по зелените гори и синьото небе на Флорида. Искаше комат хляб, за него той щеше да е истински деликатес. Щеше да разпъне кърпа на скута си и да яде, преглъщайки с чаша вино. Пред него се появи една нова перспектива за живот. Трябваше само да остане жив, за да ѝ се наслади. Имаше шанс, ако идеята на Шибаняка беше само да го държи заключен.

Къртис си помисли (мисълта беше съвсем случайна и непровокирана от нищо, също като тази за хляба), че ако се отърве, ще започне да дава пари за сирачетата.

— Влизай вътре, Джонсън!

— Казах ти, че ще падне.

— Кой от нас двамата се занимава със строителство, а? Няма да падне, ако внимаващ. Влизай!

— Не разбирам защо го правиш.

Грънуолд се засмя невярващо, а след това каза:

— Наври си задника вътре или ще го пръсна.

Къртис прекрачи канавката и влезе в тоалетната. Тя се залюля под тежестта му. Той нададе вик и се приведе над спуснатия капак на тоалетната, като се подпря с длани на задната стена. И докато стоеше в позата на заподозрян в престъпление, който трябва да бъде претърсен, вратата се затръшна зад него. Слънцето изчезна. Внезапно го обградиха дълбоки, топли сенки. Той погледна назад през рамото си и тоалетната отново се залюля. Всеки момент можеше да се катурне.

Онзи чукаше на вратата. Къртис си представи как Шибаняка се е навел над канавката и как с една ръка се подпира на синята обшивка, а с другата чука на вратата.

— Удобно ли ти е вътре? Уютно ли е?

Къртис не отговори. Поне след като Грънуолд се облегна на вратата на тоалетната, проклетото нещо спря да се клати.

— Със сигурност е така. Като кучка в каручка си, нали?

Нещо изтопурка и тоалетната отново се наклони напред. Грънуолд се беше отдръпнал назад. Къртис отново зае предишната позиция. Беше се надигнал на пръсти и с всички сили се опитваше да държи миризливата кутия сравнително изправена. По лицето му се стичаше пот, която щипеше порязаното при бръсненето сутринта. Това го накара да изпита носталгия към своята баня, която винаги досега беше приемал за даденост. Той би дал всеки един долар от пенсионния си фонд, за да се озове там с бръснач в ръка, гледайки как тънка струйка кръв се стича по лявата му буза и слушайки някоя глупава попесничка, която звучи по радиото. Нещо от „Карпентърс“ или Дон Хо.

Ще падне, ще падне със сигурност, така го е планирал от самото начало.

Тоалетната не само че не се прекатури, но даже престана да се клати. Въпреки това равновесието ѝ беше доста крехко. Къртис стоеше на пръсти, подпирайки стената с ръце. Беше се привел над седалката и вече започваше да усеща колко гадно мирише в малката кабинка дори при свален капак. Усещаше се миризмата на дезинфектант. Онази синята течност, разбира се. Миризмата ѝ, смесена с тази на разлагащите се човешки фекалии, влошаваше нещата.

Грънуолд отново проговори. Гласът му идваше откъм задната стена. Той беше прескочил канавката и беше минал отзад. Къртис така се стресна, че за малко да отскочи назад. Въпреки че бързо успя да се

опомни, тялото му все пак трепна. Ръцете му за момент се отдръпнаха от стената. Тоалетната се разклати. Той отново подпря стената, навеждайки се силно напред, за да спре клатенето.

— Как я караш, съседе?

— Уплашен съм до смърт — отговори Къртис. Косата му беше паднала върху чело и беше залепнала за потната кожа, но той не искаше да рискува да я отмята назад. Дори едно такова движение можеше да доведе до обръщането на тоалетната. — Пусни ме! Вече се позабавлява достатъчно.

— Ако мислиш, че се забавлявам, много жестоко се лъжеш — изрече Шибаняка със сериозен тон. — Дълго мислих по този въпрос, съседе, и стигнах до извода, че това е необходимост — единственият правилен начин на действие. Трябваше да се случи сега, защото ако се забавех, нямаше да бъда в състояние да направя това, което трябва.

— Грънуолд, можем да се разберем като мъже. Кълна се.

— Кълни се колкото си искаш, аз не се вслушвам в думите на хора като теб — отвърна той със същия сериозен тон. — Тези, които вярват на педали, ще си получат заслуженото. — След това той изрева страховито: — МИСЛИТЕ СЕ ЗА МНОГО УМНИ! ЗА КОЛКО УМЕН СЕ МИСЛИШ СЕГА, А?

Къртис не отговори. Всеки път, когато си помислеше, че е хванал цаката на Шибаняка, се случваше нещо изненадващо.

След малко Грънуолд продължи с по-спокоен тон:

— Ти искаш да ти дам обяснение. Смяташ, че го заслужаваши. Вероятно е така.

Някъде изграчи гарван. На стоящия в малката топла кутия Къртис този звук прозвуча като смях.

— Мислиш ли, че се шегувах, когато те нарекох гей вещица. Съвсем не. Това означава ли, че ти знаеш, че си... свръхестествено зло, което е изпратено на земята, за да ме подложи на изпитание? Не знам. Наистина не знам. След като жена ми си взе бижутата и ме напусна, съм прекарал стотици безсънни нощи в търсене на отговор на този, а и на други въпроси. И все още не знам. Вероятно и ти не знаеш.

— Грънуолд, уверявам те, че не съм...

— Млъквай! Сега говоря аз. Разбира се, че ще отговориш така. Независимо дали знаеш или не, това ще бъде твоят отговор. Виж само свидетелските показания на вещиците от Салем Вилидж. Аз ги

прочетох. Всичко е в интернет. Те се кълнели, че не са вещици, а когато разбрали, че това няма да ги спаси, започнали да се кълнат, че са вещици. Много малка част от тях обаче знаели истината. Това става съвсем ясно, когато човек разгледа този въпрос с изчистен... нали ме разбираш... изчистен разум, така да се каже. Хей, съседе, как се чувстваш, когато направя така?

Внезапно Шибаняка — болен, но очевидно все още доста силен — започна да разклаща тоалетната. Къртис за малко да се блъсне във вратата. Със сигурност щеше да има тежки последствия за него, ако се беше блъснал.

— Престани! — изкрещя той. — Не прави така!

Грънуолд се изсмя снизходително. Тоалетната спря да се клати. На Къртис обаче му се стори, че сега тя е още по-силно наклонена.

— Голям си лигльо. Стабилна е като фондовата борса, вярвай ми! Мълчание.

— Разбира се, има и още нещо. Всички педали са лъжци, но не всички лъжци са педали. Става въпрос за множества и подмножества, ако ме разбираш какво искам да ти кажа. Аз съм съвсем нормален, и винаги съм бил такъв — бих изучавал Дева Мария, а след това бих отишъл на парти — но излъгах, за да те накарам да дойдеш тук. Признавам си, но пък кой знае, възможно е и да лъжа.

Отново онази кашлица — дълбока, тежка и вероятно болезнена.

— Пусни ме, Грънуолд! Моля те! Много ти се моля!

Дълго мълчание. Като че ли Шибаняка размишляваше по въпроса. След това той пак запя своята песен:

— В края на краищата, когато става въпрос за вещици, не може да се разчита на самопризнанията — каза той. — Дори на свидетелските показания не може да се разчита, защото е възможно те да са прецакани. Когато човек си има работа с вещици, субективният подход става... става... нали ме разбираш? Може да се разчита единствено на доказателствата. Така че в моя случай аз разгледах доказателствата. Нека да се запознаем с фактите. Първо, ти ме прецака относно парцела на Винтън. Това е първото нещо.

— Грънуолд, аз никога...

— Млъквай, съседе, в противен случай ще преобърна малката ти къщурка. Тогава ще можеш да си говориш колкото искаш. Това ли искаш?

— Не!

— Добро решение. Не знам защо точно ме прецака, но си мисля, че го направи, защото се страхуваш, че имам намерение да построя някое и друго комплексче на остров Търтъл. Във всеки случай доказателството, а именно онова твое абсурдно подобие на договор, показва, че това си беше прецакване. Ти твърдиш, че Рики Винтън е искал да ти продаде този парцел за един милион и петстотин хиляди долара. Сега, съседе, аз ще ти задам един въпрос. Има ли някъде съдия, който би повярвал на такова нещо?

Къртис не отговори. Сега той дори се страхуваше да се изкашля, и то не защото това можеше да ядоса Шибаняка, а защото имаше опасност тоалетната да се прекатури. Той се страхуваше, че ако отдели кутрето си от задната стена, ще се случи непоправимото. Все още никой не знаеше дали опасенията му са основателни или не.

— След това се появиха роднините и усложниха положението, което вече беше достатъчно сложно от твоето гей приятелче. Ти беше този, който ги извика. Ти и твоят адвокат. Това е истината. Защото ти искаш нещата да си останат такива, каквито са в момента.

Къртис мълчеше, не желаше да оспорва твърденията му.

— Тогава ти отправи проклетие. Така си мисля. Доказателствата го потвърждават. Някакъв учен е казал: „Не е необходимо да си видял Плутон, за да стигнеш до извода, че е там.“ Той разбрал, че Плутон съществува, като наблюдавал промените в орбитата на друга планета. Чувал ли си това? Вещиците се откриват по същия начин, Джонсън. Човек трябва да се запознае с доказателствата и да потърси промените в орбитата на твоя, нали ме разбираш, твоя... живот. Освен това душата ти става по-тъмна. Потъмнява. Аз усетих това. Получава се нещо като затъмнение. То...

Той отново се закашля. Къртис стоеше приведен над седалката, на която преди време дърводелците на Грънуолд са седели, за да прочистят раздразнените си от сутрешното кафе стомаси.

— След това Джини ме напусна — продължи Шибаняка. — Сега тя живее на Кейп Код. Твърди, че живее сама. Естествено, че така ще каже, та нали иска да получава голяма издръжка. Всички така правят, но аз знам истината. Ако няма с кого да се чука поне два пъти дневно, тази разгонена кучка ще започне да се тъпче с шоколадови трюфели, докато не експлоатира.

— После и служба „Вътрешни приходи“. Онези копелета дойдоха, отвориха лаптопите си и започнаха да задават въпроси: „Правил ли си това, правил ли си онова, къде е документацията за едик какво си?“ Не е ли това черна магия, Джонсън? Или пък е съвсем обикновено прецакване? Като например ти да вдигнеш телефона и да кажеш: „Проверете този човек, в килерчето си той има много повече медец, отколкото си мислите.“

— Грънуолд, не съм се обаждал...

Тоалетната започна да се люлее. Къртис политна назад, усещайки, че този път...

Люлеенето престана. Той се чувстваше замаян, а освен това му се гадеше. Беше виновна не само миризмата, но и топлината. Усещаше, че ризата му е залепнала за гърдите.

— Аз представям доказателствата — каза Грънуолд. — Ще мълчиш, когато аз представям доказателствата. Разпореждане на шибания съд.

Защо беше толкова топло тук? Къртис погледна нагоре и видя, че няма отдушници. По-точно имаше, но бяха запушени. От нещо, което приличаше на парче ламарина. В нея бяха пробита няколко дупки, които позволяваха вътре да проникне малко светлина, но не и въздух. Диаметърът на дупките беше приблизително един сантиметър. Той погледна през рамо и видя, че във вратата също има няколко дупки.

— Те запорираха активите ми — рече Грънуолд. — Първо направиха одит, като твърдяха че това е рутинна проверка, но аз знаех какво в действителност вършат и какво ще последва.

Как няма да знаеш, като си нарушил закона, Шибаняко!

— Кашлицата се появи още преди да направят одита. Тя също е твое дело, разбира се. Отидох на лекар. Рак на белия дроб, съседе. Засегнати са също черният дроб и стомахът ми, а и меките тъкани. Точно това би направила една вещица. Изненадвам се, че не си поразил задника и топките ми, но като се замисля, ракът и дотам ще стигне след време. Ако му позволя. Аз обаче няма да му позволя. Така че няма никакво значение дали съм покрил добре днешната работа или не. Много скоро ще пусна един куршум в главата си. От същия този пистолет, съседе. Докато си лежа в топлата вана. — Той въздъхна прочувствено. — Само там се чувствам щастлив. В топлата вана.

Къртис разбра какво ще се случи. Може би го осъзна, когато чу Шибаняка да казва: „Няма никакво значение дали съм покрил добре днешната работа“, а може би знаеше преди това. Шибаняка възнамеряваше да събори тоалетната. Щеше да го направи, ако Къртис започнеше да циври и да протестира. Щеше да го направи и ако Къртис си кротуваше. Поведението му нямаше никакво значение. Засега обаче той реши да си кротува. Искаше да остане прав възможно най-дълго и се опитваше да не подклажда лудостта на Шибаняка. Грънуолд не говореше метафорично. Той наистина вярваше, че Къртис Джонсън е нещо като магьосник. Вероятно ракът вече беше поразил и мозъка му.

— Рак на белия дроб! — обяви Грънуолд пред недовършения си обект, а след това отново започна да кашля. Гарваните заграчиха, протестирайки. — Спрях да пуша преди трийсет години, а се разболях от рак сега?

— Ти си луд — каза Къртис.

— Да, сигурно всички мислят така. Такъв беше планът, нали? Такъв беше шибаният план. И на всичкото отгоре ти ме даде под съд заради онова проклето гъзолико куче. Твоето куче беше в моя имот. Каква беше целта ти? Какво още искаше, след като взе моя парцел, моята жена, моя бизнес и моя живот? Унижение, разбира се! Искаше да ме смачкаш психически! Какво безумие! Магьосничество! Знаеш ли какво пише в Библията? Пише: „Не оставяй вещиците живи!“ За всичко си виновен ти. Не оставяй вещиците живи.

Грънуолд бутна тоалетната. Вероятно я беше подпрял с рамо, защото този път нямаше никакво разклащане. Къртис веднага отхвърча назад. Резето трябваше да се счупи под тежестта на тялото му, но не се счупи. Шибаняка очевидно се беше погрижил и за това.

След това тоалетната се сгромоляса с вратата надолу, а Къртис падна по гръб. При падането си прехапа езика. Тилът му се блъсна във вратата и пред очите му се появиха звезди. Капакът се вдигна и тоалетната зяпна като уста. Навън изригна гъста като сироп, черно-кафява течност. Едно полуразложено лайно падна в скута му. Къртис изпищя от погнуса, перна лайното настрани, а след това избърса ръката си в ризата, оставяйки там кафеникаво петно. Гадният поток се изливаше от зейналата тоалетна, стичаше се покрай седалката и образуваше локва в краката му. В него плуваше една опаковка от суха

паста. От дупката на тоалетната висяха гирлянди тоалетна хартия. Същинска Нова година в ада.

Това не можеше да е истина! Това беше кошмар!

— Как е миризма там вътре, съседе? — провикна се Шибаняка. Той се смееше, покашляйки. — Точно като вкъщи, нали? Приеми го като модерен курс по гмуркане за гейове. Става ли? Трябва ти само един сенатор гей и ще си направите страхотно парти.

Гърбът на Къртис се намокри. Той разбра, че тоалетната е паднала в пълната с вода канавка. През дупките във вратата се просмукваше вода.

— Обикновено тези тоалетни са направени от тънка пластмаса. Става въпрос за тоалетните, които виждаш на местата за почивка покрай пътя. Човек би могъл да пробие стените и покрива им, ако пожелае. На строителните обекти обаче ние слагаме листове ламарина отстрани. Нарича се обшивка. Правим го, за да не ги разбиват вандали или пък гейовете като теб. Те пробиват така наречените от тях „страхотни дупки“. О, да, знам ги аз тези работи. Имам цялата информация, съседе. Понякога идват деца и пробиват покривите им с камъни, само и само за да чуят звука от трошенето. Чува се пукане, все едно пукаш голяма хартиена торба. Така че обезопасяваме и покривите. Разбира се, вътре става по-топло, но пък това подобрява производителността на труда. Никой не иска да чете по половин час списание в кенеф, който е топъл като руска баня.

Къртис се обърна по корем. Лежеше в една тъмна, миризлива локва. Около кръста му се беше увило парче тоалетна хартия. Той го отлепи от себе си. Видя кафяво петно върху хартията — екскрементите на някой строителен работник — и се разплака. Лежеше сред лайна и тоалетна хартия, а под него се просмукваше вода. На всичкото отгоре това не беше сън. А на едно не чак толкова отдалечено място, неговият „Макинтош“ показваше котировките на Уолстрийт. Лежеше в локва мръсотия и гледаше тъмното лайно, което се беше сгушило в ъгъла на зяпналата седалка. Това не беше сън. Би продал душата си, за да се събуди в собственото си легло, чист и свеж.

— Пусни ме! Моля те, Грънуолд!

— Не мога. Всичко е планирано — изрече делово Шибаняка. Ти си дошъл тук, за да огледаш забележителностите и за да злорадстваш. Присрало ти се е и си видял тоалетните. Влязъл си в тази в края, но тя

е паднала. Край. Когато те намерят, когато най-накрая те намерят, ченгетата ще забележат, че всички тоалетни са наклонени. Нали разбираш, следобедните дъждове ги подкопават. Те няма как да разберат, че твоето последно убежище е било малко по-наклонено от другите тоалетни. Няма как да разберат и че съм ти взел мобилния телефон. Ще си помислят, че си го оставил вкъщи, глупчо. Всичко ще им се стори съвсем ясно. Доказателствата, те винаги са на първо място.

Той се засмя. Този път не кашляше. Чуваше се само сърдечният, самодоволен смях на човек, ударил шестица от тотото. Къртис лежеше в мръсната локва, чувствайки как водата се просмуква в ризата, панталоните и кожата му, и мечтаеше Шибаняка внезапно да получи инсулт или инфаркт. По дяволите рака, нека да падне наскре изровената улица на зарязаното си курортно селище. По възможност по гръб, за да могат гарваните да изкълват очите му.

Ако стане така, нека да си умра тук.

Да, но нали точно това беше планирал Грънуолд от самото начало. Каква беше разликата тогава?

— Ще видят, че не си обран. Парите ти са все още в джоба, както и ключовете от скутера. Много неблагоприятно, между другото. Тези скутери са толкова... а и без каска. Срамота, съседе. Обаче забелязах, че включи алармата, а това е добре. Добро решение, наистина. Дори нямаш химикалка, с която да напишеш нещо на стената. Ако имаше, аз щях да ти я взема, но ти нямаше. Ще прилича на нещастен случай.

Грънуолд замълча. Къртис си го представи съвсем ясно. Мъж с твърде широки дрехи и сплъстена коса, пъхнал ръце в джобовете си. Мъж, който размишлява. Той говори на Къртис, но говори и на себе си. Продължава да търси грешки в плана си, въпреки че го е обмислял дълго в безсънните нощи.

— Разбира се, човек не може да планира всичко. Винаги се появява нещо непредвидено. Излиза някоя седмица спатия и изцаква валето. Такива ми ти работи. А шансовете някой да дойде тук и да те намери? Докато си все още жив, имах предвид. Слаби, бих казал. Много слаби. Какво имам да губя? — Той се изсмя така, сякаш беше изключително доволен от себе си. — В лайната ли лежиш, Джонсън? Надявам се да е така.

Къртис погледна това, което беше изтръскал от панталоните си, но не отговори. Чуваше се бръмчене. Мухи. Само няколко, но за него

дори няколко бяха твърде много. Те излизаха от зейналата дупка на тоалетната. Вероятно бяха стояли затворени в резервоара, който трябваше да е отдолу, а не в краката на Къртис.

— Сега си тръгвам, съседе, а ти размишлявай. Помисли си дали не те е сполетяло това, което сполетява вещиците. Трябва да ти кажа, че никой няма да чуе виковете ти.

Грънуолд се отдалечаваше. Накъсаният му от пристъпи на кашлица смях вече не се чуваше много ясно.

— Грънуолд! Грънуолд, върни се!

Грънуолд се провикна:

— Сега ти си натясно. Наистина натясно.

След това двигателят на служебната кола изръмжа. Не трябваше да се изненадва от този факт, но въпреки това му беше трудно да повярва, че Грънуолд си тръгва.

— Върни се, Шибаняко!

Шумът от двигателя затихваше. След като преведе колата през дупките (Къртис чуваше как колелата й шляпат из локвите), Грънуолд продължи нагоре по хълма, минавайки покрай неговата веспа. Шибаняка натисна веднъж клаксона. Във веселия му звук беше стаена някаква жестокост. После шумът от двигателя се смеси със звуците на деня — жуженето на насекомите в тревата, бръмченето на избягалите от резервоара мухи и бученето на летящия високо в небето самолет, чийто пасажери вероятно в момента набиваха сирене „Бри“.

Една муха кацна на ръката на Къртис. Той я прогони. Тя се премести върху изпразнението и започна да обядва. Внезапно смрадта, която лъхаше от обърнатия резервоар, му заприлича на живо същество. Сякаш черно-кафява ръка пълзеше в гърлото на Къртис. Най-лошото обаче не беше миризмата на разлагащи се лайна, а миризмата на дезинфектанта. Синята течност. Той знаеше, че това е синята течност.

Той се понадигна, а след това повърна между краката си, точно върху мръсната локва вода и плуващите в нея парчета тоалетна хартия. От устата му излезе само стомашен сок. Застанал в седнало положение, той се подпираше на вратата под него. Раничката от порязването при бръсненето сутринта сега пулсираше и щипеше. Стомахът му отново се надигна. Звукът, който излезе от устата му, наподобяваше цвъртене на цикада.

Колкото и да е странно, той се почувства по-добре. Почувства се почтен. Това беше едно заслужено повръщане. Не се беше наложило да бърка с пръсти в гърлото си. А що се отнася до пърхота? Знае ли човек? Може би той щеше да дари на човечеството едно ново лечение — застояла урина. Когато излезете от това място, със сигурност щеше да провери дали по скалпа му все още има пърхот. Ако излезеше.

Добре, че можеше да застане в седнало положение. Беше ужасно горещо и миришеше отвратително, но поне имаше някакво пространство. Не му се искаше да мисли какво се е размърдало в резервоара и в същото време не можеше да прогони тревогите си.

— Трябва да изброиш положителните страни — промърмори той. — Трябва внимателно да ги изброиш.

Да, а освен това и да ги прецениш. Би било добре. Нивото на водата, в която седеше, не се покачваше. Това беше добре. Нямаше да се удави. Стига, разбира се, следобед да не се излее проливен дъжд. Не биваше да си казва, че следобед вече ще е излязъл навън, разбира се, че ще е излязъл. Това „магическо“ мислене би означавало, че свири по гайдата на Шибаняка. Той не можеше просто да седи тук, да се радва, че разполага с някакво пространство, и да чака да го спасят.

Може би ще дойде някой от отдела по строителство и проектиране. Или пък група ловци на глави от служба „Вътрешни приходи“.

Прекрасна идея, която обаче едва ли щеше да се осъществи. Шибаняка вероятно беше обмислил и тези възможности. Разбира се, някой бюрократ или група бюкроти можеха да решат да направят изненадваща проверка, но би било глупаво да се разчита на това. Толкова глупаво, колкото да се разчита, че чувствата на Шибаняка ще се променят. А госпожа Уилсън щеше да реши, че Къртис е отишъл на кино в Сарасота — нещо, което той често правеше.

Той започна да чука с ръка по стените, първо по лявата, а след това по дясната. Зад тънката и податлива пластмаса се чуваше дрънчене на метал. Обшивката. Той се изправи на колене, като не обърна внимание на факта, че си удари главата. Не забеляза нищо, което да го окуражи. Виждаха се плоските краища на винтовете, а това означаваше, че главите им бяха от външната страна. Не кенеф, а ковчег.

При тази мисъл обзелото го за момент спокойствие се изпари. На негово място дойде паниката. Той започна да блъска по стените на

тоалетната, крещейки за помощ. Хвърляше се ту наляво, ту надясно като капризно дете. Опитваше се да претърколи тоалетната и по този начин да освободи вратата. Проклетото нещо изобщо не помръдваше. Проклетото нещо беше тежко. Заради обшивката.

Разумът му пищеше: „Тежко като ковчег!“ Паниката прогонваше всяка друга мисъл. „Тежко като ковчег! Като ковчег! Ковчег!“

Не знаеше колко дълго е бил в това състояние, но по едно време се опита да стане, сякаш мислеше, че може да премине през стената като Супермен. Отново си удари главата, този път много по-силно отпреди. Падна по корем. Ръката му шляпна в нещо лепкаво и той я избърса в дънките си. Направи го без да поглежда. Очите му бяха затворени, а изпод миглите му се процеждаха сълзи. В тъмнината зад клепачите му експлодираха звезди. Нямаше кръв. Той си помисли, че това е още една от положителните страни, които трябва да изброи. Да, обаче едва не се беше нокаутирал сам.

— Успокой се — каза си той. Отново застана на колене. Главата му беше сведена, очите — затворени. Приличаше на човек, който се моли, и май наистина се молеше. Една муха го погъделичка по врата, а след това отлетя в неизвестна посока. — Паниката няма да помогне. Той много ще се зарадва, ако те чуе как крещиш, така че се успокой, не му позволявай да се кефи. Просто се успокой и мисли.

За какво мога да мисля тук? Аз съм в капан.

Къртис седна на вратата и покри лицето си с ръце.

Времето минаваше и земята продължаваше да се върти. Хората вършеха обичайните си дейности. Повечето хора.

По шосе 17 преминаха няколко превозни средства — фермерски камиони, които отиваха или на пазарите в Сарасота, или в склада за храни в Нокомис; един трактор; пощенски микробус с жълти фарове на покрива. Нито едно от тях не зави към Дъркин Гроув.

Госпожа Уилсън отиде в къщата на Къртис, прочете бележката, която беше оставена на кухненската маса, и започна да чисти с прахосмукачката. После се зае да глади дрехите, като в същото време гледаше следобедните сапунени сериали. Тя подготви купа макарони, сложи я в хладилника, а след това надраска кратка бележка за приготвянето им — „Печи на 350°, 45 минути.“ Постави бележката на кухненската маса — там, където Къртис беше оставил своята. Над Мексиканския залив избоботи гръмотевица и тя реши, че е време да си

тръгва. Често си тръгваше по-рано, когато времето се разваляше. Хората тук не знаеха как се кара в дъжд. Те се плашеха дори и от най-лекото преваляване.

В Маями служителят от „Вътрешни приходи“, който се занимаваше със случая „Грънуолд“, изяде един кубински сандвич. Мъжът не носеше костюм, а хавайска риза с изобразени на нея папагали. Той се беше скрил от слънцето под един чадър. В Маями не валеше. Той беше в отпуск. Щеше да продължи да работи по случая „Грънуолд“, когато отпускът му изтечеше. Държавната машина обикновено мелеше бавно, но за сметка на това — изключително ситно.

Грънуолд дремеше в топлата вана, която беше поставена във вътрешния двор на къщата му. Тътенът на гръмотевиците го разбуди. Той излезе от ваната и се прибра в къщата. Докато затваряше плъзгащата се стъклена врата между вътрешния двор и хола, навън заваля. Грънуолд се усмихна и промърмори:

— Това ще те поразхлади, съседе.

Гарваните отново бяха заели позиция върху скелето, което ограждаше недовършената банка. Когато обаче точно над тях изтрещя гръмотевица и дъждът заваля, те потърсиха убежище в гората. Недоволният им грак огласи околността.

На Къртис му се струваше, че е прекарал в тоалетната най-малко три години. Слушаше как капките барабанят по покрива на затвора му. Покривът, който преди Шибаняка да катурне тоалетната, беше задна стена. Дъждът отначало барабанеше, след това започна да блъска, а впоследствие и да реве. В разгара на бурята тоалетната заприлича на телефонна кабина с вградени високоговорители. Гръмотевиците бяха мощни като експлозии. За момент той си помисли, че някоя мълния ще го тресне и ще го превърне в задушена пържола с лайнян сос. Тази перспектива не го притесни особено много. Поне щеше да стане бързо, за разлика от това, което му се случваше сега.

Водата започна да се надига, но не много бързо. Къртис нямаше нищо против, защото вече беше стигнал до извода, че няма опасност да се удави като плъх. Все пак това беше вода, а той беше много жаден. Той доближи устните си до една от дупките в обшивката. Преливащата над канавката вода църцореше през малкия отвор, а той лочеше като

камила. Във водата имаше пясък, но той пи, докато коремът му се поду. Непрекъснато си повтаряше, че това наистина е вода. Да, вода.

— Може би има повишено съдържание на урина, но съм сигурен, че то не е високо — каза той и започна да се смее. Смехът му постепенно премина в плач. След известно време смехът отново взе връх.

Някъде към шест часа вечерта спря да вали. По това време на годината обикновено ставаше така. Облаците се разпръснаха и дойде време за красивия залез. Както обикновено жителите на остров Търтъл се събраха на брега, за да наблюдават залеза. Никой не повдигна въпроса защо Къртис Джонсън го няма. Понякога той идваше, а друг път не. Тим Грънуолд беше там и някои от присъстващите забелязаха, че тази вечер той изглежда изключително жизнерадостен. Докато вървеше към къщи, хванала за ръка съпруга си, госпожа Пийбълс отбеляза:

— Мисля, че господин Грънуолд е на път да преодолее шока от загубата на съпругата си.

Господин Пийбълс отговори:

— Прекалено си романтична си, скъпа.

— Да, скъпи — каза тя и за момент опря буза в рамото му. — Затова се омъжих за теб.

Когато Къртис видя, че светлината, която минава през дупките в обшивката, отслабва, разбра, че наистина ще прекара нощта в този смърдящ ковчег. Под него имаше няколко сантиметра вода, а в краката му — зяпнала тоалетна. Той вероятно щеше да умре тук, но това твърдение изглеждаше някак си прекалено теоретично. Реалността беше, че щеше да прекара нощта тук. Безкрайни часове, последвани от още безкрайни часове.

Паниката отново се върна. Той пак започна да вика и да блъска стените. Този път той застана на колене, като удряше ту едната стена, ту другата. Разбираше, че се държи като птица, която е попаднала в камбанария на църква, но не можеше да се спре. Единият му крак размаза измъкналото се навън лайно в основата на седалката. Панталоните му се скъсаха. Кокалчета на ръцете му първо се разраниха, а после кожата върху тях направо се сцепи. Най-накрая престана и засмука разранените си длани.

Трябва да спра. Трябва да запазя силите си.

След това си помисли: „За какво да ги пазя?“

В осем часа въздухът започна да захладнява. В десет часа водата, в която лежеше Къртис, също захладня, направо стана студена. Той се разтрепери. Обви ръце около тялото си и притисна колене към гърдите си.

Всичко ще е наред, стига само зъбите ми да не започнат да тракат. Не мога да понасям този звук.

Грънуолд си легна в единайсет часа. Облечен в пижама, той лежеше под работещия вентилатор, гледаше към тавана и се усмихваше. От месеци не се беше чувствал толкова добре. Беше удовлетворен.

— Лека нощ, съседе — каза и затвори очи. За пръв път от шест месеца спа непробудно цяла нощ.

В полунощ някакво животно нададе дълъг, пронизителен вой. Беше близо до импровизираната килия на Къртис. Подивяло куче най-вероятно, но Къртис си помисли, че воят му е като на хиена. Зъбите му затракаха. Воят му се беше сторил ужасяващ.

След известно време той заспа.

Целият трепереше, когато се събуди. Дори краката му помръдваха неконтролируемо, като на наркоман, който не си е взел дозата. *Разболявам се. Трябва да отида на доктор. Всичко ме боли.* След това отвори очи и видя къде се намира, припомни си къде се намира. Нададе отчаян вик:

— Ооооооо... не! Не!

Да, обаче не беше „о, не“, а „о, да“. Все пак мракът в тоалетната вече не беше непрогледен. През кръглите дупки проникваше светлина — бледорозовото зарево на изгрева. Съвсем скоро, с напредването на деня, светлината щеше да стане по-ярка. И Къртис отново щеше да започне да се пържи.

Грънуолд ще се върне. Ще размисли през нощта, ще разбере колко безумно е всичко това и ще се върне. Ще ме пусне.

Къртис не вярваше, че това ще се случи. Искаше му се, но не вярваше.

Страшно му се искаше да се изпикае, но в никакъв случай нямаше да го направи в ъгъла, въпреки че навсякъде беше пълно с лайна и тоалетна хартия. Той имаше чувството, че да извърши такова гадно нещо е все едно да признае пред себе си, че е загубил надежда.

Загубил съм надежда.

Не я беше загубил. Не съвсем. Въпреки че беше уморен, изтерзан, уплашен и обезсърчен, той все още не се беше предал. Виждаше и положителните страни — не изпитваше нужда да бърка с пръсти в гърлото си, а през нощта дори и за момент не му се прииска да разчеше покрития си с пърхот скалп.

Не се налагаше да пикае в тѣгъла. Просто щеше да вдигне капака с една ръка, а после да насочи пениса си с другата. Разбира се, като се има предвид сегашното положение на тоалетната, струята трябваше да лети хоризонтално. Издутият му пикочен мехур подсказваше, че това няма да представлява никакъв проблем. Когато налягането спаднеше, част от урината щеше да отиде на пода, но...

— Така е на война — каза той и за своя изненада се изсмя дрезгаво. — А седалката... да вдигна капака ѝ. Мога много повече от това.

Той не беше много силен, но затова пък и тоалетната дъска, и болтовете, които я държаха, бяха направени от пластмаса. Седалката беше черна на цвят, а болтовете — бели. Цялата проклета кутия беше просто евтина пластмаса. Човек не трябваше да е инженер, за да разбере това. Освен това, за разлика от стените и вратата, седалката не беше подсилена. Той си помисли, че би могъл да я откърти съвсем лесно, а ако го направеше... поне щеше да си изкара яда.

Вдигна капака. Канеше се да сграбчи дъската за сядане и да я дръпне встрани. Вместо това той се поспря, гледайки резервоара през дупката. Това, което видя, го накара да се замисли.

Приличаше на лъч дневна светлина.

В отчаянието му бавно се промъкна надежда. Тя сякаш се надигаше от потната му, омазана с изпражнения кожа. В първия момент той си помисли, че това е петънце флуоресцираща боя или оптическа измама. Второто му се стори по-логично, особено когато светлината започна да чезне. Малка... по-малка... най-малка.

Точно преди да изчезне напълно, светлината постепенно стана ярка, толкова ярка, че когато затвори очи, пак я усещаше върху клепачите си.

Това беше слънчева светлина. Дъното на тоалетната беше насочено на изток, натам, откъдето току-що беше изгряло слънцето.

А защо изчезна за момент?

— Слънцето се е скрило зад облак — каза той и отметна сплъстената си коса назад. — Сега пак се е показало.

Той се зачуди дали не се самозалъгва, но в крайна сметка стигна до извода, че няма подобни признаци. Доказателството беше пред очите му. Светлината преминаваше през една малка цепнатина в дъното на резервоара. А може би това беше голям процеп. Ако успееше да влезе вътре и да го разшири, може би щеше...

Не разчитай на това.

А за да стигне дотам, той трябваше да...

Невъзможно. Ако си мислиш да минеш през седалката и да се навреш в резервоара... като Алиса в Страната на лайната... пак си помисли. Ако беше кльоцаво хлапе, но това беше преди трийсет и пет години.

Къртис все още беше слаб и смяташе, че за това са „виновни“ ежедневните разходки с велосипеда. Имаше и нещо друго. Той мислеше, че може да се промъкне през дупката. Едва ли щеше да му е трудно.

А как ще се върна обратно?

Решението беше просто — ако успееше да разшири процепа, нямаше да му се наложи да се връща.

— Да приемем, че успея да вляза — каза той. Празният му стомах изведнъж се изпълни с пеперуди. Откакто пристигна в живописното селище Дъркин Гроув, не му се беше приисквало да си бръкне в гърлото.

Мислите ми ще станат по-ясни, ако пъхна пръстите си...

— Не — рязко изрече той и дръпна седалката с една ръка. Тя изскърца, но не помръдна. Той включи в действие и другата ръка. Косата му падна върху челото, а той я отметна назад с рязко движение на главата си. Дръпна отново седалката. Тя сякаш се поколеба за момент, но после се откърти. Един от двата пластмасови болта падна в резервоара. Другият се счупи в средата и се изтъркаля по вратата, върху която беше коленичил Къртис.

Той захвърли седалката встрани и надникна в резервоара. Първият полъх на отровния въздух вътре го накара да трепне и да се отдръпне назад. Мислеше, че е свикнал с миризмата, но се оказа, че не е така, не и толкова близо до източника. Отново се зачуди кога проклетото нещо е било изпомпвано за последен път.

Гледай положително на нещата. Хубаво е, че тоалетната отдавна не е използвана.

Вероятно беше така, но Къртис не смяташе, че това има някаква полза за него. Вътре имаше още доста материал, още доста лайна плуваха в наситената с дезинфектант вода. Светлината беше напълно достатъчна да се убеди в това. Отново напред излизаше въпросът за връщането. Вероятно нямаше да има проблем. Щом можеше да влезе, трябваше да може и да излезе. Да, обаче той съвсем ясно си представи как би изглеждал — миризливо същество, заровено в мръсотията.

А дали имаше някакъв избор?

Да. Можеше да си седи тук и да се опитва да убеди сам себе си, че ще дойдат да го спасят. Кавалерията, като в последните кадри на някой стар уестърн. После си помисли, че е по-вероятно Шибаняка да дойде, за да провери дали... как се беше изразил? Дали му е уютно? Нещо от този род.

Това наклони везните. Той погледна дупката, тъмната дупка, от която лъхаше ужасна смрад, тъмната дупка, в която имаше лъч надежда. Надежда, тънка като самия лъч. Започна да планира действията си. Първо дясната ръка, а след това главата. Лявата ръка, прилепена до рамото, докато се навре вътре до кръста. След това, когато лявата му ръка е вече свободна...

А ако не успее да я освободи? Представи си как се заклецва. Дясната ръка в резервоара, а лявата, затисната до тялото му. Задникът му блокира отвора и... въздуха. Кучешка смърт. Размахва ръка в мръсотията отдолу, докато не се задуши накрая. Последното нещо, което вижда, е ярката светлина, която го е примамила.

Представи си как някой открива тялото му, как вижда стърчащия му навън задник и разкрачените му крака. И кафявите отпечатьци, оставени от подметките на маратонките му, докато е ритал в предсмъртна агония. Един от най-омразните за Шибаняка хора — служителят от „Вътрешни приходи“, може би щеше да каже: „Мили Боже! Този сигурно е изтървал нещо много ценно вътре!“

Много смешно, но на Къртис не му беше до смях.

Той не знаеше колко време е клечал пред дупката, взирайки се в резервоара. Часовникът му беше в кабинета, точно до подложката на мишката. Болката в бедрата му изказа мнение по въпроса — доста време. А светлината беше станала още по-ярка. Слънцето вече се беше

издигнало над хоризонта и затворът му отново щеше да се превърне във врящ котел.

— Трябва да тръгвам — каза той и избърса потта по лицето си с длани. — Това е единственият начин. — Той застина, в главата му се беше зародила нова мисъл.

Ами ако вътре имаше змия?

Ами ако Шибаняка е предположил, че врагът му ще се опита да се измъкне по този начин, и е пуснал вътре змия. Медноглава змия, която в момента спи дълбоко под пласт хладни човешки изпражнения. Ухапването от медноглава змия води до бавна и мъчителна смърт. Отровата на кораловата змия действа по-бързо, но болката е още по-силна. Сърцето му щеше да започне да прекъсва, а накрая щеше спре.

Вътре няма змии. Буболечки, може би, но не и змии. Ти го видя и го чу. Той не мислеше в перспектива. Той е твърде болен и твърде побъркан.

Може би да, а може би не. Не можеш да преценяваш добре лудите, нали? Те са непредсказуеми.

— Седмицата изцаква валето — каза Къртис. — Думите на Шибаняка. — Той обаче беше сигурен в едно — ако не опиташе там долу, вероятно щеше да умре. А и в края на краищата, ухапването от змия можеше да доведе до бърза и сравнително безболезнена смърт.

— Трябва — каза той и отново избърса лицето си. — Трябва.

Само да не се заклея в дупката. Тогавашмърттаще е ужасна.

— Няма да се заклешиш — каза той. — Виж само колко е голяма. Направена е според задниците на шофьорите на камиони.

Това го накара да се изкикоти. Звукът съдържаеше повече истерия, отколкото смях. Дупката не му изглеждаше голяма. Беше малка. Направо съвсем тясна. Знаеше, че му изглежда такава, защото е изнервен, уплашен, обезумял от ужас. Това обаче не му помагаше с нищо.

— Трябва да го направиш все пак — рече той. — Няма друг начин.

Накрая всичко можеше да се окаже безполезно, но той се съмняваше, че някой си е направил труда да слага метална обшивка на резервоара. Решението беше взето.

— Господи, помогни ми! — прошепна той. Това беше първата му молитва в живота. — Господи, помогни ми да не се заклея!

Той пхна дясната си ръка в дупката, а след това и главата, като преди това си пое дълбоко въздух. Притисна лявата си ръка до тялото и се плъзна навътре. Лявото му рамо се запъна в ъгъла, но преди да изпадне в паника и да се дръпне обратно, той го размърда. Това беше критичният момент — моментът, от който няма връщане назад. Рамото му премина от другата страна. Той се навря до кръста в смърдящия резервоар. Сега, след като задникът му запуши дупката, вътре стана тъмно като в рог. Онзи лъч светлина сякаш потрепваше подигравателно точно пред очите му. Като мираж.

О, Господи! Нека това да не е мираж.

Резервоарът вероятно беше дълбок около метър и половина, а вероятно дори малко повече. По-голям от багажника на кола, но за съжаление по-малък от товарното отделение на пикап. Къртис не беше съвсем сигурен, но тъй като имаше чувството, че косата му докосва повърхността на мръсната вода, той стигна до извода, че лицето му е на сантиметри от лайната по дъното. Лявата му ръка все още беше притисната към тялото. Притисната в китката този път. Той не можеше да я освободи. Започна да извива тялото си. Ръката му не помръдваше. Най-лошият му кошмар — заклещен. Все пак заклещен. Заклещен, с висяща в смрадливия мрак глава.

Обзе го паника. Без да се замисля, протегна свободната си ръка напред. За момент видя пръстите си — осветени от оскъдната светлина, която идваше от дъното на преобърнатия резервоар. Светлината беше точно там, точно пред него. Посегна към нея. Отначало не можа да вкара пръстите си в тесния процепа, но после малкият му пръст се промуши навън. Той дръпна, усещайки как назъбените краища на процепа се впиват в кожата му и я разкъсват. Не му пукаше за това. Той дръпна още по-силно.

Чу се звук, подобен на този от отваряне на бутилка шампанско, и задникът му премина през дупката. Китката му вече беше свободна, но той не успя навреме да вдигне лявата си ръка и да предотврати падането. Цопна в мръсотията с главата надолу.

Къртис успя да се надигне. Давеше се и размахваше ръце, в носа му беше влязло нещо влажно и миризливо. Започна да кашля и да плюе, осъзнавайки, че сега вече наистина е натясно. Беше ли си мислил преди, че тоалетната е тясна? Колко абсурдно! Тоалетната беше направо откритият космос. Тоалетната беше огромна. А той се

беше отказал от нея и се беше наврял в пълната с гниещи лайна утроба.

Той избърса лицето си, а след това разпери ръце. От върховете на пръстите му изхвърчаха няколко полепнали парченца. Очите му смъдяха, замъгляваха се. Той ги избърса в предмишниците си. Носът му беше запушен. Пъхна кутретата си в ноздрите и ги почисти, доколкото можа. Усети, че от дясната му ноздра тече кръв. След почистването вече можеше да диша, но пък сега смрадта се шмугна в гърлото му и заби нокти в стомаха му. Пригади му се и от устата му излезе дълбок ръмжащ звук.

Съвземи се! Просто се съвземи или всичко ще отиде по дяволите.

Той се облегна на стената на резервоара, дишайки учестено през устата. И това не помогна. Точно над него имаше овално петно сивкава светлина. Отворът на тоалетната, през който в пристъп на лудост беше преминал. От устата му пак излезе същият ръмжащ звук. Сякаш беше зло куче, което се опитва да излае, въпреки че каишката му го стяга твърде много.

Ами ако не успея да се спра? Ами ако гаденето продължи? Ще припадна.

Той беше твърде уплашен и не можеше да мисли, затова тялото му мислеше вместо него. Той се завъртя на колене. Успя да го направи, въпреки че подът на резервоара беше хлъзгав. Долепи устните си до цепнатината и си пое въздух. Тогава си припомни една история, която беше чувал в началното училище — индианците се криели под повърхността на някакво плитко езеро, дишайки през кухи тръстикови стебла.

Можеш да го направиш. Можеш да го направиш, ако запазиш спокойствие.

Той затвори очи и вдиша прекрасния въздух, който влизаше през цепнатинката. Сърцето му постепенно престана да препуска.

Ти можеш да се върнеш. Щом си влязъл, можеш и да излезеш. А освен това връщането ще е по-лесно, защото сега ти си...

— Сега тялото ми е добре смазано — каза той и се засмя нервно. Собственият му смях го изплаши.

Когато се поуспокои, Къртис отвори очи. Те бяха привикнали към по-наситения мрак в резервоара. Той видя омазаните си с лайна

ръце и лентата тоалетна хартия, която се беше закачила на дясната му длан. Дръпна я два пръста и я пусна долу. Помисли си, че започва да свиква с тези неща. Помисли си, че човек може да свикне с всичко, ако се налага. Тези мисли не му донесоха никакво спокойствие.

Погледна към цепнатината. Наблюдава я известно време, опитвайки се да достигне до някакъв извод. Приличаше на сцепен шев на дреха. Защото там наистина имаше шев. Резервоарът беше пластмасов и се състоеше от две части. Винтовете, които свързваха двете части, блещукаха в тъмнината. Блещукаха, защото бяха бели. Къртис се опита да си спомни дали някога е виждал бели винтове. Не можа. Няколко винта се бяха измъкнали, което беше довело до сцепването. Мръсотията вероятно от известно време се беше процеждала навън.

Шибаняко, и Агенцията за защита на природата щеше да те подгони, ако знаеше за това.

Къртис докосна един от винтовете, които все още държаха; този в левия край на цепнатината. Не беше съвсем сигурен, но му се стори, че е пластмасов. От същия вид пластмаса, от който бяха направени фланците.

Така. Две части. Резервоари, сглобени в някой цех в някое забутано селце в Мисури, Айдахо или Айова. Шев, който минава отдолу и отстрани. Винтове от твърда пластмаса. Завинтени най-вероятно с помощта на специално пневматично устройство, от рода на тези, които използват в автосервизите. А защо главите на винтовете са от вътрешната страна? Много просто. За да не може някой шегаджия да развинти винтовете и така да отвори пълния резервоар. Точно така.

Винтовете бяха през пет сантиметра. Цепнатината беше дълга около петнайсет сантиметра; оттам Къртис заключи, че три от винтовете са се отчупили. Лоши материали или лош проект? На кого ли пък му пукаше?

— Голям съм мислител — каза той и се изсмя.

Винтовете в двата края на цепнатината стърчаха леко навън, но той не можа нито да ги развие, нито да ги отчупи, както беше направил със седалката. Не можеше да ги хване добре. Този отдясно беше похлабав и Къртис смяташе, че ако поработи върху него, ще успее да го развие. Това щеше да отнеме часове. Пръстите му вероятно щяха да се разкърват преди да успее да свърши тази работа. И какво щеше да

спечели? Разширяване на цепнатината и улесняване на дишането. Нищо повече.

Следващите винтове бяха здраво затегнати.

Къртис не можеше повече да стои на колене; бедрените му мускули горяха. Той седна, облягайки се на извитата част на резервоара, и подпря лакти на коленете си. Мръсните му длани висяха отпуснати. Погледна изсветляващата дупка отгоре. Там беше горният свят, от който той вече не се интересуваше много. Там обаче миризмата не беше чак толкова лоша и когато мускулите на краката му се поотпуснеха, той можеше да реши да се върне. Нямаше смисъл да седи в лайната, ако не правеше нищо тук долу. Всъщност, като че ли наистина нямаше какво да прави.

Една едра хлебарка, окуражена от факта, че Къртис е неподвижен, се изкатери по крачолата му. Той я перна с ръка и тя изчезна.

— Точно така — каза той. — Бягай. Защо не минеш през цепнатината? Може би ще успееш. — Отметна с ръка кичура коса, който влизаше в очите му. Направи го, макар да знаеше, че ще изцапа челото си. Не му пукаше. — Не, на теб ти харесва тук. Вероятно мислиш, че си умряла и си се възнесла в рая на хлебарките.

Той щеше да си почине, да остави пулсиращите си крака да съберат сили, а след това щеше да пропълзи в горния свят — свят с размерите на телефонна кабина. Просто малка почивка. Нямаше намерение да стои тук повече, отколкото е необходимо.

Къртис затвори очи и опита да се концентрира.

Той видя цифрите на екрана на компютъра. Борсата в Ню Йорк все още не беше отворена, така че информацията вероятно се отнасяше до чуждестранните компании. Никей. Повечето от цифрите бяха оцветени в зелено. Това беше добре.

— Тежката промишленост — каза той. — И фармацевтичната компания „Такеда“. Това е добра инвестиция. Всеки може да види...

Къртис беше свит като зародиш до стената, изпитото му лице беше омазано с кафявите цветове на войната, задникът му — затънал в изпражненията, а мръсните му ръце — подпрени върху коленете. Заспа в това положение. И започна да сънува.

Къртис седеше в хола. Бетси беше жива. Тя беше легнала на любимото си място — между ниската масичка и телевизора. Дремеше.

До лапата ѝ имаше наръфана топка за тенис.

— Бетс! — каза той. — Събуди се и донеси дистанционното!

Тя се надигна тежко. Вече не беше пъргава като преди. Закачените за нашийника ѝ плочки издрънчаха.

Плочките издрънчаха.

Плочките.

Той се събуди и изпъшка. Наведе се наляво и протегна ръка. Като че ли искаше да вземе дистанционното или да докосне мъртвото куче.

Ръката му се отпусна върху коляното. Не се изненада, че по лицето му се стичат сълзи. Вероятно се беше разплакал още преди да осъзнае, че това е сън. Бетси беше мъртва, а той седеше върху купчина лайна. Ако това не беше достатъчна причина да се разплаче, тогава какво беше.

Той отново погледна овалния отвор отгоре. Забеляза, че е доста по-светъл отпреди. Трудно му беше да повярва, че е спал известно време, но очевидно точно това се беше случило. Най-малко един час. Едва ли някой знаеше какви отрови дишаше той, но...

— Не се тревожи, мога да се справя с отровния въздух — каза той. — Та нали съм вещица.

Независимо от качеството на въздуха сънят беше прекрасен. Изключително реален. Дрънченето на онези плочки...

— Мамка му — прошепна той и ръката му се плъзна към джоба. Беше сигурен, че при падането е изгубил ключа от веспата и че ще му се наложи да го търси по дъното, да преравя лайната на оскъдната светлина, идваща от дупката на тоалетната и от цепнатината. Ключът обаче беше в джоба. Там бяха и парите, но те нямаше да му свършат никаква работа тук долу. Клипсът също нямаше да му свърши никаква работа. Той беше златен, доста ценен, но напълно безполезен в момента. Безполезен беше и ключът от веспата. На халката обаче имаше още нещо. Нещо, което пораждаше противоречиви чувства у него всеки път, когато го погледнеше. Идентификационната плочка на Бетси.

Тя носеше две плочки, но точно тази той откачи от нашийника, преди да я прегърне за последно и да предаде тялото ѝ на ветеринаря. Другата плочка удостоверяваше, че Бетси е ваксинирана, а на тази имаше по-лична информация. Беше правоъгълна и на нея пишеше:

БЕТСИ

АКО Е ИЗГУБЕНА, ОБАДЕТЕ СЕ НА 941-555-1954

КЪРТИС ДЖОНСЪН

ГЪЛФ БУЛЕВАРД №19

ОСТРОВ ТЪРТЪЛ

Е, не беше отвертка, но пък беше тънка и беше направена от неръждаема стомана. Къртис смяташе, че може да му послужи. Той каза още една молитва. Неговият случай потвърждаваше твърдението, че когато един атеист е натясно, той започва да вярва в Господ. Той пхна края на плочката в прореза на единия от хлабавите винтовете.

За изненада на Къртис винтът не оказа съпротива, а се завъртя веднага. Стреснат от неочаквания успех, той изтърва плочката. Започна да я търси опипом. След като я намери, отново я мушна в прореза и започна да върти. Останалата работа свърши на ръка. Докато изваждаше винта, на лицето му цъфна невярваща усмивка.

Преди да се насочи към винта в левия край на цепнатината (тя вече беше с пет сантиметра по-дълга), той поизчисти плочката в мръсната си риза, а след това я целуна.

— Ако се получи, ще те поставя в рамка. — След кратко колебание добави: — Ще се получи, нали?

Той пхна плочката в прореза и завъртя. Този винт беше постегнат от първия, но не чак толкова, защото излезе сравнително бързо.

— Господи! — прошепна Къртис. Отново плачеше; беше се превърнал в църцорещо кранче. — Ще се измъкна ли оттук, Бетс? Наистина ли?

Той се премести наляво и се захвана със следващия винт. Продължи по същия начин — първо отляво, после отляво; първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво. Почиваше си, когато ръката му се умореше. Сгъваше я и я тръскаше, докато мускулите му не се отпуснеха. Вече беше прекарал на това място

двайсет и четири часа, нямаше смисъл да нервничи. Не искаше да рискува да изтърве плочката отново. Вероятно щеше да я намери без проблеми, но все пак не искаше да рискува.

Първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво.

Наближи пладне и резервоарът се нагореци. Миризмата ставаше все по-тежка и по-отвратителна, но пък цепнатината се разширяваше. Къртис напредваше, приближаваше се до спасението, но в същото време се стараяше да не прибързва. Беше важно да не прибързва и да не се щура като изплашен кон. Да, защото можеше да се прецака, но и защото достойнството му беше понесло тежък удар.

Майната му на достойнството. С търпение всичко се постига.

Първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво.

Малко след пладне шевът на дъното на тоалетната се изду. Прибра се, а после пак се изду. След известно време се появи пролука с дължина около метър и петдесет, зад която се показва темето на Къртис Джонсън. То се скри, след което се чу тракане и дращене. Той продължаваше да работи, махайки по още три винта от всяка страна.

Когато шевът се отвори отново, омазаната с кафеникава каша глава на Къртис продължи да се промушва напред. Бузите и устата му се бяха разкривили така, сякаш върху тях действаше огромно налягане. Едното му ухо се беше разранило и кървеше. Той изкрещя, приритвайки с крака. Беше се уплашил, че ще се заклеци. Въпреки паниката усета колко сладък е въздухът отвън. Топъл и влажен, най-добрият, който беше дишал някога.

Когато се измъкна до раменете, той се отпусна, дишайки тежко. Гледаше смачканата кутийка от бира, която блещукаше в бурените. Приличаше му на мираж. След това той вдигна глава, изръмжа и се оттласна. Жилите на врата му се бяха изпънали като струни. Краищата на процепа раздраха ризата му. Той не забеляза това. Точно пред него имаше едно хилаво борче. Той протегна ръка и сграбчи основата на тънкото му стебло. Повтори упражнението и с другата си ръка. Почина си за миг, осъзнавайки, че раменете му са ожулени до кръв, а после пририта с крака и се издърпа напред.

Помисли си, че малкото дръвче ще се изтръгне с корените, но то издържа. Силна болка проряза задните му части, когато процепът, през

който се опитваше да се промъкне, разкъса панталоните му и ги смъкна надолу. За да може да се освободи, той трябваше да продължи да дърпа и да се извива. Маратонките му се му се изхлузиха. Когато резервоарът най-накрая пусна краката му, Къртис все още не можеше да повярва, че е свободен.

Той се претърколи по гръб. Като се изключи чорапът, който все още беше на крака му, и усуканите, разкъсани долни гащи, под които се виждаше разкърваният му задник, той беше гол. Взя се с широко отворени очи в синьото небе. Започна да крещи. Прегракна, преди да осъзнае какво крещи.

— Аз съм жив! Аз съм жив! Аз съм жив!

След двацет минути се изправи на крака и закуцука към изоставения фургон, който беше монтиран върху бетонни блокчета. Една голяма локва, която се беше образувала след вчерашния порой, се криеше под сянката му. Вратата беше заключена, но до дървените стъпала се търкаляха още блокчета. Едно от тях беше счупено на две. Къртис взе по-малкото парче и започна да блъска ключалката. Вратата потрепери и се отвори, изпусвайки навън струя застоял въздух.

Преди да влезе, той се обърна и огледа тоалетните от другата страна на пътя. Пълните с вода дупки отразяваха синьото небе. Приличаха на парчета от счупено мръсно огледало. От петте тоалетни три бяха изправени, а останалите две лежаха в канавката. За малко да загине в тази отляво. Въпреки че стоеше тук само по скъсани гащи и един чорап и че целият беше в лайна и рани, всичко вече му се виждаше нереално. Просто лош сън.

Офисът беше полупразен или по-скоро — опоскан няколко дена преди затварянето на обекта. В продълговатото помещение имаше бюро, два стола и кушетка. В дъното бяха нахвърлени кашони с вестници. Там имаше още прахен фискален апарат, неработещ хладилник, радио и въртящ се стол, на гърба на който беше залепена бележка. На нея пишеше: „ВСИЧКИ С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ДЖИМИ!“

Имаше и шкаф, чиято врата беше откритата. Преди да провери какво има в него, Къртис отвори хладилника. Вътре забеляза четири бутилки с минерална вода. Едната от тях беше полупразна. Взе една от пълните бутилки и я пресуши. Водата беше топла, но имаше райски вкус. Внезапно стомахът му се сви. Той се втурна към вратата, хвана се за касата и повърна водата встрани от стълбите.

— Гледай, мамо! Вече не е нужно да си бъркам в гърлото! — извика той. По мръсното му лице се стичаха сълзи. Можеше да повърне и на пода на изоставения фургон, но не искаше да дели една стая със собствените си телесни течности. Не и след това, което му се беше случило.

Вече няма да си върша работата в тоалетната. Ще си прочиствам червата с клизма.

Той изпи втората бутилка по-бавно. Този път успя да задържи водата. Докато преглъщаше, надникна в шкафа. В ъгъла бяха струпани два мръсни панталона и няколко също толкова мръсни ризи. Помисли си, че вероятно е имало пералня на мястото на купчината кашони. Или в друг фургон, който е бил преместен някъде другаде. Не му пукаше за това. Интересуваха го двата работни комбинезона. Единият висеше на телена закачалка, а другият — на кука, закована на стената. Който беше на куката, изглеждаше твърде голям, но този на закачалката вероятно щеше да му стане. Така се и получи, макар че се наложи да навие крачолите. Помисли си, че прилича на фермер, който е хранил прасета, а не на преуспял борсов спекулант. Тази дреха обаче щеше да му свърши работа.

Къртис можеше да се обади в полицията, но чувстваше, че това удоволствие изобщо не е достатъчно, не и след всичко, което беше преживял. Изобщо не беше достатъчно.

— Вещиците не се обаждат в полицията — каза той. — Не и ние... гейовете.

Скутерът беше там, където го беше оставил, но Къртис все още не искаше да тръгва. Поради една-единствена причина — много хора щяха да видят лайнян човек, яхнал веспа грантуризмо. Не смяташе, че някой от тях ще се обади на ченгетата... но щяха да се смеят. Къртис не искаше да го виждат и не искаше да му се смеят. Дори и зад гърба му.

А освен това беше уморен. Никога не се беше чувствал толкова уморен. Той легна на кушетката и подложи едната от възглавниците под главата си. Беше оставил вратата на фургона отворена и лекият ветреца полъхваше, галейки мръсната му кожа с нежните си пръсти. Сега той не носеше нищо друго освен работния комбинезон. Преди да го навлече беше махнал мръсните гащи и чорапа.

Изобщо не усещам миризмата си. Не е ли удивително това.

След това заспа дълбоко. Сънува как Бетси му носи дистанционното. Плочките на нашийника ѝ подрънкваха. Той взе дистанционното от устата ѝ, а когато го насочи към телевизора, видя, че Шибаняка наднича през прозореца.

Къртис се събуди след четири часа. Потеше се. Целият се беше схванал. Отвън изтрещя гръмотевица, която оповести приближаването на следобедната буря. Той се дотътри до вратата и заслиза по стълбите. Странично, като болен от артрит старец. Така и се чувстваше — като болен от артрит старец. След това седна на земята. Поглеждаше ту към притъмняващото небе, ту към тоалетната, от която се беше измъкнал.

Когато заваля, съблече комбинезона и го хвърли във фургона, за да не се намокри. Гол под дъжда, той гледаше нагоре и се усмихваше. Усмивката му не потрепна дори когато една гръмотевица изтрещя наблизо. Толкова близо, че въздухът се изпълни с миризма на озон. Чувстваше се в безопасност.

Студеният дъжд отми част от мръсотията, а когато започна да спира, Къртис с бавни крачки се върна във фургона. След като се подсуши, отново навлече комбинезона. Лъчите на следобедното слънце започнаха да се промъкват през разкъсаните облаци. Той бавно се изкачи по хълма и стигна мястото, на което беше паркирана веспата. Държеше ключа в дясната си ръка. Плочката на Бетси, вече доста надраскана и очукана, беше притисната между палеца и показалеца му.

Веспата не беше свикнала да я оставят под дъжда, но тъй като беше добро добиче, при втория опит запали. Двигателят ѝ започна да пърпори по обичайния добродушен начин. Къртис я възседна бос и гологлав, приличащ на палав дух. Той се отправи към остров Търтъл. Вятърът рошеше мръсната му коса и издуваше крачолите на работния комбинезон. По пътя не срещна почти никакви коли. Мина по главния път, без никой да го забележи.

Помисли си, че няма да е зле да изпие няколко аспирина, преди да отиде при Грънуолд, но се чувстваше прекрасно.

В седем часа вечерта от следобедната буря нямаше и следа. След около час обитателите на остров Търтъл щяха да се съберат на брега, за да гледат залеза. Очакваше се и Грънуолд да е сред тях. Засега обаче той лежеше с притворени очи във ваната на двора. До ръката му имаше чаша джин с тоник. Беше взел обезболяващо, преди да влезе във ваната, знаеше, че то ще му е от полза, когато дойдеше време за

кратката разходка до брега. Той обаче беше дълбоко удовлетворен, така че почти нямаше нужда от обезболяващи. Това вероятно щеше да се промени, но засега се чувстваше прекрасно. Да, беше фалирал, но имаше достатъчно заделени пари. Щяха да му стигнат, колкото и време да му оставаше. Най-важното — той се беше погрижил за педераста — за този, който беше виновен за всичко. Гадната вещица беше м...

— Здравей, Грънуолд! Здравей, Шибаняко!

Очите на Грънуолд рязко се отвориха. Един тъмен силует стоеше между него и залязващото слънце. Сякаш беше изрязан от черна хартия. Или от траурен креп. Приличаше на Джонсън, но нямаше как да е той. Джонсън беше заключен в съборената тоалетна. Той или беше мъртъв, или умираше. Освен това мазен тип като него, който винаги се контеше, не би облякъл работни дрехи. Това беше сън, нямаше как да не е. Но...

— Буден ли си? Добре. Трябваш ми буден.

— Джонсън? — с мъка успя да прошепне Грънуолд. — Не си ти, нали? — Точно в този момент тъмната фигура помръдна и слънчевите лъчи осветиха едно разранено лице. Грънуолд се убеди, че това е съседът му. А какво държеше той в ръката си?

Къртис видя към какво гледа Шибаняка и услужливо се извъртя още малко, за да може слънцето да освети и предмета. Грънуолд осъзна, че това е сешоар. Това беше сешоар, а той седеше в пълна с вода вана.

Хвана се за ваната, канейки се да излезе навън, но Джонсън стъпи върху ръката му. Грънуолд изпищя и дръпна ръката си. Джонсън беше бос, но беше успял да му причини болка, натискайки силно с петата си.

— Искам да седиш там, където си сега — каза Къртис и се усмихна. — Сигурен съм, че и на теб ти се иска нещо подобно, но аз се измъкнах, както може би забелязваш. Даже ти донесох подарък. Минах през къщи, за да го взема. Ползван е малко, но се надявам се, че ще го приемеш. По пътя за насам дори премахнах полепналите по него косъмчета от гей. Всъщност минах през задния двор. Добре, че не беше пуснат ток по глупавата ограда, с помощта на която уби кучето ми. Ето, дръж! — Пусна сешоара във ваната.

Грънуолд изкрещя и се опита да го хване, но не успя. Сешоарът цопна вътре, а след това потъна. Струите вода започнаха да го въртят

на дъното. Уредът се удари в кльощавите крака на Грънуолд и той отскочи назад. Болният мъж продължи да крещи, мислейки, че ще го удари ток.

— Не се плаши — каза Джонсън. Продължаваше да се усмихва. Свали едната презрамка на работния комбинезон, а след това и другата. Дрехата се смъкна до глезените му. Беше гол. По ръцете и бедрата му все още имаше мръсни петна. В ямката на пъпа му се беше настанила някаква кафеникава бучка. — Не беше включен. Дори не съм сигурен, че има нещо вярно в легендите за изтърваните във вана сешоари. Все пак трябва да си призная, че ако имах разклонител, щях да направя експеримент.

— Разкарай се от тук — изръмжа Грънуолд.

— Не — отговори Джонсън. — Нямам такова намерение. — Усмивката не слизаше от лицето му. Грънуолд се зачуди дали съседът му не се е побъркал. При подобни обстоятелства той самият вероятно щеше да се побърка. Как беше излязъл? Как, по дяволите, беше излязъл?

— Дъждът отми по-голямата част от лайната, но все още съм доста мръсен. Сигурно забелязваш. — Джонсън погледна загнездилата се в пъпа му бучка, чопна я с пръст и я метна небрежно към ваната.

Тя кацна върху бузата на Грънуолд. Кафява и смърдяща. Лайнияна. Той изкрещя отново, този път от погнуса.

— Той стреля и бележи — каза Джонсън, усмихвайки се. — Не е много приятно, нали? И въпреки че вече не усещам миризмата, аз не искам да ги гледам нито минута повече. Така че бъди добър съсед и ме пусни във ваната.

— Не! Не можеш...

— Благодаря — рече Джонсън, усмихвайки се, и скочи във ваната. Водата се разплиска. Грънуолд усети миризмата му. Страшна воня.

Отдръпна се в другия край на ваната. Кльощавите му пищялки изскочиха над разпенената вода. Тенът на краката му изглеждаше неестествен, сякаш беше навлякъл найлонов чорапогашник. Той праметна ръка над ръба на ваната. В този момент Джонсън го сграбчи за врата с разранената си, но ужасно силна ръка и го дръпна във водата.

— Не, не, не, не! — каза с усмивка Джонсън и придърпа Грънуолд към себе си. Малки черно-кафяви парченца танцуваха по повърхността на разпенената вода. — Ние гейовете рядко се къпем сами. Сигурно знаеш това. В интернет го има. А гей вещиците? Никога!

— Пусни ме!

— Може би. — Джонсън го прегърна. Ужасяваща интимна прегръдка. Все още миришеше на кенеф. — Първо обаче трябва да се запишеш в курсовете за гмуркане на гейовете. Нещо като пречистване. Ще отмие греховете ти. — Усмивката му се превърна в озъбена гримаса. Грънуолд разбра, че ще умре. Не в леглото си с размътена от лекарствата глава, а точно тук. Джонсън смяташе да го удави в собствената му вана. Последното нещо, което щеше да види, преди да умре, бяха малките парченца мръсотия, които плуваха на повърхността.

Къртис сграбчи кокалестите рамене на Грънуолд и ги натисна надолу. Грънуолд се съпротивляваше, ритайки с крака. Оредялата му коса се поклащаше под водата, а от големия му крив нос излизаха сребристи балончета. Къртис изпитваше силен копнеж да го задържи така... и можеше да го направи, защото самият той беше силен. Преди време на Грънуолд вероятно нямаше да му е трудно го пребори дори с една ръка, без значение, че беше много по-възрастен. Това време обаче беше отминало. Сега той беше просто един болен Шибаняк. Поради тази причина го пусна.

Грънуолд изплува на повърхността. Кашляше и се давеше.

— Ти си прав! — изкрещя Къртис. — Това бебче лекува всякакви болки! Ти обаче не ми обръщай внимание. А ти? Искаш ли да се гмурнеш отново? Това е добре за душата. Според повечето религии.

Грънуолд поклати глава. От рядката му коса и гъстите му вежди изхвърчаха капки вода.

— Тогава просто не мърдай от тук! — каза Къртис. — Стой тук и слушай! Това май няма да ни е нужно, нали? — Пъхна ръката си под крака на Грънуолд. Той трепна и изскимтя. Къртис улови сешоара и го метна назад през рамото си. Уредът се изтъркаля под някакъв стол.

— Скоро ще си тръгна — каза Къртис. — Връщам се вкъщи. Ти, ако искаш, отиди да гледаш залеза. Искаш ли?

Грънуолд поклати глава.

— Не? Изненадваш ме. Мисля, че вече си видял най-хубавите залези, съседе. Мисля, че хубавите дни вече са зад теб, и затова те оставям да живееш. А знаеш ли каква е иронията в цялата тази работа? Ако ме беше оставил на мира, щеше да получиш каквото искаше. Защото аз вече бях заключен в кенеф и дори не знаех това. Не е ли странно?

Грънуолд не отговори, само го погледна с уплашените си очи. С уплашените си и изпълнени с болка очи. Къртис вероятно щеше да изпита съжаление към него, ако споменът за тоалетната не беше толкова ярък. Зяпналият капак на тоалетната. Лайното, което падна в скута му.

— Отговори ми, иначе отново ще се гмурнеш!

— Странно е — изръмжа Грънуолд, а след това започна да кашля.

Къртис го изчака търпеливо. Вече не се усмихваше.

— Да, така е — каза. — Странно е. Цялата тази работа изглежда странна, ако я погледнеш под правилния ъгъл. Аз мисля, че го направих.

Той се изправи и излезе от ваната, осъзнавайки, че се движи с лекота, която Шибаняка вече не притежаваше. Под верандата имаше шкаф. Там намери кърпи. Взе една от тях и започна да се подсушава.

— Виж какво. Можеш да се обадиш в полицията и да кажеш, че съм се опитал да те удавя във ваната. Ако го направиш обаче, всичко ще излезе наяве. Ще прекараш остатъка от живота си по съдилищата, а ще трябва да се справяш и с другите си проблеми. Ако се откажеш, нещата ще се уравновесят. Уредът ще е занулен. С тази разлика, че аз ще те наблюдавам как гниеш. Един ден ти ще миришеш като тоалетната, в която ме заключи. На хората ще им мирише на кенеф, а и ти самият ще усещаш миризмата.

— Преди това ще се самоубия — изсумтя Грънуолд.

Къртис отново обличаше работния комбинезон. Тази дреха му харесваше. Изглеждаше му подходяща за човек, който седи пред компютъра и следи цените на акциите. Може би щеше да отиде в близкия супермаркет и да си купи пет-шест бройки. Новият, необременен психически Къртис Джонсън — човек, който не се срамува да носи работни дрехи.

Докато наместваше втората презрамка, се поколеба за момент.

— Можеш да го направиш, та нали имаш пистолет. Онзи големият. — След като се облече, се надвеси над Грънуолд. Болният мъж продължаваше да седи във ваната и да гледа стреснато. — Това също ще е приемливо. Може би ще събереш кураж, но когато става въпрос за такова нещо... знае ли човек. Във всеки случай аз ще се ослушвам много внимателно за изстрел.

Къртис си тръгна. Не мина през задния двор, а излезе на пътя. Ако завиеше наляво, пътят щеше да го отведе право вкъщи, но той зави надясно — към брега. За пръв път след смъртта на Бетси му се прииска да види залеза.

Два дена по-късно, докато седеше пред компютъра и следеше с интерес котировките на „Дженерал Илектрик“, чу силен гръм. Не беше включил уредбата, така че звукът беше съвсем ясен и чист. Той остана на мястото си. Ослушваше се, а главата му беше леко наклонена на една страна. Нямаше да последва втори изстрел.

Ние вещиците ги знаем тези работи.

Госпожа Уилсън влетя в кабинета, държейки кърпа в едната си ръка.

— Това приличаше на изстрел — каза тя.

— А може и да е изгърмяло гърнето на някой автомобил — отговори ѝ той с усмивка на уста. След премеждието в Дъркин Гроув, често се усмихваше. Помисли си, че сегашната му усмивка не е същата като тази от ерата на Бетси.

По-добре такава усмивка, отколкото никаква. Нали така?

Госпожа Уилсън го гледаше недоверчиво.

— Ами... сигурно. — Тя се насочи към вратата.

— Госпожо Уилсън.

Тя се обърна.

— Ще напуснете ли работа, ако си взема друго куче? Малко кученце?

— Да напусна заради някакво пале? Ще ти трябва огромен пес, за да ме изпъдиш.

— Те имат склонност да ръфат каквото им попадне, нали разбирате. А и невинаги... — Той замълча за момент, представяйки си мрачната утроба на резервоара. Адът.

Госпожа Уилсън гледаше любопитно към него.

— Те не използват винаги тоалетната — довърши Къртис.

— Щом човек ги приучи, те обикновено не правят бели — каза тя. — Особено когато климатът е топъл като тукашния. А и ти имаш нужда от другарче, господин Джонсън. Напоследък... да си кажа правичката, се тревожех малко за теб.

Той кимна.

— Да, бях затънал до гуша в лайна, така да се каже. — Той се засмя, но когато видя изражението ѝ, спря да се смее. — Извинете ме.

Тя го перна с кърпата, за да му покаже, че е извинен.

— Не чистокръвно този път. От приют. Някое изоставено, изтормозено животинче.

— Прекрасна идея — каза тя. — Как само ще припка наоколо.

— Чудесно.

— Наистина ли мислиш, че е било гърне на кола.

Къртис се облегна назад и се престори, че мисли. — Вероятно, но нали знаете, че господин Грънуолд е много болен. — Зашепна: — Рак.

— О, Господи! — възкликна госпожа Уилсън.

Къртис кимна.

— Не мислиш, че би могъл?...

Цифрите на екрана бяха изместени от скрийнсейвъра — пейзажи от остров Търтъл. Къртис стана, отиде до госпожа Уилсън и взе кърпата от ръката ѝ.

— Не, не мисля, но няма да е зле да отидем да проверим. Все пак сме съседи.

---

[1] Артър Ивлин Уо — английски писател, известен със сатиричните си романи. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКИ СЛЕД ЗАЛЕЗА

Някои твърдят, че подобни бележки са излишни (в най-добрия случай) и вредни (в най-лошия). Аргументът им е, че разкази, които се нуждаят от обяснения, вероятно не струват. Донякъде ги подкрепям и поради тази причина сложих малката притурка в края на сборника (по този начин избегнах и досадните обвинения в позъорство, най-често отправяни към моя милост именно от позъори). Включвам бележките само защото мнозина читатели ги харесват. Интересуват се каква е причината да бъде написан всеки разказ или какво е мислел авторът, докато го е съчинявал. Не е задължително писателят да има отговор на тези въпроси, обаче може да предложи някои хрумки, които представляват (или не представляват) интерес.

УИЛА

Може би този разказ не е най-добрият в сборника, но аз много си го харесвам, понеже бележи нов етап в творчеството ми... поне по отношение на разказите. Повечето творби в „Малко след залеза“ съчиних след „Уила“ и сравнително бързо (отнеха ми по-малко от две години). Колкото до самия разказ... хубавото на фантазията е, че дава възможност на писателите да теоретизират какво ще се случи (или няма да се случи), след като се отърсим от тленната си обвивка. Сборникът съдържа два разказа от този род — вторият е „Ню Йорк Таймс“ със специално намаление“. Възпитан съм като методист и макар отдавна да отхвърлих „организираната“ религия и повечето ѝ закостенели твърдения, продължавам да се придържам към основната ѝ идея, според която хората по един или друг начин остават живи след смъртта. Трудно ми е да повярвам, че такива сложни и понякога прекрасни същества в крайна сметка биват похабени, захвърлени като боклуци край пътя. (А може би просто не искам да го повярвам.) В какво ли се изразява животът след смъртта? Налага се да почакам, за да разбера. Предполагам, че ние, хората, ще сме объркани и не особено склонни да приемем новото си състояние. Силно се надявам, че любовта оцелява дори след смъртта (романтик съм, ако щете ме дайте под съд, мамка му). Ако наистина е така, тази любов ще е заблудена и объркана... и мъничко тъжна. Помисля ли си едновременно за любов и тъга, веднага си пускам кънтримузика: Джордж Стрейт, Мери Стюарт... и „Дерайлиралите“. Последните, разбира се, са герои в този разказ и според мен им предстои безкрайно дълго участие.

БЯГАЩОТО МОМИЧЕ

През повечето месеци от годината със съпругата ми вече живеем във Флорида близо до бариерните острови край Мексиканския залив. Наблизо има големи къщи сред разкошни имения; някои са стари и изискани, други — кичозни мастодонти на новобогаташи. Преди няколко години с мой приятел се разхождахме из един от тези острови. Той посочи поредния мастодонт и каза:

— Представи си, повечето са необитаеми шест, дори седем месеца в годината!

Представих си... и си помислих, че от това подмятане ще излезе чудесен разказ. Сюжетът беше простицък — някакъв гаден тип преследва момиче по пуст бряг. „Само че — казах си, — като начало момичето трябва да бяга от друго.“ Обаче рано или късно дори на най-бързите бегачи се налага да се опълчат на противника си и да се преборят с него.

СЪНЯТ НА ХАРВИ

За този разказ мога да кажа само едно, понеже е единственото, което знам (и може би единственото, което има значение): сюжетът ми хрумна насън. Написах го на един дъх, понеже в общи линии пренесох на хартия историята, разказана от подсъзнанието ми. В настоящия сборник има още един подобен разказ, обаче за него знам малко повече.

ПИШ-СТОП

Една вечер преди около шест години проведох литературно четене в един колеж в Сейнт Питърсбърг. Нещата се проточиха и потеглих към дома си чак след полунощ. По пътя спрях на отбивка на магистралата, за да облекча мехура си. Ако сте прочели този разказ, знаете какво представлява „пиш-стопът“ — килия в затвор с лек режим. Поспрях пред мъжката тоалетна, понеже чух как в дамската мъж и жена се карат жестоко. По гласовете им разбрах, че има опасност от кръвопролитие. Запитах се как да постъпя, ако се стигне дотам, и си казах: *„Ще призова на помощ Ричард Бакман, понеже е по-корав и решителен от мен.“* За щастие опасенията ми не се оправдаха. Двамата излязоха, без да си разменят удари, само дето жената плачеше, а пък моя милост се добра до дома си по живо, по здраво. След няколко дни написах този разказ.

ВЕЛОТРЕНАЖОР

Ако някога сте използвали подобен уред, знаете колко досадна може да е тренировката. И ако някога сте се опитвали да подновите ежедневните упражнения, сигурно ви е било *ужасно* трудно (Моето мото гласи: „По-лесно е да си хапваш“, но да, аз тренирам.) Настоящият разказ беше вдъхновен от омразата ми не само към велотренажорите, но към всяка бягаща пътека, на която съм се качвал, и към всеки степер, на който съм се потил.

ТЕХНИТЕ НЕЩА

Като всеки американец бях разтърсен и завинаги белязан от случилото се на единайсети септември 2001. Като много автори на сериозна или популярна проза изпитвах нежелание да напиша *каквото и да било* за събитието, превърнало се за цяла Америка в жалон в историята ѝ като Пърл Харбър или убийството на Джон Кенеди. Само че професията ми е да пиша и сюжетът за този разказ ми хрумна около месец след рухването на Близнаците. Все пак можеше да не осъществя хрумването си, ако не си бях спомнил разговора си с един редактор евреин преди повече от двайсет и пет години. Та този човек ми имаше зъб заради разказа ми „Прилежният ученик“. Заяви, че нямам право да пиша за концлагерите понеже не съм евреин. Отвърнах, че именно поради тази причина съчиняването на въпросния разказ придобива още по-голямо значение — в крайна сметка писането е акт на преднамерено осмисляне. Като всеки американец който през онази сутрин наблюдаваше огненото зарево над Ню Йорк, ми се искаше да осмисля и случилото се и белезите, неминуемо оставащи след него. Настоящият разказ е моят опит да сторя това.

ДЕНЯТ НА ДИПЛОМИРАНЕТО

Години наред след една катастрофа през 1999 вземах антидепресанта доксепин — не защото бях изпаднал в депресия (мрачно каза той), а понеже се предполагаше че лекарството облекчава хроничната болка. И наистина ми подейства, обаче през ноември 2006, когато заминах за Лондон за представянето на „Романът на Лизи“, почувствах, че е настъпил моментът да захвърля илача. Не се консултирах с лекаря, който ми го предписа — просто престанах да го пия. Страничните ефекти от внезапното спиране бяха... интересни^[1].

В продължение на седмица, щом затворех очи, виждах ясни панорамни изображения като във филм: гори, поля, хълмове, огради, железопътни линии, работници с кирки и лопати, ремонтиращи някакъв път... после кадрите отново се повтаряха, докато заспах. Не ми хрумваше сюжет, свързан с тях, виждах само невероятно подробните изображения. Честно казано, дори малко ми докривя, когато престанаха да ме спохождат. Освен това сънувах поредица от ярки сънища, предизвикани от липсата на медикамента. Един от тях — грамаден облак във формата на гъба, разпростиращ се над Ню Йорк, стана сюжет на този разказ. Написах го, макар да си давах сметка, че образът е експлоатиран в безброй филми (и телевизионни сериали), понеже сънят притежаваше прозаичността на документалистиката. Подобно на „Сънят на Харви“ настоящият разказ е по-скоро запис под диктовка, отколкото художествена измислица.

---

[1] Сигурен ли съм, че причината беше в доксепина? Не. Кой знае, може би ми подейства водата в Англия. ↑

Н.

Този разказ е най-новият в сборника и се помещава за пръв път. Сюжетът е силно повлиян от „Великият бог Пан“ от Артър Мейкън^[1] — роман, който (подобно на „Дракула“ от Брам Стокър) кара читателите да си затворят очите за доста тромавата проза и неумолимо задълбава в най-големите им страхове. Колко безсънни нощи е предизвикал? Един бог знае, но аз съм живото доказателство за въздействието му.

Според мен в хорър жанра „Великият бог Пан“ е еквивалент на големия бял кит Моби Дик и рано или късно всеки писател, който приема насериозно въпросната литературна форма, трябва да се подхване тази тема с пълното осъзнаване, че действителността е крехка и прозрачна, а *истинската* реалност отвъд е бездънна бездна пълна с чудовища. Възнамерявах да се опитам да съчетая темата на Мейкън с идеята за obsесивно-компулсивното разстройство (доскоро наричано натраплива невроза)... отчасти защото смятам, че всеки човек в една или друга степен страда от ОКР (кой от нас поне веднъж не се е връщал от път да провери дали е изключил фурната или котлона?) и отчасти защото това психично състояние почти винаги присъства в историите за ужаса. Сещате ли се поне за един прочут разказ на тази тема, в който не се съдържа идеята за връщане към всичко омразно и противно? Вероятно най-уместният пример е краткият разказ „Жълтите тапети“^[2] от американската писателка Шарлот Пъркинс Гилман.

Ако сте го изучавали в колежа, вероятно са ви казали, че разказът е феминистки. Донякъде е вярно, но същевременно това е история за съзнание, рухващо под тежестта на натрапчивите мисли. Същият елемент присъства и в моя разказ Н.

---

[1] Артър Мейкън (1863–1947) — уелски писател, един от „бащите“ на романите на ужаса и жанра фентъзи. Романът „Великият бог Пан“ е публикуван през 1890, четири години по-късно излиза

допълненото издание. Пресата го обявява за упадъчен и ужасяващ заради декадентския стил и сексцените, но впоследствие е причислен към класическите произведения в жанра. — Б.пр. ↑

[2] Разказът е написан под формата на дневник. Героинята е съпруга на лекар, който я заключва в стая със зарешетени прозорци и ѝ забранява да работи или да пише под предлог, че така тя ще се възстанови от „временна нервна депресия“. В крайна сметка нещастницата е обсебена от жълтите тапети, започва да си въобразява, че от тях използват жени и тя е една от тях. — Б.пр. ↑

ДЯВОЛСКАТА КОТКА

Ако в настоящия сборник съществува еквивалент на бонус парче в компактдиск, предполагам, че това е „Дяволската котка“. Приносът е на дългогодишната ми асистентка Марша Дефилипо, на която изказвам специална благодарност. Щом споделих с нея, че отново смятам да публикувам разкази, тя попита дали най-сетне ще включа в сборника „Дяволската котка“ — произведение от времето, когато пишех за списания, предназначени предимно за мъже. Отвърнах, че сигурно съм вместил разказа (който беше филмиран през 1990) в някой от предишните четири сборника. Марша разгърна въпросните книги и ми показва съдържанията, за да ми докаже, че греша. И така „Дяволската котка“ отново вижда бял свят, след като преди трийсет години беше поместен в списание „Кавалиър“. Забавно е как ми хрумна идеята. Тогавашният редактор на списанието, симпатяга на име Уилдън, ми изпрати снимка на съскаща котка. Необикновеното във фотографията (освен яростта на котката) беше, че муцуната на животното беше разполовена — от едната страна козината беше снежнобяла, от другата — катраненочерна. Уилдън възнамеряваше да организира конкурс за разказ. Предложи ми да напиша първите петстотин думи на история за въпросната котка, след което читателите да довършат разказа, а най-сполучливата творба да бъде публикувана. Навих се, обаче така се увлякох, че написах целия разказ. Не помня дали моята версия беше поместена в един и същ брой с тази на победителя в конкурса, обаче оттогава разказът е включван в много антологии.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС“ СЪС СПЕЦИАЛНО НАМАЛЕНИЕ

През лятото на 2007 заминах за Австралия, взех под наем мотоциклет „Харли Дейвидсън“ и пропътувах с него разстоянието от Бризбейн до Пърт (в интерес на истината при преминаването на голямата австралийска пустиня, където пътищата са като онези в ада), натоварих мотоциклета в багажника на джипа „Тойота“. Беше страхотно пътуване; имах тонове приключения и погълнах тонове прах. Само че е адски трудно да преодолееш часовата разлика след двайсет и един часов полет. А пък аз не спя в самолетите. Не мога и туйто! Предложи ли ми стюардесата от онези идиотски пижами, аз се прекръствам и я отпращам по живо, по здраво. Щом пристигнах в Бризбейн и се настаних в мотела, спуснах щорите, проснах се в леглото, спах десет часа и се събудих освежен и готов за подвизи. Само дето беше два посред нощ, по телевизията нямаше нищо интересно и си бях дочел книгата по време на полета. За щастие си носех бележник, настаних се до бюрото в мотелската стая и написах този разказ. Свърших призори и дори поспах няколко часа. Според мен разказът трябва да е забавен и за автора. А вие как мислите?

НЕМИЯТ

В местния вестник прочетох за секретарка в гимназиално училище, която присвоила над шейсет и пет хиляди долара, за да играе на лотария. Веднага се запитах как е реагирал съпругът ѝ и написах настоящия разказ, за да разбере.

АЯНА

Както споменах в началото, темата за живота след смъртта открай време е плодородна почва за писателите фантасти. Бог във всички негови предполагаеми форми е друга подходяща тема. Когато задаваме въпроси за Бог, най-често срещаният е защо някои хора остават живи, докато други умират, и защо някои оздравяват, а други — не. Самият аз се запитах същото след злополуката през 1999, при която щях да загина, ако се намирах няколко сантиметра по-близо до шосето (от друга страна, ако се движех няколко сантиметра по-близо до банкетата, щях да се отърва без нито едно нараняване). Остане ли някой жив, казваме, че е истинско чудо. Умре ли, промърморваме, че такава е била Божията воля. Не съществува рационално обяснение на чудесата, нито начин за осмисляне на волята на Бог, който, ако изобщо съществува, може би се интересува от хората колкото аз се интересувам от микробите по тялото си. Мисля обаче, че наистина стават чудеса — всеки наш дъх е поредното чудо. Действителността е прозрачна, но невинаги злокобна. Не исках да пиша за отговорите, а за въпросите. Предполагам, че освен благодат чудесата са и бремене. А може би всичко е пълна дивотия. Така или иначе си харесвам този разказ.

НАТЯСНО

Всекиму се е случвало да използва крайпътните химически тоалетни, особено лете, когато санитарните служби инсталират допълнителни кабинки заради повишения пътничкопоток (усмихвам се, като пиша тези думи — звучат адски... напоително). Мамка му, няма по-голяма наслада от това през горещ августовски следобед да влезеш в някоя от тези тъмни стаички, съгласни ли сте, а? Напечени са като филийка в тостер, а миризмата е *божествена*! В интерес на истината всеки път, когато ми се налага да ги използвам, задължително си спомням разказа на Едгар Алан По „Преждевременното погребение“ и се питам какво ще стане, ако клозетът се срути и затисне вратата. Особено ако наоколо няма някой, който да ме измъкне. В крайна сметка, верни ми читателю, написах този разказ поради същата причина, която ме е подтиквала да съчиня още много гаднички истории, а именно — да прехвърля върху теб страховете си. Признавам, че ми достави детинско удоволствие. Дори се подмокрих.

Е...

Мъничко.

С тези думи сърдечно се сбогувам с теб... поне засега. Ако чудесата продължават да се случват, отново ще се срещнем. Междувременно ти благодаря, задето прочете моите разкази. Дано поне един те държи буден до среднощ.

Пожелавам ти всичко хубаво... ей, чакай! Да не си оставил фурната да гори? Или да си забравил да изключиш газовото барбекю на двора? Ами задната врата? Заклучи ли я добре? Нищо чудно да си забравил и в момента някой да се прокрадва в къщата ти. Някой луд. Стиснал нож. Затова натраплива невроза или не...

Добре е да провериш, нали?

Стивън Кинг

8 март 2008

Издание:

Стивън Кинг. Малко след залеза

Американска. Първо издание

Превод: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан Георгиев

Редактори: Весела Прошкова, Лилия Анастасова

Коректор: Джени Тодорова

Художник: Димитър Стоянов — ДИМО

ИК „Плеяда“, София, 2009 г.

ISBN: 978-954-409-294-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.